

MORGAN RICE

A QUEST OF HEROES

(BOOK #1 IN THE SORCERER'S RING)

Truy Tìm Người Hùng

Series Sorcerer's Ring Phần 1

Morgan Rice

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

<u>CHƯƠNG MỘT</u>	
<u>CHƯƠNG HAI</u>	
<u>CHƯƠNG BA</u>	
<u>CHƯƠNG BỐN</u>	
<u>CHƯƠNG NĂM</u>	
<u>CHƯƠNG SÁU</u>	
<u>CHƯƠNG BẢY</u>	
<u>CHƯƠNG TÁM</u>	
<u>CHƯƠNG CHÍN</u>	
<u>CHƯƠNG MƯỜI</u>	
<u>CHƯƠNG MƯỜI MỘT</u>	
<u>CHƯƠNG MƯỜI HAI</u>	
<u>CHƯƠNG MƯỜI BA</u>	
<u>CHƯƠNG MƯỜI BỐN</u>	
<u>CHƯƠNG MƯỜI NĂM</u>	
<u>CHƯƠNG MƯỜI SÁU</u>	
<u>CHƯƠNG MƯỜI BẢY</u>	
<u>CHƯƠNG MƯỜI TÁM</u>	
<u>CHƯƠNG MƯỜI CHÍN</u>	
<u>CHƯƠNG HAI MƯƠI</u>	
<u>CHƯƠNG HAI MƯƠI MỐT</u>	
<u>CHƯƠNG HAI MƯƠI HAI</u>	
<u>CHƯƠNG HAI MƯƠI BA</u>	
<u>CHƯƠNG HAI MƯƠI TƯ</u>	
<u>CHƯƠNG HAI MƯƠI NĂM</u>	
<u>CHƯƠNG HAI MƯƠI SÁU</u>	
<u>CHƯƠNG HAI MƯƠI BẢY</u>	
<u>CHƯƠNG HAI MƯƠI TÁM</u>	

Về Tác giả Morgan Rice

Morgan Rice là tác giả bán chạy số 1 với bộ truyện THE VAMPIRE JOURNALS (NHẬT KÝ MA CÀ RỒNG), loạt truyện dành cho thanh thiếu niên gồm 11 tập truyện (còn nữa); bộ truyện THE SURVIVAL TRILOGY (BỘ BA SỐNG SỐT), thuộc thể loại kinh dị hậu tận thế gồm 2 cuốn (còn nữa); và loạt truyện sử thi viễn tưởng THE SORCERER'S RING (CHIẾC NHẪN PHÙ THỦY), gồm 12 cuốn (và còn nữa);

Những tác phẩm của Morgan hiện có cả phiên bản audio và bản in, bản dịch của các cuốn sách này có bằng tiếng Đức, tiếng Pháp, tiếng Ý, tiếng Tây Ban Nha, tiếng Bồ Đào Nha, tiếng Trung, tiếng Thụy Điển, tiếng Hà Lan, tiếng Thổ Nhĩ Kỳ, tiếng Hungary, tiếng Séc và Slovakia (và còn nhiều thứ tiếng chuẩn bị phát hành).

[TURNED](#) (BIẾN HÌNH) (Cuốn sách đầu tiên trong bộ truyện Nhật Ký Ma Cà Rồng), [ARENA ONE](#) (ĐẤU TRƯỜNG SỐ MỘT) (Cuốn sách đầu tiên trong bộ truyện Bộ Ba Sống Sốt) and [A QUEST OF HEROES](#) (TRUY TÌM NGƯỜI HÙNG) (Cuốn sách đầu tiên trong bộ truyện Chiếc Nhẫn Phù Thủy) đều cho phép tải miễn phí trên Google Play!

Morgan cầu thị lắng nghe ý kiến đóng góp từ quý vị bạn đọc, xin hãy ghé thăm trang web www.morganricebooks.com tham gia vào danh sách email để nhận tặng phẩm và nhận sách miễn phí, tải ứng dụng miễn phí, nhận những tin tức độc quyền mới nhất, kết nối Facebook và Twitter và giữ liên hệ!

Bình luận về tác phẩm của Morgan Rice

"Một cuốn tiểu thuyết viễn tượng đầy sinh động với cốt truyện đan xen yếu tố bí ẩn và những âm mưu. *A Quest of Heroes (Truy Tìm Người Hùng)* ca ngợi về lòng dũng cảm và về việc nhận ra mục tiêu của cuộc đời đưa đến sự phát triển, trưởng thành, và sự xuất sắc... .Dành cho những độc giả thích các cuộc phiêu lưu tưởng tượng mang đầy ý nghĩa, những nhân vật chính, những kẻ sách, và hành động mang lại một tập hợp các cuộc gặp gỡ tập trung vào tiến trình phát triển của Thor từ một đứa trẻ mơ mộng đến một người thanh niên phải đánh cược để tồn tạiChỉ với khởi đầu này đã hứa hẹn sẽ là một loạt sử thi về người anh hùng trẻ tuổi."

Midwest Book Review (D. Donovan, Nhà phê bình sách eBook)

"THE SORCERER'S RING (CHIẾC NHẪN PHÙ THỦY) hội tụ đủ các điều kiện của thành công tức thời: cốt truyện, những âm mưu, bí mật, những chàng hiệp sĩ quả cảm, và những mối quan hệ đang nảy nở có những trái tim tan nát, sự lừa dối và phản bội. Bộ truyện sẽ cho bạn những giờ phút trải trí, và chắc chắn sẽ mang đến cho bạn sự hài lòng khi bỏ thời gian ra đọc. Khuyến nghị các độc giả yêu thích thể loại tiểu thuyết tưởng tượng nên có trong thư viện thường xuyên của mình. "

--*Books and Movie Reviews*, Roberto Mattos

"Bộ truyện giải trí sử thi tưởng tượng [THE SORCERER'S RING] của Rice mang những điển hình của thể loại này—một sự bố trí hợp lý, được lấy cảm hứng từ đất nước Scotland cổ đại và lịch sử của nó, và một cảm nhận tốt về những mưu đồ quyền lực."

—*Kirkus Reviews*

"Tôi thích cách tác giả Morgan Rice xây dựng nhân vật Thor và thế giới cậu ta sống. Cảnh quan và các sinh vật ở thế giới đó được lột tả rất rõ ràng... Tôi rất thích [cốt truyện]. Nó ngắn gọn nhưng hấp dẫn... Ở trong truyện có vừa đủ tuyến nhân vật phụ, vì vậy tôi không bị lẫn lộn. Có những cuộc phiêu lưu và những khoảnh khắc kinh hoàng, nhưng các hành động được mô tả không quá lố bịch. Cuốn sách cực kỳ phù hợp với các độc giả tuổi teen ... Đó là một sự khởi đầu đáng chú ý..."

--*San Francisco Book Review*

"Trong cuốn sách đậm chất hành động đầu tiên trong bộ truyện sử thi viễn tượng Chiếc Nhẫn Phù Thủy này (hiện bao gồm 14 cuốn sách), Rice đã giới thiệu với độc giả về chàng trai Thorgrin 14 tuổi với tên gọi đơn giản là "Thor" thuộc tộc McLeod, có ước mơ tham gia đội quân Legion trong lực lượng Silver, lực lượng hiệp sĩ ưu tú nhất của Nhà vua lối viết của Rice rất chắc tay và tạo tiền đề hấp dẫn."

--*Publishers Weekly*

"[A QUEST OF HEROES] có tiết tấu nhanh và dễ đọc. Các phần kết chương giúp người đọc dễ dàng nắm bắt nhịp tiếp theo của câu chuyện và bạn hẳn sẽ không muốn đặt cuốn sách này xuống đâu. Có một số lỗi chính tả trong cuốn sách và một số tên bị nhầm lẫn, nhưng điều này không làm mất tập trung với tổng thể câu chuyện. Cái kết của cuốn sách làm cho tôi hồi hộp muốn đọc cuốn sách tiếp theo ngay lập tức và thật sự thì tôi đã làm vậy. Tất cả chín cuốn của loạt truyện Chiếc Nhẫn Phù Thủy hiện có thể mua trên Kindle store và cuốn A Quest of Heroes hiện đang miễn phí! Nếu bạn đang tìm kiếm một cuốn sách thú vị và dễ đọc trong thời gian đi nghỉ thì cuốn sách này chính là lựa chọn tuyệt vời cho bạn."

--*FantasyOnline.net*

Các cuốn sách của tác giả Morgan Rice

THE SORCERER'S RING - CHIẾC NHÃN PHÙ THỦY

A QUEST OF HEROES (Cuốn #1)
A MARCH OF KINGS (Cuốn #2)
A FATE OF DRAGONS (Cuốn #3)
A CRY OF HONOR (Cuốn #4)
A VOW OF GLORY (Cuốn #5)
A CHARGE OF VALOR (Cuốn #6)
A RITE OF SWORDS (Cuốn #7)
A GRANT OF ARMS (Cuốn #8)
A SKY OF SPELLS (Cuốn #9)
A SEA OF SHIELDS (Cuốn #10)
A REIGN OF STEEL (Cuốn #11)
A LAND OF FIRE (Cuốn #12)
A RULE OF QUEENS (Cuốn #13)
AN OATH OF BROTHERS (Cuốn #14)

THE SURVIVAL TRILOGY - BỘ BA SỐNG SỐT

ARENA ONE: SLAVERSUNNERS (Cuốn #1)
ARENA TWO (Cuốn #2)

THE VAMPIRE JOURNALS - NHẬT KÝ MA CÀ RỒNG

TURNED (Cuốn #1)
LOVED (Cuốn #2)
BETRAYED (Cuốn #3)
DESTINED (Cuốn #4)
DESIRED (Cuốn #5)
BETROTHED (Cuốn #6)
VOWED (Cuốn #7)
FOUND (Cuốn #8)
RESURRECTED (Cuốn #9)
CRAVED (Cuốn #10)
FATED (Cuốn #11)

“Người mang trên đầu chiếc vương miện mấy khi được giấc an lành”

—William Shakespeare

Henry IV, Phần II

CHƯƠNG MỘT

Chàng trai đứng trên gò cao nhất của vùng đất thấp Tây Vương quốc Nhẫn, hướng tầm mắt nhìn về phía bắc, ngắm những tia nắng đầu tiên của bình minh. Xa xa theo hướng nhìn của cậu là những ngọn đồi xanh dài thăm thẳm, trùng trùng điệp điệp, nhô lên như những cái bướu của những chú lạc đà trong dải thung lũng và trên những đỉnh núi. Ánh sáng màu cam ấm áp của những tia nắng đầu tiên trong ngày đọng lại trên những giọt sương sớm, làm cho chúng lấp lánh, ánh sáng được phủ lên một lớp phép màu nhiệm, vô cùng phù hợp với tâm trạng của chàng trai. Cậu hiếm khi thức dậy sớm như hôm nay hoặc mạo hiểm đi xa nhà đến vậy—và cũng chưa bao giờ dám trèo lên độ cao như này—vì cậu hiểu rõ điều đó sẽ gây cho cha mình những cơn thịnh nộ. Nhưng hôm nay, cậu không quan tâm. Hôm nay, cậu bỏ qua hàng triệu quy tắc và các công việc vặt mà cậu đã bị trói buộc trong suốt mười bốn năm qua. Ngày hôm nay là một ngày hoàn toàn khác, là ngày định mệnh của cuộc đời cậu.

Chàng trai, Thorgrin thuộc Tây Vương quốc, thị trấn phía Nam của tộc McLeod được mọi người biết đến với cái tên giản dị là Thor—đứa con út ít được cha thương yêu nhất trong số bốn anh em, đã thức thâu đêm với những suy tư. Cậu trần trọc rồi trở mình trong tình trạng lơ mơ ngủ đợi chờ tia nắng đầu tiên đánh thức. Ngày này chỉ đến duy nhất một lần trong vài năm, và nếu cậu bỏ lỡ, cậu sẽ phải giam chân ở ngôi làng này, an phận tẻ nhạt với việc chăm nom đàn gia súc của cha đến hết đời, đó là những suy tư cậu không thể chịu đựng được.

Ngày tuyển quân. Đó là ngày quân lính của Nhà vua đi chiêu mộ những người tình nguyện và thu nhận họ vào đội quân Legion của Nhà vua. Miễn là vẫn được sống, Thor không mơ ước điều gì khác ngoài điều này. Với cậu, điều duy nhất có ý nghĩa trong cuộc đời là: gia nhập Silver, lực lượng các hiệp sĩ ưu tú của Nhà vua, được khoác lên mình chiếc áo giáp tốt nhất và những binh khí tuyệt hảo ở bất kỳ đâu ở cả hai vương quốc. Một người nếu chưa gia nhập đội quân Legion lúc ban đầu sẽ không được đứng trong lực lượng ưu tú Silver, độ tuổi của đội cận vệ là từ mười bốn đến mười chín tuổi. Và nếu một người không phải là con trai nhà quý tộc, hoặc con của một chiến binh tiếng tăm, thì sẽ không thể gia nhập Legion.

Thor dồn mắt nhìn về phía chân trời, tìm kiếm mọi dấu hiệu chuyển động. Lực lượng Silver, như cậu biết, sẽ phải đi lối này, con đường duy nhất vào ngôi làng, và cậu muốn là người đầu tiên phát hiện ra họ. Đàn cừu của cậu dẫm đạp mọi thứ xung quanh, chúng kêu lên những tiếng khó chịu và thúc giục cậu đưa chúng trở lại dưới núi, nơi chăn thả gia súc. Cậu ra sức ngăn cản tiếng kêu ầm ĩ và mùi hôi thối của chúng. Cậu phải tập trung.

Điều khiến cậu có thể cam chịu mọi thứ, tất cả những năm tháng chăm sóc đàn gia cầm, là tay sai của cha, của anh trai mình, là người gánh vác nhiều việc nhất và được chăm sóc ít nhất, chính là suy nghĩ một ngày kia cậu sẽ rời khỏi nơi này. Vào cái ngày mà lực lượng Silver đến, cậu sẽ gây ngạc nhiên cho tất cả những người đã đánh giá thấp cậu và cậu sẽ được chọn. Trong tích tắc, cậu sẽ bước lên cỗ xe ngựa của họ và vẫy chào tạm biệt tất cả những điều này.

Cha Thor, dĩ nhiên, không bao giờ thực sự coi cậu là người dự tuyển cho đội quân Legion—trên thực tế, ông không bao giờ coi cậu là ứng cử viên cho bất cứ điều gì. Thay vào đó, cha cậu dành tình yêu và sự quan tâm đến ba người anh trai của Thor. Anh cả mười chín tuổi và hai người kia lần lượt cách nhau một tuổi, Thor ít hơn ba tuổi so với người anh trên cậu. Có lẽ vì họ gần gũi hơn về tuổi tác, hoặc có lẽ vì họ trông giống nhau và chẳng có nét nào giống Thor, ba người họ dính nhau như sam, và hầu như không thừa nhận sự tồn tại của Thor.

Tệ hơn nữa là, họ cao lớn và cường tráng hơn cậu, Thor không phải là cậu chàng thấp bé, tuy nhiên cậu thấy mình thật nhỏ bé khi đứng cạnh những người anh của mình, cặp chân rắn rỏi của cậu chẳng thấm vào đâu so với những đôi chân gỗ lim chắc nịch ấy. Cha cậu cũng chẳng bận tâm lắm về những điều này, và như để tăng thêm nỗi bất công, ông để Thor lui thủ làm bạn với những chú cừu và bó gối với việc mài dũa binh khí trong khi đó những người anh được thoải mái luyện tập. Mặc dù không nói ra, nhưng Thor hiểu rằng, cậu phải tồn tại bằng tinh thần và ý chí sắt đá, được chấp cánh bằng việc hàng ngày chứng kiến những tiến bộ trong việc luyện tập của các anh trai. Số phận của cậu, trong khi cha và các anh cậu sẽ có những tương lai

sản lạn, thì cậu sẽ chỉ quanh quẩn ở trong ngôi làng nhỏ bé này và phục dịch những yêu sách của cha và các anh trai.

Thor còn cảm nhận thấy có những điều nghịch lý trong từng cử chỉ, ánh mắt của họ, cậu dường như là mối hiểm họa cho họ, thậm chí là cậu bị ghét bỏ. Cậu không hiểu nổi tại sao lại như vậy, nhưng nó dấy lên trong lòng cậu những điều giống như là nỗi sợ hãi hay là sự ghen tỵ. Có lẽ là bởi vì cậu khác biệt so với họ về cả ngoại hình lẫn tính cách. Thậm chí, cách thức ăn vận của cậu cũng không giống họ. Cha luôn dành những thứ tốt nhất, chẳng hạn như là một chiếc áo choàng màu đỏ tía, hay vũ khí mạ vàng, cho những người anh trong khi đồ vứt bỏ cho Thor những thứ giẻ rách.

Dù sao, Thor cũng tận dụng tốt nhất những gì mình có, cậu biết cách để có bộ quần áo sao cho vừa vặn với mình bằng việc thắt bên ngoài chiếc áo choàng một cái khăn quấn quanh eo, và bây giờ đang là tiết trời mùa hè, nên cắt bỏ ống tay áo để những cơn gió có thể vuốt ve cánh tay rắn chắc của cậu. Chiếc áo sơ mi trông rất ăn nhập khi kết hợp với quần vải lanh thô—chiếc quần duy nhất cậu có—cùng với đôi ủng cũ rách che phủ lấy cảng chân cậu, nó không giống chút nào so với những đôi giày da mà các anh cậu đang mang, đôi giày của cậu chỉ dành cho người chăn gia súc.

Nhưng thật lạ, Thor chẳng giống người chăn gia súc một chút nào cả, cậu cao gầy với cái hàm vuông vức, chiếc cằm quý phái, đôi mắt màu ánh xám kiên nghị, cùng với xương gò má cao, trông cậu giống như một chiến binh dưới lốt người chăn cừu. Mái tóc thẳng màu nâu vuốt ngược ra sau thành những lớp bông bênh, mái tóc chỉ dài quá tai một chút; ẩn giấu ngay sau mái tóc là mục quang ẩn dấu những tia sáng lấp lánh.

Những người anh của Thor có quyền ngủ trong sáng nay, được dành cho bữa liên hoan thịnh soạn trước khi Tuyển quân, được hoan tiền cũng như chọn lựa những vũ khí tinh nhuệ nhất cùng những lời chúc phúc từ cha—trong khi cậu thậm chí còn không được tham gia mặc dù đã năn nỉ cha mình hết sức, mọi thứ chẳng đi đến đâu cả; cha nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện khiến cậu chẳng kịp nói thêm lời nào. Điều đó thật bất công.

Thor quyết định tự thay đổi số phận mà cha đã áp đặt lên mình. Khi thấy dấu hiệu đầu tiên của đoàn xa luân của các chiến binh hoàng gia, cậu sẽ chạy như bay về nhà, đứng trước mặt cha cậu, dù ông ta muốn hay không, cậu cũng phải trở thành chiến binh của Nhà vua. Cậu sẽ tham gia cuộc dự tuyển quân cùng với những người khác. Cha cậu không thể ngăn cấm được, cậu thấy lòng rối bời khi nghĩ về điều này.

Tia nắng đầu tiên chênh chếch chiếu trên cao hòa nhịp với tia nắng thứ hai màu xanh dịu phủ lên bầu trời sắc màu tím biếc cũng là lúc Thor phát hiện ra họ.

Cậu bật dậy, làn tóc bông bênh bị thổi ngược về sau bởi những cơn gió, tinh thần đầy phấn chấn. Ở đó, nơi phía chân trời có những vết bụi mờ của cỗ xe ngựa kéo. Trái tim cậu đập rộn ràng. Cỗ xa luân lấp lánh ánh mặt trời ấy, giống như những chú cá bạc quẫy đuôi vút khỏi làn nước xanh biếc.

Lúc này cậu đã đếm được mười hai xe trong đoàn xe, cậu không thể đợi lâu hơn nữa, trái tim cậu như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, quên bằng đàn gia súc cậu đang chăn, cậu quay lại, lao vút xuống dưới, bây giờ chẳng có gì có thể ngăn được cậu đi tìm chân lý cho cuộc đời mình.

*

Thor dừng lại thở dốc khi xuống đến chân đồi, rồi cậu băng qua các rặng cây, để mặc cho cảnh của chúng cào xước người mình. Cậu đã thấy ngôi làng của cậu trải dài ẩn hiện phía dưới: một thị trấn đang ngủ yên với những ngôi nhà mái lá làm bằng đất sét, một tầng. Có vài chục hộ dân sinh sống ở đó, làn khói trắng tỏa ra từ ống khói của các nhà đang chuẩn bị bữa sáng. Nó là nơi làng quê thôn dã, chỉ mất một ngày ngựa từ Kinh thành. Chỉ là ngôi làng nhỏ bé ở rìa Vương quốc Nhẫn, lại thêm một ngôi làng in dấu chân đoàn quân Tây Vương quốc.

Thor bút tốc, lao về phía sân hội họp của ngôi làng, bụi bay mù mịt theo bước chân của cậu,

đàn gà nhép và lũ chó chạy tứ tung, một bà già ngồi xổm ngoài hiên nhà, rít lên, khạc nhổ ầm ỹ.

“Chậm thôi, thằng nhóc!” bà ta gào lên khi cậu chạy quá nhanh, làm bụi đất văng tung tóe vào bếp lửa nhà bà ta.

Nhưng Thor bỏ ngoài tai, cậu sẽ không làm thế vì bà ta hoặc bất kỳ ai, cậu quật sang hướng này rồi lại chuyển hướng khác, chạy vòng vèo, rẽ lên rẽ xuống khắp những con đường mà cậu đã thuộc nằm lòng, tận khi về đến nhà.

Đó là một ngôi nhà nhỏ, giống như bao ngôi nhà khác trong vùng với mái tranh và bức tường đất sét trắng. Giống nhất có lẽ là việc căn phòng duy nhất được chia ra làm hai: một phía dành cho cha cậu, phía còn lại dành cho ba người anh trai; và điểm khác biệt nhất là cái chuồng gà nơi phía sau nhà, là nơi ngủ của Thor bé nhỏ. Lúc đầu cậu cũng được ngủ chung với các anh, nhưng rồi họ lớn dần lên, trở nên ti tiện và độc quyền hơn, đồng nghĩa với việc căn phòng trở lên chật chội hơn và Thor chẳng còn chỗ ngủ ở trong phòng nữa. Thor cảm thấy bị tổn thương, nhưng giờ đây cậu lại thích thú với chốn riêng tư của mình, cảm thấy thoải mái vì tránh xa được bọn họ. Cái chuồng gà như một sự khẳng định rằng trong ngôi nhà này chỉ toàn sự đầy ải dành cho cậu, điều mà vốn dĩ cậu hiểu rất rõ.

Thor chạy đến trước nhà rồi lao nhanh vào trong.

“Cha!” cậu hét lên, hơi thở hỗn hển “Silver! Họ đang đến!”

Cha và ba người anh, với những trang phục bánh bao nhất, đang lúi húi bên bàn ăn sáng. Khi nghe thấy vậy, họ bật dậy, chạy ra khỏi nhà, rồi lao ra đường như một mũi tên, huých vào vai cậu khi chạy qua chỗ cậu.

Thor chạy theo họ ra ngoài, tất cả đứng đó hướng về phía chân trời.

“Tao chẳng thấy ai cả,” Darke, thằng anh cả với bờ vai rộng và mái tóc được tỉa tốt ngắn giống hệt hai đứa em, đáp lại với giọng trầm trầm, cặp mắt nâu và đôi môi mỏng khẽ xuống điệu cợt, nó tỏ vẻ khó chịu với Thor, như thường lệ.

“Tao cũng chả thấy gì cả,” tiếng thằng Dross, thằng thứ hai kế sau Drake, vang lên, nó lúc nào cũng vậy, luôn hùa theo thằng cả.

“Họ đang đến!” Thor cãi lại. “Tôi thề đấy!”

Cha cậu quay về phía cậu, bóp chặt vai cậu.

“Làm sao mà mày biết được?” ông ta vặn vẹo.

“Con đã nhìn thấy họ.”

“Nhìn thấy như thế nào? Nhìn từ đâu?”

Thor lưỡng lự; cha cậu dĩ nhiên là biết, nơi duy nhất cậu có thể phát hiện ra đoàn quân của Nhà vua là từ đỉnh gò, Thor ngập ngừng không biết trả lời ra sao.

“Con...đã leo lên đỉnh gò—”

“Cùng đàn gia súc ư? Mày thừa biết là không được chăn thả chúng quá xa mà.”

“Nhưng hôm nay khác. Con phải quan sát họ.”

Cha cậu quắc mắt nhìn xuống

“Cút vào nhà ngay tức khắc và lấy những thanh kiếm của các anh mày ra lau chùi cho sáng bóng, chúng phải trông thật sắc bén trước khi quân của Nhà vua đến.”

Sau khi nói xong, ông ta quay lại cùng với mấy người anh đang đứng ngoài đường ngóng chờ.

“Các anh nghĩ họ sẽ chọn chúng ta chứ?” thằng anh hơn Thor ba tuổi, nhỏ nhất trong số ba thằng lên tiếng hỏi.

“Họ thật là ngu ngốc nếu không chọn,” người cha nói. “Năm nay họ đang thiếu người—rất thiếu, nếu không họ chả bao giờ thêm đi tuyển đâu. Đứng thẳng người lên, ba đứa mày, ghéch cằm lên và ưỡn ngực ra. Đừng dại dột nhìn trực diện vào mắt họ, nhưng cũng đừng nhìn đi chỗ khác. Hãy thể hiện mình luôn mạnh mẽ và tự tin. Nếu muốn trở thành người của Legion, chúng

mày hãy coi như mình đã là những chiến binh thực thụ ở trong đội quân đó rồi.”

“Rõ, thưa Cha,” ba thằng anh đồng thanh, tập hợp vào vị trí.

Nói rồi ông quay lại và trừng mắt nhìn Thor.

“Mày còn làm gì ở đó?” ông ta gắt lên. “Biến vào trong!”

Thor đứng đó, cõi lòng tan nát. Cậu không muốn vâng lời cha chút nào, nhưng đó là mệnh lệnh, trái tim cậu rộn ràng khi nghe ông nói chuyện cùng mấy người anh, thế rồi cậu quyết định tốt nhất là nên vâng lời, đi lấy những thanh kiếm và mang đến chỗ cha mình, việc bất tuân sẽ chẳng có ích lợi gì.

Thor chạy vào nhà, đi ra phía sau và tới kho cất giữ binh khí. Đập vào mắt cậu là những cây kiếm của ba người anh, tất cả đều tuyệt đẹp với chuôi kiếm được nạm bằng loại bạc tốt nhất, đây là những món quà quý giá mà cha cậu đã cực nhọc trong nhiều năm. Cậu ôm lấy cả ba thanh kiếm, rồi chạy quay lại nhà trên, thấy ngạc nhiên về trọng lượng của chúng.

Cậu chạy thục mạng đến chỗ các anh trai, đưa cho mỗi người một thanh kiếm, sau đó quay trở lại trước mặt người cha

“Cái quỷ gì thế này, tao chẳng thấy thanh kiếm bóng lên chút nào?” thằng Drake lên tiếng. Người cha quay lại tỏ thái độ không hài lòng, nhưng trước khi ông kịp nói, Thor đã lên tiếng.

“Cha, xin cha. Con cần nói chuyện!”

“Tao đã bảo mày lau kiếm cơ mà-”

“Con năn nỉ đấy, Cha!”

Cha cậu quay lại trừng mắt, định nạt nộ. Nhưng chắc do thấy sự nghiêm trọng trên nét mặt Thor, cuối cùng, ông nói, “Gì đây?”

“Con muốn được tham gia. Cùng với các anh. Con muốn gia nhập Legion.”

Tiếng mấy thằng anh cười rú lên từ phía sau, khiến cậu đỏ bừng mặt.

Nhưng cha cậu thì không cười; trái lại, mặt ông cau có tợn.

“Mày muốn vậy ư?” ông hỏi lại.

Thor gật đầu đáp, vẻ mặt đầy quyết tâm.

“Con mười bốn tuổi rồi. Con đủ điều kiện.”

“Được tuyển chọn khi mười bốn tuổi,” thằng cả Brake tỏ vẻ giễu cợt, nói với qua “Nếu họ chọn mày, mày sẽ là thằng oắt trẻ nhất đấy. Mày có nghĩ là họ sẽ chọn mày hơn là một chiến binh như tao, hơn mày tận năm tuổi không?”

“Mày thật không biết điều,” thằng Durs hòa theo. “Mày lúc nào cũng cứng đầu.”

Thor quay lại phía chúng, nói. “Tôi không hỏi các anh,”

Cậu lại hướng về phía người cha, ông vẫn chau mày.

“Cha, con xin cha đấy,” Cậu nói. “Hãy cho con một cơ hội. Đó là tất cả những gì con cầu xin. Con biết mình vẫn còn nhỏ tuổi, nhưng con sẽ chứng minh bản thân.”

Cha cậu lắc đầu.

“Mày không phải là một chiến binh, thằng nhóc. Mày không giống các anh mày. Mày là một thằng nhóc chần chừ. Cuộc sống của mày là ở đây, cùng với tao. Hãy thực hiện bốn phận của mình và làm cho tốt. Đừng mơ ước viễn vông, hãy an phận cuộc sống và tập thích nghi với nó.”

Thor cảm thấy trái tim mình vỡ nát, mọi thứ như sụp đổ trước mắt cậu.

Không, cậu nghĩ. Không thể nào lại như vậy được.

“Nhưng mà Cha—”

“Im ngay!” Ông ta hét lên, tiếng hét vang vọng trong không trung, chói tai. “Đủ rồi đấy. Họ đến rồi kìa. Hãy tránh đường, và để ý cách hành xử của mày trong khi họ ở đây.”

Cha cậu bước lên, lấy tay gạt cậu sang một bên, như thể cậu là kẻ mà ông ta không muốn

thấy. Bàn tay lực lưỡng của ông làm ngực cậu đau nhói.

Tiếng rầm rập vang lên, dân làng túa ra khỏi nhà, dàn hàng dài trên đường. Đám khói bụi mờ mịt báo hiệu sự xuất hiện của đoàn xa luân, chẳng mấy chốc họ đã tới, chục cỗ xe ngựa kéo với thanh âm như sấm rền.

Họ tiến vào thị trấn đầy bất ngờ, dừng chân ngay gần nhà Thor, những con chiến mã tung bồm, thở mạnh. Phải một lúc lâu sau đám khói bụi mới lắng xuống, và Thor, lòng đầy hồi hộp lên nhìn những chiếc áo giáp và vũ khí của họ. Cậu chưa từng tiếp cận Lực lượng Silver ở khoảng cách gần đến thế này, trái tim cậu bắt đầu đập thành thịch.

Chàng chiến binh nhảy xuống ngựa. Đây mới là thành viên đích thực của lực lượng Silver với chiếc áo giáp sáng bóng và thanh kiếm dài bên hông. Anh ta ước chừng khoảng 30 tuổi, một người đàn ông thực thụ với bộ râu lởm chồm và các vết sẹo trên má, chiếc mũi veo đi do những cuộc chiến. Anh ta có lẽ là người vạm vỡ nhất mà Thor từng thấy với thân hình to lớn gấp đôi người thường, cộng với vẻ điềm tĩnh của người mang trọng trách chỉ huy.

Anh ta nhảy xuống con đường đầy bụi đất, chiếc đỉnh thúc ngựa của anh ta kêu xúng xoảng theo bước đi khi anh ta tiến gần đến nơi các chú nhóc xếp hàng.

Từ làng trên xóm dưới, hàng chục chú bé tập hợp ngay gần, lòng tràn trề hi vọng. Tham gia vào lực lượng Silver có nghĩa là cả một đời rạng danh, với những cuộc chiến, sự nổi tiếng, ánh hào quang—cùng với đất đai, tước hiệu và giàu sang. Điều đó có nghĩa là có quyền chọn những cô dâu xinh đẹp, những mảnh đất màu mỡ nhất, một cuộc đời đầy vinh quang, làm rạng danh gia tộc; và được tuyển chọn vào đội quân Legion là khởi đầu của những điều kỳ diệu ấy.

Thor nhìn kỹ mấy chiếc xe ngựa lớn màu vàng, và nhận thấy chúng có thể chở được rất nhiều tân binh. Lãnh thổ vương quốc thật rộng lớn và họ phải đi qua rất nhiều ngôi làng để tìm kiếm. Cậu nuốt nước bọt, nhận ra cơ hội xa vời hơn những gì mình thường nghĩ. Cậu sẽ phải đánh bại tất cả những người khác, rất nhiều người trong số họ cùng với ba người anh trai là những đấu sĩ thực thụ. Cậu cảm thấy lòng đầy nôn nao.

Cậu gần như nín thở khi nhíp chân người chiến binh bước đi trong không gian tĩnh lặng, dò xét từng gương mặt đang tràn đầy hi vọng. Anh ta bắt đầu từ phía bên kia con đường, sau đó từ từ quay vòng sang bên này, Thor biết tất cả những thằng nhóc khác, dĩ nhiên cậu biết một số thằng trong bọn chúng âm thầm không muốn được chọn mặc dù gia đình muốn gửi gắm chúng. Chúng sợ rằng mình sẽ trở thành những tên lính kém cỏi.

Thor coi những hành động đó là sự sỉ nhục. Cậu cảm thấy mình xứng đáng được chọn hơn bất kỳ ai trong số chúng, không phải vì là chúng lớn tuổi hay to khỏe hơn mà cậu không có quyền được tham gia và tuyển chọn. Nhen nhói trong lòng cậu là nỗi căm ghét cha mình, nó như muốn bùng nổ khi người chiến binh tiến đến.

Người chiến binh dừng lại, lần đầu tiên, ngay trước mặt những người anh cậu. Anh ta nhìn họ từ đầu đến chân, dường như bị ấn tượng. Anh ta giơ tay ra, nắm lấy một bao kiếm của của họ, và giật nó ra, như thể để kiểm tra độ cứng của nó.

Rồi anh ta phá lên cười.

“Người chưa từng dùng kiếm trong một cuộc chiến, đúng không?” anh ta hỏi Drake.

Thor thấy lần đầu tiên trong đời Drake tỏ vẻ lo lắng. Drake nuốt nước bọt.

“Thưa ngài, tôi chưa. Nhưng tôi đã dùng kiếm rất nhiều lần khi tập luyện, và tôi mong rằng—”

“Trong *tập luyện*!”

Anh ta cười phá lên và quay sang nhìn những người lính khác, họ cũng hòa theo và cười nhạo báng Drake.

Khuôn mặt Drake ửng đỏ. Đây là lần đầu Thor nhìn thấy Drake bối rối, thường ngày chỉ có Drake là hay giễu cợt người khác.

“Được đấy sau này chắc chắn ta sẽ nói với kẻ thù để chúng khiếp sợ trước nhà ngươi—thằng oắt sử dụng kiếm trong *tập luyện*!”

Đám lính lại cười rộ lên.

Anh ta quay sang những người anh khác của Thor.

“Ba thằng nhóc này có lẽ sinh ra cùng một lò,” Anh ta xoa cằm và nói. “Có vẻ được đấy. Tất cả đều có thể hình tốt. Dù chưa được kiểm tra. Nhưng sẽ cần luyện tập nhiều hơn nếu các người được chọn.”

Anh ta dừng lại.

“Ta cho rằng chúng ta có thể tìm một chỗ ở đó.”

Anh ta gật đầu ra hiệu cho chiếc xe ở phía sau.

“Vào trong xe đi, nhanh lên. Trước khi ta thay đổi quyết định.”

Ba thằng anh của Thor chạy như bay đến cỗ xe ngựa, khuôn mặt rạng rỡ, Thor cảm thấy cha cậu cũng có tâm trạng giống như vậy.

Nhưng rồi ông tiu ngủi ngay khi thấy họ rời đi.

Người chiến binh quay đi và tiến đến ngôi nhà kế tiếp. Thor không chịu đựng lâu hơn được nữa.

“Thưa ngài!” Thor kêu to.

Cha quay lại lườm cậu, Nhưng Thor chẳng còn quan tâm nữa.

Người chiến binh dừng lại, từ từ quay về phía cậu.

Thor tiến lên hai bước, tim đập rộn ràng, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Tôi vẫn chưa được xét tuyển, thưa ngài” cậu nói.

Người chiến binh giật mình, nhìn Thor từ đầu đến chân thể cậu là một trò đùa vậy.

“Phải không vậy?” anh ta hỏi, và bật cười. Nhưng Thor không quan tâm, đây là thời khắc của cuộc đời cậu, hoặc bây giờ hoặc không bao giờ.

“Em muốn gia nhập đội quân Legion!” Thor nói.

Người chiến binh bước về phía Thor.

“Lúc này ư?”

Anh ta nhìn cậu đầy thích thú.

“Người đã đủ mười bốn tuổi chưa vậy?”

“Rồi ạ, thưa hiệp sĩ. Hai tuần trước đây.”

“*Hai tuần trước đây!*”

Người chiến binh cười ngặt nghẽo, những người đồng đội đằng sau cũng không nhịn nổi, phá lên cười theo.

“Trong trường hợp này, kẻ thù của chúng ta chắc chắn sẽ rung động khi thấy người.”

Thor cảm thấy huyết quản nóng bừng vì sự chế giễu này. Cậu phải làm điều gì đó. Cậu không thể để mọi thứ kết thúc như vậy. Người chiến binh quay mặt bước đi—nhưng Thor không để điều đó xảy ra.

Thor bước lên và hét lớn: “Thưa ngài! Ngài đang hành động sai lầm!”

Một nỗi sợ hãi bao trùm lấy đám đông, người chiến binh dừng bước, lừ lừ quay lại.

Lúc này anh ta trở nên giận dữ.

“Đồ ngốc,” Cha cậu quát, giữ lấy vai cậu, “Quay vào trong ngay!”

“Con sẽ không vào đâu!” Thor gào lên, cố giẫy dụa để thoát khỏi đôi tay gọng kiềm của cha mình.

Người chiến binh bước về phía Thor, cha cậu giật lùi lại.

“Người có biết sự trừng phạt khi xúc phạm đến hiệp sĩ Silver là như nào không? người chiến binh nạt.”

Tim Thor đập thành thịch, nhưng cậu biết cậu không được phép chùn bước.

“Xin ngài hãy tha thứ cho nó,” cha cậu nói. “Nó chỉ là một thằng nhóc và-!”

“Ta không nói với nhà ngươi,” người chiến binh nói, với cái nhìn đầy miệt thị, anh ta buộc cha cậu phải đi ra chỗ khác.

Người chiến binh tiến về phía Thor.

“Trả lời đi!” Anh ta ra lệnh.

Thor nuốt nước bọt, không thể mở miệng. Đây không phải những gì cậu dự tính.

“Xúc phạm hiệp sĩ Silver chính là xúc phạm Nhà vua,” Thor trả lời nhã nhặn, từ những gì còn sót lại trong trí nhớ cậu.

“Đúng vậy,” người chiến binh nói. “Điều đó có nghĩa là ta có thể trừng phạt nhà ngươi bốn mươi roi nếu ta muốn.”

“Tôi không có ý xúc phạm, thưa ngài,” Thor nói. “Tôi chỉ muốn được tuyển chọn. Van xin ngài. Đây là mơ ước cả đời tôi. Xin hãy cho tôi được gia nhập.”

Người chiến binh nhìn cậu chằm chằm, cơn giận dữ của anh ta dần dịu lại. Một lúc sau, anh ta lắc đầu.

“Ngươi còn trẻ quá, cậu bé. Ngươi có một trái tim kiêu hãnh. Nhưng bây giờ chưa phải lúc. Quay trở lại với chúng ta khi nhà ngươi cai sữa xong.”

Nói xong, Anh ta quay người lại và giận dữ bỏ đi, chẳng thềm những cậu bé khác, anh ta nhanh chóng leo lên con ngựa của mình.

Thor tiu ngủ, nhìn theo đoàn xa luân lăn bánh, nhanh như lúc họ đến, rồi dần mất hút.

Điều cuối còn đọng lại là Thor nhìn thấy những người anh trai, ngồi ở cỗ xe ngựa sau cùng, trông về phía cậu với ánh nhìn mỉa mai, bất bình. Họ đang đi xa dần tầm mắt cậu, xa nơi này, với cuộc sống tốt đẹp hơn.

Lúc này, Thor cảm tưởng mình đang chết dần.

Sự náo nhiệt xung quanh nhạt dần, dân làng tỏa ra, trở về ngôi nhà của họ.

“Mày nhận ra mày ngu ngốc như nào chưa hả. Thằng khờ?” Cha Thor bóp chặt vai cậu. “Mày có biết, mày có thể hủy hoại cơ hội của các anh mày không hả?”

Thor gạt bàn tay thô ráp của cha mình ra khỏi người, cha Thor giật cậu quay ngược lại rồi giáng một cú bạt tay như trời giáng ngang mặt.

Thor cảm thấy trong lòng chua chát, cậu trợn mắt nhìn về phía cha mình. Trong suy nghĩ của mình, lần đầu tiên có cậu có ý định muốn phản kháng lại, nhưng rồi cậu kiềm chế được.

“Đi tìm lũ cừu và lừa chúng về. Ngay tức khắc! Và đừng mong tao nấu cho mày ăn. Mày sẽ nhịn đói tối nay, và suy nghĩ về những việc mày vừa gây ra.”

“Có lẽ tôi sẽ không quay lại nữa đâu!” Thor hét lên, quay mặt, giận dữ bỏ đi, xa khỏi ngôi nhà, hướng về phía những ngọn đồi.

“Thor!” Cha cậu gào lên. Một vài người dân trong làng vẫn còn nán lại trên đường, dừng lại và nhìn theo.

Thor chạy như tên bắn, cậu muốn rời khỏi chốn này, càng xa càng tốt, cậu không nhận thấy rằng mình đang khóc, nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt, mọi ước mơ của cậu, giờ đây, bỗng chốc tan thành mây khói.

CHƯƠNG HAI

Thor lang thang hàng giờ liền trên những ngọn đồi, ruột gan như lửa đốt, cuối cùng cậu chọn dùng chân trên một ngọn đồi, rồi ngồi xuống, hai tay bó gối, nhìn về phía chân trời. Cậu trông theo đoàn xe ngựa đang dần biến mất, những đám bụi vẫn còn mù mịt sau nhiều giờ.

Họ sẽ chẳng ghé đến thêm lần nào nữa. Lúc này định mệnh đã sắp đặt cậu phải ở lại đây, trong ngôi làng này nhiều năm nữa, chờ đợi một cơ hội khác—nếu như có một ngày họ sẽ trở lại. Nếu như cha cậu cho phép. Bây giờ sẽ chỉ có cậu và cha, sống trong ngôi nhà, và cha cậu chắc chắn sẽ trút toàn bộ cơn thịnh nộ lên người cậu. Cậu sẽ lại tiếp tục là tay sai của cha mình trong nhiều năm tới, và rồi cậu sẽ sống giống như cha mình đến cuối đời, giam chân ở đây sống một cuộc đời nhỏ nhoi, tầm thường trong khi các anh của cậu có được vinh quang và danh tiếng. Cậu cảm thấy tâm trí sôi sục trong nỗi uất nghẹn này. Cậu biết, đây rõ ràng không phải là cuộc sống mà cậu mong muốn.

Thor nghĩ nát óc để tìm ra được bất cứ điều gì cậu có thể làm, bất kỳ cách nào cậu có thể thay đổi được cuộc sống vô nghĩa đó. Nhưng không có cách nào cả. Cuộc sống đã an bài với cậu.

Sau nhiều giờ ngồi đó, Thor chán nản đứng dậy và bắt đầu di chuyển qua những ngọn đồi quen thuộc, cậu trèo lên cao mãi. Chắc hẳn, cậu lang thang hướng về phía bầy cừu, đến nơi gò cao. Khi cậu leo lên đến nơi, tia nắng đầu tiên hắt bóng phía chân trời và nổi theo sau là tia nắng thứ hai đã lên đến đỉnh, nhuộm một màu xanh ngát. Thor thông thả bước đi, vô tình làm tuột chiếc ná bắn đá khỏi thắt lưng, phần dây kéo ná với miếng lót da đã mòn đi sau nhiều năm sử dụng. Cậu thò tay vào chiếc túi nhỏ gắn trên hông, tay mân mê bộ sưu tập những hòn đá, những hòn trước nhẵn mịn hơn hòn sau, thứ cậu đã tự tay nhặt lên từ các con lạch có đá tốt nhất. Đôi khi cậu dùng để bắn chim; lúc khác thì lại bắn các loại động vật gặm nhấm. Đó là một thói quen ngấm vào máu cậu trong nhiều năm qua. Lúc đầu, cậu bắn toàn trượt; Sau đó, có một lần, cậu bắn trúng một con mồi đang di chuyển. Kể từ đó, cậu đã biết nhắm chính xác mục tiêu. Bây giờ, bắn ná đã trở thành một thú vui trong cuộc sống của cậu, nó giúp cậu giải tỏa cơn bức tức. Những người anh của cậu có thể vung kiếm chặt đôi khúc gỗ—nhưng họ không bao giờ có thể bắn hạ một con chim đang bay chỉ bằng một hòn đá.

Thor vô thức đặt một hòn đá vào chiếc ná, kéo căng dây, và bắn ra bằng tất cả sức lực của mình, cứ như thể là cậu đang nhắm vào cha mình. Cậu bắn trúng một cành trên cái cây ở tít xa, khiến nó rơi hẫ xuống đất. Có lần cậu phát hiện ra mình thực sự có khả năng bắn hạ các con vật đang di chuyển, nhưng cậu lại thôi không nhắm vào chúng, cậu sợ khả năng này của mình và không muốn làm tổn thương bất cứ con vật nào; Hiện tại mục tiêu của cậu chỉ là cành cây. Chỉ trừ khi, tất nhiên, có một con cáo rình mò bầy cừu của cậu. Sau dần, chúng tự biết cách tránh xa, và kết quả là bầy cừu của Thor luôn an toàn nhất trong đám cừu của làng.

Nghĩ về những người anh, về nơi lúc này họ đang ở, Thor thấy máu nóng sôi sục. Sau một ngày đường, có lẽ họ đã đến Kinh thành. Cậu có thể hình dung ra nơi đó. Cậu thấy một hồi kèn lệnh dài cùng với những người ăn mặc chỉnh tề chào đón họ. Các chiến binh chào đón họ, những thành viên của lực lượng Silver. Họ sẽ được đưa đến và sinh hoạt ở doanh trại của đội quân Legion, được huấn luyện ở chiến trường thực địa của Nhà vua và được sử dụng những vũ khí tinh nhuệ nhất. Mỗi người sẽ được ban danh thành cận vệ cho một hiệp sĩ nổi tiếng. Một ngày kia, chính họ được ban tước hiệp sĩ, được cấp ngựa riêng, trang bị vũ khí riêng và có cả cận vệ riêng. Họ sẽ được tham gia vào tất cả các lễ hội và được dùng bữa tại yến tiệc Hoàng cung. Đó là một cuộc sống đầy hấp dẫn. Nhưng giờ đây nó đã tuột ra khỏi tầm tay cậu.

Thor cảm thấy cơ thể mệt mỏi, cậu cố gắng loại bỏ hết những suy nghĩ đó ra khỏi tâm trí. Nhưng cậu không thể. Có một phần trong con người cậu, những phần trong sâu thẳm con người cậu, như đang gào thét. Chúng nói rằng cậu không được bỏ cuộc, rằng định mệnh của cậu không phải là ở đây. Cậu không hiểu định mệnh đó dẫn cậu đi đâu, nhưng cậu biết chắc chắn là không phải ở nơi này. Cậu cảm thấy mình khác biệt, thậm chí là đặc biệt. Không ai hiểu cậu. Tất cả họ đều đánh giá thấp cậu.

Thor lên đến đỉnh gò cao nhất và thấy đàn cừ. Do được huấn luyện tốt, nên chúng vẫn tụ tập đông đủ, tản mát xung quanh găm cỏ. Cậu bắt đầu đếm, nhìn vào những dấu đỏ mà cậu đã nhuộm trên lưng chúng. Sau khi đếm hết lượt, cậu chợt thấy lạnh toát. Một con cừ đã biến mất.

Cậu đếm lại lần nữa, rồi thêm lần nữa. Cậu vẫn không tin nổi một con đã biến mất.

Thor chưa từng làm mất con cừ nào, và cha cậu sẽ không bao giờ bỏ qua cho cậu nếu điều đó xảy ra. Tệ hơn nữa, cậu ghét ý nghĩ một con cừ đã bị mất, đơn độc, dễ bị ác thú rình rập nơi đồng không hoang vắng. Cậu không muốn con vật vô tội phải chịu những điều đó.

Thor chạy hộc tốc lên đỉnh gò và đưa mắt quét một vòng xa tít phía chân trời cho đến khi cậu phát hiện ra nó, ở rất xa, cách nhiều quả đồi: chú cừ đơn độc, có dấu màu đỏ trên lưng. Đó là con cừ quây nhất trong bầy. Tim cậu như muốn rút ra ngoài khi nhận ra con cừ đã không chỉ bỏ đi, nơi nó đến, trong số tất cả mọi nơi, là ở phía tây, cánh rừng Darkwood.

Thor nuốt nước bọt. Darkwood là cấm địa—không chỉ đối với con cừ, mà ngay cả với con người. Nó nằm ngoài ranh giới của ngôi làng, và ngay từ khi chập chững bước đi, Thor đã hiểu rằng không được mạo hiểm để đến nơi đó. Cậu chưa bao giờ dám thử. Đi đến đó, theo truyền thuyết kể lại, sẽ cầm chắc cái chết, khu rừng đó bí ẩn và đầy đầy những thú vật hung tợn.

Thor nhìn lên bầu trời đang tối dần, cân nhắc. Cậu không thể để mất con cừ. Cậu nghĩ nếu cậu đi nhanh thì sẽ lừa được nó về kịp trước khi trời tối.

Sau khi nhìn kỹ lại lần cuối, cậu quay người và chạy thục mạng về hướng tây, đến cánh rừng Darkwood, những đám mây dày đặc vẫn vũ trên đầu cậu. Tâm trạng nặng trĩu, nhưng đôi chân lại cứ thế đưa cậu đi. Cậu cảm thấy mình không còn đường quay lại, mặc dù rất muốn.

Giống như cậu đang dẫn thân vào một cơn ác mộng.

*

Thor băng nhanh qua những ngọn đồi không nghỉ, tiến vào tán rừng Darkwood dày đặc. Đường mòn kết thúc ngay tại nơi bắt đầu của khu rừng, cậu bắt đầu chạy vào lãnh địa bí ẩn, những chiếc lá mùa hè xào xạc dưới chân.

Ngay khi bước vào khu rừng cậu lập tức cảm giác bị nhấn chìm trong bóng tối, ánh sáng bị chặn bởi những cây thông cao chót vót ở bên trên. Nơi đây lạnh hơn, và khi cậu bước qua ranh giới để tiến vào khu rừng, cậu cảm thấy ớn lạnh. Không hẳn là vì bóng tối hay vì trời lạnh—là một thứ gì đó mà cậu không thể gọi tên. Đó là một cảm giác....bị theo dõi.

Thor nhìn lên những cành cây cổ đại, xù xì với những thớ dày dặn, đang kéo ket đu đưa trong gió. Cậu đi chưa đến năm mươi bước vào khu rừng thì bắt đầu nghe thấy những tiếng động vật kỳ lạ. Cậu quay người lại nhưng hầu như không thể nhìn thấy lối vào lúc trước; cậu có cảm giác như không có đường ra. Cậu lưỡng lự.

Cánh rừng Darkwood nằm ở ngoại vi thị trấn và ngoài tầm hiểu biết của Thor, nó là một cái gì đó huyền ảo và bí ẩn. Bất kỳ kẻ chăn gia súc nào nếu từng để lạc mất một con cừ vào khu rừng đều không bao giờ dám mạo hiểm đi theo nó. Ngay cả cha cậu. Những câu chuyện về nơi này quá u ám và chưa bao giờ kết thúc.

Nhưng ngày hôm nay có điều gì đó khác lạ khiến Thor không còn quan tâm về những câu chuyện thêu dệt đó, khiến cậu vứt bỏ nỗi sợ hãi vào hư không. Một phần con người cậu thúc giục cậu vượt qua ranh giới đó, đi càng xa nhà càng tốt, và để mặc cơn gió cuộc đời cuốn cậu đi đến bất cứ đâu.

Cậu tiến thêm xa hơn chút nữa, rồi dừng lại, chần chừ không biết phải đi đường nào. Cậu để ý các dấu vết, những cành cây bị giẫm cong tại nơi mà con cừ đi qua, cậu rẽ về lối đó. Sau một hồi, cậu lại rẽ tiếp.

Thêm một giờ nữa trôi qua và cậu bị lạc lối trong vô vọng. Cậu cố nhớ lại phương hướng mà cậu đến lúc trước—nhưng cậu không chắc chắn. Một cảm giác nôn nao dâng lên trong lòng,

nhưng cậu quyết định cách duy nhất để thoát ra là tiến về phía trước, do đó cậu đi tiếp.

Trong khoảng không, Thor phát hiện một tia sáng mặt trời, rồi tiến về phía đó. Cậu thấy mình đang đứng trước một khoảng rừng thưa nhỏ, cậu dừng lại ở ngoài rìa, đứng như trời trồng—cậu không dám tin những gì đang diễn ra trước mặt.

Có một người đang đứng ngay ở phía đó, quay lưng về phía Thor, ông ta mặc bộ áo choàng dài bằng vải sa tanh màu xanh lam. Không, đó không hề là một người bình thường—giác quan của cậu mách bảo dù vẫn đứng tận đây. Ông ta có gì đó khác biệt. Có lẽ, ông ta là một Pháp sư. Ông ta đứng ngay ngắn và trông cao lớn, đầu đội một chiếc mũ tròn, đứng yên bất động, như thể ông ta chẳng quan tâm gì đến thế giới xung quanh.

Thor luống cuống không biết nên làm gì. Cậu đã từng nghe về các Pháp sư, nhưng chưa từng được gặp họ. Từ các dấu hiệu trên áo choàng của ông ta, y phục dát vàng tinh xảo, điều này cho thấy ông ta không đơn thuần chỉ là một Pháp sư bình thường: đó là những dấu hiệu của hoàng gia, của Triều đình. Thor không hiểu. Một Pháp sư hoàng gia làm gì ở đây?

Sau những khoảnh khắc dường như vô tận đó, vị Pháp sư từ từ quay lại đối mặt cậu. Khi ông ta quay lại, Thor nhận ra khuôn mặt đó. Cậu cảm thấy tim như ngừng đập. Đó là một trong những người nổi tiếng nhất vương quốc: vị Pháp sư riêng của Nhà vua. Argon, cố vấn cho các vị vua Tây Vương quốc trong nhiều thế kỷ. Ông ta đang làm gì ở đây, một nơi cách xa hoàng cung, giữa khu rừng Darkwood, là một điều bí ẩn. Thor nghĩ có trong mơ cậu cũng không dám nghĩ đến điều này.

"Đôi mắt ngươi không đánh lừa ngươi đâu," Argon nói, mắt nhìn chằm chằm vào Thor

Giọng nói của ông ta thâm trầm, cũ kỹ, như thể những thanh âm của cây rừng đại ngàn vậy. Đôi mắt mờ nhưng mở to của ông dường như có thể nhìn xuyên thấu con người Thor, hiểu hết về cậu. Thor cảm thấy nguồn năng lượng mãnh liệt đang tỏa ra từ vị Pháp sư—như thể cậu đang đứng đối diện với vàng mặt trời vậy.

Thor lập tức quỳ xuống và cúi đầu.

"Thưa Đấng cao quý," cậu nói. "Tôi xin lỗi vì đã quấy rầy ngài."

Bất kính với vị cố vấn của Nhà vua sẽ bị phạt tù hoặc tử hình. Tiềm thức đó đã ăn sâu vào tâm trí Thor ngay từ sinh ra.

"Đứng lên đi cậu bé," Argon nói. "Nếu ta muốn ngươi quỳ xuống, ta hẳn đã ra lệnh rồi."

Thor từ từ đứng dậy, và nhìn vào ông ta. Argon tiến gần thêm vài bước. Rồi ông ta dừng lại và chiếu tia nhìn vào Thor, cho đến khi cậu cảm thấy nhột nhạt.

"Ngươi có một đôi mắt giống mẹ," Argon nói.

Thor sửng sốt. Cậu chưa bao giờ gặp mẹ mình, và chưa bao giờ gặp ai, ngoài cha mình, biết về mẹ cậu. Người ta cho cậu biết rằng mẹ cậu đã chết ngay sau khi sinh cậu, đó là lý do khiến Thor luôn luôn cảm thấy mình mang tội. Cậu đã luôn luôn nghĩ rằng đó là lý do gia đình ghét cậu.

"Tôi nghĩ ngài đang nhầm tôi với ai đó," Thor nói. "Tôi không có mẹ."

"Không có mẹ?" Argon vừa hỏi vừa mỉm cười. "Ngươi được sinh ra bởi đàn ông ư?"

"Thưa ngài, ý tôi muốn nói rằng mẹ tôi đã qua đời khi sinh tôi. Tôi nghĩ rằng ngài đang nhận lầm tôi."

"Ngươi là Thorgrin, thuộc tộc McLeod. Là con út trong số bốn anh em. Ngươi đã không được chọn."

Đôi mắt Thor mở to. Cậu không thể tin nổi điều gì đang diễn ra. Người mang tầm vóc như Argon thừa biết cậu là ai—thậm chí còn biết nhiều về cậu hơn chính bản thân cậu. Cậu chưa bao giờ tưởng tượng nổi rằng có ai đó ngoài những người trong làng biết về cậu.

"Làm thế nào ... mà ngài biết điều này?"

Argon mỉm cười đáp lại, nhưng không trả lời.

Thor bất ngờ xen lẫn với tò mò.

"Làm thế nào..." Thor nói thêm, chậm rãi từng từ, "... làm thế nào mà ngài biết mẹ tôi? Ngài đã gặp bà ấy? Bà ấy là ai?"

Argon quay lưng bước đi.

"Hãy để dành câu hỏi ở lần khác" ông nói.

Thor nhìn ông ta bỏ đi, cảm giác khó tả. Đó quả là một cuộc gặp gỡ choáng ngợp và bí ẩn, tất cả xảy ra quá nhanh. Cậu quyết định không thể để Argon bỏ đi; cậu vội vã lao theo.

"Ngài đang làm gì ở đây vậy?" Thor hỏi, vội vã để bắt kịp. Argon, sử dụng chiếc quyền trượng của mình, một món đồ bằng ngà cổ, giả tảng đi nhanh. "Không phải ngài đã đợi *tôi*, phải không?"

"Còn ai khác sao?" Argon hỏi lại.

Thor rảo bước để bắt kịp, theo ông ta đi sâu vào rừng, bỏ lại khoảng rừng thưa ở phía sau.

"Nhưng tại sao lại là tôi? Làm thế nào ngài biết tôi sẽ đến đây? Có phải đó là điều mà ngài muốn?"

"Hỏi nhiều quá" Argon đáp lại. "Người làm bầu không khí trở nên ồn ào. Thay vào đó người nên lắng nghe."

Thor theo ngay phía sau vị Pháp sư khi họ tiếp tục vượt qua cánh rừng rậm rạp, cậu cố gắng hết sức để giữ im lặng.

"Người đi tìm con cừu bị lạc," Argon nói. "Một nỗ lực đáng trân trọng. Nhưng người chỉ đang lãng phí thời gian thôi. Còn vật đó sẽ không thể sống sót."

Đôi mắt Thor mở to.

"Làm sao ngài biết được?"

"Ta biết những thế giới mà người không bao giờ biết tới, chú nhóc. Ít nhất là hiện thời người vẫn chưa thể biết tới."

Thor tự hỏi khi cậu vượt lên để bắt kịp.

"Dẫu vậy người sẽ chẳng nghe lời ta đâu. Đó là tính cách của người. Cứng đầu. Giống hệt mẹ người. Người sẽ vẫn tiếp tục tìm kiếm con cừu đó, quyết tâm cứu bằng được nó."

Thor bỗng đỏ mặt khi thấy Argon đọc được suy nghĩ của mình.

"Người là một cậu bé nóng vội," ông nói thêm. "Mạnh mẽ. Tự kiêu. Chủ động suy xét. Nhưng một ngày nào đó điều đó có thể khiến người gục ngã."

Argon bắt đầu đi bộ lên sườn núi phủ đầy rêu, Thor lững thững theo sau.

"Người muốn gia nhập đội quân Legion của Nhà vua phải không", Argon hỏi.

"Vâng!" Thor hào hứng trả lời. "Liệu tôi có cơ hội không? Ngài có thể giúp tôi không?"

Argon cười lớn, một âm thanh vang vọng vào hư không khiến Thor cảm thấy lạnh sống lưng.

"Ta có thể làm tất cả mọi thứ nhưng sẽ chẳng có gì thay đổi cả. Số phận của người đã định sẵn rồi. Nhưng người có quyền lựa chọn."

Thor không hiểu.

Họ lên đến đỉnh núi, Argon dừng lại và quay lại nhìn Thor. Thor chỉ đứng cách vài bước chân, và cảm thấy năng lượng của Argon đốt cháy mình.

"Vận mệnh của người là trở thành một người vĩ đại," ông ta nói. "Đừng từ bỏ nó."

Thor mở to mắt. Vận mệnh của mình? Vĩ đại? Cậu phồng mũi tự hào.

"Tôi không hiểu. Lời nói của ngài quá bí ẩn. Xin hãy nói cho tôi rõ."

Nhưng Argon đã biến mất.

Thor há hốc miệng. Cậu ngó nghiêng, suy ngẫm, tự hỏi. Cậu đã tưởng tượng ra cảnh vừa rồi ư? Đó chỉ là ảo giác thôi ư?

Thor quay lại và khám xét khu rừng; từ điểm nhìn này, tít cao trên sườn núi, cậu có thể nhìn

thấy xa hơn trước. Cậu phát hiện sự di chuyển từ khoảng cách xa. Cậu nghe thấy một tiếng động và biết chắc đó là tiếng động phát ra từ con cừu của mình.

Thor lao xuống sườn núi phủ đầy rêu và vôi vã chạy theo hướng âm thanh, quay lại khu rừng. Cậu vừa đi vừa nghĩ về cuộc gặp gỡ với Argon. Cậu khó lòng tin là điều đó vừa mới xảy ra. Vị Pháp sư của Nhà vua làm gì ở nơi này? Ông ta đã chờ cậu. Nhưng tại sao? Định mệnh cuộc đời cậu mà ông ta nói nghĩa là sao?

Thor càng cố gắng để hiểu, thì cậu lại càng khó hiểu. Argon đã cảnh báo cậu không nên tiếp tục đồng thời lại khích lệ cậu làm vậy. Bây giờ, khi ông ta đi mất, Thor có linh tính ngày càng mạnh, rằng một điều gì đó quan trọng sắp xảy ra.

Cậu rẽ vào một lối rẽ và dừng lại, ớn lạnh vì khung cảnh trước mặt. Tất cả những cơn ác mộng tồi tệ nhất của cậu đã đến trong một khoảnh khắc. Tóc cậu dựng ngược lên, và cậu nhận ra mình đã mắc sai lầm nghiêm trọng khi tiến quá sâu vào khu rừng Darkwood như thế này.

Trước mặt cậu, cách chừng ba mươi bước, là một quái thú Sybold. Dáng vẻ nặng nề, lưng lừng, đứng bằng cả bốn chân, với kích cỡ gần bằng một con ngựa, nó là loài vật đáng sợ nhất trong khu rừng Darkwood, thậm chí trong cả vương quốc. Thor chưa bao giờ thấy nó, nhưng đã từng nghe truyền thuyết về nó. Nó giống như một con sư tử, nhưng to lớn hơn, đầu nó màu đỏ sẫm và đôi mắt ánh vàng rực rỡ. Truyền thuyết kể rằng màu đỏ thắm của nó được nhuộm bằng máu của những đứa trẻ vô tội.

Trong đời, Thor từng nghe kể có vài người đã từng trông thấy con quái thú này, mặc dù những câu chuyện này có vẻ không đáng tin cho lắm. Có lẽ là do không có ai sống sót sau khi gặp nó. Một số người coi quái thú Sybold là Thần Rừng, và là một điềm báo. Thor cũng chẳng biết điềm báo đó là gì.

Cậu thận trọng lùi lại.

Bộ hàm khổng lồ con quái thú Sybold hé mở, nước bọt tuôn trào qua những chiếc răng nanh, đôi mắt ánh vàng trợn trừng. Trong miệng nó là chú cừu tội nghiệp của Thor: đang kêu gào, bị treo ngược, một nửa cơ thể bị những chiếc răng nanh xuyên thủng. Nó gần như đã chết. Con quái thú Sybold dường như cảm thấy hứng thú với trò chơi giết chóc; nó tỏ ra phấn khích khi tra tấn con mồi tội nghiệp.

Thor không thể chịu được tiếng kêu thảm thiết của con vật. Con cừu cố gắng giãy giụa, một cách vô vọng, khiến cậu cảm thấy mình phải làm gì đó.

Điều đầu tiên thôi thúc Thor là quay người lại và bỏ chạy, nhưng cậu hiểu sẽ chẳng ích gì. Con dã thú này có thể chạy nhanh hơn bất cứ thứ gì. Bỏ chạy sẽ chỉ làm tăng thêm cơn điên cuồng của nó. Hơn nữa cậu không thể bỏ mặc con cừu của mình trong tình trạng như thế.

Cậu đứng đó, cứng người vì sợ hãi, và nghĩ rằng phải làm cái gì đó.

Cậu dần chần tẫn. Từ từ cúi xuống, thò tay vào túi, lấy ra một hòn đá, và đặt nó trong chiếc ná. Bàn tay run rẩy, cậu chủ định, bước một bước về phía trước, và bắn mạnh.

Hòn đá xé gió và bắn trúng vào điểm đã hướng ngắm của con cừu. Một cú bắn hoàn hảo. Hòn đá xuyên qua cầu mắt con cừu, găm vào não con vật.

Con cừu lịm dần rồi chết. Thor đã giải thoát con vật khỏi sự đau đớn.

Quái thú Sybold mắt long sòng sọc, điên dại khi Thor đã giết đi món đồ chơi của nó. Nó từ từ há hàm răng khổng lồ ra và nhả con cừu xuống, con cừu rơi, đập mạnh xuống mặt đất. Đoạn, con quái thú hướng mắt nhìn về phía Thor.

Nó gầm gừ, thứ âm thanh hắc ám phát ra từ bụng nó.

Khi nó tiến về phía cậu, tim cậu đập loạn xạ, Thor đặt một hòn đá khác vào ná, kéo căng ná, chuẩn bị sẵn sàng để bắn thêm một cú nữa.

Con quái thú Sybold lao đến, nó di chuyển nhanh hơn tất cả mọi thứ mà Thor từng gặp trong đời. Thor bước một bước về phía trước và bắn ná, cầu nguyện cho nó trúng mục tiêu, cậu biết rằng mình sẽ không có đủ thời gian bồi thêm một cú khác trước khi nó đến.

Hòn đá trúng ngay mắt phải con thú, hất nó văng ra. Đó là một cú bắn đầy uy lực, cú bắn có

thể khiến các con vật nhỏ phải gục xuống.

Nhưng đây không phải là con vật nhỏ bé. Cú bắn không thể ngăn nổi con thú. Nó rít lên đau đớn, nhưng tốc độ vẫn không hề giảm. Mặc dù mất đi một mắt, nhưng ngay cả khi đá găm vào não, nó tiếp tục tấn công Thor một cách vô thức. Thor đành bất lực.

Chỉ nháy mắt, con thú đã chồm lên trên người cậu. Móng vuốt khổng lồ của nó quẹt qua vai cậu.

Thor rít lên, cảm thấy như ba nhát dao cắt trên da thịt mình, máu nóng tuôn trào tức thì.

Con quái vật kẹp chặt cậu xuống đất, giữ bằng cả bốn chân. Cậu cảm thấy trọng lượng khổng lồ đè lên mình, giống như một con voi đứng trên ngực cậu. Thor cảm thấy lồng ngực mình bị giẫm nát.

Con quái vật ngửa đầu, ngoác rộng miệng để lộ ra những chiếc răng nanh, và bắt đầu cúi xuống nhằm ngoạm vào cổ họng Thor.

Khi nó cúi xuống thấp, Thor rướn người lên và nắm lấy cổ nó; có cảm giác như nắm một khối cơ bắp rắn như đá. Thor không thể đu người bật lên được. Cánh tay cậu bắt đầu run lên khi những chiếc răng nanh hạ xuống thấp hơn. Cậu cảm thấy hơi thở nóng hổi của con thú phả lên mặt mình, nước dãi chảy xuống cổ cậu. Tiếng sôi ùng ục phát ra từ tận sâu trong bụng con quái thú, làm ù tai Thor. Cậu biết mình sẽ chết.

Thor nhắm mắt lại.

Lạy Chúa! Xin Người hãy ban cho con sức mạnh để con chống lại sinh vật này. Con cầu xin Người. Con sẽ nghe lời sai bảo của Người. Con nợ Người một ân huệ lớn.

Rồi, đột nhiên có điều gì đó xảy ra. Thor cảm thấy sức nóng ghê gớm tăng lên trong cơ thể, chạy trong từng mạch máu, giống như có một nguồn năng lượng đang được truyền sang cho cậu. Cậu mở mắt ra và cực kỳ ngạc nhiên: từ lòng bàn tay cậu phát ra một luồng sáng màu vàng, và khi cậu đẩy vào cổ họng con thú, thật kỳ lạ, cậu có thể chống lại sức mạnh của nó và giữ không cho nó chạm vào mình.

Thor đẩy tiếp cho đến khi cậu thực sự đã đánh bật con thú. Sức mạnh cậu đã tăng lên và cậu cảm thấy một nguồn năng lượng thần kì – chỉ nháy mắt, con quái vật đã bay về phía sau, Thor đã quăng nó ra xa đến tận mười thước. Nó ngã vật ra, lưng chạm đất.

Thor đứng dậy, không hiểu chuyện gì mới xảy ra.

Con quái thú vùng dậy. Rồi, hết sức giận dữ, nó điên cuồng tấn công một lần nữa; nhưng lần này Thor có cảm giác khác lạ. Nguồn năng lượng dâng trào trong cơ thể cậu; cậu thấy chưa lúc nào mình mạnh mẽ như lúc này.

Khi con vật lao mình lên không trung, Thor cúi người xuống, tóm lấy bụng con thú, lấy đà rồi ném nó ra xa.

Con thú bị ném bay xuyên qua các hàng cây, rồi đập vào một thân cây, gục xuống đất.

Con vật chớp mắt hai lần, nhìn Thor. Nó đứng lên và tính tấn công một lần nữa.

Lần này, khi con quái vật vồ tới, Thor tóm ngay vào cổ họng nó. Cả hai lần nhào ra đất, con quái vật đè trên Thor. Nhưng ngay lập tức, cậu nhanh nhẹn trèo lên trên đầu nó. Cậu nắm thật chặt cổ nó, bằng cả hai tay, con quái thú giãy dụa gạt đầu ra và định cắn những chiếc răng nanh vào người Thor. Nhưng đều bị trượt. Thor cảm thấy một luồng sức mạnh mới dâng trào, cậu vòng tay ghì chặt cổ con quái vật và giữ không cho nó cử động. Cậu điều tiết luồng sức mạnh chảy khắp cơ thể. Đoạn, thật kì lạ, cậu cảm thấy mình mạnh hơn cả con quái thú.

Cậu bóp cổ con quái vật đến chết. Cuối cùng, con quái vật lịm đi.

Thor vừa hành động chỉ trong chưa đầy một phút.

Cậu chậm chạp đứng dậy, thở gấp, nhìn chăm chăm xuống, mắt mở to, vẫn nắm chặt cánh tay bị thương của mình. Điều gì vừa mới xảy ra vậy? Chính cậu, Thor, vừa giết một con quái thú Sybold ư?

Cậu tin rằng đó là một tín hiệu, vào đúng ngày này chứ không phải là một ngày nào khác.

Cậu cảm thấy một điều quan trọng vừa mới xảy ra. Cậu đã giết chết con quái vật được truyền miệng nhiều nhất và cũng đáng sợ nhất của vương quốc, bằng tay không. Không hề có một thứ vũ khí nào. Điều này có vẻ điên rồ. Sẽ chẳng ai tin cậu đã làm được điều đó.

Cậu cảm thấy thế giới như quay cuồng khi tự hỏi thứ quyền năng nào vừa chảy trong người cậu? Tất cả điều này có nghĩa là gì, thực sự thì cậu là ai. Người duy nhất được biết có khả năng đó là các Pháp sư. Tuy nhiên, cha và mẹ cậu đều không phải là Pháp sư, do đó cậu cũng không thể là một Pháp sư được.

Hay có thể nào cậu chính là một Pháp sư?

Cảm nhận được có ai đó phía sau mình, Thor quay người lại thì thấy Argon đang đứng đó, chiếu tia nhìn xuống con vật.

"Sao ngài lại ở đây?" Thor ngạc nhiên hỏi.

Argon lờ đi.

"Ngài đã chứng kiến chuyện vừa rồi phải không?" Thor hỏi, vẫn không tin. "Tôi không hiểu sao tôi lại hạ gục được nó."

"Nhưng ngươi lại biết đấy," Argon trả lời. "Từ tận sâu bên trong, ngươi biết rất rõ. Bản thân mình khác biệt so với những người khác."

"Nó giống như ... sự dâng trào năng lượng," Thor nói. "Giống như một thứ sức mạnh mà tôi không biết là tôi có nó."

"Năng lượng," Argon nói. "Một ngày kia ngươi sẽ nắm bắt được nó. Ngươi có thể học cách kiểm soát nó."

Thor nắm chặt vai; đau đớn tột cùng. Cậu nhìn xuống và thấy tay mình đầy máu. Cậu thấy choáng váng, lo lắng không biết điều gì sẽ xảy ra nếu cậu không có sự giúp đỡ.

Argon tiến lên ba bước, đưa tay ra, nắm lấy bàn tay đang buông xuống của Thor, và đặt nó lên vết thương. Ông giữ nó ở đó, ngả người, rồi nhắm mắt lại.

Thor cảm thấy một cảm giác ấm áp chạy dọc cánh tay mình. Trong tích tắc, máu dính trên tay đã khô lại, và cậu bắt đầu cảm thấy bớt đau đớn dần.

Cậu nhìn xuống và thật kỳ lạ: vết thương của cậu đã được chữa lành. Chỉ còn lại ba vết sẹo nơi móng vuốt của con quái vật cắt vào nhưng chúng đã khép miệng và trông như là đã qua vài ngày sau khi bị thương rồi. Máu cũng không chảy ra nữa.

Thor nhìn Argon đầy ngạc nhiên.

"Sao ngài làm được vậy?", Cậu hỏi.

Argon mỉm cười

"Không, ta chẳng làm gì cả. Chính ngươi đã làm điều đó. Ta chỉ giúp ngươi điều khiển quyền năng của mình."

"Nhưng tôi không có khả năng trị bệnh," Thor đáp lại, giọng vô vọng.

"Không ư?" Argon trả lời.

"Tôi không hiểu. Không thể hiểu nổi," Thor đáp lại, mất dần kiên nhẫn. "Hãy nói cho tôi biết."

Argon nhìn đi chỗ khác.

"Có những điều ngươi phải học hỏi dần."

Thor nghĩ vẫn vơ.

"Như vậy là tôi có thể gia nhập đội quân Legion của Nhà vua phải không?" Cậu hỏi, giọng hứng khởi. "Hiển nhiên, nếu tôi có thể giết chết quái thú Sybold, thì có nghĩa tôi có thể đánh bại được những chàng trai khác."

"Chắc chắn ngươi có thể," ông ta trả lời.

"Nhưng họ đã chọn các anh của tôi chứ không chọn tôi."

"Các anh người không thể giết chết con quái vật này."

Thor liếc nhìn lại, lòng suy nghĩ.

"Nhưng họ đã loại tôi. Làm sao tôi có thể tham gia cùng họ?"

"Từ khi nào người chiến binh cần có một lời mời?" Argon hỏi.

Lời nói của ông ta chìm đi. Thor thấy cơ thể mình đang nóng bừng.

"Ý ông là tôi nên tự trình diện? Dù không được mời? "

Argon mỉm cười.

"*Người* tự tạo ra số phận của mình, chứ không phải kẻ khác."

Thor chớp mắt – khi mở mắt ra đã thấy Argon lại đã biến mất.

Thor quay lại, nhìn khắp mọi hướng tìm kiếm, nhưng không thấy bóng dáng ông ta.

"Ở đây này!" Một giọng nói vang lên.

Thor quay lại và thấy một tảng đá khổng lồ trước mặt mình. Cậu cảm nhận được giọng nói vang lên ở trên đầu, rồi ngay lập tức cậu trèo lên tảng đá lớn.

Cậu trèo lên đến đỉnh, vô cùng bối rối vì không hề thấy bóng dáng của Argon.

Mặc dù vậy, từ vị trí này, cậu có thể nhìn thấy phía trên những ngọn cây trong khu rừng Darkwood. Cậu thấy nơi tận cùng của Darkwood, thấy mặt trời thứ hai khuất dần trong sắc xanh thăm thẳm, và xa xa là con đường dẫn đến Kinh thành của Nhà vua.

"Đó là con đường dành cho người" giọng nói lại vang lên. "Nếu người dám."

Thor quay lại nhưng không thấy gì. Chỉ là một giọng nói, vang vọng. Nhưng cậu biết Argon đang ở đó, một nơi nào đó, thúc giục cậu. Trong tiềm thức cậu cảm thấy ông ta đã đứng.

Không một chút do dự, Thor trườn xuống khỏi tảng đá và bắt đầu băng qua khu rừng để ra đường lớn.

Chạy như bay đi tìm số phận của mình.

CHƯƠNG BA

Đức vua MacGil—dáng vẻ chắc đậm với vòm ngực nở nang, bộ râu dày màu xám thật ăn nhập với mái tóc dài của ngài, thêm vào đó là vàng trán rộng điểm xuyết những vết hằn qua từng trận đánh—đứng trên thành lâu đài, cạnh bên là Nữ hoàng, quan sát lễ hội đang diễn ra trong những ngày này. Vùng đất hoàng tộc trải dài cùng với những chiến công vang dội của ngài, hướng về phía xa ngút tầm mắt, một thành phố phồn thịnh được bao bọc bởi lớp tường công sự xây bằng đá cổ xưa vững chãi. Kinh thành của Đức vua. Được liên kết bởi hệ thống mê cung chằng chịt với những công trình xây bằng đá đủ mọi hình dạng và kích cỡ—là nơi cư ngụ của các chiến binh tinh nhuệ Silver, đội quân Legion, vệ binh, lính tập trung, người hầu cận, những con chiến mã, trại lính, kho đức và chứa vũ khí—trong số này còn có hàng trăm nóc nhà của những thường dân chọn sinh sống bên trong tường thành của thành phố, xen lẫn hàng mẫu cỏ xanh muốt trải dài quanh đường phố là vườn hoa hoàng tộc, khu trung tâm buôn bán được lát bằng những phiến đá xanh, đài phun nước. Kinh thành của Đức vua được nâng cấp và mở mang qua hàng thế kỷ bởi các bậc tiên vương trước ngài, và khi ngài tiếp quản ngài vàng, mọi thứ đều ở tột đỉnh vinh quang. Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, nơi đây là thành trì an toàn nhất vùng Tây Vương quốc Nhẫn.

MacGil là vị vua được chúa trời ban phước khi ở bên cạnh mình luôn có những chiến binh trung thành và thiện chiến nhất mà bất kỳ vị vua nào đều mơ ước, không ai dám cả gan tấn công vương quốc của ngài. MacGil, vị vua đời thứ bảy với lòng khoan dung và sự thông thái của mình, đã cai trị vương quốc trong sự phồn thịnh suốt ba mươi hai năm qua. Vùng lãnh thổ nơi ngài cai trị đã khởi sắc lên rất nhiều, quy mô quân đội tăng lên gấp đôi, mở rộng khu vực thành phố, đối xử công bằng với thường dân. Ngài còn được biết đến là vị vua hào phóng, chưa từng có thời kỳ nào mà sự ban thưởng, khích lệ rộng rãi đến như vậy kể từ khi ngài kế vị.

Nhưng trái với sự thịnh vượng và nhộn nhịp ban ngày ấy, MacGil biết rõ những gì làm ngài bận tâm khi đêm xuống, MacGil nhận ra rằng, trong chiều dài lịch sử của vương quốc, sự bình yên sẽ chẳng bao giờ kéo dài mãi mà không xảy ra các cuộc giao tranh. Ngài không còn suy tư việc *liệu* sẽ có một cuộc tấn công—mà ngài phân vân đó là vào thời điểm nào, và từ thế lực nào.

Hiểm họa lớn nhất, dĩ nhiên, là từ bên ngoài Vương quốc Nhẫn, từ đế chế của những người man di, cai trị bởi Tộc người Wild vùng biên cương xa xôi, đã chinh phục tất cả các dân tộc, ngoại trừ lãnh thổ Vương quốc Nhẫn, bên ngoài hẻm núi tử địa Canyon. Từ thời trị vì của MacGil và bảy thế hệ trước, tộc người Wild chưa bao giờ dám để lộ sự đe dọa trực tiếp. Do bởi vương quốc của ngài nằm ở vị trí độc đáo, uốn cong mình thành một vòng tròn hoàn hảo—hình chiếc nhẫn—tách biệt ra khỏi phần còn lại của thế giới bởi các hẻm núi sâu và rộng đến một dặm thêm vào đó là sự bảo vệ vững chắc của tấm lá chắn năng lượng có từ thời kỳ MacGil đầu tiên trị vì, bởi vậy họ ít khi sợ sự tấn công của tộc Wild. Những tên man di đã nhiều lần tấn công và xâm nhập vào tấm lá chắn, vượt qua những hẻm núi, nhưng chưa từng một lần chúng thành công. Sẽ chẳng có mối hiểm họa nào từ bên ngoài khi mà ngài và những thần dân của ngài còn sống trong Vương quốc Nhẫn.

Nhưng điều đó không có nghĩa là sẽ không có mối đe dọa nào từ bên trong. Đó là lý do tại sao MacGil dạo này thường thức khuya. Và quả thực, đó là mục đích của những lễ hội đợt này: lễ cưới của công chúa cả. Một lễ cưới đặc biệt được sắp đặt để xoa dịu kẻ thù, duy trì sự hòa hảo mong manh giữa Tây và Đông Vương quốc Nhẫn.

Trong khi Vương quốc Nhẫn trải dài 500 dặm theo mỗi hướng, bị ngăn làm đôi bởi các dãy núi, gọi là cao nguyên Highlands, ở phía bên kia cao nguyên Highlands là Đông Vương quốc, cai trị một nửa Vương quốc Nhẫn. Vương quốc này đã được cai trị qua hàng thế kỷ bởi kinh địch của họ, Gia tộc McCloud, những người luôn cố gắng phá vỡ thỏa ước ngừng chiến mong manh với Gia tộc MacGil. Gia tộc McCloud luôn bất mãn và không hài lòng với địa phận của mình, họ cho rằng mình đang ngự trị trên vùng đất khô cằn, kém màu mỡ; họ tranh chấp, chiếm lấy biên giới cao nguyên Highlands, khẳng định toàn bộ dãy núi là lãnh thổ của mình, trong khi tối thiểu một nửa cao nguyên Highlands thuộc về Gia tộc MacGil. Luôn có các cuộc xung đột vùng

biên giới, và sự đe dọa xâm lăng.

Vì vậy MacGil luôn suy tư về những điều này, nó làm ngài cảm thấy bất an, Gia tộc McCloud nên hài lòng với những gì mình có, họ được an toàn khi sống trong Vương quốc Nhẫn, được bảo vệ bởi hẻm núi tử địa Canyon, họ trị vì vùng đất mình lựa chọn và không phải lo sợ bất kỳ điều gì, tại sao họ còn không yên vị với một nửa lãnh thổ Vương quốc Nhẫn? cũng chỉ vì MacGil đã phát triển hùng mạnh đội quân tinh nhuệ, đầy thiên chiến của mình đến mức lần đầu tiên trong lịch sử, gia tộc McCloud không dám tấn công. Nhưng MacGil, vị vua thông thái, đã dự cảm thấy những điều không hay sẽ đến vào một ngày không xa. Vì vậy, Ngài đã sắp đặt một lễ cưới giữa nàng công chúa cả, cô con gái yêu quý của mình với vị hoàng tử là con trưởng của gia tộc McCloud. Và giờ đây, ngày ấy cũng đã đến.

Khi nhìn xuống, ngài thấy bên dưới là một dãy dài với hàng ngàn thuộc hạ vãn áo chên màu sắc rực rỡ, từ mọi góc ngách của vương quốc, từ hai bờ cao nguyên Highlands. Gần như toàn bộ Vương quốc Nhẫn, đều tập trung cho sự kiện trọng đại này. Thần dân của ngài đã chuẩn bị hàng tháng trời để trang hoàng mọi thứ thật nguy nga, tráng lệ. Nó không chỉ dành cho lễ cưới, nó còn là thông điệp ngầm gửi đến gia tộc McCloud.

MacGil đã thực hiện một cuộc thăm dò với việc cho hàng trăm lính tráng dàn hàng mang tính chiến lược dọc các thành lũy, trên đường phố, men theo các tường thành, các đơn vị lính được bố trí dày đặc hơn thường ngày—ngài cảm thấy hài lòng. Ngài muốn thể hiện sức mạnh quân đội vượt trội. Nhưng đâu đó, chất chứa trong lòng ngài vẫn là sự không thoải mái, môi trường này rất dễ dẫn đến chanh chấp, là điều kiện chín muồi cho những cuộc giao tranh. Ông mong sẽ không có những con người nóng nảy, bị kích thích bởi rượu, nổi dậy ở bất kỳ bên nào.

Ánh mắt Đức vua quét qua khu đấu trường dành cho cuộc tranh tài cưới ngựa đấu thương, và suy ngẫm về những ngày sắp tới, ngày tổ chức những trò chơi, những cuộc thi cưới ngựa đấu thương và các tất cả loại hình khác trong dịp lễ hội. Những cuộc thi đấu có lẽ sẽ rất căng thẳng. Nhà McCloud chắc chắn sẽ được dịp phô diễn sức mạnh quân đội của họ, và mỗi cuộc tranh tài cưới ngựa đấu thương, mỗi cuộc thi đấu vật hay các cuộc thi đấu khác sẽ mất đi ý nghĩa vốn có của nó, thậm chí nếu sai sót, nó sẽ trở thành một cuộc chiến sinh tử.

“Bệ hạ?”

Ngài cảm thấy một bàn tay mềm mại đang nắm tay mình, ngài quay sang nhìn Hoàng hậu, Krea, người phụ nữ đẹp nhất mà ngài từng biết, một hôn lễ tràn ngập hạnh phúc được tổ chức dưới triều đại của ngài và bà đã sinh hạ được năm người con, không một lời ca thán, trong số đó có ba người con trai. Hơn nữa, bà còn trở thành người quân sư đáng tin cậy nhất. Thời gian thấm thoát trôi đi, ngài dần nhận ra bà còn thông thái hơn tất cả những vị cận thần của mình, thậm chí là cả ngài.

“Đó sẽ là ngày mang đầy tính chính trị,” bà nói “Nhưng cũng đồng thời là lễ cưới con gái chúng ta. Hãy tận hưởng nó. Điều này sẽ không đến hai lần.”

“Ta sẽ chẳng bận tâm khi mình không có gì,” ngài trả lời. “Nhưng hiện tại chúng ta có tất cả, mọi thứ làm ta phải suy nghĩ. Chúng ta đang yên bình. Nhưng ta cảm thấy không an tâm.”

Hoàng hậu quay lại nhìn Đức vua đầy lòng trắc ẩn, đôi mắt màu nâu nhạt mở to như thể chúng chứa đựng những gì tinh túy của thế giới. Hàng mi dài rủ xuống, như chúng vốn thế, trông thoáng buồn, khuôn mặt được điểm trang bằng mái tóc nâu vương nhẹ chút xám, thẳng dài và óng mượt, trải đều sang hai bên. Trên khuôn mặt đã xuất hiện vài nếp nhăn, nhưng trông bà chẳng thay đổi là bao.

“Đó là vì ngài cảm thấy không an toàn,” bà nói. “Không có vị vua nào cảm thấy mình an toàn. Luôn có kẻ thù rình rập xung quanh cung điện của chúng ta hơn là chúng ta có thể nhận biết được. Đó vốn dĩ là quy luật cuộc sống.”

Bà mỉm cười, nghiêng mình đặt một nụ hôn lên môi Đức vua.

“Hãy tận hưởng,” Bà nói. “Dù sao đi nữa đó là lễ cưới con gái chúng ta.”

Ngay sau đó, bà quay bước rời thành lũy.

Đức vua dõi theo bước chân bà, rồi quay ra nhìn kinh thành. Bà đã đúng, Bà luôn đúng. Ngài

muốn tận hưởng nó. Ngài rất yêu quý đứa con gái lớn này. Bỏ qua tất cả những suy tính, đó là một lễ cưới. Một ngày tươi đẹp nhất trong các ngày tươi đẹp của năm, mùa xuân đang ở thời điểm rực rỡ nhất, cùng với những ánh bình minh ấm áp, tất cả tạo nên sự kỳ diệu của đất trời. Những cơn gió nhẹ làm lay động lòng người. Mọi thứ nở rộ khắp nơi, cây cối muôn nơi tạo nên một bức tranh lớn đầy màu sắc: màu hồng và màu tím rồi màu cam xen lẫn trắng. Chẳng có gì thú vị hơn lúc này là đi xuống dưới, chung vui với các quần thần và theo dõi lễ cưới của con gái, thưởng thức những vai bia lớn cho đến khi không còn sức để uống nữa.

Nhưng ngài không thể. Ngài còn có hàng tá trọng trách phải giải quyết trước khi có thể rời lâu đài. Xét cho cùng, ngày cưới của con gái cũng đồng nghĩa là ngày thực hiện bốn phận của vị vua như ngài: ngài phải gặp gỡ hội đồng tổ chức lễ cưới; cùng với các con; và hàng dài người xếp hàng để được xem sự hiện của ngài trong ngày này. Sẽ thật là may nếu ngài có thể rời lâu đài kịp thời khắc cử hành nghi lễ lúc hoàng hôn.

*

MacGil, mặc lễ phục theo đúng nghi lễ hoàng gia, quần đen nhưng với đai vàng, áo Nhà vua bằng lụa ánh vàng tím pha trộn đường nét tinh tế và sang trọng, bên ngoài là áo choàng trắng, đôi dày cao cổ bằng da sáng bóng đến tận bắp chân, đầu đội vương miện—được trạm khắc công phu với một viên hồng ngọc lớn ở chính giữa, lẫm liệt bước xuống đại sảnh tòa lâu đài, dọc hai bên lối đi là đám đầy tớ, đi qua các phòng rồi cắt ngang phòng hoàng gia, qua hội trường có mái hình vòm cung tuyệt đẹp với trần bằng lớp kính màu cao vợi vợi. Cuối cùng ngài cũng đứng trước cánh cửa gỗ sồi cổ đại có chiều dày như một thân cây, nơi các gia nhân đã đứng chỉnh tề và mở cửa cho ngài bước vào bên trong. Ngự phòng.

Các viên cố vấn của ngài đã đứng nghiêm trang ở đó khi MacGil bước vào, cánh cửa được đóng lại ngay tức thì.

“Ngồi đi,” ngài nói, có vẻ cụt lủn hơn thường lệ. Ngài cảm thấy mệt mỏi, đặc biệt trong những ngày này, với những nghi lễ, những quy tắc cai trị dài bất tận và ngài muốn chúng qua thật nhanh.

Ngài tiến vào Ngự phòng, nơi chưa bao giờ làm ngài hết ấn tượng. Với hệ trần cao đến năm mươi thước, cùng toàn bộ khung che bằng thủy tinh màu, sàn nhà và tường được làm bằng đá hoa cương dày hàng gang tay. Căn phòng có sức chứa hàng trăm quần thần. Nhưng với những ngày như hôm nay khi hội đồng được triệu tập, chỉ cần một số cận thần quan trọng để sắp đặt công việc. Căn phòng nổi trội với chiếc bàn rộng hình bán nguyệt, đứng sau chiếc bàn là các quần thần.

Với dáng vẻ uy nghi, ngài đi đến chính giữa, hướng đến ngai vàng của mình, bước lên từng bậc đá, ngang qua những con sừ từ bằng vàng được trạm khắc tinh xảo, rồi tựa mình vào lớp đệm nhung màu đỏ được bọc lót cầu kỳ cho ngai vàng. Cha ngài đã từng ngồi ở đây, và các đời tổ tiên trước cha ngài cũng vậy, Tất cả các vua MacGil trước ngài. Khi đặt người xuống, MacGil cảm thấy trọng trách của bậc tiên vương trao cho mình, tất cả các thế hệ - đều dồn lên vai ngài.

Ngài dò xét các quần thần tham dự. Có Brom, vị tướng kiệt xuất và là quân sư của ngài về lĩnh vực quân sự; Kolk, chỉ huy đội quân Legion, Aberthol, người tướng già gần bó lâu đời nhất, một học giả uyên bác và một nhà sử gia lỗi lạc, ông là vị quân sư dày dạn kinh nghiệm trải qua ba đời vua; Firth, nhà cố vấn của Đức vua đảm đương các vấn đề đối nội, người đàn ông gầy nhảnh với mái tóc ngắn màu xám và đôi mắt trũng sâu, không ngừng đảo qua đảo lại. Firth không phải là người mà MacGil tin cậy, thậm chí ngài cũng không hiểu nổi tước hiệu của ông ta. Nhưng đời cụ ông và cha ông đã giữ một cố vấn đảm trách nội điện, vì vậy ngài giữ lại tước vị của ông ta như là thể hiện sự tôn trọng. Tiếp nữa là Owen, quan trông coi ngân khố; Bradaigh, cố vấn cho các vấn đề đối ngoại; Earnan, đảm đương việc thu thuế; Duwayn cố vấn các vấn đề về dân chúng; cuối cùng là Kelvin, người đại diện cho tầng lớp quý tộc.

Dĩ nhiên, Đức vua có quyền lực tuyệt đối. Nhưng vương quốc của ngài là một vương quốc dân chủ, các vị tiên đế luôn lấy làm vinh dự khi cho phép các nhà quý tộc có tiếng nói trong mọi

vấn đề, rồi sau đó họ truyền đạt qua người đại diện. Đó là cán cân quyền lực mang tính lịch sử giữa quyền lực của vua và tầng lớp quý tộc. Bây giờ nó đã mang sắc thái hài hòa, nhưng ở các giai đoạn khác luôn có sự nổi dậy và sự tranh giành quyền lực giữa tầng lớp quý tộc và hoàng tộc. Đó là sự cân bằng thái cực đầy tốt đẹp.

Khi MacGil nhìn bao quát quanh phòng ngài nhận ra vẫn còn thiếu một người: Người mà ngài muốn bàn luận nhất – Argon. Như thường lệ, thật khó đoán biết trước được thời gian và vị trí ông ta xuất hiện. MacGil chưa bao giờ thôi giận dữ về điều này, nhưng ngài không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc chấp nhận. Cách thức hành động của các Pháp sư thật khó mà đoán biết được. Ông ta không xuất hiện, MacGil phải làm việc khẩn trương hơn. Ngài muốn hoàn tất mọi thứ, để chuyển đến hàng núi việc khác đang chờ đợi ngài trước lễ cưới.

Nhóm quần thần ngồi đối diện ngài quanh chiếc bàn hình bán nguyệt, mỗi vị ngồi trên một chiếc ghế gỗ sồi cổ với tay vịn được chạm trổ công phu, cách nhau lần lượt mười thước.

“Muôn tâu Đức vua, hạ thần xin phép được bắt đầu,” vị quan coi giữ ngân khố lên tiếng.

“Người nói đi. Nhưng nhớ thật ngắn gọn thôi. Hôm nay ta không có nhiều thời gian.”

“Công chúa hôm nay sẽ nhận được rất nhiều lễ vật quý giá, chúng thần hi vọng điều này sẽ giúp cho công chúa có thêm phần hồi môn nhất định. Hàng nghìn người cũng đang cống nạp, dâng tặng ngài những lễ vật mang tính chất cá nhân, thêm vào đó là những tửu điểm, phòng trọ luôn chật kín người, những điều này cũng sẽ làm gia tăng ngân khố của chúng ta. Nhưng việc chuẩn bị cho sự kiện trọng đại ngày hôm nay cũng sẽ làm thâm hụt một phần ngân khố hoàng gia. Thần cho rằng chúng ta nên tăng mức thuế trong dân chúng, và cả tầng lớp quý tộc. Thuế suất thu một lần sẽ giúp giảm bớt áp lực cho sự kiện trọng đại này.”

MacGil nhận thấy vẻ suy tư trên nét mặt vị cận thần này, ruột gan bồn chồn với viễn cảnh ngân khố sẽ bị cạn kiệt. Nhưng ngài chưa muốn tăng thuế thêm nữa.

“Thà ngân khố hạn hẹp mà giữ được sự trung thành của dân chúng còn hơn,” MacGil đáp lại. “Sự giàu có đến từ niềm hạnh phúc của dân chúng. Chúng ta sẽ không đánh thuế thêm nữa.”

“Nhưng thưa Đức vua, nếu chúng ta không làm—”

“Ta đã quyết rồi. Còn gì nữa không?”

Owen khom người quay về vị trí, vẻ mặt ỉu xiu.

“Thưa Đức vua,” Brom cất tiếng trầm mặc “Theo lệnh của ngài, chúng thần đã tập trung phần lớn lực lượng tại cung điện cho sự kiện hôm nay. Việc phổ biến sức mạnh sẽ được thể hiện một cách ấn tượng, nhưng ở những vị trí hiểm yếu của chúng ta, lực lượng sẽ bị phân tán mỏng, điều này sẽ rất nguy hiểm và gây tổn hại lớn cho chúng ta nếu bị tấn công.”

MacGil gật đầu, ngài cũng đã dự tính về điều này.

“Kẻ thù sẽ không tấn công khi được chúng ta cho họ ăn uống.”

Tất cả cùng cười vang.

“Còn tình hình từ cao nguyên Highlands?”

“Không có báo cáo về tình hình ở đó hàng tuần nay. Có lẽ lực lượng của chúng đã rút về để chuẩn bị cho lễ cưới và cũng đang sẵn sàng để thực hiện chính sách hòa bình.”

MacGil không chắc về điều này.

“Điều đó nghĩa hoặc là lễ cưới được sắp đặt này đã phát huy tác dụng, hoặc là chúng chờ đợi tấn công chúng ta vào dịp khác. Người nghĩ sao về điều này, lão tướng?” MacGil quay sang hỏi Aberthol.

Aberthol hắng giọng, cất giọng khàn khàn: “Thưa Đức vua, cha ngài và các bậc tiên đế trước ngài chưa bao giờ tin tưởng gia tộc McCloud. Tất nhiên bởi vì chúng đang ngủ không có nghĩa là chúng sẽ không tỉnh giấc.”

MacGil gật đầu, bày tỏ sự trân trọng.

“Còn về đội quân Legion?” Ngài quay sang Kolk.

“Hôm nay chúng ta sẽ chào đón lứa tân binh mới,” Kolk trả lời, với cái gật đầu nhanh chóng.

“Hoàng tử nằm trong số đó?” MacGil hỏi.

“Hoàng tử rất danh hiện khi được đứng trong quân đội, và là một chàng trai xuất sắc.”

MacGil gật đầu, quay sang Bradaigh.

“Có dấu hiệu gì khác lạ phía bên kia hẻm núi tử địa Canyon không?”

“Thưa Đức vua, quân tuần tra đã phát hiện ra ý định xâm nhập vào lãnh thổ chúng ta qua việc chúng bắt cầu qua hẻm núi tử địa Canyon thời gian gần đây. Đó là tín hiệu cho thấy tộc người Wild đang chuẩn bị phát động một cuộc tấn công.”

Nổi lên các tiếng thì thầm giữa các cận thần. MacGil cảm thấy lòng thất lại. Các lá chắn năng lượng là bất khả chiến bại, nó vẫn còn đó, đó đã là sự an tâm.

“Chúng ta sẽ đối phó ra sao nếu có một cuộc tấn công quy mô?” Đức vua hỏi.

“Miễn là lá chắn còn hoạt động, chúng ta không có lý do gì để lo sợ. Tộc người Wild chưa bao giờ thành công trong việc xâm phạm hẻm núi tử địa Canyon hàng thế kỷ nay. Vì vậy không cần bận tâm lắm về điều này.”

MacGil thì không cho là như vậy. Các cuộc tấn công từ bên ngoài quá dai dẳng, ngài đang phân vân không biết khi nào chúng có thể xâm nhập vào được.

“Thưa Đức vua,” Firth cất tiếng nói như thể bị nghẹt mũi, “Thần cảm thấy có nghĩa vụ để bẩm báo rằng ngày hôm nay kinh thành của chúng ta sẽ tiếp đón rất nhiều người có chức sắc của gia tộc McCloud. Thần đang lưỡng lự xem liệu điều này có làm Đức vua trách cứ hay không nếu chúng ta không ra sức chiêu lòng họ, đối thủ của chúng ta. Thần muốn đưa ra lời tham vấn rằng Đức vua nên dành thời gian buổi chiều để tiếp đón họ. Họ sẽ mang đến một đoàn tùy tùng lớn và rất nhiều lễ vật—vì lẽ đó, sẽ có rất nhiều do thám.”

“Ai dám nói những tên do thám chưa có ở đây?” MacGil hỏi lại, nhìn chăm chú vào Firth như thể ông ta chính là do thám vậy—và ông ta tự hỏi liệu chính hắn có phải là do thám hay không.

Firth mở miệng định trả lời, nhưng MacGil thở dài, đưa tay ra dấu đủ rồi. “Nếu đó là những gì người muốn tấu trình, thì ta phải đi ngay bây giờ, để kịp dự lễ cưới của con gái ta.”

“Thưa Đức vua,” Kelvin hắng giọng, “dĩ nhiên, là còn một điều nữa. Theo như truyền thống, vào ngày cưới con gái cả của ngài, Mỗi vị MacGil đều đưa ra tên người kế vị. Dân chúng đang mong đợi ngài làm điều tương tự. Họ đang bàn tán xôn xao. Sẽ không thể khuyên can họ để làm dịu mọi thứ. Đặc biệt khi Thanh gươm Định mệnh vẫn bất động.”

“Người bắt ta đưa ra người kế vị trong khi ta vẫn đang giữ trọng trách sao?” MacGil hỏi.

“Thưa Đức vua, thần không có ý mạo phạm,” Kelvin lắp bắp, sắc mặt có vẻ nghiêm trọng.

MacGil giơ tay lên. “Ta biết truyền thống đó. Thật ra thì, ta sẽ nói tên người kế vị ngày hôm nay.”

“Đức vua có thể cho chúng thần biết người đó là ai không?” Firth lên tiếng hỏi.

MacGil chiếu ánh mắt xuống chỗ ông ta, ra chiều khó chịu. Firth là kẻ không biết giữ miệng, và ngài không tin tưởng ông ta chút nào.

“Người sẽ được biết vào thời điểm thích hợp.”

MacGil đứng dậy, và quần thần cũng đứng dậy theo. Họ cúi đầu theo nghi lễ, quay người hối hả rời phòng.

MacGil đứng đó suy nghĩ không biết thời gian trôi đi bao lâu. Những ngày như thế này ngài ước mình không phải là vua.

*

MacGil rời bước khỏi ngai vàng, tiếng bước chân nện xuống mặt sàn vang vọng, xóa tan sự

tĩnh lặng, đi qua các phòng rồi tự mở cánh cửa được làm bằng gỗ sồi cổ, kéo tay cầm bằng sắt, bước vào căn phòng bên hông.

Ngài tận hưởng sự yên bình và tĩnh lặng của căn phòng ấm cúng này, như ngài đã luôn từng làm như vậy. Căn phòng rộng khoảng hai chục thước theo các chiều, mái trần của căn phòng hình vòm, đỉnh cao chót vót. Căn phòng được làm toàn bộ bằng đá, với một cửa sổ hình tròn, nhỏ có kính màu ở trên tường. Tia sáng chiếu qua khung cửa pha lẫn ánh vàng và đỏ, làm sáng bừng nhân vật đơn độc trong căn phòng vắng lặng.

Thanh gươm Định mệnh

Đặt ở đó, chính giữa căn phòng, nằm trên ngạnh sắt, giống như một báu vật đầy ma lực. Khi còn bé, MacGil thường tới gần, đi loanh quanh và khám phá nó. Thanh Gươm Định Mệnh, thanh gươm truyền thuyết, cội rễ năng lượng và sức mạnh của toàn vương quốc, được truyền từ đời nay sang đời khác. Bất kỳ ai có đủ sức mạnh để nhắc nó lên sẽ là Người Được Chọn, người được ban sứ mệnh để thiết lập trật tự cho vương quốc, giải cứu vương quốc thoát khỏi những mối đe dọa, từ bên trong và ngoài lãnh thổ Vương quốc Nhẫn. Đó là một truyền thuyết bất tử đã lớn lên cùng tuổi thơ của ngài, và ngay khi được truyền ngài vàng, MacGil đã cố gắng nhắc nó lên với niềm tin ngài là vị vua duy nhất trong các đời vua MacGil có thể làm được. Các bậc tiên vương trước ngài, không ai trong số họ, thành công. Ngài chắc chắn mình sẽ khác. Ngài tin mình chính là Người Được Chọn.

Nhưng ngài đã lầm. Cũng như tất cả các vị vua MacGil trước ngài. Thất bại của ngài làm ô uế đời vua của ngài.

Lúc này ngài chăm chú, nhìn ngắm lưỡi kiếm dài của nó, được làm bằng thứ kim loại bí ẩn chưa từng ai giải mã được. Nguồn gốc của thanh kiếm thậm chí còn mơ hồ hơn, truyền thuyết kể rằng thanh kiếm chồi lên giữa một trận động đất kinh thiên động địa.

Xem xét một hồi, ngài lại thấy thật chua xót cho sự thất bại. Ngài được xem là một vị vua tốt, nhưng không phải là Người Được Chọn. Thần dân của ngài biết điều đó. Kẻ thù của ngài biết điều đó. Ngài là một vị vua tốt, nhưng dù cho ngài làm được điều gì đi chăng nữa, ngài vẫn không phải là Người Được Chọn.

Nếu nhắc được thanh kiếm, ngài cho rằng sự bất ổn sẽ ít đi trong triều đình, sẽ bớt đi những âm mưu. Thần dân sẽ tin tưởng vào ngài hơn, kẻ thù thậm chí sẽ không còn ý định tấn công nữa, một phần suy nghĩ, trong ngài mong muốn thanh gươm biến mất hoàn toàn cùng với truyền thuyết của nó. Nhưng ngài biết rằng điều đó không thể xảy ra. Đó là lời nguyền—là nguồn sức mạnh—thuộc về truyền thuyết. Thậm chí, mạnh hơn cả một đạo quân.

Khi MacGil chăm chú nhìn vào nó lần thứ một ngàn, ngài không ngừng tự hỏi ai sẽ là người sẽ được giao sứ mệnh ấy. Ai trong số những người cùng dòng tộc với mình nhận sứ mệnh để sử dụng nó? Khi nghĩ về thanh gươm đang nằm trước mặt mình, ngài lại nghĩ về nhiệm vụ trao quyền thừa kế, ngài tự hỏi liệu là ai, ai là người có sức mạnh phi thường để nhắc nó lên.

“Sức nặng của lưỡi kiếm thật khủng khiếp,” một giọng nói vọng đến.

MacGil giật nảy, ngạc nhiên khi có người xuất hiện trong căn phòng nhỏ này.

Ở phía đó, đứng trước cửa, là Argon. MacGil đã nhận ra giọng trước khi nhìn thấy ông ta. Cảm giác pha trộn giữa sự tức giận vì đến trễ và vui mừng khi cuối cùng ông ta cũng có mặt.

“Nhà ngươi đến trễ,” MacGil nói.

“Cảm giác về thời gian của ngài không giống với thần,” Argon trả lời.

MacGil quay trở lại phía thanh kiếm.

“Người từng nghĩ ta có khả năng nhắc nó lên chứ?” Đức vua hỏi vọng lại. “Đó là ngày mà ta trở thành Vua?”

“Chưa từng,” Argon trả lời thẳng thắn.

MacGil quay lại nhìn chằm chằm vào ông ta.

“Người biết ta không có khả năng đó. Người đã biết trước, đúng không?”

“Đúng như vậy.”

MacGil bắn khoả về điều này.

“Câu trả lời quá thẳng thắn của người khiến ta hoang mang. Điều đó không giống với tính cách nhà ngươi.”

Argon đứng bất động, MacGil nhận ra Argon không muốn nói thêm điều gì nữa.

“Ngày hôm nay ta sẽ chọn người kế vị,” MacGil nói. “Thật là vô nghĩa để chọn người kế vị vào những ngày này. Nó tước mất niềm vui của một vị vua trong ngày cưới của con mình.”

“Có lẽ niềm vui như vậy sẽ giảm đi ít nhiều.”

“Nhưng ta còn ngự trị nhiều năm,” MacGil tự vấn.

“Có lẽ không nhiều như ngài nghĩ,” Argon trả lời.

MacGil nhíu mắt, tự hỏi. Đó phải chăng là một thông điệp?

Nhưng Argon không nói gì thêm.

“Trong sáu đứa con. Ta nên lựa chọn ai?” MacGil hỏi.

“Tại sao lại hỏi thần? Người đã có chọn lựa rồi mà.”

MacGil nhìn ông ta. “Nhà ngươi quả nhìn rõ tâm can ta. Đúng vậy, ta đã có. Nhưng ta vẫn muốn biết suy nghĩ của ngươi.”

“Thần nghĩ ngài đã có sự chọn lựa sáng suốt,” Argon nói. “Nhưng ngài nên nhớ rằng: một vị vua không thể cai trị đất nước ở bên kia thế giới. Bất kể ai được lựa chọn, thì số phận cũng đã có sự chọn lựa riêng.”

“Ta sẽ sống chứ, Argon?” MacGil hỏi một cách nghiêm túc, câu hỏi ngài muốn tìm lời giải đáp kể từ khi tỉnh giấc vào đêm hôm trước bởi một cơn ác mộng khủng khiếp.

“Đêm trước ta đã mơ thấy một con quạ,” Nhà vui nói thêm. “Nó đến và lấy mất vương miện của ta. Sau đó một con khác tha ta đi. Trên đường đi, ta thấy vương quốc của mình trải dài bên dưới. Nó đã chuyển thành một màu đen tối khi ta rời đi. Cẩn cố. Một vùng đất hoang.”

Đức vua nhìn Argon, mắt ngấn lệ.

“Đó chỉ là một giấc mơ? Hay là điềm báo?”

“Những giấc mơ luôn mang cho ta cảm giác đáng sợ hơn sự thực, phải thế không thưa Đức vua?” Argon hỏi.

MacGil chìm đắm trong nỗi suy tư.

“Nguy hiểm đến từ đâu vậy? Hãy nói ta nghe về điều này rõ hơn.”

Argon tiến lại gần nhìn sâu vào mắt ông, đầy mãnh lực. MacGil cảm thấy như thể mình đang chìm vào một cõi riêng.

Argon nghiêng người về phía trước, thì thầm

“Luôn gần hơn ngài nghĩ.”

CHƯƠNG BỐN

Thor trốn trong đồng rơm ở phía sau xe ngựa, người xô lệch theo nhịp xe đi dọc con đường quê. Cậu đã đến đây đêm hôm trước và kiên nhẫn chờ đợi cho đến khi một cỗ xe ngựa đi qua đủ lớn để cho cậu trốn lên mà không bị phát hiện. Ngay sau đó trời chuyển tối, và cỗ xe ngựa chạy nhịp nhàng đủ chậm để cậu bắt kịp và nhảy vào từ phía sau. Cậu hạ cánh trúng đồng cỏ khô và trốn ngay trong đó. May mắn thay, người lái xe đã không phát hiện ra cậu. Thor không dám chắc là chiếc xe ngựa này đi đến Kinh thành, nhưng nó đang đi theo hướng đó, và một cỗ xe có kích thước chừng này, với những dấu hiệu này, chỉ có thể đi đến vài nơi.

Thor ở trên xe suốt đêm, cậu thức hàng giờ liền, suy nghĩ về cuộc đối đầu với quái thú Sybold. Cuộc gặp với Argon. Số phận của mình. Nhà cũ của mình. Mẹ mình. Cậu cảm thấy vũ trụ đã trả lời mình, nói về một số mệnh khác biệt dành cho cậu. Cậu nằm đó, hai tay chắp sau đầu, nhìn không chớp mắt lên bầu trời đêm qua khe rách của tấm vải. Cậu quan sát vũ trụ, thật là rực rỡ, những ngôi sao màu đỏ ở tít xa. Cậu hồ hởi. Lần đầu tiên trong cuộc đời, cậu đang thực hiện một chuyến hành trình. Không biết ở đâu, nhưng cậu đang đi. Bằng cách này hay cách khác, cậu sẽ thực hiện theo cách của mình để đến Kinh thành.

Khi Thor mở mắt ra thì trời đã sáng, ánh mặt trời tràn vào, cậu nhận ra mình đã thiếp đi. Cậu nhanh chóng ngồi dậy, nhìn xung quanh, tự trách mình đã thiếp đi. Cậu phải cảnh giác hơn, thật may mắn là cậu chưa bị phát hiện.

Cỗ xe vẫn di chuyển, nhưng không còn rung lắc nhiều nữa. Chỉ có thể là: đã đến đoạn đường đẹp hơn. Chắc hẳn họ đã đến gần thành phố. Thor nhìn xuống và thấy con đường vô cùng nhẵn mịn, không hề có đá lởm chởm hay ổ gà, đường được lát bằng những vò sò trắng mịn. Tim cậu đập nhanh hơn; họ đã đến Kinh thành.

Thor nhìn ra phía sau xe và thấy choáng ngợp. Những con phố toàn bích, rộn ràng với nhiều hoạt động. Hàng tá xe ngựa, với nhiều hình dạng và kích cỡ mang theo tất cả mọi thứ, nườm nượp trên đường. Một chiếc xe chất đầy lông thú; chiếc khác thì chất đầy thảm; lại một chiếc khác chở đầy gà. Trên đường có hàng trăm tiểu thương vội vã xuôi ngược, một số loại gia súc hàng đầu, những người khác thì đội giỏ hàng trên đầu. Bốn người đàn ông mang một bó lúa, được giữ thẳng bằng trên thanh đỡ. Ở đây có vô vàn là người, tất cả đều đi về cùng một hướng.

Thor cảm nhận đây mới đúng là cuộc sống. Cậu chưa bao giờ nhìn thấy nhiều người cùng một lúc, rất nhiều hàng hóa, quá nhiều thứ cùng diễn ra. Từ nhỏ tới giờ cậu chỉ sống trong một ngôi làng nhỏ bé, và lúc này đây cậu đang ở giữa trung tâm, chìm giữa biển người.

Cậu nghe thấy một tiếng động lớn, tiếng kéo ket của dây xích, một tấm ván gỗ lớn được hạ xuống, mạnh đến nỗi làm rung chuyển mặt đất. Tiếp theo là một âm thanh khác, tiếng vó ngựa gõ lộc cộc trên mặt gỗ. Cậu nhìn xuống và nhận ra họ đang băng qua một cây cầu; bắc qua một con hào. Một cây cầu kéo.

Thor thò đầu ra ngoài và nhìn thấy những cột đá khổng lồ, chiếc cổng sắt nhọn phía trên. Họ đang đi qua cổng vào Kinh thành.

Đó là chiếc cổng lớn nhất cậu từng thấy. Cậu nhìn lên tấm chông sắt nhọn, tự hỏi nếu chúng rơi xuống, chúng sẽ chẻ cậu ra làm đôi. Cậu phát hiện thấy bốn hiệp sĩ Silver của Nhà vua đang bảo vệ lối vào, trái tim bỗng đập nhanh hơn.

Họ đi qua một đường hầm đá dài, chẳng mấy chốc bầu trời lại rộng mở. Họ đang có mặt ngay trong Kinh thành.

Thor không tin nổi. Ở đây thậm chí còn nhộn nhịp hơn rất nhiều, dường như có hàng ngàn người, ở mọi hướng. Những thảm cỏ dài, rộng lớn được cắt tỉa hoàn hảo trải dài ngút tầm mắt, hoa nở khắp mọi nơi. Con đường mở rộng, dọc hai bên là các gian hàng, những nhà buôn, và các tòa nhà bằng đá. Nổi bật giữa khung cảnh này là người của Đức vua. Những người lính trong bộ áo giáp. Thor đã đến nơi.

Trong cơn phấn khích, cậu đã vô tình đứng lên; khi đứng dậy, chiếc xe bỗng dừng lại đột

ngột, khiến cậu ngã nhào, rơi xuống đồng rơm. Trước khi kịp đứng dậy thì có thanh âm của tấm chắn gỗ hạ xuống, cậu nhìn lên thấy một lão già với vẻ mặt tức giận, ông ta hỏi đầu, trong bộ quần áo rách rưới và mặt mày cau có. Người phu xe nhảy vào trong, tóm lấy mắt cá chân Thor bằng bàn tay xương xẩu, và kéo cậu ra ngoài.

Thor bị ném bay ra ngoài và rơi bịch xuống con đường đất, bụi bay mù mịt. Tiếng cười vang lên quanh cậu.

"Lần sau mà mày dám trèo lên xe của tao, thằng oắt, thì mày sẽ biết tay tao! Lần này may cho mày đấy, tao không muốn gây sự chú ý của lực lượng Silver lúc này!"

Lão già quay đi và nhổ nước bọt, sau đó vội vã trở lại xe và quất ngựa đi.

Thor cảm thấy xấu hổ. Cậu dần chấn tĩnh và đứng lên. Cậu nhìn quanh. Một, hai người qua lại cười khúc khích, chế nhạo và Thor cũng nhếch mép cười đáp trả cho đến khi họ quay đi. Cậu phủi bụi bẩn trên người và xoa xánh tay; niềm kiêu hãnh của cậu bị tổn thương chứ không phải là nỗi đau trên thân thể.

Cậu nhanh chóng lấy lại tinh thần khi nhìn xung quanh, cậu lóa mắt, và nhận ra mình nên lấy làm vui mừng vì ít nhất cậu đã đi được xa tới chùng này. Bây giờ, khi đã ra khỏi xe ngựa cậu có thể tự do quan sát xung quanh, cậu thấy một cảnh tượng kì vĩ: kinh thành chạy dài bất tận. Trung tâm là một cung điện bằng đá nguy nga, được bao bọc bởi những bức tường đá kiên cố cao chót vót, bao quanh đỉnh là những tường vây, trên đỉnh đó, ở khắp mọi nơi đều có quân đội của Nhà vua đang tuần tra. Toàn bộ khung cảnh xung quanh cậu là những cánh đồng màu xanh, được chăm sóc kĩ lưỡng, những toà nhà bằng đá, đài phun nước, rừng cây. Đây là một nơi sầm uất. Với toàn người là người.

Ở khắp nơi tấp nập nhiều hạng người—tiểu thương, binh sĩ, chức sắc—tất cả đều hồi hả. Phải mất vài phút Thor mới hiểu rằng đang có chuyện gì đó rất đặc biệt. Khi thả bộ trên phố, cậu thấy mọi người dường như đang chuẩn bị—sắp đặt bàn ghế, dựng lên một chiếc bàn tế lễ. Có vẻ như là đang chuẩn bị cho một đám cưới.

Cậu như ngộp thở khi thấy, ở đằng xa, một làn đường để dành cho trò cưỡi ngựa đấu thương, với con đường đất dài và dây chia làn. Ở một bãi khác, cậu nhìn thấy những người lính ném giáo mục tiêu xa; ở chỗ khác là các cung thủ đang ngắm vào các mục tiêu bằng rơm. Dường như ở khắp mọi nơi là các trò chơi, các cuộc thi. Ngoài ra còn có âm nhạc: Đàn luyến, sáo và chũm chọe, một dàn nhạc vừa đi vừa biểu diễn; và rượu, các thùng gỗ lớn đang được lăn ra; và đồ ăn, những chiếc bàn đang được bày biện, những bàn tiệc lớn kéo dài ngút tầm mắt. Như thế là cậu đang đứng trong một lễ kỉ niệm lớn.

Lóa mắt vì mọi thứ đang diễn ra xung quanh, Thor thấy cần phải tìm đến chỗ đội quân Legion gặp. Trời đã tối, và cậu cần phải trình diện.

Cậu nhanh chân đi về phía người đầu tiên mà cậu nhìn thấy, một người đàn ông lớn tuổi, có vẻ như là một người bán thịt, có thể đoán qua bộ áo choàng đầy máu trên người ông ta, vội vã xuống đường. Mọi người ở đây đều có dáng vẻ vội vàng như vậy.

"Thưa ông," Thor nói, vẫn nắm chặt cánh tay của mình.

Người đàn ông nhìn xuống tay của Thor, ra điều khinh khỉnh.

"Gì vậy, nhóc con?"

"Tôi đang tìm đội quân Legion của Nhà vua. Ông có biết chỗ của họ không?"

"Trông tao giống một chiếc bản đồ lắm hả?" Người đàn ông rít lên, rồi giận dữ bỏ đi.

Thor sững sốt bởi sự thô lỗ của ông ta.

Cậu vội vã tìm đến người kế tiếp mà cậu nhìn thấy, một người phụ nữ đang nhào bột trên một chiếc bàn dài. Có vài người phụ nữ quanh chiếc bàn, tất cả đều cắm cúi làm việc, và Thor đoán trong số họ chắc sẽ có người biết.

"Xin lỗi, thưa cô," cậu nói. "Xin cô chỉ cho nơi huấn luyện của đội quân Legion?"

Họ nhìn nhau, cười khúc khích, vài người trong số họ chỉ lớn hơn cậu vài tuổi.

Người lớn tuổi nhất quay lại nhìn cậu.

"Cậu tìm nhầm chỗ rồi," cô ta nói với cậu. "Ở đây chúng ta đang chuẩn bị cho lễ hội."

"Nhưng người ta nói họ được huấn luyện trong kinh thành," Thor nói, mặt lộ vẻ bối rối.

Những người phụ nữ bật cười khúc khích. Bà cô khi nãy đặt tay lên hông và lắc đầu.

"Trông người có vẻ như là mới đến Kinh thành lần đầu. Người không biết nó lớn dường nào ư?"

Thor đỏ mặt khi những người phụ nữ khác cười vang, cuối cùng cậu tức giận bỏ đi. Cậu không muốn làm trò cười cho kẻ khác.

Cậu nhìn thấy trước mặt mình là một tá các ngã đường, lượn quanh co xuyên suốt trong Kinh thành từ mọi hướng. Ngăn cách giữa những bức tường đá có ít nhất một chục lối vào. Kích thước và phạm vi của nơi này thật choáng ngợp. Cậu có cảm giác dù tìm kiếm nhiều ngày liền cậu cũng không thể tìm thấy nơi đó.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu cậu: chắc chắn là một người lính sẽ biết nơi huấn luyện quân đội. Cậu cảm thấy lo lắng khi tiếp cận một người lính của Nhà vua bằng xương bằng thịt, nhưng cậu phải làm điều đó.

Cậu quay lại và vội vã tiến về phía bức tường, đến chỗ người lính đang đứng bảo vệ ở lối vào gần nhất, hy vọng anh ta sẽ không ném cậu ra. Người lính đứng thẳng, mắt hướng về phía trước.

"Tôi đang tìm đội quân Legion," Thor dồn hết can đảm để nói.

Người lính vẫn tiếp tục nhìn thẳng về phía trước, lơ cậu đi.

"Tôi nói là đang tìm đội quân Legion của Nhà vua!" Thor nhấn mạnh, giọng to hơn, cố gắng gây chú ý.

Sau vài giây, người lính nhìn xuống, vẻ giễu cợt.

"Ông làm ơn chỉ giúp tôi chỗ đó?" Thor nhấn mạnh.

"Người tìm họ làm gì?"

"Một việc rất quan trọng," Thor thúc giục, hy vọng người lính không ép cậu nói ra.

Người lính quay lại nhìn thẳng về phía trước, một lần nữa ngó lơ cậu. Thor cảm thấy trái tim tan nát, sợ rằng cậu sẽ chẳng bao giờ nhận được câu trả lời.

Nhưng sau những giây phút tưởng chừng vô tận, người lính trả lời: "Đi theo cánh cổng phía đông, sau đó đi thẳng về hướng bắc đến kích đường. Rồi rẽ vào cánh cổng thứ ba bên trái, sau đó rẽ phải ở ngã ba, rồi lại rẽ phải lần nữa. Đi qua vòm đá thứ hai, ngay ngoài cổng là khu vực đóng quân của họ. Nhưng ta cho người biết, người đang lãng phí thời gian đó. Họ không chào đón người lạ."

Đó là tất cả những gì Thor cần biết. Không bỏ lỡ thời gian, cậu quay người lại và chạy băng qua khoảng sân này, đi theo chỉ dẫn, lăm nhăm trong đầu để ghi nhớ. Cậu thấy mặt trời đã lên cao, và thầm cầu nguyện rằng khi cậu đến nơi thì vẫn chưa quá muộn.

*

Thor lao thật nhanh xuống những con đường trải vỏ sò mịn màng, lượn quanh co và dẫn đường cho cậu băng qua Kinh thành. Cậu cố gắng hết sức đi theo chỉ dẫn, hy vọng không bị lạc đường. Ở tít phía cuối sân, cậu nhìn thấy các cánh cổng, và chọn cánh cổng thứ ba ở bên trái. Cậu chạy qua cổng rồi đi theo ngã ba, đi theo những con đường nối tiếp nhau. Cậu chạy ngược dòng người, hàng ngàn người đổ vào thành phố, đám đông ngày càng dày hơn từng phút. Cậu lướt vai qua những người chơi đàn lút, những nghệ sĩ tung hứng, những chú hề, và những nghệ sĩ giải trí đường phố khác, tất cả mọi người đều mặc trang phục lộng lẫy.

Thor không thể nhận được ý nghĩ họ sẽ bắt đầu lựa chọn mà không có cậu, và cố gắng hết

sức để tập trung khi cậu rẽ xuống những con đường nối tiếp nhau, tìm kiếm dấu hiệu của bãi tập. Cậu đi qua một cái vòm, rẽ xuống một con đường khác, rồi, xa xa, cậu phát hiện điểm đích của mình: là một đấu trường nhỏ, được xây bằng đá, có hình tròn hoàn hảo. Lính canh đứng gác cổng lớn ở chính giữa. Thor nghe tiếng cổ vũ câm lặng từ phía sau các bức tường và cậu thấy tim đập rộn ràng. Đây chính là nơi đó.

Cậu chạy nhanh, lồng ngực như muốn nổ tung. Khi cậu đến cổng, hai lính gác bước về phía trước và hạ thấp ánh mắt, chặn đường đi. Tên lính gác tiến ba bước về phía trước, giơ một bàn tay lên.

"Dừng lại," anh ta ra lệnh.

Thor dừng lại, thở hỗn hển, kiềm chế nổi phẫn khích một cách khó khăn.

"Anh ... không ... hiểu," cậu thở gấp, vừa thở vừa nói, "Tôi phải vào bên trong. Tôi đến muộn."

"Muộn để làm gì?"

"Cho cuộc tuyển chọn."

Người lính gác, có dáng người lùn, nặng cân, da mặt đỏ, quay lại và nhìn những người khác, họ nhìn lại một cách nhẩn tâm. Hắn ta quay lại và dò xét Thor bằng cái nhìn miệt thị.

"Các tân binh đã được đưa vào cách đây vài giờ rồi, bằng xe chở quân của hoàng gia. Nếu người không được mời thì người không thể vào trong đó."

"Nhưng tôi phải vào bằng được—"

Người lính canh đưa tay ra nắm lấy áo Thor.

"Mày không hiểu hả, thằng nhóc xấc xược. Sao mày dám cả gan đến nơi này và cố tìm cách vào trong đó? Xéo ngay trước khi tao xích mày lại."

Anh ta đẩy Thor, cậu ngã về phía sau vài thước.

Thor cảm thấy nhói nơi lồng ngực, ở vị trí tên lính gác đập vào — nhưng hơn hết, cậu nhói đau vì bị từ chối. Cậu bức tức. Cậu cố gắng tìm mọi cách đến đây không phải để rồi bị một tên lính gác đuổi đi như thế, thậm chí họ còn không thèm nhìn đến cậu. Cậu quyết tâm phải vào được bên trong.

Người lính gác quay lại phía đồng đội, Thor từ từ bước đi, cậu đi vòng theo chiều kim đồng hồ xung quanh tòa nhà hình tròn. Cậu đã có một kế hoạch. Cậu cứ đi đến khi khuất khỏi tầm mắt họ, bước đi thật chậm, rón rén đi dọc theo bức tường. Cậu kiểm tra lại để chắc chắn mấy tên lính gác không theo dõi cậu, sau đó tăng tốc độ chạy hết tốc lực. Khi chạy được nửa đường quanh tòa nhà, cậu phát hiện có một lối vào đấu trường—ở phía trên cao của bức tường có một khe hở hình vòm, bị chặn lại bởi các thanh ngang bằng sắt. Chỗ hở này bị mất thanh chắn. Cậu nghe thấy tiếng gầm, cậu đu mình lên trên mỏm đá, và quan sát.

Tim cậu đập nhanh hơn. Đứng dần ra bên trong sân tập hình tròn lớn là rất nhiều tân binh, bao gồm cả các anh cậu. Họ xếp hàng ngay ngắn, hướng mặt về phía khoảng chục hiệp sĩ Silver. Những cận thần của Nhà vua bước đi giữa họ, xem xét họ.

Một nhóm các tân binh khác đứng sang một bên, dưới sự quản thúc của một chiến binh, đang ném giáo vào một mục tiêu ở xa. Một trong số họ đã bắn trượt.

Thor cảm thấy như các mạch máu trong người bùng lên vì phẫn nộ. Cậu có thể bắn trúng mấy điểm đó. Cậu cũng giỏi như bọn họ. Chỉ vì cậu nhỏ tuổi hơn, nhỏ con hơn một chút xíu, thật là bất công khi loại cậu ra.

Đột nhiên, Thor cảm thấy một bàn tay đặt trên lưng mình, kéo mạnh cậu về phía sau và ném cậu vào không trung. Cậu rơi xuống dưới đất, người co rúm lại.

Cậu nhìn lên thì thấy tên lính gác cửa khi nãy, đang nhìn cậu đầy giễu cợt.

"Tao đã bảo mày như nào hả thằng lỏi?"

Trước khi cậu kịp phản ứng, tên lính gác đã lấy đà rồi đá Thor một cú thật mạnh. Thor cảm thấy cú thúc rất mạnh vào xương sườn của mình khi tên lính canh lấy đà đá cậu thêm phát nữa.

Lần này, khi tên lính gác giơ chân lên định đá, Thor nắm lấy chân hắn; cậu kéo thật mạnh, làm hắn mất thăng bằng và kéo hắn ngã xuống.

Thor nhanh chóng tóm chân hắn. Cùng lúc đó, tên lính cũng tóm được chân cậu. Thor gườm gườm, cảm thấy bất ngờ vì những gì cậu vừa mới thể hiện. Đối diện cậu, tên lính canh trừng mắt.

"Tao sẽ không chỉ xích cổ mày lại đâu," gã lính canh rít lên, "tao sẽ bắt mày phải trả giá. Không ai được phép động vào vệ binh của Nhà vua! Mày nên quên việc gia nhập Legion đi –chỗ của mày bây giờ là nhà ngục! Mày sẽ phải lấy làm hạnh phúc lắm nếu người ta có thể trông thấy mày thêm lần nào nữa!"

Người lính gác lôi ra một sợi dây xích với một cái cùm ở cuối. Hắn ta áp sát Thor, sự trả thù hiện rõ trên khuôn mặt hắn.

Tâm trí Thor rối bời. Cậu không thể để mình bị xích lại—nhưng cậu cũng không muốn đả thương một vệ binh của Nhà vua. Cậu phải nghĩ ra cách gì đó, thật nhanh.

Cậu nhớ đến cái ná của mình. Phản xạ của cậu là cầm lấy nó, đặt một hòn đá vào, nhắm vào mục tiêu, và bắn.

Viên đá bay xuyên qua không khí và đập vào chiếc cùm đang kẹp chặt trong tay tên lính gác; rồi nảy vào ngón tay gã lính gác. Hắn ta rút tay lại và lắc lắc, đau đớn kêu la, sợi dây xích rơi xuống đất kêu loảng xoảng.

Người lính gác, quét qua Thor ánh nhìn chết chóc, rút gươm ra. Thanh gươm rút ra vang lên âm thanh khác biệt của kim loại.

"Đó là sai lầm chết người của mày," hắn đe dọa một cách tàn ác, rồi lao vào cậu.

Thor không có lựa chọn; người đàn ông này sẽ không để cậu yên. Cậu đặt một hòn đá khác vào ná và bắn tiếp. Cậu cố tình ngắm— cậu không muốn giết gã lính gác, nhưng cậu phải ngăn hắn ta lại. Vì vậy, thay vì nhắm vào tim, vào mũi, mắt, hoặc đầu hắn ta, thì Thor nhắm vào một nơi mà cậu biết sẽ ngăn được hắn, nhưng không giết hắn.

Giữa hai chân tên lính gác.

Cậu bắn — chỉ dùng một phần sức lực, đủ để hạ gục gã này.

Đó là một cú bắn hoàn hảo.

Tên lính canh đổ nhào xuống, làm rơi thanh kiếm, ôm chặt bộ hạ, ngã gục xuống đất rồi cuộn tròn như một quả bóng.

"Mày sẽ biết tay tao!" Hắn ta gầm gừ, xen lẫn rên rỉ vì đau. "Vệ binh! Vệ binh!"

Thor nhìn lên, ở xa xa cậu thấy một số vệ binh của Đức vua đang truy đuổi cậu.

Bây giờ hoặc không bao giờ.

Không lãng phí thêm một giây phút nào, cậu chạy nước rút đến gờ cửa sổ. Cậu sẽ phải nhảy qua, vào đấu trường, và trình diện. Và cậu sẽ chiến đấu với bất kì ai theo cách của mình.

CHƯƠNG NĂM

MacGil ngồi ở trên sảnh lâu đài, trong phòng họp mật. Nơi ngài thường sử dụng cho công việc cá nhân. Ngài ngồi trên ngai vàng thiết kế riêng, được trạm trổ bằng gỗ, và hướng mắt phía bốn người con đang đứng trước mặt. Đó là con trai cả, Kendrick, hai mươi năm tuổi, một chiến binh xuất sắc và một quý ông thực thụ. Anh ta, so với tất cả những người con khác, giống MacGil nhất—điều này thật mỉa mai vì anh ta là đứa con không được thừa nhận một cách chính thức, mà MacGil có với một người phụ nữ khác, người đã bị lãng quên từ lâu. MacGil đã sắc phong cho Kendrick như là một người con có danh phận chính thức, bất chấp điều này vấp phải sự phản đối ban đầu của Hoàng hậu, với điều kiện anh ta sẽ không bao giờ được đưa lên làm người kế vị. Điều này bây giờ làm MacGil đau đớn, Kendrick là đứa con hội đủ những phẩm chất nhất toàn vẹn nhất theo cách ngài nhìn nhận, một đứa con trai đáng tự hào để nối ngôi. Sẽ chẳng có ai xứng đáng hơn nữa để kế vị vương quốc.

Đứng cạnh Kendrick, một sự trái ngược hoàn toàn, là đứa thứ hai—đứa con trai đầu lòng được thừa nhận chính thức, hai mươi ba tuổi, người gầy gò, với đôi má hóp và đôi mắt nâu luôn mở to, không ngừng xoáy sâu những tia nhìn vào người đối diện, tính cách của hắn không có gì đặc biệt, khác xa so với người anh của mình. Bản tính của Gareth không giống với Kendrick, ở người anh là sự thẳng thắn, còn Gareth luôn che giấu những suy nghĩ thật của mình, ở người anh trai là sự hãnh diện và cao quý, còn Gareth là sự không trung thực và dối trá. Điều đau đớn ở chỗ MacGil không yêu quý đứa con của mình, ngài đã nhiều lần cố gắng sửa đổi tính cách của hắn ta, nhưng với một vài đặc tính bộc lộ từ khi còn niên thiếu, ngài đã khẳng định rằng bản tính là do trời định: âm mưu, sự thèm khát quyền lực thể hiện ở mọi hành động và lời nói của Gareth. MacGil cũng biết rằng, Gareth không yêu thương hay có tình cảm gì với phụ nữ, nó có rất nhiều bạn tình cùng giới với mình. Những vị vua khác sẽ chối bỏ ngay người con như vậy, nhưng Macgil là người có tư tưởng cởi mở, đối với ngài, chẳng có lý do gì để ghét bỏ con mình cả. Ngài không phán xét con mình về điều đó. Cái ngài muốn phán xét là bản tính đầy rẫy những âm mưu và những hành vi xấu xa của con mình, những điều này ngài không thể bỏ qua được.

Theo thứ tự, kế tiếp Gareth là con gái thứ hai của MacGil, Gwendolyn. Vừa mới tròn mười sáu tuổi, một thiếu nữ xinh đẹp đúng như ngài ao ước—và tính cách của cô thậm chí vượt trội so với vẻ ngoài xinh đẹp. Cô tốt bụng, hào phóng, trung thực—một thiếu nữ có những tính cách tốt đẹp nhất mà ngài biết. Về mặt này, cô giống với Kendrick. Cô luôn nhìn MacGil với ánh mắt triu mến bằng tình yêu của một người con gái dành cho cha mình, và ngài luôn cảm nhận được lòng trung thành ở trong đó. Ngài thậm chí còn hãnh diện về cô hơn những người con trai khác.

Tiếp sau Gwendolyn là con trai út, Reece, chàng trai trẻ giàu lòng quả cảm và đầy kiêu hãnh, mười bốn tuổi, vừa mới trở thành một người đàn ông, MacGil theo dõi bước đầu gia nhập đội quân Legion của cậu với niềm vui sướng lớn lao, ngài đã hình dung ra một người đàn ông đích thực trong tương lai. Đến một ngày, MacGil không nghi ngờ chút nào, Reece sẽ trở thành người con trai hoàn hảo nhất, một người trị vì vĩ đại, nhưng ngày đó chưa phải là bây giờ. Cậu bé còn quá trẻ, còn phải học hỏi rất nhiều.

MacGil có cảm xúc lẫn lộn khi ngài nhìn lại tất cả những tính cách trong bốn người con mình, ba trai và một gái, đang đứng trước mặt. Ngài cảm thấy hãnh diện xen lẫn thất vọng. Thêm vào đó là nỗi tức giận và khó chịu, vì hai đứa con còn thiếu. Đứa lớn nhất, con gái Luanda, dĩ nhiên đang chuẩn bị cho lễ kết hôn, và kể từ khi cô nàng được sắp đặt để làm đám cưới với người của vương quốc khác, cô không có phận sự để tham dự những bản tính cho việc kế vị. Đứa con trai khác, Godfrey, đứa ở giữa, mười tám tuổi, cũng vắng mặt. Chót mũi của MacGil đỏ ửng trên khuôn mặt.

Kể từ khi còn bé, Godfrey đã thể hiện thái độ bàng quang với vương quyền, gã thể hiện thái độ một cách rõ ràng và không gò ép theo một khuôn khổ nào. Và, đó là nỗi thất vọng lớn nhất của MacGil, thay vì cố gắng để có thể trở thành một vị vua, Godfrey lại lãng phí thời gian của

mình ở những nơi không được tốt đẹp gì cho lắm với những đứa bạn du thủ du thực, làm ảnh hưởng đến gia đình hoàng tộc của mình, một nỗi ô nhục và xấu hổ. Gã là một kẻ lười biếng, suốt ngày ngủ rồi nốc rượu. Một mặt, MacGil thấy nhẹ nhõm khi đứa con ngỗ ngược ấy không có ở đây; mặt khác, đó lại là sự xúc phạm khiến ngài không thể chịu đựng được. Ngài, thực tế, đã tiên liệu được điều này, và cho quân lính đi tìm kiếm từ sớm để đưa nó quay về. MacGil ngồi tĩnh lặng, chờ đợi, cho đến khi đám lính có thể đưa nó diện kiến.

Cánh cửa gỗ sồi nặng nề cuối cùng cũng mở toang và vệ binh hoàng tộc tiến vào, áp giải Godfrey đi ở giữa. Họ đẩy gã cúi người xuống, Godfrey bước loạng choạng khi vào đến trong phòng ngay sau khi cánh cửa được đóng sầm trở lại sau lưng.

Các anh em quay lại và nhìn chăm chăm vào anh ta. Godfrey với dáng vẻ nhếch nhác, trạng thái ngà ngà say, râu ria không cạo, với nửa bộ y phục chưa được mặc hoàn chỉnh. Gã mỉm cười đáp lại. Thái độ không trang nghiêm cho lắm. Luôn là như vậy.

“Xin chào; Vua cha,” Godfrey nói. “Con đã lỡ trò vui phải không?”

“Mày đứng đó với anh chị em của mình và đợi ta nói chuyện. Nếu không, chỉ có Chúa mới giúp được mày, Ta sẽ xích mày vào trong ngục tối cùng những tên tù nhân, mày sẽ bị bỏ đói, không được uống gì – trong toàn bộ ba ngày.”

Thể hiện thái độ thách thức, Godfrey gườm mắt nhìn lại cha mình. Trong ánh mắt đó, MacGil nhận thấy nguồn sức mạnh, ẩn sâu bên trong, một tia sáng le lói cuối đường hầm, thứ sức mạnh tiềm ẩn, một ngày nào đó sẽ hữu ích với Godfrey. Đó là khi gã chiến thắng được những bản tính riêng của chính mình.

Sự bất trị bị dập tắt, Godfrey dừng lại khoảng mười giây trước khi quyết định chấp hành theo tập lệ truyền thống của tiên đế, đưa ánh mắt thờ ơ nhìn những người khác.

MacGil quan sát năm người con đứng trước mặt mình: người con không thừa nhận chính thức, đứa đi theo con đường lầm lạc, kẻ say xỉn, cô con gái đáng yêu, và người con út. Có một sự pha trộn kỳ lạ, và ngài không thể tin rằng tất cả những điều ấy, những tính cách ấy ẩn dấu ít nhiều trong con người mình. Và bây giờ, ngày cưới của đứa con gái cả đã đến, bốn phận của ngài là chọn một trong số chúng làm người kế vị. Làm sao có thể như vậy được?

Đó quả là điều phù phiếm, xét cho cùng, ngài đang ở đỉnh cao quyền lực, và có thể trị vì vương quốc thêm ba mươi năm nữa, dù người thừa kế được chọn lựa ngày hôm nay không thể ngồi lên ngai vàng hàng thập kỷ, tập lệ truyền thống làm ngài khó chịu, nó có thể phù hợp với thời kỳ của bậc tiên đế, nhưng nó hoàn toàn không thể áp dụng ở thời điểm này.

Ngài hắng giọng.

“Chúng ta có mặt ở đây để thực hiện theo tập lệ truyền thống. Như các con đã biết, vào ngày này, ngày cưới chị cả, nhiệm vụ của ta là truyền ngôi cho người kế vị, một người được chọn để cai trị vương quốc này. Nếu ta băng hà, chẳng có người nào phù hợp hơn hoàng hậu, mẹ các con. Nhưng theo luật lệ của vương quốc, chỉ vị vua được chọn mới được thừa nhận. Vì vậy, ta phải chọn lựa.”

MacGil ngừng lại, suy nghĩ. Một cảm giác tĩnh lặng bao trùm xung quanh, và ngài có thể cảm nhận được nhận sức nặng của sự chờ đợi, Ngài nhìn vào mắt chúng, thấy trong đó những biểu lộ khác nhau. Người con không được thừa nhận một cách chính thức trông bình thản, vì biết rằng mình sẽ không được lựa chọn. Đứa con với những nhận thức lầm lạc ánh lên sự tham vọng. Đứa say xỉn trông gia ngoại của số; thờ ơ. Cô con gái quay lại nhìn ngài với sự trù mến, biết rằng, cô không thuộc về buổi bàn thảo ngày hôm nay. Cậu út cũng giống như vậy.

“Kendrich, ta luôn xem con như một người con thực sự, nhưng luật lệ của vương quốc ngăn cản ta giao quyền lực cho người không được công nhận một cách chính thức.”

Kendrick khom người. “Thưa vua cha, con chưa bao kỳ vọng người sẽ làm như vậy. Con hài lòng với thân phận của mình. Xin đừng để điều này làm người bạn tâm”

Trái tim MacGil thắt lại trước câu trả lời ấy, ngài cảm thấy nó rất thành thật và muốn truyền ngôi cho đứa con này hơn ai hết.

“Còn lại bốn đứa. Reece, con là một chàng trai trẻ toàn vẹn, toàn vẹn nhất mà ta từng biết.

Nhưng con còn quá trẻ để có thể đảm đương trọng trách.”

“Con cũng mong ước như vậy, thưa Vua cha,” Reece khom người, đáp lời.

“Godfrey, người là một trong ba người có quyền thừa kế chính thức – nhưng người chọn con đường lãng phí cuộc sống ở những quán tửu điểm, với những điều rác rưởi, người được trao những đặc ân trong cuộc sống, nhưng chúng bị người ruồng bỏ. Nỗi thất vọng lớn nhất trong cuộc đời ta, chính là người.”

Godfrey nhăn mặt, tỏ vẻ không được thoải mái cho lắm.

“Tốt rồi, vậy thì, con nghĩ mình đã xong việc ở đây, con sẽ lại đắm đầu vào quán tửu điểm, được không, thưa cha?”

Sau cái cúi mình đầy thách thức và vội vã, Godfrey quay lưng hiên ngang rời phòng.

“Quay lại đây!” MacGil gắt. “NGAY BÂY GIỜ!”

Godfrey tiếp tục bước khệnh khạng, phớt lờ mọi thứ, bước qua phòng và kéo cánh cửa. Hai tên lính gác đứng ở đó.

MacGil nổi điên với cơn giận dữ khi đám lính gác nhìn ngài, ý dò hỏi.

Nhưng Godfrey không đợi lâu, đẩy chúng sang một bên, đi tới đại sảnh đang mở.

“Giữ nó lại!” MacGil gầm lên. “Giữ nó tránh xa nó khỏi tầm mắt Hoàng hậu. Ta không muốn mẹ nó bị ám ảnh bởi cảnh này trong ngày cưới con gái mình.”

“Vâng, thưa Đức vua,” chúng nói, đóng cửa lại rồi chạy đuổi theo gã.

MacGil ngồi đó, thở mạnh, mặt đỏ bừng, cố kiềm chế. Hàng ngàn lần, ngài tự hỏi phải làm gì với đứa con ngỗ ngược như vậy.

Ngài quay lại nhìn những đứa con đứng ở đó. Bốn đứa chúng quay lại phía ngài, đợi chờ trong sự tĩnh lặng ngột ngạt. MacGil hít một hơi thật sâu, cố gắng tập trung.

“Còn lại hai người,” ngài nói tiếp. “Và trong số đó, ta sẽ chọn ra người kế vị.”

MacGil quay lại phía cô con gái.

“Gwendolyn, người ta chọn sẽ là con.”

Tất cả đều há hốc mồm kinh ngạc; chúng dường như bị sốc, trong đó có cả Gwendolyn.

“Người nói thật chứ, thưa cha?” Gareth hỏi. “Người nói chọn Gwendolyn?”

“Thưa Vua cha, con cảm thấy thật vinh dự,” Gwendolyn nói. “Nhưng con không thể đón nhận điều này. Con là phận nữ.”

“Đúng vậy, phận nữ nhi không bao giờ được chọn để kế vị ngai vàng gia tộc MacGil. Nhưng ta quyết định đây là lúc để thay đổi tục lệ truyền thống. Gwendolyn, con là người phụ nữ với tinh thần và cốt cách hoàn mỹ nhất trong số những người phụ nữ trẻ ta từng biết. Con còn trẻ, Chúa trời sẽ tiếp thêm sức mạnh cho con, Ta hi vọng mình sống đủ lâu để chỉ dạy thêm cho con, và khi thời gian chín muồi, con sẽ đủ khôn ngoan để trị vì vương quốc. Vùng đất này, người dân nơi này sẽ thuộc quyền cai quản của con.”

“Nhưng thưa Cha!” Gareth gào lên, mặt tái mét. “Con là con trai cả được thừa nhận một cách chính thức nhất! Luôn luôn, trong lịch sử gia tộc MacGil, quyền trị vì được truyền lại cho con trai cả!”

“Ta là Vua,” giọng MacGil đánh lại, “Ta có quyền quyết định tập lệ truyền thống.”

“Nhưng điều đó là không *công bằng*!” Gareth van nài, giọng cầu khẩn. “Con cho rằng mình xứng đáng trở thành Vua. Chứ không phải là em gái, chỉ là phận nữ!”

“Ngậm ngay miệng lại, thằng nhãi!” MacGil gầm lên, giọng run rẩy vì cơn thịnh nộ. “Nhà người dám chống lại phán xét của ta sao?”

“Ta đã quyết định rồi,” MacGil nói. “Người phải tôn trọng ý ta, và phục tùng theo, như bao thần dân ở vương quốc của ta. Bây giờ các người hãy đi ra ngoài hết đi.”

Mấy đứa con ngài cúi đầu nhanh chóng và vội vã rời phòng.

Nhưng Gareth dừng ở cửa, không chịu rời đi.

Hắn quay lại, và, một mình, đối diện với cha mình.

MacGil nhìn thấy nỗi thất vọng hiện trên khuôn mặt nó. Rõ ràng, hắn đã mong đợi mình sẽ là người kế vị ngày hôm nay. Thậm chí: hắn muốn điều đó. Tuyệt vọng. Những điều này không làm MacGil ngạc nhiên chút nào — và đó cũng là lý do mà ngài đã không lựa chọn.

“Tại sao người lại ghét bỏ con, thưa Cha?” hắn hỏi

“Ta không ghét bỏ gì con. Chỉ đơn giản ta thấy con không phù hợp để trị vì vương quốc.”

“Tại sao lại như vậy?” Gareth khẩn khoản.

“Bởi vì đó là chính xác những điều con đang tìm kiếm.”

Gương mặt Gareth chuyển từ tối sang đỏ sẫm. Rõ ràng, MacGil muốn cho nó thấy bản ngã trong con người mình. MacGil quan sát ánh mắt con trai mình, chỉ thấy bùng lên ngọn lửa thù hận, điều ngài không bao giờ có thể tưởng tượng nổi.

Không nói lời nào, Gareth lao ra khỏi phòng và đóng sầm cửa lại.

Trong tiếng động vang dội, MacGil rùng mình. Ngài hồi tưởng lại ánh nhìn của đứa con trai, cảm giác sự thù hận lên đến tận cùng, điều thậm chí ngài chưa từng thấy ở kẻ thù. Lúc này, ngài nghĩ đến Argon, về lời cảnh báo về nguy hiểm cận kề.

Nó có thể gần đến mức như vậy sao?

CHƯƠNG SÁU

Thor chạy hết tốc lực trên khoảng sân rộng lớn của đấu trường, lấy hết sức bình sinh để chạy. Ở phía sau, cậu nghe thấy tiếng bước chân của những vệ binh của Nhà vua, ngay sát sau lưng cậu. Họ đuổi theo cậu trong khung cảnh nóng nực và bụi bặm, vừa chạy vừa nguyên rửa. Trước mặt cậu là các thành viên— và cả các tân binh— của đội quân Legion, hàng chục chàng trai, giống cậu, nhưng lớn hơn và khỏe hơn. Họ được huấn luyện và kiểm tra trong các đội hình khác nhau, một số giáo ném, số khác ném lao, một vài người luyện tập sử dụng thương. Họ nhắm vào các mục tiêu ở xa, và hiếm khi bị trượt. Đây là những đối thủ cạnh tranh của cậu, họ có vẻ khó nhằn.

Trong số đó có hàng chục hiệp sĩ thực thụ, họ là các thành viên của Silver, đứng trong một hình bán nguyệt rộng lớn và quan sát các tân binh. Họ đang đánh giá để quyết định xem ai sẽ ở lại và ai sẽ phải ra về.

Thor hiểu cậu phải chứng tỏ bản thân, phải gây ấn tượng với những người này. Chỉ trong khoảnh khắc thôi, các vệ binh sẽ tóm được cậu, và nếu có bất kỳ cơ hội nào cho cậu gây ấn tượng thì đây chính là lúc. Nhưng mà làm thế nào? Tâm trí cậu rối bời trong khi đang bị truy đuổi, cậu quyết để không bị đưa ra khỏi đây.

Khi Thor chạy băng qua sân, những người khác bắt đầu chú ý. Một số tân binh dừng việc thực hiện bài thi và quay người lại, một số hiệp sĩ cũng vậy. Trong khoảnh khắc, Thor cảm thấy mọi sự chú ý đang tập trung vào cậu. Họ nhìn ngơ ngác, và cậu tin họ đang phân vân không biết người đang chạy nước rút trên sân của họ, với ba vệ binh của Nhà vua đang đuổi theo sau là ai. Đây không phải là cách cậu muốn gây ấn tượng. Cả đời, cậu luôn mơ ước gia nhập Legion, nhưng đây tuyệt đối không phải là những gì cậu từng hình dung.

Thor vừa chạy vừa suy nghĩ xem phải làm gì, đột nhiên một diễn biến đã giúp cậu. Một tân binh to con quyết định gây ấn tượng với những người khác bằng cách ngăn cản Thor. Cao lớn, cơ bắp cuồn cuộn, to gần gấp đôi Thor, nó vung thanh kiếm gỗ của mình lên định chặn đường Thor.

Thor có thể thấy nó quyết tâm quật ngã Thor, khiến cậu trở nên lỗ bịch trước mọi người, và do đó, giành lấy lợi thế hơn so với các tân binh khác.

Điều này khiến Thor tức giận. Thor chẳng có tranh chấp gì với anh chàng này, đây không phải là cuộc đấu của cậu. Nhưng chính nó khiến cậu phải chiến đấu chỉ bởi vì nó muốn giành lợi thế với những người khác.

Khi nó tiến đến gần hơn, Thor không dám tin vào tầm vóc của nó: Nó áp đảo Thor rồi quắc mắt nhìn xuống cùng với lọn tóc đen dày che kín trán, và nó có cái hàm vuông vức và lớn nhất mà Thor từng nhìn thấy. Cậu không biết làm sao để chống lại anh chàng này.

Thằng nhóc tấn công Thor bằng thanh kiếm gỗ của mình, Thor biết rằng nếu cậu không hành động nhanh thì cậu sẽ bị loại ngay lập tức.

Phản xạ của Thor lại trỗi dậy. Theo bản năng cậu lấy chiếc ná của mình ra, lúi người ra sau, và bắn hòn đá vào tay thằng nhóc tân binh. Hòn đá bay đến trúng mục tiêu và đập vào thanh kiếm trong tay cậu chàng, cứ như thể chính nó đã hạ thanh kiếm xuống. Nó hét lên, nắm chặt bàn tay.

Thor không lãng phí thời gian. Lợi dụng thời cơ, cậu lao tới tấn công, nhảy lên không trung, rồi nhắm thẳng cậu chàng mà đá, đập hai chân trước thẳng vào ngực nó. Nhưng người nó quá lớn nên giống như Thor đá vào một cây sồi vậy. Nó chỉ bị xê dịch đi chút ít, Thor bất thành lĩnh khựng lại, rồi ngã xuống dưới chân thằng nhóc tân binh.

Đây không phải là điềm lành, Thor nghĩ, khi cậu ngã xuống đất kèm theo một tiếng ạch, tai cậu ù đi.

Thor cố gắng đứng dậy, nhưng thằng nhóc kia đã nhanh hơn cậu một bước. Nó cúi xuống, tóm lấy Thor, vật cậu ra sau lưng mình và ném cậu lên không trung. Mặt cậu đập xuống đất,

dính đầy bụi bẩn.

Đám đông các chàng trai nhanh chóng tập trung thành một vòng tròn xung quanh họ và cổ vũ. Thor thấy xấu hổ và bị làm nhục.

Thor đứng dậy, nhưng thằng nhóc kia đã quá nhanh. Nó đã ở ngay phía trên đầu cậu, ghì cậu xuống. Trước khi Thor kịp hiểu ra, thì cuộc đấu đã biến thành một trận đấu vật, và trọng lượng của thằng nhóc tân binh là rất lớn.

Thor có thể nghe thấy tiếng la trầm của các tân binh khác khi chúng tạo hình thành vòng tròn, la hét, lo lắng sợ đổ máu. Bộ mặt của thằng nhóc cau có; nó chìa ngón tay cái của mình ra và dí vào mắt Thor. Thor không dám tin—dường như gã trai này thực sự muốn làm cậu bị thương. Cậu ta muốn giành lợi thế đến vậy sao?

Ở giây cuối cùng, Thor xoay đầu tránh, khiến bàn tay của thằng nhóc trượt đi, lao vào đám bụi. Thor nắm lấy cơ hội để lăn ra khỏi bên dưới của chân nó.

Thor nhảy bật dậy, đối mặt với thằng nhóc, cũng đã dậy. Thằng nhóc tân binh lao vào tấn công, vung nắm đấm vào mặt Thor, Thor cúi xuống kịp; chỉ nghe thấy tiếng vù sượt qua, Thor nhận ra nếu nắm đấm của nó mà đánh trúng thì có lẽ quai hàm của cậu sẽ bị đập vỡ. Thor đứng lên và đâm vào bụng nó, nhưng chẳng có tác dụng gì mấy; chỉ giống như đâm vào một khúc gỗ.

Trước khi Thor kịp phản ứng, thằng nhóc giáng khuỷu tay vào mặt Thor.

Thor lùi lại, lảo đảo vì cú đánh. Giống như là cậu bị búa giáng, tai cậu ù đi.

Lợi dụng lúc Thor vấp ngã, và vẫn đang cố gắng hoàn hồn, thì thằng nhóc tân binh tiếp tục tấn công và đá mạnh vào ngực Thor. Cậu bay về phía sau rồi rơi xuống, lưng chạm đất. Mấy đứa khác vẫn tiếp tục cổ vũ.

Thor, chóng mặt, cố ngồi dậy, nhưng thằng kia lại lao vào tấn công tiếp, nó vung nắm đấm, và giáng mạnh vào mặt Thor, đẩy cậu ngã ra đất một lần nữa – rồi gục hẳn xuống.

Thor nằm đó, nghe những tiếng hò reo trầm của những đứa khác, cảm thấy vị mặn của máu chảy ra từ mũi mình, lem đầy ra khuôn mặt. Cậu rên rỉ trong đau đớn. Cậu nhìn lên và thấy thằng nhóc đô con quay đi, tiến thẳng về phía những người bạn đang ăn mừng chiến thắng của nó.

Thor muốn bỏ cuộc. Gã này quá đô con, có đánh trúng cũng vô ích, và cậu cũng nghĩ chuyện này vô thưởng vô phạt. Nhưng có một cái gì đó từ sâu bên trong thôi thúc cậu. Cậu không thể để thua dễ dàng như thế, trước mặt bao nhiêu con người ở đây.

Đừng bỏ cuộc. Đứng lên đi. Đứng lên!

Bằng cách nào đó Thor đã hồi phục sức mạnh. Rên rỉ, cậu trở mình rồi chống được tay lên, sau đó là đầu gối rồi từ từ đứng dậy trên đôi chân. Cậu đối mặt với cậu chàng kia, máu vẫn đang chảy, mắt sưng vù đến mức không nhìn được, khó thở. Cậu giờ nắm đấm lên.

Thằng nhóc to con quay lại và nhìn chằm chằm vào Thor. Nó lắc đầu hoài nghi.

"Tốt hơn là mày nên nằm yên đó đi, thằng nhãi" nó đe dọa và bắt đầu tiến lại phía Thor.

"ĐỦ RỒI!" Một tiếng hét vang lên. "Elden, đứng lại!"

Một hiệp sĩ đột nhiên bước lên, chen vào giữa họ, giơ bàn tay ra cản Elden không cho đến gần Thor. Đám đông bỗng yên lặng, tất cả đều đang nhìn vào chàng hiệp sĩ; rõ ràng người này đang yêu cầu sự tôn trọng.

Thor nhìn lên, cảm thấy kính nể trước tầm vóc của vị hiệp sĩ. Anh ta khoảng hai mươi, cao lớn, vai rộng, hàm vuông vức, với mái tóc màu nâu được chăm chút cẩn thận. Thor lập tức thấy cảm mến người thanh niên này. Áo giáp và phụ kiện cao cấp của anh ta làm bằng bạc đánh bóng, được bao phủ bởi các biểu tượng hoàng gia: biểu tượng chim ưng của gia đình MacGil. Cổ họng của Thor khô khốc: cậu không thể tin nổi là cậu đang đứng trước mặt một thành viên hoàng tộc.

"Giải thích đi, cậu bé," anh ta nói với Thor. "Tại sao ngươi không được mời lại còn dám tấn công vào đấu trường của chúng ta?"

Trước khi Thor kịp trả lời, đột nhiên, ba tên vệ binh của Nhà vua phá vỡ vòng tròn vây quanh. Người lính chỉ huy dừng lại ngay đó, thở khó nhọc, chỉ tay vào Thor.

"Nó đã chống lại lệnh của chúng tôi!" gã vệ binh quát lên. "Tôi sẽ còng thẳng oắt này lại và tống nó vào ngục tối!"

"Tôi không làm gì sai cả!" Thor phản đối.

"Không ư?" hắc ta hét lên. "Ngang nhiên xông vào địa phận của Nhà vua mà không ư?"

"Tôi chỉ muốn một cơ hội!" Thor hét lên, quay lại, vờ cầu xin vị hiệp sĩ đang đứng trước mặt mình, một thành viên của gia đình hoàng gia. "Tôi chỉ muốn một cơ hội để được gia nhập vào đội quân Legion!"

"Bãi huấn luyện này chỉ dành cho những người được mời thôi," một giọng nói cộc cằn vang lên.

Một chiến binh bước vào bên trong vòng tròn, chừng năm mươi tuổi, thân hình to lớn và chắc nịch, ông ta có cái đầu hói, râu ngắn, và một vết sẹo chạy ngang qua mũi. Trông ông ta giống như một người lính chuyên nghiệp dành tất cả cuộc đời để cống hiến cho binh nghiệp—và qua các dấu hiệu trên áo giáp của ông ta, cây ghim cài bằng vàng trên ngực, ông ta có vẻ là sĩ quan chỉ huy của họ. Trái tim Thor đập nhanh hơn khi thấy dấu hiệu cho biết: ông ta là một vị tướng.

"Thực tình thì tôi không được mời, thưa ngài" Thor nói. "Đó là sự thật. Nhưng cả đời, tôi luôn mơ ước được đến đây. Chỉ để giành lấy một cơ hội để thể hiện bản thân. Tôi cũng có khả năng như bất kỳ người nào ở đây. Xin hãy cho tôi một cơ hội để chứng minh. Xin làm ơn. Gia nhập Legion là mơ ước duy nhất của tôi."

"Chiến trường không phải là chỗ dành cho những kẻ mơ mộng," ông ta trả lời cộc lốc. "Nơi đó là dành cho những chiến binh. Không có ngoại lệ nào đối với các quy định của chúng ta: các tân binh đã được chọn."

Vị tư lệnh gật đầu, ngay sau đó người vệ binh áp sát Thor, lôi cùm ra.

Nhưng đột nhiên vị hiệp sĩ, thành viên gia đình hoàng gia, bước về phía trước đưa lòng bàn tay ra dấu ngăn người vệ binh.

"Có lẽ, dịp nào đó, một ngoại lệ cũng có thể được chấp nhận," anh ta nói.

Người vệ binh nhìn anh đầy kinh ngạc, rõ ràng muốn nói, nhưng phải cố bưng miệng lại nhằm bày tỏ sự tôn kính với một thành viên hoàng gia.

"Ta ngưỡng mộ tinh thần của cậu," vị hiệp sĩ nói tiếp. "Trước khi chúng ta loại cậu, ta muốn thấy khả năng của cậu."

"Nhưng Kendrick, chúng tôi có quy định của chúng tôi—" vị tướng nói, rõ ràng ông ta không hài lòng chút nào.

"Hoàng tộc ban hành các quy định," Kendrick trả lời một cách lạnh lùng, "và đội quân Legion tuân lệnh Hoàng tộc."

"Chúng tôi tuân lệnh cha cậu, Nhà vua—chứ không phải cậu," vị tướng ngang ngạnh vặn lại.

Bầu không khí trở nên bế tắc, căng thẳng. Thor không tin nổi cậu vừa châm ngòi cho điều gì.

"Ta hiểu cha ta, và biết ông ấy muốn điều gì. Ông sẽ muốn cho cậu bé này là một cơ hội. Và đó là những gì chúng ta sẽ làm."

Sau vài giây phút căng thẳng, vị tướng cuối cùng cũng lùi lại.

Kendrick quay sang Thor, mắt dán chặt vào cậu, đôi mắt màu nâu ánh lên vẻ quắc thước. Khuôn mặt của một vị hoàng tử, cũng là gương mặt của một chiến binh.

"Ta sẽ cho cậu một cơ hội," anh ta nói với Thor. "Hãy xem liệu cậu có đánh trúng được điểm đích đó không."

Anh ta chỉ vào một chõng cỏ khô ở tít xa phía bên kia bãi tập, có một vết đỏ nhỏ ở trung tâm. Một số thanh giáo bị mắc kẹt trong đồng cỏ khô, nhưng không có cái nào trúng vào hồng tâm.

"Nếu cậu có thể làm điều không ai trong số những người khác làm được—nếu cậu có thể bắn trúng điểm đó từ vị trí này, thì cậu có thể gia nhập cùng chúng tôi."

Vị hiệp sĩ bước sang một bên, Thor cảm thấy mọi ánh mắt đều đang hướng vào cậu.

Cậu nhận thấy một cái giá chứa đầy giáo và xem xét chúng một cách cẩn thận. Những vũ khí này tinh xảo hơn so với những cái mà cậu từng thấy, chúng làm bằng gỗ sồi, và được bọc loại da tốt nhất. Tim cậu đập thình thịch khi bước về phía trước, quệt vết máu chảy ra từ mũi bằng mu bàn tay, cảm thấy lo lắng hơn bao giờ hết. Rõ ràng, cậu đã được trao một nhiệm vụ bất khả thi. Nhưng cậu phải cố gắng.

Thor đưa tay ra cầm một cây giáo, không quá dài, không quá ngắn. Cậu nhắc nhắc nó trong tay—tương đối nặng. Không giống như những cái mà cậu từng dùng ở nhà. Nhưng nó khá vừa vặn. Cậu cảm thấy rằng có thể, chỉ là có thể, cậu sẽ bắn trúng đích. Dẫu sao thì, ném giáo là kỹ năng tốt nhất của cậu ngoài bắn nỏ. Nhiều ngày dài lang thang nơi hoang dã cậu được trải nghiệm nhiều mục tiêu phong phú. Cậu luôn luôn bắn trúng mục tiêu trong khi các anh cậu thì không.

Thor nhắm mắt lại và hít thở sâu. Nếu cậu trượt, những người vệ binh sẽ vồ lấy cậu và tống vào ngục—cơ hội gia nhập đội quân Legion của cậu sẽ khép lại vĩnh viễn. Giây phút này quyết định tương lai cậu.

Cậu cầu nguyện.

Không chút do dự, Thor mở mắt, tiến hai bước về phía trước, ngả người về sau lấy đà rồi phóng ngọn giáo.

Cậu nín thở quan sát hướng đi của mũi giáo.

Lạy chúa, xin người hãy giúp con!

Cây giáo xé gió xuyên qua bầu không khí dày đặc, im lặng chết người. Thor có thể cảm nhận được hàng trăm con mắt đang đổ vào nó.

Rồi, sau khoảnh khắc dường như vô tận, một âm thanh vang lên, âm thanh rõ ràng khi ngọn giáo xuyên qua cỏ khô. Thor không cần nhìn. Cậu biết, biết rất rõ, đó là một cú ném hoàn hảo. Cảm giác khi mũi giáo rời khỏi tay, góc của cổ tay cậu, đã cho cậu biết nó sẽ trúng mục tiêu.

Thor mở mắt ra nhìn—cậu thấy nhẹ nhõm khi biết rằng cậu đã đúng. Mũi giáo găm trúng vào hồng tâm—là mũi giáo duy nhất ở đó. Cậu đã làm được điều mà các tân binh khác không thể.

Sự im lặng bao trùm cậu, cậu cảm thấy tất cả các tân binh và hiệp sĩ khác đều há hốc miệng nhìn cậu.

Cuối cùng, Kendrick bước về phía trước và vỗ thật mạnh lòng bàn tay vào lưng Thor, những thanh âm của sự hài lòng. Anh ta cười lớn.

"Ta đã đúng," anh ta nói. "Cậu sẽ ở lại!"

"Cái gì, thừa hoàng tử!" gã vệ binh hét lên. "Thật không công bằng! Thằng nhóc này không mời mà đến! "

"Cậu ta đã ném trúng mục tiêu. Điều đó là quá đủ."

"Cậu ta trẻ hơn và nhỏ hơn những người khác rất nhiều. Đây không phải là đội nhi đồng," viên tướng nói.

"Tôi thà chọn một người lính nhỏ bé có thể bắn trúng mục tiêu còn hơn là một người vô dụng," hiệp sĩ trả lời.

"Đó chỉ là một cú ăn may thôi!" cậu bé vừa đánh Thor khi nãy hét lớn. "Nếu chúng tôi có thêm cơ hội, chúng tôi cũng sẽ bắn trúng như vậy!"

Chàng hiệp sĩ quay lại và nhìn chăm chăm vào cậu bé vừa hét lên.

"Thật không?" Anh hỏi. "Người có thể cho ta xem người thực hiện điều đó ngay lúc này không? Chúng ta sẽ đánh cược về cơ hội ở lại đây của người được không?"

Cậu bé bối rối, xấu hổ cúi đầu xuống, rõ ràng không muốn chấp nhận lời thách đố.

"Nhưng cậu bé này là một người lạ," viên tướng phản đối. "Chúng ta còn chẳng biết cậu ta từ đâu đến đây."

"Nó đến từ vùng đất thấp," một giọng nói vang lên.

Những người khác quay xem ai nói, nhưng Thor không cần quay lại cũng có thể nhận ra giọng nói đó. Đó là giọng nói đã quấy rầy cậu suốt thời thơ ấu, giọng nói của anh cả cậu: Drake.

Drake bước về phía trước cùng với hai người anh em của mình, và nhìn Thor trừng trừng bằng ánh mắt không ửng thuận.

"Tên nó là Thorgrin, người tộc McCleod ở thị trấn phía Nam của Đông Vương quốc. Nó là con út trong bốn người anh em. Chúng tôi sinh ra trong cùng một gia đình. Nó chặn cừu cho cha tôi!"

Cả nhóm các chàng trai và các hiệp sĩ đồng loạt cười lớn.

Thor thấy mặt mình ửng đỏ; cậu muốn chui ngay xuống đất. Chưa bao giờ xấu hổ hơn thế này. Giống như người anh trai của mình đã lấy đi thời khắc vinh quang của cậu, và làm mọi thứ để chìm cậu xuống.

"Chặn cừu, phải không?" viên tướng nhắc lại.

"Vây, kẻ thù của chúng ta chắc chắn sẽ phải dè chừng nó!" một thằng nhóc khác hét lên.

Một tràng cười vang lại, Thor thấy quá đổi nhục nhã.

"Đủ rồi!" Kendrick quát lên, giọng đầy nghiêm khắc.

Dần dần, những tiếng cười lắng xuống.

"Ta thà chọn một người chặn cừu có khả năng bắn trúng mục tiêu còn hơn khối người trong đám các người—chỉ giỏi cười thôi, chả làm được gì hơn," Kendrick nói thêm.

Theo đó là một sự im lặng bao trùm các chàng trai, họ thôi không cười nữa.

Thor vô cùng biết ơn Kendrick. Cậu nguyện sẽ trả ơn anh ta bằng tất cả khả năng mình có. Bất kể chuyện gì đã xảy ra với Thor, người đàn ông này, ít nhất, đã khôi phục danh dự cho cậu.

"Cậu bé, người có biết rằng đó không phải là cách một chiến binh nói tào lao về đồng đội của mình—cười nhạo về gia đình, về dòng máu của cậu ấy?" Hiệp sĩ hỏi Drake.

Drake nhìn xuống, bối rối, một trong những lần hiếm hoi mà Thor thấy anh ta bực bội.

Tuy nhiên, một người anh khác của cậu, Dross, bước về phía trước và phản đối: "Nhưng Thor thậm chí còn không được chọn. Chính *chúng tôi* mới được chọn. Nó chỉ đơn thuần đi theo chúng tôi đến đây."

"Tôi không đi theo các anh" Thor khẳng định, cuối cùng cậu cũng lên tiếng. "Tôi đến đây vì Legion. Chứ không phải vì các anh."

"Lý do tại sao người ở đây không quan trọng," vị tướng nói, vẻ khó chịu, bước về phía trước. "Người làm lãng phí thời gian của chúng ta. Đúng, cú ném giáo rất cừ, nhưng người vẫn không thể gia nhập với chúng ta. Người không có hiệp sĩ bảo trợ cho người, và cũng chẳng có cận vệ nào sẵn sàng ghép cặp với người."

"Tôi sẽ ghép cặp với cậu ta" một tiếng nói cất lên.

Thor và những người khác nhất loạt quay lại. Cậu rất ngạc nhiên khi nhìn thấy, đứng cách đó vài mét, một cậu bé trạc tuổi mình, trông giống hệt cậu, ngoại trừ mái tóc vàng và đôi mắt màu xanh lá cây tươi sáng, mặc áo giáp hoàng gia tuyệt đẹp: những vòng kim loại được bao phủ với các vạch đỏ đen—một thành viên khác của hoàng tộc.

"Không thể nào", vị tướng nói. "Các thành viên hoàng tộc không ghép cặp với người thường."

"Tôi có thể làm điều tôi muốn", cậu ta đáp lại. "Và tôi nói rằng Thorgrin sẽ là bạn đồng hành của mình."

"Ngay cả khi chúng tôi chuẩn tấu" vị tướng nói, "thì cũng không được. Vì cậu ta không có hiệp sĩ bảo trợ."

"Ta sẽ bảo trợ cho cậu ấy" một giọng nói khác cất lên.

Mọi người quay theo một hướng khác, nơi xuất phát một hơi thở hỗn hển bị bóp nghẹt.

Thor quay lại thấy một hiệp sĩ đang cưỡi trên một con ngựa, được trang hoàng bằng một bộ áo giáp sáng bóng tuyệt đỉnh, và mang tất cả các loại vũ khí trên thắt lưng. Người anh ta tỏa sáng—như ánh hào quang mặt trời. Qua cử chỉ của anh ta, với những trang phục trên người và vạch trên mũ, Thor biết rằng anh ta khác với những người khác. Anh ta là nhà vô địch.

Thor nhận ra vị hiệp sĩ này. Cậu đã nhìn thấy bức họa về anh, đã nghe về huyền thoại về người này. Erec. Cậu không thể tin nổi. Anh ấy là hiệp sĩ vĩ đại nhất trong Vương quốc Nhẫn.

"Nhưng thưa ngài, ngài đã có một cận vệ," vị tướng phản đối.

"Thì tôi sẽ có hai" Erec trả lời, bằng một giọng tin tưởng sâu sắc.

Một sự im lặng sững sờ bao trùm.

"Vậy thì không còn gì để bàn cãi nữa" Kendrick nói. "Thorgrin đã có một nhà bảo trợ và một bạn đồng hành. Mọi vấn đề đã được giải quyết. Cậu ấy bây giờ chính thức là một thành viên của Legion."

"Nhưng ngài đã quên tôi!" gã vệ binh của Nhà vua hét lên, bước về phía trước. "Không có gì có thể bào chữa cho sự thật là cậu ta đã đánh một thành viên của đội vệ binh của Nhà vua, do đó cậu ta phải bị trừng phạt. Công lý phải được thực hiện!"

"Công lý sẽ được thực hiện." Giọng nói của Kendrick sắc như mũi dao. "Nhưng điều đó thuộc quyền quyết định của ta. Không phải của người."

"Nhưng thưa ngài, thằng nhóc phải bị tống vào nhà lao! Nó phải làm gương!"

"Nếu nhà ngươi vẫn tiếp tục lái nhải chuyện này, thì chính *ngươi* sẽ là người phải vào nhà lao đấy" Kendrick nói với gã vệ binh, kèm theo cái lườm.

Cuối cùng thì gã vệ binh cũng chịu nhún nhường một cách miễn cưỡng, hắn ta quay người bỏ đi, mặt bừng đỏ, lườm Thor.

"Vậy thì, xin được chính thức" Kendrick nói lớn "Chào đón Thorgrin đến với đội quân Legion của Đức vua!"

Đám đông các chàng trai và những hiệp sĩ và võ tay hưởng ứng, rồi sau đó quay đi, trở lại với việc huấn luyện của họ.

Thor cảm thấy cứng đờ vì sốc. Cậu không thể tin được. Bây giờ, cậu đã một thành viên của Legion. Giống như cậu đang mơ.

Thor quay sang Kendrick, trong lòng thấy cảm kích vô bờ. Trước giờ chưa từng có ai quan tâm đến cậu, chưa từng có ai bước ra để trông chừng cậu, để bảo vệ cậu. Đó là một cảm giác thật buồn cười. Cậu cảm thấy gần gũi hơn với người đàn ông này còn hơn cha ruột của mình.

"Tôi không biết làm sao để cảm ơn ngài cho đủ" Thor nói. "Tôi mang ơn ngài sâu sắc."

Kendrick mỉm cười. "Ta tên là Kendrick. Ngươi sẽ nhanh chóng quen với cái tên này. Ta là con trưởng của Đức vua. Ta khâm phục sự can đảm của ngươi. Ngươi là một phần bổ sung tuyệt vời cho đội ngũ này."

Kendrick quay người và vội vàng đi, ngay sau đó, Elden, cậu bé to xác mà Thor đã từng chiến đấu, đi loanh quanh.

"Coi chừng nhé thằng oắt" cậu ta nói. "Mày biết đấy, chúng ta sẽ cùng ngủ trong một doanh trại. Nên đừng bao giờ nghĩ mày đang an toàn nhé."

Nó giận dữ bỏ đi trước khi Thor kịp phản ứng; cậu đã gây ra kẻ thù.

Cậu đang tự hỏi không biết điều gì đang chờ đợi cậu ở đây, ngay lúc đó người con trai út của Đức vua đến bên cậu.

"Đừng để ý cậu ta," cậu bé nói với Thor. "Cậu ta lúc nào cũng hiếu chiến. Tớ là Reece."

"Cảm ơn," Thor nói, với tay ra, "đã chọn tớ làm người đồng hành của cậu. Tớ không biết liệu tớ có thể làm gì nếu không được cậu giúp."

"Tớ rất vui khi chọn bất cứ ai đứng lên để chống lại tên cục súc đó" Reece vui vẻ nói.

"Đó là một trận đấu đẹp."

"Cậu đùa à?" Thor hỏi, lau máu khô ở trên mặt và cảm thấy da mình sưng lên. "Cậu ta định giết tớ."

"Nhưng cậu đã không bỏ cuộc," Reece nói. "Thật ấn tượng. Nếu là bất kỳ người nào khác trong số chúng tớ thì đã gục ngã rồi. Và cú ném lao thật cừ. Cậu học ném lao như thế nào vậy? Chúng ta sẽ làm bạn đồng hành mãi nhé!" Cậu chàng nhìn Thor khi hai người bắt tay nhau. "Và là những người bạn tốt nữa. Tớ cảm nhận được điều đó."

Khi Thor bắt tay cậu ta, cậu không thể không cảm thấy rằng cậu đã kết giao được một người bạn suốt đời.

Đột nhiên, có ai đó chọc vào cạnh sườn cậu.

Cậu quay lại và nhìn thấy một cậu bé lớn tuổi hơn đứng đó, da mặt đỏ với một khuôn mặt dài và nhọn.

"Tôi là Feithgold. Cận vệ của Erec. Bây giờ cậu là cận vệ thứ hai của anh ấy. Có nghĩa là cậu phải tuân lời tôi. Và chúng ta sẽ có một cuộc đấu trong vài phút tới. Cậu sẽ chỉ định đứng đó quan sát khi cậu đã là cận vệ của hiệp sĩ nổi tiếng nhất trong Vương quốc hả? Đi theo tôi! Nhanh lên!"

Reece đã quay đi. Thor vội vã theo khi cậu bé cận vệ băng qua bãi tập. Cậu không biết họ đang đi đâu - nhưng cậu cũng không quan tâm. Lòng rộn ràng.

Cậu đã làm được.

CHƯƠNG BẢY

Gareth vội vã băng qua Kinh thành, diện bộ quần áo lông lầy của hoàng gia, xô đẩy đám đông đang đổ ra từ mọi hướng để tham dự lễ cưới của chị gái hắn, với cái đầu bốc hỏa. Hắn vẫn thấy điên cuồng từ lúc gặp mặt cha mình đến giờ. Làm sao hắn có thể nuốt trôi điều này được? Rằng hắn đã không được lựa chọn làm vua? Điều đó thật vô lý. Hắn là con trai đầu được công nhận chính thức. Đó là điều luôn ám ảnh hắn, luôn luôn, từ khi còn bé, hắn đã xem mình là người sẽ được kế vị—chẳng có lý do gì để nghĩ khác đi cả.

Thật là bất công. Qua mặt hắn để chọn đứa em gái—một đứa con gái, không kém. Nếu lan ra ngoài, hắn sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ. Khi bước đi, dường như những cơn gió dội vào người, làm hắn cảm thấy khó thở.

Hắn suýt nữa trượt ngã khi va phải đám đông đang hướng về lễ cưới chị gái hắn. Rồi nhìn quanh, thấy vô số áo choàng màu cùng dòng người bắt tận từ khắp các thị trấn, làng quê đổ về đây. Gã cảm thấy trong người khó chịu khi phải tiếp xúc với những hạng dân thường. Đây là thời điểm người nghèo có thể hòa nhập với người giàu, là lúc mà người man di từ Đông Vương quốc, phía xa bên kia cao nguyên Highlands, cũng được cho phép vào thành. Gareth khó có thể tưởng tượng được chị gái mình lại đi lấy người trong số chúng. Nó chỉ đơn thuần là những âm mưu chính trị của cha hắn, nỗ lực đáng thương để gìn giữ hòa bình giữa hai vương quốc.

Cũng thật lạ, vì lý do nào đó, chị của hắn dường như cũng không có gì buồn rầu khi kết hôn với những kẻ kỳ quái này. Gareth không hiểu nổi tại sao. Hắn hiểu chị mình, đó không phải là *người đàn ông* mà cô ta thích, nhưng vì tước vị, vì cơ hội trở thành Hoàng hậu một vùng. Cô ta sẽ nhận được những gì xứng đáng được nhận, chúng tất cả đều là những tên man di, những kẻ ở phía bên kia cao nguyên Highlands. Trong tưởng tượng của Gareth, Chúng là những kẻ thô lỗ, kém tinh tế, thiếu lịch sự, nhưng điều đó cũng chẳng thành vấn đề với hắn. Nếu cô ta hạnh phúc, hãy để cô ta kết hôn, sẽ bớt đi người tranh giành ngai vàng. Thực sự là, cô ta ở càng xa, càng tốt.

Cũng chẳng cần phải bận tâm nữa làm gì. Sau ngày hôm nay, hắn sẽ không bao giờ trở thành vua được nữa. Bây giờ, hắn vẫn chỉ là một hoàng tử vô danh trong vương quốc của cha mình. Bây giờ, con đường quyền lực đầy mờ mịt, hắn phải cam chịu một kiếp sống bần hàn.

Cha hắn luôn đánh giá thấp hắn, luôn luôn như vậy. Ông ta tự coi mình là khôn ngoan và đầy tài trí – nhưng Gareth còn mưu lược hơn ông ta nghĩ. Ví như: “Việc sắp đặt lễ cưới chị cả Luanda với nhà McCloud, ông ta nghĩ mình là một nhà ngoại giao khôn ngoan, nhưng Gareth thậm chí còn nhìn xa hơn thế nữa, hắn cân nhắc ở nhiều mặt, nghĩ đến những bước xa hơn. Dự trù được những việc sẽ xảy ra. Sau cùng thì, lễ cưới này cũng không thể xoa dịu được gia tộc McCloud, trái lại còn kích thích chúng hơn. Chúng là những tên hung bạo, vì vậy dấu hiệu cầu hòa này chỉ chứng tỏ sự yếu đuối mà thôi. Gareth thấy rằng chúng chắc chắn sẽ lên kế hoạch tấn công. Tất cả chỉ là âm mưu. Hắn đã cố gắng thuyết phục cha mình, nhưng ông không thèm nghe.

Chẳng còn gì đáng phải bận tâm nữa. Cuối cùng, bây giờ hắn cũng chỉ như bao hoàng tử khác, chỉ là một xích tâm thường trong vương quốc. Gareth điên cuồng khi nghĩ đến điều đó, cảm thấy căm ghét cha mình hơn lúc nào hết, không biết rằng nó có thể là sự căm hận. Khi chen chúc, xô đẩy cùng với đám đông, hắn đã mừng tượng ra cách mình có thể trả thù, cách mà hắn có thể giành được quyền lực sau tất cả những việc vừa rồi, chắc chắn, hắn không thể ngồi yên. Không thể để quyền lực rơi vào tay em gái hắn được.

“Anh đấy à,” một giọng nói sát bên.

Là Firth, đang đi cạnh hắn, nở nụ cười tươi để lộ hàm răng đều tăm tắp. Mười tám tuổi, cao, gầy với giọng nói lạnh lạnh, làn da mịn màng và đôi má hồng hào, Firth hiện tại là người yêu của hắn. Gareth thường rất vui khi gặp mặt, nhưng lúc này hắn chẳng còn tâm trạng nào nữa.

“Em nghĩ anh sẽ tránh mặt em cả ngày đấy,” Firth nói thêm, choàng lấy tay hắn khi hai người rảo bước.

Gareth đột ngột hất tay ra, đưa mắt nhìn quanh để chắc rằng chưa có ai nhìn thấy.

“Người ngu ngốc vậy sao?” Gareth nạt. “Đừng bao giờ khoác tay ta ở nơi đông người. *Đừng bao giờ hết.*”

Firth cúi đầu, mặt ửng đỏ. “Em thật có lỗi,” anh ta nói. “Em đã không suy nghĩ.”

“Đúng vậy, người quả không biết suy nghĩ. Nếu người còn lặp lại như vậy nữa, ta sẽ không bao giờ gặp người nữa,” Gareth mắng.

Khuôn mặt Gareth đỏ bừng hơn, vẻ rất hối lỗi. “Em xin lỗi,” anh ta lặp lại.

Gareth ngó nghiêng lại lần nữa, cảm thấy tự tin khi không có ai bắt gặp, thấy dễ chịu đôi chút

“Dân chúng có đồn đoán gì không?” Gareth hỏi, muốn chuyển chủ đề, như muốn xua tan nỗi bức dọc.

Firth cảm thấy phẫn chấn và nở nụ cười trở lại.

“Dân chúng đang mong ngóng. Tất cả chờ đợi thông báo việc anh trở thành người kế vị.”

Mặt Gareth chưng hửng. Firth dò xét hẳn.

“Anh đã không?” Firth hỏi, vẻ hoài nghi.

Gareth mặt đỏ bừng bước nhanh, tránh ánh mắt của Firth.

“Không.”

Firth thở mạnh.

“Ông ta đã loại ta. Người có thể tưởng tượng nổi không? Đó là nó. Em gái ta.”

Mặt Firth thuôn ra, kinh ngạc.

“Không thể nào,” anh ta nói. “Anh là con cả. Cô ta chỉ là phụ nữ. Điều đó không thể xảy ra,” anh ta lặp lại.

Gareth nhìn gã nhân tình, vẻ lạnh tanh. “Ta không nói dối.”

Bóng hai người sánh đôi trong tĩnh lặng, chỉ đến khi đến khu đông đúc hơn, Gareth nhìn quanh, bắt đầu nhận ra nơi mình đang đứng. Kinh thành đã hoàn toàn bị tắc nghẽn, chắc phải có đến hàng ngàn người tràn ngập khắp lối vào. Họ chen lấn cố tiến đến sân khấu đám cưới đã được chuẩn bị công phu, quanh họ đã được sắp tối thiểu hàng ngàn chiếc ghế đẹp đẽ nhất, với lớp đệm dày được bọc bằng nhung đỏ, khung ghế bằng vàng. Đội ngũ người hầu sắp bước dọc lối đi, sắp xếp chỗ ngồi cho mọi người, bưng bê đồ uống.

Ở cánh bên kia của lễ đường, hoa được kết dài vô tận, ngồi đó là hai dòng họ-gia tộc MacGil và MacCloud – được xếp theo thứ bậc, có đến hàng trăm người mỗi bên, đều phục sức những bộ đồ đẹp lộng lẫy nhất. Gia tộc MacGil trong trang phục màu tím sẫm, còn phía McCloud là màu cam cháy. Trong mắt Gareth, hai gia tộc chẳng khác gì nhau: chỉ là khoác lên những bộ cánh màu mè, tỏ vẻ giàu sang, hẳn cảm thấy gia tộc MacCloud khoác lên người những bộ trang phục chỉ là giả bộ để che giấu sự hung bạo, hẳn cảm thấy những biểu cảm trên khuôn mặt, trong cách chúng đi lại, xô đẩy nhau, cách cười rất ư là hỗn hào của chúng, những thứ đó không thể che đậy nổi bởi những bộ trang phục hoàng gia bên ngoài. Hẳn phần nộ khi chúng đứng chắn ngang cổng, phần nộ với toàn bộ cái đám cưới này. Đó lại là một quyết định xuẩn ngốc khác của cha hẳn.

Nếu Gareth là vua, hẳn sẽ thực hiện toan tính khác. Hẳn cũng sẽ tổ chức lễ cưới như này, nhưng sau đó đợi tới khuya, khi gia tộc McCloud đã chìm trong men say, sẽ khóa chặt cửa đại sảnh, thiêu chúng thành mớ lớn, giết tất cả một lần gọn ghẽ.

“Lũ cục súc,” Firth nói, khi hẳn dò xét phía bên kia lối vào lễ cưới. “Em không thể tưởng tượng nổi tại sao cha anh lại để bọn chúng vào.”

“Chắc sẽ có cuộc chơi thú vị sau đó,” Gareth nói. “Ông ta mời kẻ thù của mình đến, sau đó sắp đặt những cuộc thi đấu trong ngày diễn ra lễ cưới. Đó không phải là những cuộc giao tranh sao?”

“Anh nghĩ thế sao?” Firth hỏi. “Một cuộc chiến đấu? Ở đây, với những chiến binh này? Vào lễ cưới của chị anh?”

Gareth nhún vai. Anh ta chẳng lạ gì quá khứ của gia tộc Mc Cloud.

“Việc giữ thể diện trong ngày cưới chẳng nghĩa lý gì với chúng cả.”

“Nhưng chúng ta có hàng ngàn chiến binh tại đây.”

“Bọn chúng cũng vậy.”

Gareth quay lại và nhìn hàng dài binh lính – của gia tộc MacGil và McCloud xếp hàng dọc chiến lũy. Chúng sẽ không mang theo nhiều binh lính, hẳn biết, trừ khi chúng đang mong đợi một cuộc giao tranh nhỏ. Dù vào dịp này, với những trang phục cầu kỳ và sự xa hoa của lễ cưới cùng với các bữa tiệc ăn uống bất tận, dù những khóm hoa có nở rộ khoe sắc vào mùa hạ, dù có mọi thứ đi chẳng nữa, vẫn có một sự căng thẳng nặng nề bao trùm lấy không khí của lễ cưới – Gareth có thể thấy cách mà chúng chụm lại thì thảo, những cái hích khuỷu tay đầy ẩn ý. Bọn chúng không tin tưởng nhau.

Có lẽ mình lại thành ra may mắn thì sao, Gareth nghĩ thầm, một trong số bọn chúng sẽ dùng kiếm đâm vào tim ông ta. Tiếp đến ta có thể lên làm vua sau những biến động này.

“Em thấy có vẻ chúng ta không thể ngồi gần nhau,” Firth nói, sự thất vọng lộ ra trong giọng nói, khi chúng tiến đến khu vực ghế ngồi.

Gareth ném về phía gã nhân tình một cái nhìn miệt thị. “Người sao ngu ngốc đến vậy”, hẳn nhổ nước bọt, giọng đầy cay nghiệt.

Hắn đang toan tính về việc có phải là sự chọn lựa khôn ngoan để giữ mối quan hệ yêu đương với thằng nhóc này không. Nếu hắn không kết thúc một cách nhanh chóng, việc quan hệ giữa hai người rất dễ bị bại lộ.

Firth nhìn xuống, vẻ ngượng ngùng.

“Ta sẽ gặp người sau, tại chuồng ngựa. Bây giờ đi đi,” hắn nói kèm theo một cú hích tay. Firth biến mất vào đám đông.

Đột nhiên, Gareth cảm thấy có một luồng điện chạy dọc sống lưng. Trong khoảnh khắc trái tim hắn ngừng đập, hắn tự hỏi liệu mình đã bị phát giác chưa; nhưng sau đó hắn cảm thấy các ngón tay thon dài với những móng sắc nhọn đang bầu lấy da thịt mình, và hắn biết ngay rằng đó là vợ mình. Helena.

“Đừng làm ô nhục ta vào ngày này,” cô ta rít lên, giọng đầy thù hận.

Hắn quay lại nhìn vợ. Cô ả trông thật xinh đẹp, tất cả mọi thứ đều tôn lên vẻ đẹp ấy, chiếc váy màu trắng, dài bằng sa tanh, tóc được ghim thành búi trên đầu, để lộ chiếc vòng cổ bằng kim cương đắt giá, gương mặt trang điểm nhẹ. Gareth nhận định một cách khách quan là cô ta rất đẹp, lỏng lẻo như trong ngày cưới vậy. Nhưng hắn không cảm thấy hấp dẫn chút nào. Đó chỉ là một đám cưới được sắp đặt bởi cha hắn, cố gắng làm cho hắn thoát ra khỏi bản ngã ẩn dấu bên trong con người mình, kết quả là chỉ thêm một người bạn đồng hành không ngừng tỏ thái độ căm ghét—và thậm chí luôn công kích, suy xét bản ngã thực sự của hắn.

“Hôm nay là lễ cưới của chị anh,” cô ta trách cứ, “Anh phải cư xử như thể chúng ta là một cặp vợ chồng—chỉ lần này thôi.”

Cô ta quàng tay qua và họ bước đến khu vực riêng, được vây xung quanh bởi những dải nhung buông thõng. Hai gã vệ binh hoàng gia để họ vào, hòa lẫn cùng với khách khứa hoàng tộc đang đứng ở bậc các lối đi.

Tiếng kèn trumpet nổi lên, chậm rãi, đám đông bắt đầu trật tự. Khúc nhạc du dương phát ra từ chiếc đàn dương cầm. Những bông hoa đua sắc thắm rải dọc lối đi, đám rước hoàng gia bắt đầu đi xuống, các cặp đôi tay trong tay. Gareth bị giật mạnh bởi Helena, hắn miễn cưỡng bước xuống bậc lối đi cùng cô ta.

Gareth cảm thấy dễ bị chú ý, bối rối hơn bao giờ hết, không biết làm thế nào để tỏ ra là một người đang yêu thực sự. Hắn cảm thấy hàng trăm con mắt đang sục sạo mình. Không ngừng có cảm giác đang bị người khác đánh giá, mặc dù hắn biết sự thực không hẳn như vậy. Lối đi

không quá ngắn để hắn có thể kết thúc ngay được, đứng cạnh chị gái ở bàn làm lễ, hắn chỉ mong mọi thứ kết thúc thật nhanh. Hắn không ngừng suy nghĩ về việc gặp cha mình, tự hỏi tất cả mọi người sẽ như thế nào nếu biết tin này.

“Ngày hôm nay toàn tin xấu đến với ta,” hắn thì thầm với helena khi cuối cùng họ đã đến đích, mọi ánh mắt đã rời khỏi hắn.

“Anh nghĩ tôi không biết sao?” cô ta ngắt lời.

Hắn quay lại nhìn, đầy vẻ ngạc nhiên

Cô ta nhìn lại với vẻ khinh miệt. “tôi có nội gián,” cô ta nói.

Hắn ta trừng mắt như muốn làm tổn thương cô ta. Làm sao người có thể lãnh đạm như vậy được?

“Nếu ta không làm vua, cô sẽ chẳng bao giờ được trở thành hoàng hậu,” hắn nói.

“Tôi chẳng bao giờ mong trở thành hoàng hậu,” cô ta trả lời.

Điều này làm hắn ngạc nhiên hơn nữa,

“Tôi chưa bao giờ mong ông ta truyền ngôi cho anh,” cô ta tiếp lời. “Tại sao lại như vậy ư? Anh không phải là người lãnh đạo. Anh là người tình, nhưng không phải người tình *của tôi*.”

Gareth cảm thấy mặt nóng bừng.

“Thì cô cũng chẳng thuộc về ta,” hắn đáp lại lời cô ta.

Đến lượt cô ả nóng bừng mặt. Cô ta không phải người duy nhất có người tình bí mật. Gareth đã cho do thám đi dò xét và báo lại những điểm yếu của cô ta. Hắn đã để cho cô ta được thoải mái cho đến bây giờ—miễn là cô ta biết giữ mồm, và để cho hắn yên.

“Đó không hẳn là anh cho tôi quyền chọn lựa,” cô ta trả lời. “Anh có nghĩ rằng tôi sẽ phải sống độc thân suốt quãng đời còn lại không?”

“Người đã biết ta như thế nào rồi,” hắn trả lời. “Biết vậy, người vẫn chọn cưới ta. Người đã chọn quyền lực, chứ không phải tình yêu. Đừng giả bộ như vậy.”

“Cuộc hôn nhân chúng ta được sắp đặt,” cô ta nói. “Tôi không chọn điều gì cả.”

“Nhưng người không phản đối,” hắn bật lại.

Gareth chẳng còn hơi sức để mà đôi co với cô ta bây giờ. Cô ta là vật thể thân hữu dung, một con rối trong hình hài người vợ, hắn có thể nhìn nhục được, cô ta còn dùng được ở nhiều dịp khác—miễn là cô ta đừng làm hắn quá khó chịu.

Gareth theo dõi, lòng cảm thấy sự phỉ báng tội độ khi mọi người quay lại theo dõi cô chị hắn bước xuống lối đi bên cạnh cha mình, con người đó. Sự hằn học trong hắn—ông ta thậm chí tỏ vẻ kích động khi giả vờ buồn bã, lau những giọt nước mắt khi đi cạnh cô ta, một kịch sĩ diễn đến phút cuối cùng. Nhưng trong mắt hắn đó chỉ là vai diễn vụng về. Hắn không tưởng tượng nổi cha hắn buồn thực sự đến mức nào khi gả con gái mình đi, rốt cuộc, ông ta ném cô chị cả vào bầy sói của vương quốc McCloud. Gareth cảm thấy khinh miệt không kém đối với Luanda, người dường như đang tận hưởng mọi thứ. Cô ta dường như không quan tâm tới việc mình đang được gả cho những kẻ hèn kém hơn. Cái cô ta quan tâm chỉ là quyền lực. Mang trong mình dòng máu lạnh, sự toan tính. Xét ở mặt này, cô ta, trong số những người anh em khác, giống hắn nhất. Ở một góc độ nào đó hắn cũng có mối liên hệ với chị mình, mặc dù không được khăng khít cho lắm.

Gareth đi đi mũi giày xuống nền, vẻ thiếu kiên nhẫn, chờ đợi mọi thứ kết thúc.

Hắn đã chịu đựng suốt cả buổi lễ, Argon người chủ trì đang ban phước lành, niệm chú, thực hiện những nghi lễ. Tất cả chỉ là một vở kịch, điều đó làm hắn phát ốm, sự kết hợp của hai gia đình cũng chỉ vì nguyên nhân chính trị. Tại sao họ không thừa nhận một cách thẳng thắn như vậy?

Không lâu sau, cảm ơn thượng đế, mọi thứ đã kết thúc. Đám đông đứng dậy cổ vũ nồng nhiệt hai người hôn nhau. Tiếng tù và thổi lên. Sự trật tự hoàn hảo trong lễ cưới tan biến thay bằng sự hỗn độn mất kiểm soát, tất cả các thành viên hoàng gia trở xuống các lối đi và đến khu tiếp

đón.

Đến ngay cả Gareth, luôn hoài nghi về mọi thứ đối trá, cũng bị ấn tượng bởi khung cảnh lễ cưới; cha hắn không tiếc thời gian và công sức để làm lên nó. Trãi dài trước mặt khách khứa là dãy bàn ăn được bày biện với đủ các loại thức ăn và đồ uống, tiệc chiêu đãi, các thùng rượu vang lớn, dãy bàn ăn dài bất tận bày biện thịt lợn, thịt cừu và cừu non quay.

Sau lưng họ, những sự kiện chính đã được chuẩn bị sẵn: các trò chơi, có những bảng hồng tâm để chuẩn bị cho trò chơi ném đá, ném lao, bắn cung—và, tại trung tâm của khu vực là vạch kẻ cho thi đấu người ngựa đấu thương, mọi thứ đều sẵn sàng, đám đông quây tròn xung quanh.

Đám đông được chia làm hai phía với các hiệp sĩ ở mỗi bên. Đối với gia tộc MacGil, người đầu tiên bước vào, tất nhiên, là Kendrick, leo lên lưng con chiến mã và khoác lên mình bộ áo giáp, theo sau là hàng chục chiến binh Silver. Nhưng chỉ khi Erec xuất hiện, đi giật lùi khỏi những người khác trên con chiến mã màu trắng, đám đông mới đột nhiên tĩnh lặng cùng với đó là sự nể phục. Anh ta như thổi nam châm thu hút sự chú ý; thậm chí Helena còn rướn người về phía trước, và Gareth nhận thấy sự thèm khát của cô ta dành cho Erec, giống như tất cả những người phụ nữ khác.

“Anh ta đã đến tuổi để chọn lựa, nhưng vẫn chưa kết hôn, bất kỳ phụ nữ nào trong vương quốc đều muốn kết hôn với anh ta. Tại sao anh ta không chọn bất kỳ ai?”

“Người quan tâm về điều gì vậy?” Gareth hỏi, trong lòng cảm thấy ghen tỵ. Hắn cũng muốn khoác lên mình chiếc áo giáp, cưỡi ngựa, tham gia vào cuộc thi đấu vì danh dự của cha mình. Nhưng hắn không phải là một chiến binh. Ai cũng biết điều đó.

Helena phớt lờ hắn với cái xua tay khinh miệt. “Anh không phải là đàn ông,” cô ta nói, giọng nhạo báng. “Anh không hiểu những điều này đâu.”

Gareth đỏ mặt. Hắn muốn cô ta biết điều, nhưng bây giờ không phải lúc. Thay vào đó hắn phải thắp tùng cô ả tìm ghế trên khán đài cùng những người khác để theo dõi lễ hội ngày hôm nay. Ngày hôm nay trở lên tệ hại hơn bao giờ hết, Gareth cảm thấy trống rỗng. Sẽ là một ngày rất dài, một ngày của tinh thần hiệp sĩ dài bất tận, của sự phô trương vô nghĩa, xen lẫn sự giả tạo.

Trong số những gã đàn ông đó sẽ làm tổn thương và giết hại nhau, một ngày đáng bỏ đi, một ngày toàn những sự chán ghét.

Khi ngồi đó, hắn suy ngẫm, hắn thầm mong lễ hội sẽ biến thành một trận chiến thực sự, sẽ là một khung cảnh đầy máu me trước mặt hắn, mọi thứ ở nơi này sẽ bị phá hủy, tan nát thành từng mảnh.

Một ngày nào đó hắn sẽ có lối đi cho riêng mình. Một ngày nào đó hắn sẽ lên làm Vua.

Một ngày nào đó.

CHƯƠNG TÁM

Thor cố hết sức để theo kịp với chàng cận vệ của Erec, vội vàng bắt kịp khi cậu ta len lỏi qua đám đông. Tất cả giống như một giấc mơ kể từ khi cậu bước chân đến đây, cậu không thể hình dung những gì đang xảy ra xung quanh mình. Cậu vẫn còn run rẩy, vẫn khó có thể tin rằng mình đã được nhận vào Legion, và được ghi danh như người cận vệ thứ hai của Erec.

"Tôi đã bảo rồi, cậu bé- cố theo cho kịp!" Feithgold ngắt lời.

Thor tức giận vì bị gọi là "cậu bé", đặc biệt là người cận vệ này chỉ lớn hơn cậu vài tuổi. Feithgold lao nhanh ra khỏi đám đông, như thể cậu ta đang cố gắng tách ra khỏi Thor.

"Ở đây lúc nào cũng đông như thế này à?" Thor nói với theo, cố gắng bắt kịp.

"Tất nhiên là không!" Feithgold hét trả. "Hôm nay không chỉ là ngày hạ chí, tức là ngày dài nhất trong năm, mà còn là ngày cưới mà Đức vua đã chọn cho con gái mình và cũng là ngày duy nhất trong lịch sử chúng ta mở cửa để đón gia tộc McCloud. Chưa bao giờ ở đây đông đúc như lúc này. Đó là sự kiện chưa từng có. Ta cũng chẳng mong thế này! Ta sợ chúng ta sẽ bị trể mất!", Cậu cho biết, dáng điệu vẫn rất vội vàng, khi cậu len lỏi lách qua đám đông.

"Chúng ta đang đi đâu vậy?" Thor hỏi.

"Chúng ta đang đi đến nơi để thực hiện bốn phận của một người cận vệ tốt: để giúp hiệp sĩ của chúng ta chuẩn bị"

"Chuẩn bị để làm gì?" Thor nhấn mạnh, gần như không thở nổi. Bầu không khí trở nên nóng nực hơn từng phút. Cậu lau mồ hôi trên trán mình.

"Cho cuộc cưới ngựa đấu thương hoàng tộc!"

Cuối cùng họ cũng đã đến cạnh một đám đông và dừng lại trước một viên vệ binh của Nhà vua, người này nhận ra Feithgold và ra hiệu cho những người khác để họ đi qua.

Họ luồn người qua sợi dây thừng và bước vào một bãi đất trống, tách xa đám đông. Thor gần như không thể tin được khi tiến đến gần; ở đó có những làn cưới ngựa đấu thương. Đằng sau những sợi dây thừng là đám đông khán giả, và trong làn đấu mù mịt bụi là những con ngựa chiến—chưa bao giờ Thor nhìn thấy những con ngựa khổng lồ đến vậy, cưới trên lưng chúng là các hiệp sĩ trong đủ loại áo giáp khác nhau. Xen lẫn lực lượng Silver là các hiệp sĩ của cả hai Vương quốc, từ tất cả các tỉnh, một số mặc áo giáp màu đen, những người khác thì mặc giáp trắng, đội mũ sắt và đeo vũ khí với nhiều hình dạng và kích cỡ. Trông như thể cả thế giới đang tập trung quanh những làn đấu ngựa này.

Có một vài trận đấu đang diễn ra, các hiệp sĩ từ những nơi mà Thor không biết đang chiến đấu với nhau, thương và khiên chạm nhau kêu loảng xoảng, đám đông liên tiếp reo hò cổ vũ. Thor tiến lại gần hơn, cậu không thể tin nổi sức mạnh và tốc độ của những con chiến mã, âm thanh mà các loại vũ khí va vào nhau. Đây là một môn nghệ thuật chết người.

"Trông chẳng có vẻ gì là một môn thể thao cả!" Thor nói với Feithgold khi cậu đi theo cậu ta dọc vòng ngoài của các làn đấu.

"Đơn giản vì nó không phải là môn thể thao" Feithgold đáp lại thật lớn, át cả âm thanh của tiếng vũ khí va vào nhau. "Đó là một hình thức đánh đối thực sự, dưới danh nghĩa một trò chơi. Hàng ngày có rất nhiều người chết ở đây. Đó là trận chiến. Những người đi ra mà không bị thương là những người may mắn. Số đó rất hiếm."

Thor nhìn hai hiệp sĩ đang tấn công về phía nhau với những cú đung hết tốc lực. Có tiếng loảng xoảng khủng khiếp của kim loại chạm vào nhau, sau đó một người bay xuống ngựa và ngã đập lưng xuống đất, chỉ cách Thor vài bước chân.

Đám đông khán giả vô cùng kinh ngạc. Người hiệp sĩ không còn động đậy. Thor nhìn thấy một mảnh cán thương bằng gỗ xuyên qua giáp và găm vào xương sườn của anh ta. Anh ta kêu lên đau đớn và máu chảy ra từ miệng. Một số cận vệ chạy đến để hộ tống anh ta, kéo anh ta ra khỏi hiện trường. Hiệp sĩ chiến thắng chậm rãi điều hành, nâng cây thương của mình lên để

khuấy động đám đông.

Thor rất ngạc nhiên. Cậu không hề hình dung nổi môn thể thao này lại mang tính chết chóc như vậy.

"Việc mà các chàng trai kia vừa làm—chính là công việc của cậu lúc này" Feithgold nói. "Bây giờ cậu là một người cận vệ của hiệp sĩ. Chính xác hơn, là người cận vệ thứ hai."

Cậu ta dừng lại và tiến đến gần, rất gần, Thor có thể cảm nhận hơi thở có mùi của cậu ta.

"Và cậu đừng quên. Tôi tuân lệnh Erec. Và cậu tuân lệnh tôi. Công việc của cậu là giúp đỡ tôi. Hiểu không?"

Thor gật đầu đáp lại, vẫn cố gắng chịu đựng tất cả. Cậu đã tưởng tượng ra mọi thứ rất khác, và vẫn không biết chính xác điều gì đang chờ đợi mình. Cậu có thể cảm thấy sự hiện diện của mình đe dọa đến Feithgold, và nghĩ mình đã gây ra thêm một kẻ thù.

"Tôi không có ý định can dự vào công việc cận vệ của cậu với Erec" Thor nói.

Feithgold nở một nụ cười chế nhạo.

"Cậu không thể can dự vào công việc của tôi, cậu bé ạ, nếu cậu muốn thử. Hãy tránh xa chuyện của tôi và làm những gì tôi bảo."

Đoạn, Feithgold quay người lại và vội vã cúi người qua hàng loạt đường dẫn vòng vo phía sau những sợi dây thừng. Thor cố gắng hết sức đi theo sau, chẳng bao lâu cậu thấy mình đang ở trong một mê cung các chuồng ngựa. Cậu bước xuống một hành lang hẹp, xung quanh cậu là rất nhiều những con chiến mã oai vệ, những người cận vệ đang lo lắng chăm sóc chúng. Feithgold huýt sáo và quay lại, cuối cùng cậu ta dừng lại trước một chiến mã khổng lồ, một con ngựa tuyệt đẹp. Thor phải đứng lại định thần. Cậu không tin nổi có con ngựa to lớn và đẹp mã đến nhường này, đứng một mình, phía sau hàng rào. Trông nó có vẻ đã sẵn sàng để chiến đấu.

"Đó là Warkfin" Feithgold nói. "Con ngựa của Erec. Hoặc đúng ra là một trong số những con ngựa của anh ta—là con ngựa mà anh ta yêu thích khi cưỡi ngựa đấu thương. Nó không phải là một con vật dễ chế ngự. Nhưng Erec đã thuần phục được nó. Mở cổng ra" Feithgold ra lệnh.

Thor nhìn cậu ta, bối rối, sau đó nhìn vào cánh cổng, cố gắng nhìn nhận. Cậu bước về phía trước, kéo một cái chốt giữa các thanh gỗ, và không có gì xảy ra. Cậu kéo mạnh hơn cho đến khi nó dịch chuyển, rồi nhẹ nhàng đẩy chiếc cổng bằng gỗ mở ra.

Khi cậu mở cửa, Warkfin hí vang, ngả người ra sau, và đá vào cánh cửa gỗ, sượt qua đầu ngón tay Thor. Thor giật tay lại, thấy đau đớn.

Feithgold cười to.

"Đó là lý do tôi bảo cậu mở cổng. Lần sau thì làm nhanh lên nhé, cậu bé. Warkfin chẳng chờ đợi ai đâu. Đặc biệt là cậu."

Thor cảm thấy như người bốc hỏa; Feithgold làm cậu bức mình, và cậu không nghĩ cậu có thể dung thứ cho anh ta.

Cậu nhanh chóng mở mấy chiếc cổng gỗ, lần này bước tránh ra khỏi đường vung chân của chú ngựa.

"Tôi sẽ dẫn nó ra hả?" Thor hỏi với sự e dè, không thực sự muốn nắm lấy dây cương khi Warkfin cứ không ngừng di chuyển và lắc lư.

"Tất nhiên là không," Feithgold nói. "Đó là nhiệm vụ của ta. Việc của cậu là cho nó ăn—khi ta bảo. Và dọn phân nó."

Feithgold nắm lấy dây cương của Warkfin và bắt đầu dắt nó ra khỏi chuồng ngựa. Thor nuốt nước bọt, quan sát. Đây không phải là khởi đầu mà cậu mong đợi. Cậu biết cậu phải bắt đầu ở đâu đó, nhưng việc này thật hèn mọn. Cậu đã hình dung về chiến tranh và vinh quang và chiến trường, huấn luyện và sự cạnh tranh giữa các chàng trai chạc tuổi cậu. Cậu đã không nghĩ mình sẽ là một người đầy tớ dự bị. Cậu bắt đầu tự hỏi liệu mình đã quyết định đúng hay không.

Cuối cùng họ đã rời khỏi chuồng ngựa tối tăm, bước ra ánh sáng, trở lại làn cười ngựa đấu thương. Thor nheo mắt vì sự thay đổi, và trong giây lát đã có hàng ngàn người cổ vũ cho các

hiệp sĩ đối đầu khi họ lao vào nhau. Cậu chưa bao giờ nghe như tiếng va đập kim loại kiểu này, và đất dưới chân như rung chuyển bởi dáng đi đồ sộ của những chú ngựa.

Xung quanh là hàng chục hiệp sĩ và những người cận vệ, họ đang chuẩn bị. Những cận vệ đánh bóng áo giáp cho hiệp sĩ của họ, chuẩn bị vũ khí, kiểm tra yên ngựa và dây đai, đồng thời kiểm tra lại vũ khí một lần nữa khi các hiệp sĩ đã cưỡi trên con chiến mã và chờ được xướng tên.

"Elmalkin!" người loan báo gọi.

Một vị hiệp sĩ đến từ tỉnh mà Thor không biết, một anh chàng lực lưỡng trong bộ giáp đỏ, phi nước đại ra khỏi cổng. Thor quay người lại rồi nhảy ra khỏi làn đường vừa kịp lúc. Vị hiệp sĩ phi lên trong làn bụi chật hẹp, cây thương của anh ta gạt phăng tấm khiên của đối thủ, phát ra tiếng lanh lảnh. Cây thương của đối thủ cũng lao tới dừng mãi, Elmalkin ngã bay về phía sau, rơi xuống đất. Đám đông reo hò.

Dẫu vậy, Elmalkin ngay lập tức thu gọn người, nhảy đứng lên, xoay người rồi vươn tay về phía người cận vệ của mình, đang đứng cạnh Thor.

"Cái chùy của ta!" vị hiệp sĩ hét lên.

Chú bé cận vệ đang đứng cạnh Thor hành động ngay lập tức, lấy một cây chùy ra khỏi giá đựng vũ khí và chạy thật nhanh về phía trung tâm làn đấu. Cậu chạy về phía Elmalkin, nhưng vị hiệp sĩ kia đã lộn vòng lại và đang tấn công tới. Ngay trước khi người cận vệ kịp chạy đến vị trí trao cây chùy cho chủ nhân của mình thì đối thủ đã giáng một đòn mạnh xuống họ. Người cận vệ không kịp trao cho Elmalkin. Vị hiệp sĩ kia đánh rớt cây thương của Elmalkin xuống—cây thương gián tiếp văng vào đầu của cậu bé cận vệ. Cậu ta lảo đảo vì cây thương văng trúng, rồi ngã cắm mặt xuống đất.

Cậu ta không động dậy. Từ vị trí của mình, Thor có thể nhìn thấy máu rỉ ra từ đầu cậu bé, nhuộm đỏ đám đất xung quanh.

Thor nuốt nước bọt.

"Đó không phải là cảnh tượng hay, đúng không?"

Thor quay lại, nhìn chằm chằm vào Feithgold đứng bên cạnh mình.

"Cứng rắn lên, cậu bé. Đây là trận chiến. Và chúng ta phải tham gia vào đó."

Đám đông khán giả đột ngột trở nên yên lặng khi làn đấu chính được mở ra. Thor cảm nhận được bầu không khí mong chờ khi tất cả các làn đấu khác dừng lại để đón chờ trận này. Ở một phía, Kendrick bước ra, trên con chiến mã của mình, cầm thương trong tay.

Ở phía bên kia, đối thủ của anh, một vị hiệp sĩ trong bộ áo giáp đặc chiến của gia tộc McCloud.

"MacGil đấu với McCloud," Feithgold thì thầm với Thor. "Chúng ta đã giao tranh hàng ngàn năm. Và tôi đang phân vân rằng trận đấu này liệu sẽ phân định."

Hai hiệp sĩ hạ mặt nạ xuống, một tiếng còi vang lên, sau đó là một tiếng hét, cả hai lao vào nhau.

Thor ngạc nhiên vì tốc độ của họ trước khi họ va vào nhau với một tiếng vang dậy khủng khiếp, Thor định giơ tay bịt tai. Đám đông khán giả la ó khi cả hai đấu sĩ đều rớt xuống ngựa.

Họ cùng bật dậy rồi ném mũ sắt của mình xuống, những người cận vệ của họ chạy ra chỗ họ, đưa cho họ thanh kiếm ngắn. Hai hiệp sĩ lao vào nhau bằng toàn bộ sức lực. Thor bị mê hoặc khi xem Kendrick tung người và chém liên hồi: cảnh tượng đó thật là đẹp. Nhưng bên McCloud cũng là một chiến binh tinh nhuệ. Họ lao tới rồi lùi lại, làm cho đối thủ kiệt sức, chiến đấu một cách không khoan nhượng.

Cuối cùng thanh kiếm của họ va vào nhau, họ dùng tay khóa thanh kiếm của đối thủ lại. Những người cận vệ của họ chạy ra, cầm chùy trong tay, nhưng khi Kendrick với lấy chiếc chùy của mình, thì tên cận vệ bên McCloud chạy ra phía sau và giáng một đòn xuống Kendrick, cú đánh quật ngã anh xuống, tiếng thở gấp đầy hoảng sợ của đám đông lan tỏa trong không khí.

Hiệp sĩ của Gia tộc McCloud lấy thanh kiếm của mình, bước về phía trước, và chĩa vào cổ họng Kendrick, ghim anh ngã xuống đất. Kendrick đã không có sự lựa chọn nào.

"Tôi thua!" anh ấy hét lên.

Có tiếng la hét ăn mừng chiến thắng trong những người của gia tộc McCloud—nhưng cũng có tiếng hét giận dữ từ gia tộc MacGil.

"Hắn ta chơi tiểu xảo!" người bên phía MacGil hét lên.

"Hắn ta chơi tiểu xảo! Chơi tiểu xảo!" một điệp khúc những tiếng hét đầy giận dữ vang lên.

Đám đông mỗi lúc một giận dữ hơn, và ngay sau đó là hàng loạt sự đụng độ, đến mức đám đông chạy loạn, và cả hai bên—nhà MacGil và nhà McCloud—bắt đầu lao vào nhau.

"Đây không phải là điềm lành," Feithgold nói với Thor khi họ đứng bên cạnh quan sát.

Một lúc sau, đám đông tràn lên; họ lao vào đánh nhau khiến nó trở thành một cuộc hỗn chiến. Cảnh tượng thật hỗn loạn. Những người này vờn nhau đầy hoang dại, vồ lấy nhau nhằm khóa chặt người kia lại, đè người kia xuống đất. Đám đông khán giả tăng lên và cuộc đánh lộn có nguy cơ bùng nổ thành một cuộc chiến tranh.

Một tiếng tù và vang lên. Vệ binh từ hai bên đi tới, ra tay để chia tách đám đông. Một hồi tù và khác to hơn vang lên, sự im lặng ập đến khi vua MacGil đứng dậy khỏi ngai vàng của mình.

"Hôm nay sẽ không có cuộc đụng độ nào hết!" tiếng nói vang vọng đầy nội lực của Đức vua. "Không được phép trong ngày trọng đại này! Và không phải tại Kinh thành của ta!"

Dần dần, đám đông bình tĩnh lại.

"Nếu đây là một cuộc thi mà các người mong muốn giữa hai đại gia tộc chúng ta, thì nó phải được định đoạt bởi một chiến binh, một nhà vô địch, của mỗi bên."

MacGil nhìn Vua McCloud, người đang ngồi ở phía xa, cùng với đoàn tùy tùng của mình.

"Được chứ?" Vua MacGil nói to.

Vua McCloud đứng nghiêm nghị.

"Đồng ý!" ông ta lặp lại.

Hai dãy bên, đám đông reo hò.

"Vậy hãy chọn ra người chiến binh tốt nhất của các vị!" MacGil nói lớn.

"Ta đã có" Vua McCloud nói.

Bên phía McCloud xuất hiện một hiệp sĩ đáng gờm, người đàn ông to lớn nhất mà Thor từng thấy, đang yên vị trên lưng ngựa. Anh ta trông như một tảng đá vĩ đại, với một bộ râu dài kèm với vẻ cau có luôn ngự trị trên khuôn mặt.

Thor cảm nhận thấy sự chuyển động gần mình, và ngay bên cạnh cậu, Erec bước lên, cười trên lưng con Warkfin bước về phía trước. Thor nuốt nước bọt. Cậu gần như không thể tin nổi những điều đang xảy ra quanh mình. Trong lòng dấy lên niềm tự hào vì Erec.

Rồi tâm trí cậu bao trùm một sự lo lắng, khi cậu nhận ra rằng đã đến lúc cậu phải thực hiện nhiệm vụ. Rốt cục, cậu là một người cận vệ và hiệp sĩ của cậu chuẩn bị chiến đấu.

"Chúng ta phải làm gì?" Thor vội vàng hỏi Feithgold.

"Cậu chỉ cần đứng lùi lại và làm như tôi bảo" cậu ta trả lời.

Erec sai bước về phía trước, tiến vào làn đấu. Hai hiệp sĩ đã ở đó, đối diện nhau, con chiến mã của họ dậm dậm chân đầy căng thẳng. Tim Thor đập mạnh hơn lúc nào hết khi cậu đứng chờ đợi và quan sát.

Một tiếng tù và cất lên, cả hai lao vào nhau.

Thor không thể tin những bước phi nước rút của con Warkfin lại mang một vẻ đẹp và sự duyên dáng đến nhường vậy—giống như cậu đang chiêm ngưỡng cảnh chú cá bạc quẫy đuôi lướt qua những cơn sóng trên mặt biển. Đối thủ thật to lớn, nhưng Erec là chiến binh nhanh nhẹn và bản lĩnh. Anh ấy xé gió phi đến, đầu hạ thấp, giáp bạc loang loáng, bóng hơn tất cả

những chiếc áo giáp khác mà cậu từng được thấy.

Khi hai đấu sĩ chạm nhau, Erec cầm chặt cây thương nhắm thẳng mục tiêu rồi lạng người sang một bên. Anh đã xoay sở để khóa chặt hiệp sĩ đối phương ngay tại chính giữa lá chắn của gã ta, đồng thời nhanh chóng tránh đòn.

Thân hình đồ sộ như một ngọn núi của gã hiệp sĩ kia đổ nhào ra phía sau, rồi rơi xuống đất. Đổ sầm xuống như một tảng đá.

Đám đông khán giả bên nhà MacGil reo hò khi Erec lướt người qua rồi vòng trở lại. Anh nâng tấm che mặt lên, hướng đầu cây thương chĩa vào cổ họng đối thủ.

"Chịu thua đi!" Erec hét về phía đối thủ.

Hiệp sĩ đối thủ nhổ nước bọt.

"Không bao giờ!"

Gã hiệp sĩ quờ tay vào chiếc túi nhỏ giấu trên eo, lôi ra một nắm đất, và trước khi Erec kịp phản ứng, gã ta ném vào mặt Erec.

Erec, choáng váng, quờ tay lên mắt, rút cây thương xuống và rơi xuống ngựa.

Đám đông nhà MacGil la ó, gầm rít lên đầy phần nộ và bật khóc khi Erec ngã xuống, tay vẫn giữ chặt mắt. Gã hiệp sĩ đối phương không để phí thời gian, vội vã dùng đầu gối thúc vào mạng sườn Erec.

Erec lăn lộn, gã hiệp sĩ kia với lấy một tảng đá lớn, nhặt nó lên, và toan tính dùng nó đập vào hộp sọ của Erec.

"KHÔNG!" Thor hét lên, bước về phía trước, không còn kiểm soát nổi bản thân.

Thor cảm thấy ghê tởm khi gã hiệp sĩ ấy đập tảng đá xuống. Vào những giây cuối cùng, Erec cố xoay sở lăn ra khỏi làn đấu. Tảng đá cắm sâu vào nền đất, ngay tại vị trí hộp sọ Erec khi trước.

Thor ngạc nhiên trước sự khéo léo của Erec. Anh bật dậy, đối diện với gã đấu sĩ đầy thủ đoạn.

"Đoản kiếm!" Nhà vua kêu lên.

Feithgold đột nhiên quay lại và nhìn chăm chăm vào Thor, mắt mở to.

"Đưa nó cho ta!" cậu ta hét lên.

Trái tim Thor đập loạn xạ. Cậu quay xung quanh, tìm kiếm giá đựng vũ khí của Erec, tập trung tìm thanh gươm. Có hàng loạt các loại vũ khí trước mặt cậu. Cậu với tay ra, nắm lấy nó và đẩy nó vào lòng bàn tay Feithgold.

"Ồn giết! Đó là một thanh kiếm tầm trung!" Feithgold hét lên.

Cổ họng Thor khô rát; cậu cảm thấy như thể toàn bộ vương quốc đang nhìn chăm chăm vào mình. Mắt cậu mờ đi vì lo lắng, càng lúc càng hoảng loạn không biết phải chọn thanh kiếm nào. Cậu không thể tập trung.

Feithgold bước về phía trước, đẩy Thor ra, và cầm lấy thanh đoản kiếm. Sau đó chạy vào làn đấu.

Thor nhìn theo cậu ta, cảm thấy vô dụng khủng khiếp. Cậu đã cố tưởng tượng nếu đó là mình đang chạy ra chỗ đó, trước tất cả những người ở đây, rồi thì đầu gối của cậu trở nên mềm nhũn.

Người hộ vệ của tên hiệp sĩ đối phương đến chỗ anh ta trước, và Erec phải nhảy ra khỏi làn đấu khi tên hiệp sĩ đó vung kiếm vào người anh, rất chuẩn xác. Cuối cùng, Feithgold cũng đã đến chỗ Erec và đặt thanh đoản kiếm vào tay anh. Cùng lúc đó, gã hiệp sĩ đối thủ lại tấn công Erec. Nhưng Erec tỏ ra rất nhanh trí. Anh đợi đến phút cuối cùng mới lách người qua tránh.

Dẫu vậy gã đối thủ theo quán tính tiếp tục lao tới, ngay vào Feithgold, đang đứng đó, cậu ta đã kém may mắn khi đứng đúng ở chỗ Erec vừa nãy. Tên hiệp sĩ, lòng đầy giận dữ vì Erec đã biến mất, hấn ta túm lấy tóc Feithgold bằng cả hai tay, rồi dùng đầu húc mạnh vào mặt cậu.

Có tiếng xương rạn nứt, máu phun ra từ mũi Feithgold và cậu ngã gục xuống đất, mềm rũ ra.

Thor đứng đó, miệng há hốc vì choáng váng. Cậu không thể tin được. Đám đông khán giả cũng vậy, họ la ó và rít lên.

Erec quay ngoắt lại với thanh kiếm của mình, nhưng chém trượt. Hai người lại đối mặt với nhau.

Thor chợt nhận ra: cậu lúc này chính là người cận vệ của Erec. Cậu nuốt nước bọt. Cậu phải làm gì bây giờ? Cậu chưa chuẩn bị tinh thần. Nhưng cả vương quốc đang nhìn vào cậu.

Hai hiệp sĩ tấn công nhau dữ dội, liên tục chém về phía nhau. Rõ ràng tên hiệp sĩ McCloud mạnh hơn Erec rất nhiều—nhưng Erec là một chiến binh giỏi hơn, nhanh hơn và khéo léo hơn. Họ vung gươm và chém và tránh, chưa ai giành được lợi thế.

Cuối cùng, vua MacGil đứng dậy.

"Thương dài!" ông gọi lớn.

Tim Thor đập thành thịch. Cậu hiểu: đã đến lúc cậu làm nhiệm vụ.

Cậu quay lại nhìn các giá để vũ khí, lấy xuống thứ vũ khí có vẻ phù hợp nhất. Khi cậu nắm lấy chiếc cán bằng da của loại vũ khí đó, cậu cầu rằng cậu đã lấy đúng loại vũ khí.

Cậu phóng nhanh trên làn dầu, cảm thấy hàng ngàn đôi mắt đang dõi theo mình. Cậu chạy bằng tất cả sức lực, muốn lao vút đến chỗ Erec càng nhanh càng tốt, để đặt cây thương vào tay anh. Cậu vui mừng vì đã đến chỗ anh trước.

Erec cầm lấy cây thương rồi quay người, chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với đối thủ. Là một chiến binh đầy danh dự, Erec đợi cho đến khi hiệp sĩ đối phương cầm vũ khí xong xuôi mới tấn công. Thor vội vàng né ra khỏi làn dầu của hai hiệp sĩ, cậu không muốn lặp lại sai lầm của Feithgold. Đoạn, cậu kéo cơ thể đã mềm oặt của Feithgold ra khỏi con đường đầy nguy hiểm.

Thor trở lại xem họ đấu, cậu cảm thấy có điều rất lạ. Đối thủ của Erec cầm lấy cây thương, dựng thẳng lên, rồi hạ cây thương xuống theo một chuyển động rất kì lạ. Đột nhiên, Thor cảm thấy cả thế giới đang dồn từng hơi thở vào cuộc chiến này. Trực giác mách bảo cậu có điều gì đó không ổn. Đôi mắt cậu dán chặt vào mũi thương của gã McCloud, khi nhìn kỹ, cậu nhận ra đầu cây thương rất lỏng. Gã hiệp sĩ này sắp dùng mũi thương của mình như là một mũi dao phi.

Khi gã hiệp sĩ lao ngọn thương xuống, đầu ngọn thương tách ra và xé gió, nhắm thẳng vào tim Erec. Chỉ vài giây nữa thôi, Erec sẽ chết mà không kịp phản ứng. Từ hình dáng lưỡi răng cưa của nó, đầu dao găm này chắc có thể xuyên qua áo giáp.

Trong giây phút đó, Thor cảm thấy toàn bộ cơ thể bùng nóng. Cậu thấy một cảm giác đau nhói—đó là cảm giác cậu đã gặp ở trong khu rừng cấm Darkwood, khi chiến đấu với quái thú Sybold. Cả thế giới như quay chậm lại. Cậu nhìn thấy mũi thương chuyển động chậm chậm theo hình xoắn ốc. Có một nguồn năng lượng, một sức nóng, đang tăng dần trong từng thớ thịt cậu—những sức mạnh ẩn chứa mà cậu không biết đang tồn tại trong người.

Cậu bước về phía trước và với cảm giác nhanh hơn mũi thương. Trong tâm trí, cậu muốn nó dừng lại. Rồi cậu ra lệnh cho nó dừng lại. Cậu không hề muốn thấy Erec bị thương, đặc biệt là bị thương theo cách này.

"KHÔNG!" Thor rít lên.

Cậu tiến thêm bước nữa và đưa lòng bàn tay ra, hướng về mũi thương.

Nó dừng lại và treo lơ lửng trong không trung, ngay trước khi kịp chạm đến trái tim Erec.

Rồi rớt luôn xuống đất.

Cả hai hiệp sĩ đều quay lại nhìn Thor—cả hai vị vua cùng hàng ngàn khán giả. Có cảm giác như cả thế giới đang nhìn chăm chăm vào cậu, cậu nhận ra tất cả họ đều đã chứng kiến hành động vừa rồi của cậu. Họ đều biết rằng cậu khác thường, rằng cậu có một loại quyền năng nào đó, rằng cậu đã thay đổi cục diện cuộc đấu, đã cứu Erec và thay đổi số phận của vương quốc.

Thor đứng bất động tại chỗ, tự vấn về những điều vừa xảy ra.

Giờ đây chắc chắn một điều rằng cậu không giống mọi người ở đây. Cậu khác biệt.

Nhưng cậu là ai?

CHƯƠNG CHÍN

Thor thấy mình được kéo lên, đưa qua đám đông bởi Reece, con trai út của Đức vua và là người đấu tập mới với cậu. Suốt từ cuộc thi cưỡi ngựa đấu thương, đó hẳn là một vết nhơ. Dù cậu đã chống trả lại được, dù năng lực cậu dùng đã ngăn được mũi thương giết chết Erec, điều đó gây sự chú ý cho toàn vương quốc. Cuộc thi đấu được dừng ngay sau đó, thỏa thuận dừng cuộc thi đấu được ra lệnh bởi hai vị Vua. Mỗi hiệp sĩ rút về phe bên mình, đám đông giải tán trong sự phấn khích cực độ, và Thor được Reece đỡ lên và dẫn đi.

Cậu được đưa đi cùng đoàn tùy tùng hoàng gia, cắt qua chỗ đám đông, Reece cầm tay, dắt cậu cùng đi suốt cả quãng đường. Thor vẫn run sợ vì sự kiện trong ngày, cậu không thể hiểu nổi những gì mình vừa làm ở đó, điều đó đã ảnh hưởng đến mọi thứ như thế nào. Cậu chỉ muốn ẩn danh, chỉ giống như bao chiến binh khác của đội quân Legion. Cậu không muốn thành trung tâm của sự chú ý.

Tệ hơn nữa, cậu không biết mình đang được đưa đi đâu, liệu cậu có bị trừng phạt vì đã chen ngang vào cuộc thi đấu hay không. Tất nhiên cậu đã cứu mạng Erec—nhưng cậu đã xen vào trận chiến của các hiệp sĩ, điều này là cấm kỵ đối với người cận vệ. Cậu không chắc mình sẽ được thưởng hay là bị trách cứ.

“Cậu đã làm điều đó như thế nào vậy? Reece hỏi, trong khi vẫn kéo cậu theo. Thor đi theo một cách vô thức, cố lý giải mọi vấn đề. Khi cậu đi đến, đám đông trở mắt, nhìn chăm chăm vào cậu như thể cậu là sinh vật kỳ lạ nào đó.

“Tớ không rõ,” Thor trả lời một cách thành thật. “Tớ chỉ muốn giúp anh ấy và...điều đó xảy ra.”

Reece lắc đầu.

“Cậu đã cứu sống Erec. Cậu có nhận ra điều đó không? Anh ta là hiệp sĩ tiếng tăm nhất của chúng ta. Và cậu đã cứu anh ta.”

Thor cảm thấy khá hơn khi nghe những lời đó từ Reece, một cảm giác nhẹ nhõm. Cậu đã thấy mền Reece từ lúc mới gặp; cậu ta như một thứ thuốc có tác dụng xoa dịu người khác, luôn biết phải nói gì. Theo những gì suy luận, cậu cho rằng mình bị sẽ không bị trừng phạt sau tất cả. Có lẽ, theo cách nào đó, họ sẽ coi cậu là một anh hùng.

“Tớ không cố gắng làm gì cả,” Thor nói. “Tớ chỉ muốn cứu sống anh ấy. Điều đó hoàn toàn... tự nhiên. Không phải điều gì lớn lao cả.”

“Không phải điều lớn lao ư?” giọng Reece vang lên. “Nếu là tớ thì tớ cũng không thể làm được điều đó. Chẳng ai khác có thể cả.”

Họ rẽ sang một góc ở cuối đường và Thor thấy trước mặt là tòa lâu đài của Đức vua, vươn cao đến tận trời xanh, đứng sừng sững ở đó, trông thật nguy nga. Quân đội của Đức vua đứng nghiêm trang, dọc theo con đường lát đá cuội trên cây cầu kéo bắc ngang con hào, ngăn không cho đám đông đến gần. Họ bước sang một phía để Reece và Thor đi qua.

Hai người đi trên con đường, lính gác dọc hai bên, đến tận cánh cửa hình vòm đồ sộ, được đóng lại bởi các chốt sắt. Bốn lính gác kéo mở ra và bước sang bên, đứng nghiêm trang. Thor không thể tin nổi mình được tiếp đón như vậy; như thể cậu là thành viên trong một gia đình hoàng tộc vậy.

Khi họ bước vào trong lâu đài, cánh cửa đóng lại ngay phía sau. Thor cảm thấy ngạc nhiên với cảnh tượng trước mắt: bên trong thật rộng lớn, với những bức tường đá cao vút dày một thước và rộng lớn, các phòng mở. Phía trước cậu là hàng trăm người thuộc hoàng tộc, đang bàn tán rôm rả với niềm phấn khích lớn. Cậu có thể cảm nhận được tiếng rì rầm và sự phấn khích ở xung quanh, và mọi ánh mắt quay lại đổ dồn về phía cậu khi cậu bước vào. Cậu cảm thấy choáng ngợp vì được chú ý.

Mọi người vội vàng nín lại ngay, trông có vẻ lóng ngóng khi Thor cùng với Reece đi xuống

hành lang lâu đài. Cậu chưa từng thấy nhiều người diện trang phục lộng lẫy như vậy. Cậu nhìn thấy hàng chục cô gái ở đủ mọi lứa tuổi, mặc những trang phục cầu kỳ, bá vai nhau thì thầm và cười khúc khích khi cậu đi đến. Cậu ý thức được mình. Cậu không cho rằng họ có cảm tình với mình, hoặc dường như họ đang cười nhạo cậu. Cậu không quen là trung tâm của sự chú ý—càng không khi ở trong cung điện hoàng gia—thật khó để cư xử sao cho đúng.

“Sao họ lại cười nhạo tớ vậy?” cậu hỏi Reece.

Reece quay lại cười khúc khích. “Họ không cười nhạo cậu,” cậu ta nói. “Họ đang chú ý đến cậu. Cậu đang nổi tiếng.”

“Nổi tiếng?” Cậu hỏi, vẻ choáng váng. “Thế nghĩa là sao? Tớ vừa mới đến đây mà.”

Reece cười tươi và siết chặt tay lên vai cậu. Rõ ràng Thor làm cậu ta thích thú.

“Tiếng đồn lan đi trong cung điện nhanh hơn cậu tưởng. Và một kẻ lạ lẫm như cậu—ừm, điều này không diễn ra thường xuyên đâu.”

“Chúng ta đang đi đâu vậy?” cậu hỏi, nhận ra Reece đang kéo mình đến nơi nào đó.

“Cha tớ muốn gặp cậu,” cậu ta nói khi họ đi xuống một dãy hành lang mới.

Thor nuốt nước bọt.

“Cha cậu? Ý cậu là...Đức vua?” Đột nhiên, cậu thấy lo lắng. “Tại sao Đức vua muốn gặp tớ? Cậu chắc chứ?”

Reece cười.

“Tớ chắc. Đừng lo lắng như vậy. Chỉ là gặp cha tớ thôi mà.”

“Chỉ là cha cậu?” Thor nói với sự hoài nghi. “Ông ấy là Đức vua!”

“Ông ấy không phải người xấu đâu. Tớ có cảm giác người sẽ hài lòng. Dù gì thì cậu đã cứu sống Erec.”

Thor nuốt nước bọt một cách khó khăn, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, một cánh cửa rộng lớn nửa mở ra và họ đi vào trong một đại sảnh rộng thênh thang. Cậu ngược lên nhìn mái trần cong vút lòng đầy kinh ngạc, với những đường nét tinh xảo và cầu kỳ. Những bức tường được lấp bằng những ô cửa sổ kính màu, hình vòm, nếu có thể, thậm chí căn phòng này còn chứa được nhiều người hơn thế nữa, những bàn tiệc kéo dài ngút tầm mắt, mọi người đang ngồi trên những băng ghế dài vô tận, đang mải mê ăn uống, giữa lối đi hẹp được trải thảm đỏ, dài bất tận, dẫn đến một cái bục lớn ở trên đó là ngai vàng của Đức vua. Đám đông tách ra nhường chỗ khi Reece và Thor bước xuống thảm đỏ tiến về phía Đức vua.

“Người nghĩ đây là đâu mà người đưa nó đến?” một giọng nói ghèn ghèn, đầy thù địch vọng đến.

Thor ngược lên thấy một người thanh niên đứng cạnh mình, không lớn tuổi hơn mình là bao, mặc trang phục hoàng gia, rõ ràng là một vị hoàng tử, chắn đường họ và cau có nhìn xuống.

“Đó là mệnh lệnh của Vua cha,” Reece ngắt lời, “Tốt hơn hết là anh tránh ra, trừ khi muốn bất tuân lệnh cha.”

Vị hoàng tử đứng đó, cau có, như thể anh ta vừa cắn phải thứ gì đó thối rữa khi xăm xoi Thor. Thor không ưa anh ta chút nào. Có gì đó không tin tưởng được từ anh ta, với cử chỉ không tốt đẹp gì cho lắm, ánh mắt chòng chọc luôn dò xét người khác.

“Đây không phải nơi dành cho những tên thường dân,” hoàng tử đáp lại. “Người nên để tầng lớp hạ lưu ở bên ngoài, ở nơi mà chúng xuất thân.”

Thor cảm thấy tim mình thắt lại. Rõ ràng người này ghét cậu, cậu cũng không hiểu nổi tại sao.

“Vậy em phải tâu lên Vua cha rằng anh nói điều đó sao?” Reece nói, giọng bảo vệ, đứng ở chỗ của mình.

Một cách miễn cưỡng, hoàng tử quay người và mất dạng.

“Người đó là ai vậy?” Thor hỏi Reece. Khi họ tiếp bước.

“Đừng quan tâm đến anh ta,” Reece đáp lời. “Đó là anh trai tớ – Gareth. Người anh cả—ừm, cũng không hẳn là anh cả—chỉ là anh cả được thừa nhận một chính thức. Kendrick, người mà cậu đã gặp ở sân đấu—đó mới là anh cả thực sự.”

“Tại sao Gareth ghét tớ như vậy? thậm chí tớ không biết anh ta.”

“Đừng để ý—anh ấy không chỉ ghét riêng mình cậu đâu. Anh ấy căm ghét tất cả mọi người. Bất kỳ ai gần gũi với gia đình, anh ấy đều xem như mối đe dọa. Đừng bận tâm đến anh ấy làm gì. Anh ấy là vậy mà.”

Khi hai người tiếp tục rảo bước, Thor cảm thấy biết ơn Reece nhiều hơn, người mà, cậu dần nhận ra, đang trở thành một người bạn thực sự.

“Tại sao cậu lại đứng về phía tớ? Thor hỏi, giọng tò mò.

Reece nhún vai.

“Tớ được lệnh đưa cậu đến gặp Cha. Thêm nữa, cậu là người đấu tập cùng tớ. Đã lâu rồi mới có người cùng tuổi với tớ ở đây, tớ nghĩ cậu xứng đáng.”

“Nhưng điều gì làm cho tớ xứng đáng?” Thor hỏi.

“Đó là tinh thần của người chiến binh. Nó không thể giả tạo.”

Khi họ tiếp tục bước xuống lối đi tiến về phía Đức vua. Thor cảm thấy như thể mình đã biết rõ ông—thật kỳ lạ, theo cách nào đó cậu cảm thấy như thể Reece là người anh của mình. Cậu chưa bao giờ có một người anh—một người anh thực sự—điều này làm cậu thấy phấn chấn.

“Những người anh khác của tớ không cư xử như vậy đâu, đừng lo lắng quá, Reece nói khi mọi người quây xung quanh họ, cố liếc nhìn Thor. “Anh trai tớ Kendrick, cậu đã từng gặp—anh là người giỏi nhất trong tất cả. Người anh cùng cha khác mẹ, nhưng tớ xem anh ấy là một người anh thực sự—thậm chí là hơn cả Gareth. Kendrick đối với tớ giống như một người cha thứ hai. Anh ấy cũng sẽ đối đãi với cậu như vậy, tớ chắc chắn đó. Chẳng có điều gì mà anh ấy không làm cho tớ cả—hoặc cho bất cứ ai. Anh ấy là người được yêu mến nhất trong gia đình hoàng tộc. Thật là một sự tổn thất lớn nếu anh ấy không được kế vị.”

“Cậu nói ‘các anh.’ Còn những người anh khác nữa?” Thor hỏi.

Reece hít một hơi dài.

“Tớ còn một một người anh khác, đúng vậy. Chúng tớ không gần gũi lắm. Tên anh ấy là Godfrey, anh ấy phung phí cuộc sống ở các tửu điểm, với những kẻ hạ lưu. Anh ấy không phải là chiến binh, như chúng ta. Anh ấy không quan tâm lắm đến điều đó—thực sự thì anh ấy chẳng quan tâm điều gì. Ngoại trừ những cuộc vui bia rượu—và các cô gái.”

Đột nhiên, họ đi chậm lại khi một cô gái cản đường. Thor đứng đó, sững người. Có lẽ chỉ hơn cậu vài tuổi, nàng nhìn lại bằng đôi mắt hạnh nhân, màu xanh da trời, làn da mịn màng và mái tóc màu dâu tây, suôn dài. Nàng diện một chiếc váy sa tanh màu trắng có viền ren, đôi mắt sáng thông minh, ánh lên sự thích thú và nghịch ngợm. Nàng dán mắt vào cậu, làm cậu bị mê hoặc hoàn toàn. Cậu đứng yên bất động. Nàng là người xinh đẹp nhất mà cậu từng thấy.

Nàng mỉm cười, để lộ hàm răng trắng đều—cậu sững người lại, nụ cười như níu giữ cậu, làm bừng sáng trái tim cậu chỉ bằng một cử chỉ duy nhất. Cậu chưa bao giờ có cảm giác lạ như lúc này.

Thor đứng trước mặt nàng, không nói lên lời. Cảm giác ngộp thở. Một cảm giác chưa bao giờ gặp trước đây.

“Em không định giới thiệu ta sao?” nàng ta hỏi Reece. Giọng nàng gây ấn tượng ngay với Thor—thậm chí còn ngọt ngào hơn vẻ ngoài.

Reece thở dài.

“Và còn có chị gái tớ nữa,” cậu ta nói kèm theo một nụ cười. “Chị Gwen, đây là Thor. Thor, đây là chị tớ, Gwen”

Gwen nhún đầu gối nghiêng mình

“Anh khỏe chứ?” nàng nhoẻn miệng hỏi.

Thor đứng đó, như bị đóng băng, cuối cùng, Gwen cười khúc khích.

“Trả lời ngắn gọn thôi, vui lòng,” nàng nói kèm theo nụ cười tươi.

Thor cảm thấy đỏ bừng mặt; cậu hắng giọng.

“Tôi...tôi...xin lỗi,” cậu nói. “Tôi là Thor.”

Gwen cười khúc khích.

“Tôi biết điều đó,” cô nói. Cô quay sang cậu em trai. “Reece à, bạn của em rất biết cách ăn nói đấy.”

“Cha muốn gặp cậu ấy,” cậu nói một cách sốt ruột, “Có lẽ chúng ta sẽ trễ mất.”

Thor muốn bắt chuyện, muốn nói rằng nàng xinh đẹp như nào, cậu vui mừng ra sao khi được gặp nàng, muốn bày tỏ lòng biết ơn khi nàng không hỏi thêm nữa. Nhưng lưỡi cậu cứ cứng đờ. Cậu chưa bao giờ hồi hộp như này, vì vậy, thật may, mọi thứ đã dừng lại:

“Cám ơn công chúa.”

Gwen cười lớn hơn.

“Cám ơn ta vì điều gì?” cô hỏi, mắt sáng lên cảm thấy vui thích.

Thor cảm thấy mặt mình lại bừng đỏ.

“Ừm...Tôi không biết,” cậu lí nhí.

Gwen cười ngật nghễo, Thor cảm thấy bẽ mặt. Reece hích khuỷu tay cậu, giục đi tiếp, cả hai lại tiếp tục đi. Đi chừng vài bước, Thor ngoái lại. Gwen vẫn ở đó, nhìn về phía cậu.

Thor thấy trái tim mình đang loạn nhịp. Cậu muốn nói chuyện, muốn tìm hiểu mọi thứ về cô ấy. Cậu thấy xấu hổ cho việc kiếm lời của mình. Nhưng cậu chưa bao giờ tiếp xúc với các cô gái, thực sự, trong ngôi làng nhỏ của cậu—tất nhiên không một ai xinh đẹp như vậy. Cậu chưa bao giờ được ai chỉ bảo cách nói chuyện, cách cư xử sao cho đúng.

“Chị ấy nói nhiều quá,” Reece nói, khi họ tiếp tục đi, tiến về phía Đức vua. “Đừng bận tâm đến chị ấy.”

“Tên cô ấy là gì?” Thor hỏi.

Reece nhìn cậu một cách hài hước. “Chị ấy vừa nói rồi đó!” cậu ta nói, bật cười.

“Tớ xin lỗi...tớ...ừ...tớ quên mất rồi,” Thor nói, vẻ đầy xấu hổ.

“Gwendolyn. Nhưng mọi người thường gọi chị ấy là Gwen.”

Gwendolyn. Thor nhắm đi nhắm lại trong đầu. Gwendolyn. *Gwen*. Cậu không muốn nó biến mất. Cậu muốn nó tồn tại trong tâm thức mình. Cậu băn khoăn là có cơ hội gặp lại nàng không. Cậu đoán là không thể, cậu chỉ là tầng lớp thường dân. Ý nghĩ đó làm cậu bị tổn thương.

Đám đông trở lên tĩnh lặng khi Thor nhìn lên và nhận ra họ đang ở gần Đức vua. Vua MacGil ngồi trên ngai vàng, mặc áo choàng màu tía hoàng tộc, đầu đội vương miện, trông thật uy nghi.

Reece quỳ xuống trước mặt ngài, đám đông tĩnh lặng. Thor làm theo. Một sự tĩnh lặng bao trùm toàn bộ căn phòng.

Đức vua hắng giọng, âm điệu trầm tĩnh, vui vẻ. Khi ông nói, giọng nói như vang vọng khắp căn phòng.

“Thorgin của Vùng đất thấp Thị trấn phía Nam thuộc Tây Vương quốc,” ông bắt đầu nói.

“Nhà ngươi có nhận thấy người đã can thiệp vào cuộc cưới ngựa đấu thương của ta ngày hôm nay không?”

Thor cảm thấy cổ họng khô khốc. Cậu không biết đáp lại ra sao; dấu hiệu ban đầu chẳng mấy tốt đẹp. Cậu băn khoăn không biết mình có bị trừng phạt không.

“Thần thật có lỗi, thưa bệ hạ,” cuối cùng cậu cũng nói. “Thần không định làm vậy.”

MacGil chồm người về phía trước, lông mày nhướng lên.

“Không định? Người đang nói rằng người không có ý định cứu sống Erec?”

Thor thấy thật bối rối. Cậu nhận ra mình làm mọi thứ trở lên tồi tệ hơn.

“Dạ không, thưa bề trên. Thần không có ý như vậy—”

“Vậy là người thừa nhận mình có ý định—”

Thor cảm thấy tim đập mạch. Cậu nói gì bây giờ đây?

“Thần thật có tội, thưa bề hạ. Thần cho rằng thần chỉ...muốn giúp.”

“Muốn *giúp*?” giọng MacGil âm vang, rồi ông ngả người về sau và cười thật lớn.

“Nhà người muốn giúp! Erec! Hiệp sĩ tiếng tăm và vĩ đại nhất của ta!”

Căn phòng nổ tung với những tiếng cười, Thor thấy mặt ửng đỏ, một trong số nhiều lần trong ngày hôm nay. Cậu có thể làm gì cho đúng tại đây?

“Đứng dậy và tiến lại gần đây, cậu bé,” MacGil ra lệnh.

Thor ngược lên, đầy bất ngờ khi thấy Đức vua đang mỉm cười nhìn xuống, ngắm nhìn cậu khi cậu đứng dậy và tiến lại gần.

“Ta nhận thấy nét cao quý trên khuôn mặt người. Người không phải là một cậu bé tầm thường. Không, không tầm thường chút nào cả...”

MacGil hăng giọng.

“Erec là chiến binh được yêu mến nhất. Những điều người đã làm ngày hôm nay thật phi thường. Một điều phi thường với tất cả chúng ta. Để tưởng thưởng, từ hôm nay, ta sẽ xem người như là thành viên trong gia đình, với tất cả sự quan tâm và lòng quý trọng như bất kỳ người con trai nào của ta.”

Đức vua dựa người về sau rồi nói, giọng oang oang: “Hãy để cho tất cả biết đến điều này!”

Tiếng cổ vũ vang dội và sự phấn chấn tung bừng khắp căn phòng.

Thor nhìn quanh, bối rối, không thể diễn tả hết cảm xúc đang xảy ra lúc này. Là thành viên của gia đình hoàng tộc. Nó vượt xa những ước mơ hoang đường nhất của cậu. Tất cả những gì cậu mong đợi, là được đứng trong hàng ngũ đội quân Legion. Giờ đây. Cậu choáng ngợp với lòng biết ơn, sự vui sướng, cậu gần như không biết phải làm gì.

Trước khi cậu có thể đáp lời, căn phòng đột nhiên bùng tỉnh với những tiếng hát, điệu nhảy và tiệc tùng. Mọi người đang ăn mừng xung quanh cậu. Khung cảnh thật náo nhiệt. Cậu nhìn lên Đức vua, với sự yêu quý thể hiện trong ánh mắt, sự tôn thờ và thuần phục. Cậu chưa khi nào cảm nhận được tình thương yêu của cha trong đời mình. Và bây giờ cậu cảm nhận rõ sự yêu thương đến từ một người cha, chứ không phải từ một vị Vua. Trong một ngày, thế giới của cậu đã thay đổi. Cậu cầu tất cả những điều này là sự thực.

*

Gwendolyn tách ra khỏi đám đám đông, muốn bắt gặp lại hình ảnh của Thor trước khi cậu ra khỏi cung điện. *Thor*. Trái tim cô đập nhanh hơn khi nghĩ về cậu ta. Cô không thể ngừng việc nhắc lại tên cậu ta trong đầu. Cô không thể nào ngừng suy nghĩ về cậu ta từ khi chạm mặt lần đầu. Cậu ta trông trẻ hơn cô, nhưng không nhiều hơn một hoặc hai tuổi—thêm nữa, cậu ta trông có vẻ già dặn hơn, trưởng thành hơn những người khác, vẻ sâu sắc. Từ lúc nhìn thấy cậu ta. Cô cảm tưởng như mình biết cậu ta từ lâu rồi. Cô tự cười thầm khi nhớ về chuyện gặp cậu ta. Cái vẻ bối rối ngượng ngùng ấy. Cô cảm thấy trong ánh mắt cậu ta có những ý nghĩ giống hệt mình vậy.

Dĩ nhiên, cô thậm chí không biết gì về cậu ta. Nhưng cô đã chứng kiến cách mà cậu ta hành động trên làn da cười ngựa đấu thương, nó giống như nhìn thấy hình ảnh người em trai mình vậy. Cô đã chú ý đến cậu ta từ khi nào không biết nữa, một cảm giác thật đặc biệt, khác hoàn toàn những người khác. Gặp cậu ta chỉ là việc xác nhận thêm. Cậu ta khác biệt so với tất cả

những người trong hoàng tộc, những người sinh ra và lớn lên ở đây. Có điều gì đó chân thật đầy tươi mới từ cậu ta. Cậu ta là người đến từ nơi khác biệt hoàn toàn. Một thường dân. Nhưng kỳ lạ thay, lại mang cốt cách hoàng tộc. Như thể cậu ta quá hãnh diện về việc mình là ai vậy.

Gwen tiến ra phía mép ban công phía trên và nhìn xuống. Từ đây có thể nhìn thấy một khoảng rộng lớn cung điện phía dưới, và cô bắt gặp ánh mắt thoáng qua của Thor khi cậu được đưa ra ngoài. Reece đi bên cạnh. Họ chắc chắn đi tới doanh trại, để tập luyện cùng những người khác. Cô cảm thấy chút gì đó tiếc nuối, băn khoăn tự hỏi, làm thế nào để có thể gặp lại cậu ta.

Gwen phải biết thêm nhiều điều về cậu ta. Cô phải khám phá ra điều đó. Về điều này, cô sẽ phải nói chuyện với một người phụ nữ, người mà biết mọi thứ về bất cứ ai hoặc điều gì đang diễn ra trong vương quốc: mẹ cô.

Gwen quay lại chạy cắt mặt đám đông, vòng qua các cầu thang xoắn ốc sau phía lâu đài, nơi mà cô biết rất rõ. Đầu quay cuồng. Thật là một ngày nhiều biến động. Đầu tiên. Vào buổi họp mặt buổi sáng cùng với cha mình, điều bất ngờ là ông muốn trao quyền cai trị vương quốc cho cô. Cô hoàn toàn bất ngờ, dù có trong mơ cô cũng không dự tính đến việc này. Cô không biết mình phải xử trí ra làm sao. Làm sao cô có thể cai trị được vương quốc? Cô cố gạt bỏ suy nghĩ ra khỏi đầu, hi vọng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. Sau nữa là, cha cô vẫn đang khỏe mạnh, và hơn hết mọi thứ trên đời, cô muốn ông sống mãi cùng mình. Sống hạnh phúc.

Nhưng cô không thể xua buổi họp sáng nay ra khỏi tâm trí. Cứ như một hạt giống được gieo, sẽ lớn dần lên trong đầu, khi ngày đó đến, cô sẽ là người tiếp theo. Người kế vị ngôi vua. Chẳng phải ai trong số những người anh của cô. Mà chính là cô. Điều này làm cô thấy sợ hãi. Nhưng cũng mang đến cho cô cảm giác được coi trọng, làm cô thấy tự tin, không giống cảm giác trước kia đã từng. Ông thấy cô là người phù hợp nhất để truyền ngôi—cô—là người thông thái nhất trong tất cả bọn họ. Cô băn khoăn tự hỏi.

Cũng có thể, theo cách nào đó, cô cảm thấy lo lắng. Cô cho rằng điều đó sẽ gây ra sự oán ghét và đổ kỵ—cho cô, người được chọn để cai trị vương quốc. Cô có thể cảm nhận sự đổ kỵ từ Gareth. Điều đó làm cô sợ hãi. Cô biết anh trai mình thủ đoạn tàn ác và hoàn toàn không nhân nhượng. Anh ta chẳng từ thủ đoạn nào để đạt được những gì mình muốn. Cô ghét việc phải ở trong tầm ngắm của anh ta. Cô cố gắng trò chuyện với anh ta sau buổi họp mặt. Nhưng anh ta thậm chí không thèm nhìn mặt cô.

Gwen chạy xuống cầu thang xoắn ốc. đôi giày của cô tạo thành âm thanh vang vọng trên bậc đá. Cô rẽ xuống hành lang khác, đi ngang qua nhà thờ phía sau, qua thêm một cánh cửa, một vài tên lính gác, và đi vào những căn phòng riêng tư trong lâu đài. Cô phải nói chuyện với mẹ mình, cô biết bà sẽ nghỉ ngơi ở đây. Mẹ cô ít khi từ chối giải thích cho cô những vấn đề như thế này—cô bây giờ chỉ muốn chạy về phòng riêng, nghỉ ngơi và thư giãn theo cách riêng của mình.

Gwen lại chạy qua một tên lính gác nữa, đi xuống sảnh khác, cuối cùng dừng trước phòng thay đồ của mẹ cô. Cô định mở cửa ra, nhưng dừng lại. Phía sau cánh cửa, cô nghe thấy những âm thanh như bị chặn lại, rồi âm điệu tăng dần, cảm nhận thấy điều gì đó bất ổn. Đó là tiếng mẹ cô, đang tranh cãi. Cô tiến sát hơn nữa, và nghe thấy giọng cha cô. Họ đang cãi vã. Nhưng tại sao vậy?

Gwen biết rằng mình không nên nghe—nhưng cô không thể ngừng được. Cô đưa tay ra, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa gỗ sồi nặng nề, rồi nắm lấy vòng sắt gỗ cửa, cô chỉ mở hé và lắng nghe.

“Nó sẽ không được ở trong nhà của ta,” mẹ cô ngắt lời.

“Nàng đã vội vàng phán xét khi thậm chí không biết được toàn bộ câu chuyện.”

“Thiếp biết toàn bộ câu chuyện,” bà đáp lại. “Đủ rồi.”

Gwen nghe thấy giọng chua cay của mẹ mình, và thấy sửng sốt. Cô hiếm khi nghe thấy cha mẹ mình tranh cãi—có một vài lần trước đó—nhưng có chưa bao giờ nghe thấy mẹ mình lớn tiếng như vậy. Cô không hiểu nổi.

“Nó sẽ vẫn ở trại lính cùng với những người khác. Thiếp không muốn chung nhà với nó. Chàng có hiểu không?” bà nhấn giọng.

“Tòa lâu đài này rất rộng lớn,” giọng cha cô vọng lại. “Sự có mặt của nó sẽ không gây chú ý cho nàng.”

“Thiếp không quan tâm là bị gây chú ý hay không. Thiếp không muốn nó ở đây. Nó là chuyện của chàng. Là do chàng đã chọn mang nó vào đây.”

“Nàng cũng không phải quá ngây thơ,” cha cô vặn lại

Cô nghe thấy tiếng bước chân, thấy cha mình bước ngang qua phòng và đi ra ngoài cửa phía bên kia, đóng sầm cánh cửa phía sau lưng làm cho căn phòng rung lên. Mẹ cô đứng đơn độc ở chính giữa phòng, bắt đầu khóc.

Gwen cảm thấy thật khủng khiếp. Cô không biết phải làm gì. Một mặt, cô nghĩ tốt nhất mình nên rút đi, nhưng mặt khác cô không thể chịu nổi cảnh mẹ cô khóc, không thể rời đi để mặc bà ở đó như vậy. Cô cũng có những nỗi băn khoăn của riêng mình, cô không thể hiểu họ đang tranh cãi về điều gì. Dường như là tranh cãi về Thor. Nhưng tại sao? Tại mẹ cô lại quan tâm quá mức như vậy? Có hàng chục người đang sống ở lâu đài.

Gwen không cho phép mình rời đi, không thể để mẹ cô một mình trong tâm trạng đó. Cô phải đối diện với bà. Cô tiến lên và nhẹ nhàng đẩy cánh cửa mở ra.

Tiếng kêu cọt kẹt phát ra, và mẹ cô quay người lại, mất cảnh giác. Bà cau mày nhìn con gái.

“Sao con không gõ cửa?” bà lên giọng. Gwen có thể thấy bà khó chịu như thế nào, cảm giác thật kinh khủng.

“Có chuyện gì vậy, Mẹ?” Gwen hỏi, nhẹ nhàng đi về phía bà. “Con không có ý tọc mạch, nhưng con nghe thấy Mẹ đang tranh cãi với với Cha.”

“Con đứng đấy; con không nên tọc mạch,” mẹ cô vặn lại.

Gwen thấy bất ngờ. Mẹ cô là một người khó tính, nhưng hiếm khi tỏ thái độ như vậy. Sự giận dữ của bà làm Gwen dừng bước khi cách vài bước chân, đầy lưỡng lự.

“Có phải về chàng trai mới tới? Thor?” cô hỏi.

Mẹ cô quay đi, tránh né, lau vội nước mắt.

“Con không hiểu,” Gwen nhấn giọng. “Tại sao mẹ lại quan tâm đến nơi cậu ta ở?”

“Vấn đề của ta không liên quan đến con,” Bà nói giọng lạnh lùng, rõ ràng muốn kết thúc vấn đề.

“Con muốn gì vậy? Tại sao con đến đây?”

Gwen bây giờ cảm thấy lo lắng. Cô muốn nghe kể những điều về Thor, nhưng cô chọn phải thời điểm không thể tồi tệ hơn. Cô hắng giọng, lưỡng lự.

“Con...thực sự muốn hỏi mẹ về cậu ấy. Mẹ biết gì về cậu ấy?”

Mẹ cô quay lại và nheo mắt nhìn cô, nghi ngờ.

“Tại sao?” bà hỏi, với sự nghiêm trọng cực độ, Gwen cảm thấy mình đang bị chất vấn. Như thể bà đang nhìn thấu tâm can cô, với ánh nhìn kỳ lạ rằng Gwen có tình cảm với cậu ta. Cô cố gắng che giấu cảm xúc, nhưng biết rằng điều đó là vô ích.

“Con chỉ tò mò thôi,” cô nói, giọng không được thuyết phục cho lắm.

Bất ngờ, Hoàng hậu tiến ba bước về phía cô, nắm tay cô một cách thô bạo. nhìn chăm chăm vào cô.

“Nghe này,” giọng bà rít lên. “Ta sẽ chỉ nói điều này một lần thôi. Tránh xa nó ra. Con nghe rõ chứ. Ta không muốn con đến gần nó, dù bất kỳ trường hợp nào.”

Gwen kinh hãi.

“Nhưng tại sao vậy? Cậu ấy là một người hùng.”

“Nó không phải là người trong gia tộc ta,” mẹ cô trả lời. “Mặc những gì cha con nghĩ. Ta muốn con tránh xa nó. Con nghe rõ chứ? Hãy thề đi. Thề trước mặt ta ngay bây giờ.”

“Con sẽ không thề,” Gwen nói, giằng cánh tay ra khỏi bàn tay đang giữ chặt của mẹ cô.

“Thằng bé đó là thường dân, còn con là một Công chúa,” mẹ cô la lên. “Con là *Công chúa*. Con có hiểu không. Nếu con còn đến gần nó. Ta sẽ tống cổ con ra khỏi đây. Con hiểu không?”

Gwen gần như không biết đáp lại ra sao. Cô chưa bao giờ nhìn thấy mẹ mình như vậy.

“Mẹ đừng bảo con làm cái này cái kia,” cuối cùng, cô cũng lên tiếng.

Gwen gắng hết sức nói lên tiếng nói dũng cảm, nhưng thẳm sâu bên trong cô đang run sợ. Cô đến đây để muốn biết về mọi thứ; bây giờ, cô cảm thấy sợ hãi. Cô không hiểu điều gì đang xảy ra.

“Hãy làm những gì con muốn,” mẹ cô nói. “nhưng số phận thằng bé đó nằm trong tay ta. Đừng quên điều đó.”

Nói xong, mẹ cô quay đi, bước ra khỏi phòng, và đóng sầm cửa lại, để lại Gwen đơn độc trong tiếng tĩnh lặng dội sâu vào tâm trí. Cô cảm thấy lòng mình vụn vỡ. Điều gì lại gây ra phản ứng mạnh mẽ đến như vậy từ cha và mẹ cô?

Cậu ta là ai?

CHƯƠNG MƯỜI

Vua MacGil ngồi trong phòng tiệc dõi theo đối tượng của mình, ông ngồi cuối dãy bàn còn Vua McCloud ngồi đối diện ở đầu này của chiếc bàn, hàng trăm người của hai gia tộc ngồi xen giữa họ. Tiệc cưới đã diễn ra hàng giờ liền, cuối cùng, sự căng thẳng giữa hai gia tộc đã lắng xuống sau ngày diễn ra sự kiện cưới ngửa đầu thương. Như MacGil đã dự đoán, tất cả đàn ông đều cần rượu và thịt—và phụ nữ—để khiến họ quên đi sự khác biệt vốn có. Bây giờ tất cả quây quần trong cùng một bàn, giống như những chiến hữu. Thực tế khi nhìn họ, thậm chí MacGil không nghĩ họ là người của hai gia tộc khác nhau.

MacGil cảm thấy mọi thứ đều đã ổn; kế hoạch tổng thể của ông đã có tác dụng. Hiện tại, hai gia tộc đã có vẻ thân mật hơn. Ông đã cố gắng làm được nhiều điều mà các đời vua MacGil trước ông không làm được: đó là thống nhất hai vùng của Vương quốc Nhẫn, để khiến họ nếu không thể là những người bạn thì ít cũng là những người hàng xóm hòa hảo. Con gái ông, Luanda, đang tay trong tay với người chồng mới của cô, hoàng tử McCloud. Trông cô có vẻ mãn nguyện. Điều đó khiến ông thấy nỗi niềm của mình với bớt phần nào. Ông đã gả đi người con gái của mình, nhưng ít nhất điều khiến ông thấy an ủi là ông cũng cho cô ấy được danh hiệu nữ hoàng.

MacGil hồi tưởng tất cả các sắp đặt để tiến hành sự kiện này, nhớ lại những ngày tranh luận với các cận thần của mình. Ông đã đi ngược lại lời khuyên của tất cả các cận thần của mình để sắp xếp cuộc hội tụ này. Hòa bình không bao giờ là điều dễ dàng, khi mà gia tộc McCloud ổn định địa phận của họ bên kia dãy Highland, đám cưới này sẽ bị lãng quên dần theo thời gian, rồi một ngày họ sẽ khuấy động tình trạng bất ổn. Ông không ngây thơ. Nhưng giờ đây, ít nhất, có một mối quan hệ máu mủ giữa hai gia tộc và đặc biệt là khi một đứa trẻ được sinh ra, thì lại càng khó có thể làm ngơ. Nếu khi đứa trẻ đó lớn lên rồi trở thành người cai trị, một đứa trẻ được sinh ra bởi những người con của cả hai vương quốc, thì có lẽ, một ngày nào đó, toàn bộ vương quốc Nhẫn có thể sẽ thống nhất, dãy Highland sẽ không còn là biên giới của sự tranh chấp nữa, và quốc gia sẽ phát triển thịnh vượng dưới một sự cai trị duy nhất. Đó là giấc mơ của ông, không phải mơ cho chính mình, mà cho con cháu của mình. Trên hết, Vương quốc Nhẫn phải cường thịnh, phải đồng lòng bảo vệ hẻm núi tứ địa Canyon, và chống lại đám người của thế giới bên kia đang nhăm nhe. Nếu hai gia tộc vẫn còn chia cắt thì đây sẽ là yếu điểm cho những kẻ thù địch luôn rình rập.

“Hãy nâng ly lên” MacGil đứng dậy hô lớn.

Cả dãy bàn hàng trăm người bỗng yên lặng, nâng cao ly rượu.

“Chúc mừng cho đám cưới của đứa con trưởng của ta! Vì sự đoàn kết của hai gia tộc MacGil và McCloud! Vì hòa bình của toàn Vương quốc Nhẫn”

“Dzô Dzô” một tràng tiếng hô vang lên. Mọi người uống cạn ly, căn phòng một lần nữa tràn ngập tiếng cười và âm thanh của tiệc tùng.

MacGil ngồi lại và nhìn thăm dò khắp căn phòng, quan sát mấy đứa con của mình. Godfrey đang ngồi uống rượu với hai tay nải, mỗi tay ôm một cô, xung quanh là đám bạn vô lai. Đây có lẽ là sự kiện hoàng gia duy nhất mà gã từng hào hứng tham dự. Rồi đến Gareth, ngồi áp sát gã nhân tình tên Firth, đang thì thầm vào tai hắn; MacGil có thể nhìn thấy bằng đôi mắt tinh tường và ứng biến nhanh của mình, rằng hắn đang âm mưu điều gì đó. Ý nghĩ đó làm người ông sôi lên, rồi ông nhìn đi chỗ khác. Ở phía bên kia của căn phòng, là con trai út của ông, Reece, đang ngồi ăn uống cùng bàn dành cho những người cận vệ cùng với chàng trai mới, Thor. Ông cảm thấy Thor như một đứa con của mình, bởi vậy ông hài lòng khi thấy đứa con nhỏ nhất của mình bắt bạn với cậu bé rất nhanh.

Ông lướt mắt một vòng để tìm khuôn mặt cô con gái nhỏ của mình, Gwendolyn, và cuối cùng thấy cô bé đang ngồi tận phía ngoài, xung quanh là những người hầu gái đang cười khúc khích. Ông dõi theo ánh mắt cô bé và nhận ra cô đang nhìn Thor. Ông cố tình chú ý đến cô bé một lúc lâu và nhận ra rằng cô bé đã bị hút hồn. Ông không lường trước được điều này và cũng không

chắc chắn phải nghĩ gì về điều đó. Ông cảm nhận được rắc rối. Đặc biệt là từ người vợ của mình.

"Mọi thứ không phải như vẻ ngoài của nó" một giọng nói vang lên.

MacGil quay lại thì thấy Argon đang ngồi bên cạnh, đang quan sát hai gia tộc đang vui vẻ ăn uống cùng nhau.

"Ông nghĩ gì về những điều này?" MacGil hỏi. "Cả hai vương quốc rồi sẽ có hòa bình chứ?"

"Hòa bình không bao giờ tĩnh lặng," Argon nói. "Nó lên và xuống như thủy triều. Cái ngài nhìn thấy trước mắt chỉ là lớp vỏ ngoài của hòa bình. Người chỉ thấy được một mặt của nó. Ngài đang cố áp đặt hai chữ hòa bình lên một đối thủ ngàn xưa. Nhưng lịch sử hàng trăm năm máu đổ. Những linh hồn gào thét đòi trả thù. Một cuộc hôn nhân không đủ để xoa dịu cơn thịnh nộ."

"Ông đang nói gì vậy?" MacGil hỏi, nhấp một ngụm rượu vang trong chiếc ly, lòng cảm thấy lo lắng, cảm giác vốn có khi ông ở cạnh Argon.

Argon quay lại nhìn chăm chăm vào ông với một ánh mắt dữ dội, ánh mắt gây ra sự hoảng loạn cho vua McGil.

"Sẽ có chiến tranh. Nhà McCloud sẽ tấn công. Hãy đề phòng. Tất cả các những vị khách ngài đang thấy ở đây sẽ sớm tìm cách lấy mạng gia đình ngài."

MacGil nuốt khan.

"Ta đã quyết định sai khi cho con gái kết hôn với bên ấy ư?"

Argon im lặng một lúc, cuối cùng ông nói: "Điều đó không cần thiết."

Argon nhìn đi chỗ khác, MacGil hiểu rằng ông ấy đã nói xong câu chuyện. Dẫu vậy, có hàng triệu câu hỏi ông muốn Argon trả lời cho ông, nhưng ông cũng hiểu rằng vị pháp sư này của ông sẽ không trả lời cho đến khi ông ta muốn. Vì vậy, thay vào đó, ông quan sát đôi mắt của Argon và nhìn theo ánh mắt đó đang để ý Gwendolyn, rồi sau đó đến Thor.

"Ông có thấy chúng cùng với nhau không?" MacGil hỏi, đột nhiên tò mò muốn biết.

"Có lẽ," Argon trả lời. "Còn nhiều thứ chưa được quyết định."

"Ông nói đầy ẩn ý."

Argon nhún vai nhìn đi chỗ khác, MacGil nhận ra rằng ông sẽ không nhận thêm bất cứ câu trả lời nào từ ông ấy nữa.

"Ông có thấy chuyện xảy ra trên sân đấu hôm nay không?" MacGil hỏi. "Với cậu bé?"

"Tôi đã thấy trước khi nó xảy ra", Argon trả lời.

"Ông nghĩ sao? Nguồn sức mạnh của cậu ta là gì? Cậu ta có giống ông không?"

Argon quay lại và nhìn chăm chăm vào mắt MacGil, một lần nữa với một ánh mắt mà gần như khiến ông phải nhìn đi chỗ khác.

"Cậu ta mạnh hơn tôi rất nhiều."

MacGil nhìn lại, cảm thấy sốc. Ông chưa bao giờ nghe Argon nói điều gì tương tự thế này.

"Mạnh hơn? Hơn cả ông ư? Sao có thể? Ông là vị pháp sư vĩ đại của Vương quốc—không có bất kì ai trên khắp bờ cõi này mạnh hơn ông."

Argon nhún vai.

"Sức mạnh không chỉ ở dưới một hình thức" ông nói. "Cậu bé đó có quyền năng vượt xa sức tưởng tượng của người; vượt xa hơn tầm nhận thức của cậu ta. Cậu ta không hề biết mình là ai; Không hề biết mình từ đâu đến."

"Nhưng ngài biết" ông nói thêm.

MacGil nhìn lại, tự hỏi.

"Ta ư?" MacGil hỏi. "Hãy cho ta biết. Ta cần biết."

Argon lắc đầu.

"Hãy tìm câu trả lời từ chính cảm xúc của ngài. Nó sẽ cho ngài biết sự thật."

"Cậu ta sẽ trở thành gì?" MacGil hỏi.

"Cậu ta sẽ trở thành một người chỉ huy tuyệt vời. Một chiến binh vĩ đại. Cậu ta sẽ cai trị vương quốc của chính mình. Vương quốc vĩ đại hơn vương quốc của ngài rất nhiều. Và cậu ấy cũng sẽ trở thành một vị vua vĩ đại hơn ngài. Đó là số phận của cậu ta."

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, MacGil cảm thấy ghen tị. Ông quay lại và dò xét cậu bé, cậu cười với Reece, ở phía bàn dành cho những người cận vệ, cậu ta là một con người rất đỗi bình thường, vẻ ngoài yếu ớt, trẻ nhất trong bọn chúng. Ông không thể tưởng tượng. Nhìn cậu ta bây giờ, cậu ta trông gần như không đủ điều kiện để gia nhập đội quân Legion. Ông chợt hỏi liệu Argon có sai lầm.

Nhưng Argon chưa bao giờ sai lầm và không bao giờ tuyên bố mà không có lý do.

"Tại sao ông nói với tôi điều này?" MacGil hỏi.

Argon quay lại nhìn chằm chằm vào ông.

"Bởi vì đã đến lúc ngài phải chuẩn bị. Cậu bé cần được đào tạo. Cậu ta cần phải được nhận những điều kiện tốt nhất. Đó là trách nhiệm của ngài."

"Trách nhiệm của ta ư? Thế còn của cha cậu bé? "

"Cái gì của ông ta?" Argon vặn lại.

CHƯƠNG MƯỜI MỘT

Thor cố mở mắt, cảm thấy mất phương hướng, băn khoăn mình đang ở đâu. Cậu nằm trên sàn nhà, được lót bằng một ụ rơm, khuôn mặt lệch về một phía, cánh tay choãi lên trên đầu. Cậu nhồm người dậy, lau nước miếng quanh miệng, và tự nhiên, thấy đầu mình váng vất, đau nhức. Đó là cơn đau đầu tồi tệ nhất trong cuộc đời cậu. Cậu nhớ lại tối hôm trước, sau bữa tiệc của Đức vua, cậu đã uống nhiều, cảm giác đầu đời về cuộc vui bia rượu. Căn phòng như đang quay cuồng. Cổ họng cậu cháy khô, và lúc này cậu thề sẽ không bao giờ uống bia rượu nữa.

Thor nhìn quanh, cố gắng định vị nơi mình đang nằm là ở đâu trong doanh trại. Chỗ nào cũng toàn người, nằm dài trên những ụ rơm, ngáy pho pho, cậu quay sang hướng khác và thấy Reece, cách vài bước chân, cũng đang ngủ say như chết. Đó cũng lúc cậu nhận ra rằng: cậu đang ở trong doanh trại. Doanh trại của đội quân Legion. Tất cả những chàng trai quanh cậu đều trạc tuổi cậu, có khoảng 50 người.

Thor nhớ mang máng là Reece đã dẫn cậu về, vào lúc muộn, sau đó cậu lăn quay ra đồng rơm ngủ không biết gì. Anh sáng ban sớm tràn ngập qua các ô cửa sổ đang mở, và Thor sớm nhận ra cậu là người duy nhất đã thức dậy. Cậu trông xuống và nhận thấy mình đi ngủ trong tình trạng vẫn để nguyên quần áo, đưa tay hất qua mái tóc bết của mình. Cậu mong ước được tắm rửa —mặc dù cậu không biết tắm ở chỗ nào. Cấp bách hơn nữa là một bình nước cho cái cổ họng khô khốc. Thêm nữa, bụng cậu đang sôi ùng ục—cậu muốn ăn gì đó.

Tất cả đều mới lạ với cậu. Cậu hầu như không biết mình đang ở đâu, cuộc sống ở nơi này sẽ ra sao, công việc hàng ngày của đội quân Legion là gì. Nhưng cậu cảm thấy hạnh phúc. Đó là một buổi tối rục rờ, một trong những khoảnh khắc đẹp nhất trong cuộc đời. Cậu đã tìm được một người bạn thân thiết, Reece, và bắt gặp Gwendolyn nhìn cậu một hoặc hai lần gì đó. Cậu đã cố gắng để trò chuyện với cô ấy, nhưng cứ mỗi lần cậu có ý định tiến lại gần, thì lòng dũng cảm lại xẹp lại. Cậu cảm thấy hối tiếc khi nghĩ lại. Có quá nhiều người ở xung quanh. Nếu có cơ hội khi chỉ có hai người, cậu sẽ thu hết can đảm. Nhưng lần tiếp theo sẽ là khi nào?

Trước khi dừng mạch suy nghĩ, thì có một tiếng đập mạnh vào cánh cửa gỗ doanh trại, ngay lập tức, những cánh cửa mở toang ra, ánh nắng tràn ngập vào bên trong.

“Dậy ngay, các cận vệ!” tiếng hét vang lên.

Hàng chục chiến binh Silver đang đi vào, vang vọng tiếng lách cách của những chiếc áo giáp làm bằng những vòng kim loại xâu vào nhau, tiếng đập mạnh vào thành tường gỗ bởi một vật bằng kim loại. Tiếng ồn nghe thật chói tai, xung quanh Thor, những cậu bé khác bật ngay dậy.

Dẫn đầu đoàn là một chiến binh trông thật dữ tợn Thor nhận ra ở trường đấu lúc trước, đáng người chắc nịch, đầu hói, với một vết sẹo trên mũi, người Reece đã nói tới, tên là Kolk.

Anh ta dường như cau có với Thor khi giơ ngón tay và chỉ vào cậu.

“Này. thẳng nhóc kia! anh ta hét lên. “Ta nói đứng dậy”

Thor bối rối. Cậu thấy mình đang đứng rồi.

“Nhưng tôi đứng rồi mà, thưa chỉ huy,” Thor trả lời.

Kolk tiến tới và vả ngay vào mặt Thor một cái tát. Mặt Thor sưng lên cùng với sự căm phẫn, khi mọi ánh mắt đang dồn về phía cậu.

“Cấm cãi lại khi chỉ huy nói! Kolk mắng.

Trước khi Thor đáp lại, anh ta đi tiếp, lững thững qua phòng, kéo mạnh một cậu bé khác, bắt giữ thẳng chân, đá vài cái vào mạng sườn những người chưa kịp dậy.

“Đừng lo,” một giọng nói thì thầm trấn an.

Cậu quay sang và thấy Reece đứng đó.

“Sự đối xử đó không chỉ với riêng cậu đâu, đó chỉ là cách của họ. Cách họ răn đe chúng ta.”

“Nhưng họ không đối xử thế với cậu,” Thor nói.

“Dĩ nhiên, họ sẽ không dừng đến đó, bởi vì cha tôi, nhưng họ cũng không lịch sự cho lắm đâu. Họ muốn cho chúng ta vào khuôn khổ, chỉ có vậy thôi. Họ nghĩ điều này sẽ làm chúng ta cứng cáp lên. Đừng bận tâm quá đến họ.”

Tất cả các cậu bé được dẫn ra ngoài doanh trại, Thor và Reece cũng ở trong số đó. Khi họ bước ra ngoài, ánh mặt trời sáng lóa chiếu thẳng vào Thor, cậu nheo mắt và đưa tay lên che. Đột nhiên cậu thấy choáng váng cùng cảm giác buồn nôn, cậu quay lại gặp người rồi phun ra.

Cậu nghe thấy tiếng cười khúc khích của những người xung quanh mình. Một người lính gác đẩy cậu, làm Thor cúi người về phía trước, trở vào hàng cùng những người khác, lấy tay lau miệng. Thor chưa bao giờ cảm thấy kinh khủng như lúc này.

Đứng bên cạnh, Reece mỉm cười.

“Dư vị khó chịu từ tối qua, đúng không?” cậu hỏi Thor, miệng toét cười, hích khuỷu tay vào người cậu. “Tớ đã nói cậu nên dừng uống sau ly thứ hai rồi.”

Thor cảm thấy buồn nôn khi ánh nắng chiếu thẳng vào mắt mình; nó chưa bao giờ chói chang như ngày hôm nay. Thời tiết ngày hôm nay thật nóng nực, cậu cảm thấy những giọt mồ hôi đang chảy dưới áo mình.

Thor cố nhớ lại cảnh báo của Reece tối hôm trước nhưng cậu không nhớ gì cả.

“Tớ chẳng nhớ gì về lời khuyên đó,” Thor chống chế.

Reece toét miệng hơn nữa. “Chính xác, đó là bởi vì cậu không chịu lắng nghe.” Reece cười khúc khích. “và sự lóng ngóng của cậu khi cố gắng nói chuyện với chị tớ,” cậu ta nói thêm. “Trông thật thảm thương. Tớ không nghĩ tớ đã từng nhìn thấy một người nào sợ hãi đến vậy khi đứng trước một cô gái.”

Mặt Thor đỏ lên khi cố nhớ lại. Nhưng cậu không thể nhớ điều gì. Nó thật là mơ hồ.

“Tớ không cố ý xúc phạm cậu,” Thor nói. “khi nói chuyện với chị gái cậu.”

“Cậu không xúc phạm gì tớ cả. Mà nếu chị ấy chọn cậu, thì tớ thật cảm động.”

Cả hai bước đi nhanh hơn, khi cả nhóm đã lên đến ngọn đồi. Mặt trời dường như phản chiếu mạnh hơn theo từng bước chân họ.

“Nhưng tớ phải cảnh báo với cậu rằng: mọi thứ ở vương quốc này đều ở trong tầm tay chị ấy. Cơ hội để chị ấy để ý đến cậu...ừm, có vẻ quá xa vời.”

Khi họ bước nhanh hơn trên những ngọn đồi xanh mượt của Kinh thành Nhà vua. Thor cảm thấy phần nào yên tâm. Cậu cảm thấy được Reece chấp nhận. Thật kỳ lạ, nhưng cậu tiếp tục cảm nhận Reece đối xử với cậu còn hơn cả một người anh, hơn những gì cậu từng mong đợi. Khi họ bước đi, Thor nhận thấy ba người anh của mình đang hành quân gần đó. Một người trong số họ quay sang nhìn mặt với cậu, sau đó hích vai thẳng anh lớn hơn, thẳng anh lớn cũng quay lại nhìn cậu với một nụ cười chế nhạo. Họ lắc đầu và quay đi. Họ không có lời nào tử tế để hỏi han Thor. Nhưng cậu cũng chẳng mong đợi điều này từ họ.

“Đứng thành hàng, đội Legion! Ngay tức khắc!”

Thor ngẩng đầu lên và nhìn thấy một vài người trong số những chiến binh Silver bên cạnh họ, thúc giục năm mươi người xếp đội hình chỉnh tề, chia làm hai hàng. Một người đàn ông xuất hiện từ phía sau, đập mạnh vào lưng cậu bé đứng trước Thor bằng một khúc tre lớn; cậu ta kêu ré lên, xếp hàng một cách chỉnh tề hơn. Chẳng bao lâu sau họ xếp thành hai hàng chỉnh tề, rồi diễu hành đi bước đều qua khu đất của Đức vua.

“Khi tiến quân vào trận chiến, tất cả phải bước đều như một!” Kolk hiệu lệnh, bước cùng nhau và đi xuống phía đó. “Đây không phải sân nhà mẹ các ngươi. Các ngươi phải bước đi như đang đánh trận!”

Thor hành quân và bước đều bên cạnh Reece, mồ hôi vã ra trong nắng, bắn khoản về nơi họ đang được dẫn đến. Dạ dày cậu vẫn đang biểu tình vì cuộc chèn chén, và cậu lại tự hỏi khi nào mình sẽ được ăn sáng, khi nào cậu được uống nước. Một lần nữa, cậu tự nguyện rửa bản thân về cuộc vui tối qua.

Khi họ đi lên đi xuống những quả đồi, qua cánh cổng đá xây theo hình vòm, họ nhận ra đã đến những bãi đấu tập quanh đó. Họ đi qua một cánh cổng đá hình vòm nữa và đi vào một đấu trường đủ loại. Đây là sân huấn luyện cho đội Legion.

Trước mắt họ là đủ loại mục tiêu cho các môn ném lao, bắn tên, và ném đá và các đồng rơm để luyện kiếm. Tim Thor như đập nhanh hơn khi nhìn thấy cảnh này. Cậu muốn vào ngay trong đó, sử dụng vũ khí, và tập luyện.

Nhưng khi Thor tiến vào khu vực huấn luyện, đột nhiên một cú hích cùi chỏ thúc vào mạng sườn của cậu từ phía sau, và một nhóm nhỏ gồm sáu người, hầu hết trẻ hơn giống Thor, được tách ra khỏi hàng chính. Cậu nhận thấy mình bị tách ra khỏi Reece, được đưa tới một khu tập luyện khác.

“Người nghĩ mình sẽ được tập luyện ngay hả?” Kolk hỏi một cách chế giễu khi họ bị phân chia thành các nhóm khác nhau, với những mục tiêu cũng khác hẳn. “Đó là những con ngựa cho người ngày hôm nay.”

Thor nhìn lên và nhận thấy nơi họ đang đi đến: ở phía xa của bãi đấu tập, có một vài con ngựa đang đi lại thong dong. Kolk cúi xuống nhìn cậu với nụ cười hiềm ác.

“Trong khi những người khác ném lao và dùng kiếm, ngày hôm nay người sẽ chăm sóc những con ngựa và dọn dẹp phân của chúng. Chúng ta sẽ bắt đầu ở đây đó. Chào mừng đến với đội quân Legion.”

Thor cảm thấy xui xẻo. Đây chẳng phải là điều cậu mong muốn chút nào.

“Người nghĩ mình đặc biệt hả thằng nhóc?” Kolk hỏi, đi bên cạnh, cúi sát xuống mặt cậu. Thor cảm thấy anh ta đang cố làm nhục ý chí của cậu. “Dù và con trai ngài chú ý đến người, điều đó cũng thật tào lao đối với ta. Bây giờ người đang trong sự quản thúc *của ta*. Người hiểu chứ? Ta không quan tâm đến những mảnh khóc nhất thời người làm ở sân cưỡi ngựa đấu thương lúc đó. Người chỉ là một thằng nhóc như bao đứa khác. Người hiểu điều ta nói chứ?”

Thor nuốt nước bọt. Cậu đang ở trong một cuộc rèn luyện khó khăn và lâu dài.

Vấn đề trở lên tồi tệ hơn nữa, ngay sau khi Kolk quay sang hành hạ một vài đứa khác, thằng đứng trước Thor, một thằng nhóc thấp đậm, người chắc nịch với một cái mũi tẹt, quay lại và nhạo báng cậu.

“Mày không thuộc về nơi này,” nó nói. “Mày đã bày trò bịp bợm. Mày đã không được chọn. Mày không giống ai trong số bọn tao. Không giống chút nào. Chẳng ai ưa mày cả.”

Thằng bé bên cạnh cũng quay lại và nhạo báng Thor.

“Chúng tao sẽ làm mọi thứ để mày cút khỏi đây,” Nó nói. “Vào thì dễ *ở lại* mới khó.”

Thor cảm thấy bất ổn trước sự căm ghét của chúng. Cậu không ngờ rằng mình đã có những kẻ thù, và không hiểu mình đã làm gì để chúng căm ghét đến vậy. Tất cả những gì cậu muốn chỉ là gia nhập đội quân Legion.

“Sao chúng mày không lo chuyện của mình đi hả,” một giọng nói vang đến.

Thor nhìn qua và thấy một cậu bé đầu đinh có mái tóc đỏ, cao và gầy gò, với những đốm tàn nhang lấm tấm trên khuôn mặt, cặp mắt nhỏ màu xanh đang nhìn chăm chăm về phía thằng nhóc đó. “Cả hai thằng mày đến đây để dọn dẹp cùng những người khác” nó nói thêm. “Cả hai thằng mày cũng chẳng có gì đặc biệt cả. Những thằng chuyên đi bắt nạt người khác.”

“Mày tập trung vào chuyện của mày đi, thằng bợ đỡ,” một trong những thằng nhóc trong hội gào lại, “không bọn tao cũng sẽ canh chừng luôn cả mày nữa đấy,”

“Thử xem,” thằng tóc đỏ gắt lại.

“Chúng mày sẽ chỉ được nói khi ta cho phép,” Kolk nạt một trong số những thằng nhóc đó, đập mạnh lên đầu nó. Hai thằng đứng phía trước Thor, đầy may mắn, lẩn mất tiêu.

Thor gần như không biết phải nói gì, cậu cảm thấy gần gũi với thằng có mái tóc đỏ, biết ơn nó.

“Cám ơn cậu,” Thor nói

Thằng tóc đỏ quay lại và mỉm cười với cậu.

“Tên tớ là O’Connor. Tớ muốn bắt tay bạn, nhưng họ sẽ cho tớ ăn bạt tai nếu làm vậy. Vì vậy hãy coi như là chúng ta đã bắt tay nhau rồi.”

Cậu ta cười lớn hơn, và Thor thấy có cảm tình ngay với cậu ta.

“Đừng bận tâm chúng làm gì,” cậu ta nói thêm. “Chúng cũng sợ hãi. Giống như những người khác trong bọn ta. Không ai trong số chúng ta biết rõ chúng ta vào đây làm gì.”

Chẳng mấy chốc nhóm của họ đã đi tới điểm cuối của nơi hành quân, và Thor đếm thấy sáu con ngựa đang thông dong gặm cỏ.

“Nắm lấy dây cương!” Kolk ra lệnh. “Giữ thật chắc, và đưa chúng đi ăn vòng quanh trường đấu cho đến khi chúng muốn nghỉ ngơi. Làm ngay đi!”

Thor bước về phía trước nắm lấy dây cương một trong số những con ngựa đó, khi cậu làm vậy, con ngựa bước chân ra sau và lồng lên, sắp sửa đá cậu. Thor giật mình, loạng choạng lùi lại, những đứa khác ở trong nhóm ra sức cười cợt cậu. Kolk đánh một cú thật mạnh vào phía sau đầu cậu, cậu cảm thấy muốn quay lại và đáp trả.

“Giờ đây mày là thành viên Legion. Không bao giờ được thoái lui. Từ bất kỳ kẻ nào. Bây giờ thì cầm lấy dây cương ngay!”

Thor thấy trong lòng trở lên sắt đá, bước lên trước, và nắm lấy dây cương con ngựa đang lồng lên. Cậu ra sức nắm chặt trong khi con ngựa giật mạnh và kéo cậu đi, nó bắt đầu kéo cậu đi vòng quanh khu đất rộng, cổ len vào bầy cùng với những con khác, con ngựa ra sức kháng cự, giật mạnh, nhưng Thor ghì cương lại, cậu không từ bỏ dễ dàng.

“Tớ thấy là tốt hơn rồi đấy,”

Thor quay lại nhìn thấy O’Connor đang đi đến bên mình, mỉm cười, “Họ muốn làm chúng ta nhụt chí, cậu biết chứ?”

Đột nhiên, con ngựa của Thor dừng lại, dù nó lồng lên thế nào cậu cũng sẽ ghì dây cương lại, nó sẽ không thể nhúc nhích được. Rồi Thor thấy có mùi gì đó thật kinh khủng; con ngựa đang thải ra một đồng phân, nhiều đến mức cậu không thể tưởng tượng. Nó dường như chưa muốn dừng lại.

Thor thấy ai đó đang ấn một cái xẻng nhỏ vào tay mình, nhìn ra thì thấy Kolk đang đứng cạnh, nhìn xuống cười mỉm.

“Dọn sạch đi!” Anh ta quát lên.

CHƯƠNG MƯỜI HAI

Gareth đứng trong khu chợ đông đúc, mặc một chiếc áo choàng mặc dù giữa trưa nắng, mồ hôi chảy ướt đầm dưới lớp áo, hắn đang cố gắng che dấu danh tính. Hắn vẫn luôn tìm cách tránh xa khu vực này của Kinh thành, những ngõ hẻm chật chội, ngập ngụa mùi mồ hôi, của những kẻ thường dân. Xung quanh hắn là những người đang mặc cả, đang mua bán, cố dành lợi nhuận. Gareth dừng lại tại gian hàng ở một góc, giả vờ chọn lựa trái cây của người bán buôn, đầu cúi thấp. Đứng chỉ cách đó vài mét là Firth, ở cuối con hẻm tối tăm, đang thực hiện mục đích của chúng khi xuất hiện ở đây.

Gareth đứng ở khoảng cách đủ để nghe thấy được cuộc trao đổi, quay lưng lại để không bị phát hiện. Firth đã nói với hắn về một gã đàn ông, một tên lính đánh thuê, sẽ bán cho hắn một lọ thuốc độc. Gareth muốn thứ gì đó thật công hiệu, một thứ gì đó chắc chắn sẽ thực hiện được ý đồ của hắn. Nếu chưa thực hiện được mưu đồ. Xét cho cùng, cuộc sống của hắn chỉ là một cái bóng mờ nhạt.

Hắn khó có thể yêu cầu bọn bào chế thuốc địa phương về loại độc dược đó. Bởi vậy hắn đã dùng Firth vào việc này, chính gã ta đã báo lại hắn sau khi thử tìm ở chợ đen. Sau nhiều lần được chỉ điểm, Firth đã dẫn chúng đến nhân vật nhếch nhác này, người mà lúc này gã ta đang lén lút nói chuyện cùng ở cuối con hẻm. Gareth đã đưa ra yêu cầu phải kết thúc cuộc giao dịch thật nhanh, để đảm bảo mọi thứ đều diễn ra suôn sẻ, để đảm bảo rằng hắn không bị tên đó lừa đưa cho một lọ thuốc giả. Thêm vào đó, hắn vẫn không hoàn toàn yên tâm về khả năng của Firth. Có một số chuyện chỉ hắn mới có thể thực hiện được.

Chúng đã chờ gã đàn ông này chừng nửa giờ, Gareth bắt buộc phải vào khu chợ ồn ào này, thầm cầu nguyện không ai phát hiện ra hắn. Ngay cả khi nếu bị phát hiện, hắn nghĩ, miễn là hắn cứ quay lưng lại con hẻm, nếu ai đó biết hắn là ai, thì hắn chỉ cần giả vờ đi bộ, và không ai có thể nghi ngờ gì.

"Chiếc lọ đâu?" Firth, chỉ đứng cách hắn vài bước chân, lên tiếng hỏi kẻ ngu xuẩn kia.

Gareth lén nhìn qua, thận trọng giữ cho khuôn mặt của mình vẫn được che giấu, và lén nhìn từ góc chiếc áo choàng của mình. Đứng đối diện với Firth là một gã đàn ông xấu như quỷ, điệu bộ cầu thả, thân hình mỏng tang, với đôi má trũng và đôi mắt đen khổng lồ. Gã ta trông giống như một con chuột. Gã ta nhìn chăm chăm vào Firth, không chớp mắt.

"Tiền đâu?" gã ta đáp lại.

Gareth hy vọng Firth sẽ xử lý tốt việc này; nhiều khi gã thường xử lý rất kém một tình huống.

"Tôi sẽ đưa tiền khi có lọ thuốc" Firth giữ vững lập trường.

Tốt, Gareth nghĩ, ấn tượng đấy.

Một khoảnh khắc im lặng bao trùm, đoạn:

"Đưa tôi một nửa số tiền, tôi sẽ nói cho cậu biết cái lọ đó đang được cất giữ ở đâu."

"Nó đang ở đâu?" Firth lặp lại, cao giọng vẻ đầy ngạc nhiên. "Ông nói là tôi sẽ có nó cơ mà."

"Đúng là tao đã nói mày sẽ có nó. Nhưng tao không nói tao sẽ mang nó đến cho mày. Mày muốn biến tao thành kẻ ngốc hả? Tai mắt ở khắp mọi nơi. Tao không biết ý định của mày là gì —nhưng tao cho rằng nó không đơn giản. Rốt cục, có lý do nào khác để mua một lọ thuốc độc không?"

Firth chết chân, Gareth biết gã đã mất cảnh giác.

Cuối cùng, Gareth nghe thấy tiếng leng keng của tiền xu, hắn lén nhìn thì thấy vàng hoàng kim đang đổ ra từ túi của Firth vào lòng bàn tay của gã đàn ông kia.

Gareth chờ đợi, thời gian tưởng chừng như kéo dài vô tận, nỗi lo lắng ngày càng tăng lên.

"Mày sẽ đi đến cánh rừng Blackwood," cuối cùng thì gã đàn ông cũng trả lời. "Đến ngã rẽ thứ

ba, rẽ vào con đường mòn dẫn lên đồi. Ở đỉnh đồi, rẽ một lần nữa, lần này là bên trái. Mày sẽ đi qua khu rừng u ám nhất mà mình từng thấy, sau đó đi đến một bãi đất trống nhỏ. Ở đó có ngôi nhà của mẹ phù thủy. Bà ta sẽ chờ mày ở đó, với chiếc lọ mà mày muốn."

Gareth nhìn lên qua mũ trùm đầu, thấy Firth chuẩn bị rời đi. Ngay lúc đó, gã đàn ông đưa tay ra, đột nhiên nắm chặt lấy áo của gã.

"Tiền đâu" gã đàn ông gầm gừ. "Chưa đủ."

Gareth có thể nhìn thấy sự sợ hãi trên khuôn mặt Firth, và hối tiếc vì đã cho gã ta đảm nhận nhiệm vụ này. Cái gã bẩn thỉu này đã phát hiện ra nỗi sợ hãi ở Firth—và giờ tận dụng điều đó. Firth đã không kiểm chế được nỗi sợ hãi.

"Nhưng tôi đã cho ông chính xác những gì ông yêu cầu," Firth phản đối, giọng nói của gã nheo nhéo. Nghe có vẻ ẻo lả. Và dường như điều này càng thôi thúc gã kia.

Gã ta bật cười, vẻ độc ác.

"Nhưng giờ tao muốn nhiều hơn."

Mắt Firth trợn tròn sợ hãi, cảm thấy không an toàn. Rồi, đột nhiên, Firth quay lại và nhìn thẳng vào Gareth.

Gareth quay đi, hy vọng chưa quá muộn, hy vọng gã ta chưa phát hiện ra. Sao Firth lại ngớ ngẩn đến vậy cơ chứ? Hẳn cầu cho gã kia không nhìn thấy mình.

Tim Gareth đập như muốn bật tung khỏi lồng ngực khi hắn đứng chờ. Hắn lo lắng sờ mó đám trái cây, giả vờ như đang quan tâm. Có một sự im lặng vô tận đằng sau hắn khi Gareth thấy rằng mọi thứ đã đi sai hướng.

Xin đừng để gã ta qua lối này, Gareth tự cầu nguyện. Xin làm ơn. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì. Tôi sẽ từ bỏ âm mưu.

Hắn cảm thấy một bàn tay thô ráp đập mạnh lên lưng. Hắn quay lại nhìn.

Đôi mắt khổng lồ vô hồn màu đen của gã đàn ông đang nhìn chăm chăm vào hắn.

"Mày đã không với tao là mày có bạn đồng hành," gã đàn ông gầm gừ. "Hay mày là gián điệp?"

Gã đàn ông đưa tay ra trước khi Gareth kịp phản ứng, và kéo mạnh chiếc mũ trùm đầu của Gareth xuống. Gã ta nhìn rất rõ khuôn mặt của Gareth, đôi mắt trợn tròn vì sốc.

"Hoàng tử" gã đàn ông loạng choạng. "Ngài đang làm gì ở đây?"

Một giây sau, đôi mắt gã đàn ông nheo lại khi nhận ra chân tướng sự việc, gã ta tự trả lời, với một cái cười mỉm đầy mãn nguyện, vẽ ra toàn bộ câu truyện ngay lập tức. Gã ta thông minh hơn Gareth tưởng.

"Tôi hiểu rồi" gã đàn ông nói. "Lọ thuốc này—ngài cần nó, phải không? Ngài muốn đầu độc người nào sao? Ài vậy? Vâng, đó là điều tôi thắc mắc..."

Khuôn mặt đỏ ửng của Gareth lộ rõ vẻ lo lắng. Gã đàn ông này quá nhanh nhạy. Quá muộn rồi. Toàn bộ bí mật của hắn bị phơi bày ra trước mặt gã này. Firth đã làm hỏng đại sự. Nếu gã này để cho Gareth đi, hắn cũng sẽ bị kết án tử hình.

"Có thể là cha người ư?" gã đàn ông hỏi, đôi mắt sáng lên. "Đúng, chính vậy, phải không? Người hết đường rồi. Cha người. Người định giết cha mình."

Gareth thấy đã quá đủ. Không chút do dự, hắn bước về phía trước, rút ra một con dao găm nhỏ từ bên trong chiếc áo choàng của mình, và đẩy nó vào ngực của gã đó. Gã ta thở hỗn hển.

Gareth không muốn người qua đường chứng kiến điều này, do vậy, hắn nắm lấy chiếc áo chùng của gã đàn ông và kéo gã lại gần mình, thật gần, đến khi khuôn mặt của họ gần như chạm vào, cho đến khi hắn cảm nhận thấy hơi thở có mùi hôi thối của gã. Hắn đưa bàn tay kia lên và bịt chặt miệng của gã đàn ông lại trước khi gã kịp hét lên. Gareth cảm thấy máu nóng của gã đàn ông nhỏ giọt vào lòng bàn tay mình, chảy qua từng kẽ tay.

Firth đến bên cạnh và thốt ra một tiếng kêu kinh hoàng.

Gareth cứ giữ gã đàn ông như thế trong đúng sáu mươi giây, cho đến khi cuối cùng, hắn cảm thấy gã ta lả hẳn xuống khỏi vòng tay của mình. Hắn để gã ta đổ xuống, người mềm oặt một đống trên mặt đất.

Gareth nhìn xung quanh, tự hỏi liệu có ai đó bắt gặp hắn; may mắn thay, không có người nào quay đầu nhìn lại giữa chốn chợ búa tấp nập này, trong con hẻm tối tăm này. Hắn cởi chiếc áo choàng của mình ra và ném nó lên đống vô hồn trên mặt đất.

"Em xin lỗi, rất xin lỗi, ngàn lần xin lỗi," Firth liên tục lặp lại, như một con nhỏ, khóc điên dại và run rẩy khi đến gần Gareth. "Anh ổn chứ? Anh không sao chứ?"

Gareth tiến lên và đánh gã ta bằng tay trái.

"Câm mồm lại và biến khỏi đây ngay" hắn rít lên.

Firth vội vàng bỏ đi.

Gareth chuẩn bị bỏ đi, nhưng rồi hắn dừng bước và quay ngược trở lại. Gã còn một điều cần phải làm: gã cúi xuống, giật lấy cái túi đựng tiền xu từ tay gã đàn ông đã chết, và nhét nó trở lại vào dây thắt lưng của mình.

Gã đó chẳng còn cần thứ này nữa.

CHƯƠNG MƯỜI BA

Gareth đi nhanh vào con đường mòn dẫn vào rừng, Firth đi theo bên cạnh, mũ trùm kín đầu dù trời đang nóng. Hắn gần như không hiểu nổi tâm trạng mình lúc này, hắn muốn trốn tránh. Bây giờ, có một xác chết, một dấu vết để lại. Ai mà biết rằng gã đó đã trò chuyện với ai. Đáng ra, Firth nên thận trọng hơn trong cuộc ngã giá với gã đó. Bây giờ, dấu vết này có thể chấm dứt việc quay trở lại của Gareth.

“Em xin lỗi,” Firth nói, cố đi nhanh để đuổi kịp hắn.

Gareth phớt lờ gã ta, tăng tốc nhanh gấp đôi, máu nóng sôi sục.

“Những gì người đã làm thật ngu ngốc và yếu đuối,” Gareth nói. “Người nhẽ ra không nên nhìn về phía ta.”

“Em không định làm thế. Em không biết phải làm gì khi gã ta đòi thêm tiền.”

Firth nói đúng; đó là tình huống không đơn giản chút nào. Gã đàn ông đó là một con lợn ngu ngốc và đầy tham lam, gã đã thay đổi luật chơi và xứng đáng phải chết. Gareth tỏ ra mạnh mẽ. Hắn chỉ mong không có ai chứng kiến vụ việc đó. Điều cuối cùng hắn cần làm là xóa dấu vết. Sẽ có cuộc lục soát trên diện rộng sau vụ ám sát cha hắn, và hắn sẽ phải xóa mọi dấu vết, dù là nhỏ nhất, còn sót lại.

Ít ra bây giờ chúng đã ở trong khu rừng Blackwood. Mặc dù bây giờ trời đang mùa hè, nhưng không gian gần như tối đen ở đây, những cây bạch đàn cao vút đã chặn lấy ánh nắng rơi vào. Nó hợp với tâm trạng hắn lúc này. Hắn ghét nơi này và tiếp tục đi bộ xuống con đường mòn ngoằn ngoèo, đi theo hướng chỉ của gã đàn ông đã bị giết chết. Hắn hi vọng gã đó nói thật và không làm chúng bị lạc lối. Toàn bộ mọi thứ có thể là sự dối trá. Hoặc giả có thể dẫn họ đến một cái bẫy, để đồng bọn của gã đàn ông đó mai phục rồi cướp thêm tiền.

Gareth tự khiển trách mình. Hắn đã đặt quá nhiều tin tưởng vào Firth. Đáng nhẽ ra hắn nên tự mình làm mọi việc. Giống như cách mà hắn đã luôn làm.

“Tốt hơn hết người nên hi vọng rằng lối đi này sẽ đưa chúng ta đến chỗ mục phù thủy,” Gareth giọng châm biếm, “và mong rằng bà ta có thuốc độc.”

Hai bọn chúng tiếp tục đi hết lối mòn này đến lối mòn khác rồi đến một ngã ba, đúng như gã kia nói. Nó có vẻ là điềm may. Và Gareth thấy nhẹ nhõm đi đôi chút, họ tiếp tục rẽ về phía tay phải, leo lên một ngọn đồi, và lại gặp một ngã ba. Đúng với chỉ dẫn của gã ta, và trước mặt bọn chúng, quả thực, là một lối đi bằng gỗ tối tăm nhất mà Gareth từng thấy. Cây cối rậm rạp, hình thù sứt sẹo, nhảm nhí. Gareth tiến vào khu rừng và ngay lập tức thấy lạnh sống lưng, hắn có thể cảm thấy không khí ma quái giăng đầy nơi này. Hắn không dám tìm bây giờ vẫn đang là ban ngày.

Chỉ đến lúc này hắn mới cảm thấy hãi hùng, nghĩ đến việc quay lại, trước mặt hắn, lối mòn kết thúc ở một bãi đất nhỏ. Nó được thắp sáng lên bởi một luồng ánh sáng đơn lẻ xuyên qua những ngọn cây. Ở chính giữa bãi đất nơi ánh sáng chiếu rõ nhất là một túp lều bằng đá nhỏ. Túp lều của mục phù thủy.

Tim Gareth đập mạnh hơn. Hắn đi vào bãi đất rồi ngó quanh để chắc chắn không ai theo dõi mình, để chắc chắn rằng đây không phải là một cái bẫy.

“Anh thấy chưa, gã ta đã nói đúng sự thực,” Firth nói, giọng phấn khích.

“Chẳng có nghĩa lý gì,” Gareth quả trách. “Người đứng ở bên ngoài canh chừng. Gõ cửa nếu có ai đến. Và cầm mở miệng.”

Gareth không bận tâm đến việc gõ cánh cửa gỗ hình vòm nhỏ trước mặt. Thay vào đó, hắn nắm lấy tay cầm bằng sắt, đẩy cánh cửa mở ra, cúi đầu bước vào, sau đó đóng ngay lại.

Phía trong thật tối tăm, nó chỉ được chiếu sáng bởi những ngọn nến cháy rải rác bên trong căn phòng. Một căn nhà tranh chỉ với một phòng duy nhất, không có cửa sổ, được bao phủ bởi luồng khí nặng nề. Hắn đứng đó cảm giác bị đè bẹp bởi sự tĩnh lặng dày đặc, đề phòng mọi thứ.

Hắn có thể cảm thấy những thứ hắc ám trong căn phòng này. Nó làm hắn nổi da gà.

Từ trong bóng tối hắn phát hiện thấy có sự chuyển động, tiếp sau là một giọng nói.

Một dáng người tập tễnh đang tiến về phía hắn, đó là sự xuất hiện của một bà già, da nhăn nheo, với một cái lưng gù. Bà ta cầm một cây nến, ánh sáng của cây nến phản chiếu nên khuôn mặt bà ta, làm hiện rõ những nếp nhăn và đầy những mụn. Bà ta có vẻ nhiều tuổi, già hơn cả những cái cây đầy mấu lồi lõm phủ kín căn nhà tranh của mình.

“Người đội cái mũ chụp kín đầu, ngay cả khi trong bóng tối,” bà ta nói, với nụ cười nham hiểm, giọng nói của bà ta giống như tiếng cành cây bị gãy. “Nhiệm vụ của người không quanh minh chính đại.”

“Tôi đến đây để lấy lọ thuốc độc,” Gareth nói nhanh, giọng ra vẻ can đảm và tự tin, nhưng có sự run rẩy ở trong đó. “Sheldrake Root. Người ta nói với tôi là bà đang giữ nó.”

Có một khoảng lâu im lặng, sau đó là tiếng nói lảm nhảm đầy ghê rợn. Nó làm vang vọng cả căn phòng nhỏ.

“Ta có hay không đi chẳng nữa cũng không phải là câu hỏi: câu hỏi là: tại sao người muốn có nó?”

Tim Gareth đập thành thịch khi đang cố tìm ra một câu trả lời hợp lý.

“Sao bà cần biết điều đó?” cuối cùng hắn cũng lên tiếng hỏi.

“Nó làm ta thích thú khi biết người nhà người sẽ đầu độc ai,” bà ta nói.

“Đó không phải việc của bà. Tôi mang tiền đến để trả đây.”

Gareth đưa tay vào thắt lưng, lấy ra một túi vàng, lấy thêm cả cái túi hắn đã đưa cho gã đàn ông bắn thủ đã bị giết chết, và đập cả hai túi xuống chiếc bàn gỗ nhỏ. Âm thanh của kim loại vang lên trong căn phòng.

Hắn cầu nguyện điều này sẽ làm bà ta hài lòng, rằng bà ta sẽ đưa cho mình thứ mong muốn và hắn có thể chuồn nhanh khỏi đây.

Mụ phù thủy vươn một ngón tay ra cùng với cái móng cong, dài, nhấc túi lên và kiểm tra. Gareth nín thở, hi vọng bà ta sẽ không hỏi thêm.

“Chỗ này có lẽ đủ để đổi lấy sự im lặng của ta,” bà ta nói.

Bà ta quay đi và tập tễnh bước vào bóng tối. Có tiếng huýt gió cạnh chỗ cây nến, Gareth có thể nhìn thấy bà ta đang trộn thứ chất lỏng vào trong một cái lọ thủy tinh nhỏ. Nó sủi bọt lên, và bà ta đẩy nút lại. Thời gian dường như trôi đi thật chậm trong khi Gareth chờ đợi, hắn cảm thấy mất dần kiên nhẫn. Hàng triệu điều lo sợ đang chiếm lấy tâm trí hắn: sẽ như thế nào nếu hắn bị phát hiện, ngay tại đây, ngay lúc này? Điều gì xảy ra nếu bà ta không đưa cho hắn đúng chai thuốc độc? Điều gì xảy ra khi bà ta nói với một ai đó về hắn? Bà ta có nhận ra hắn không? Hắn không tài nào biết được.

Gareth đưa ra những giả thiết về toàn bộ mọi thứ. Hắn chưa từng nghĩ việc ám sát một ai lại khó khăn đến vậy.

Sau sự im lặng bất tận, mụ phù thủy quay lại. Bà ta đưa cho hắn lọ thuốc độc, rất nhỏ, gần như lọt thỏm trong lòng bàn tay hắn, và quay đi.

“Lọ thuốc này nhỏ vậy sao?” hắn hỏi. “nó có công hiệu không đấy?”

Bà ta mỉm cười.

“Người sẽ ngạc nhiên khi biết nó chỉ cần dùng ít như thế nào để hạ độc một người.”

Gareth quay đi bước ra phía cửa, đột nhiên hắn cảm thấy một ngón tay lạnh ngắt chạm vào vai mình. Hắn cảm thấy bàng hoàng không biết tại sao bà ta có thể di chuyển nhanh đến vậy, điều đó làm hắn thấy hoảng sợ. Hắn đứng đó, người cứng đờ, sợ hãi quay lại và nhìn bà ta.

Bà đi quanh hắn, ghé vào gần hơn—một thứ mùi ghê tởm tỏa ra từ người bà ta—sau đó đột nhiên, đưa hai tay lên giữ chặt hai bên má hắn, rồi hôn hắn, ép chặt cặp môi nhăn nheo của bà ta lên môi hắn.

Gareth thấy thật ghê tởm. Đó là những gì ghê tởm nhất đã từng xảy đến với hắn, cặp môi bà ta giống như của môi con thằn lằn vậy, lưỡi của bà ta, thứ đang ép chặt lên lưỡi hắn, giống như lưỡi của loài bò sát. Hắn cố đẩy bà ta ra xa, nhưng bà ta giữ mặt hắn thật chặt, kéo hắn mạnh hơn.

Cuối cùng, hắn tìm cách giật mạnh ra được. Hắn lấy mu bàn tay lau sạch miệng, trong khi bà ta ngả người ra sau và cười khúc khích.

“Lần đầu tiên giết người bao giờ cũng là khó khăn nhất,” bà ta nói. “Người sẽ thấy dễ dàng hơn nhiều ở những lần sau.”

*

Gareth bật tung ra ngoài căn nhà, quay lại bãi đất trống, nhận thấy Firth vẫn đang đứng ở đó đợi hắn.

“Có chuyện gì vậy? Điều gì đã xảy ra?” Firth hỏi, giọng lo âu. “Anh trông như thể vừa bị đâm. Bà ta đã làm anh bị thương?”

Gareth dừng lại, thở khó nhọc, chùi đi chùi lại miệng. Hắn không biết đáp lại ra sao.

“Hãy rời xa nơi này,” hắn nói. “Ngay bây giờ!”

Khi chúng bắt đầu đi ra khỏi khu đất trống đến khu rừng, mặt trời đột nhiên bị che khuất bởi những đám mây đang chạy đua trên bầu trời, làm cho ngày tươi đẹp trở lên lạnh lẽo và tối tăm. Gareth chưa bao giờ thấy những đám mây đen, dày đặc đến nhanh như vậy. Hắn biết những gì sẽ đến, nó không bình thường chút nào. Hắn lo lắng khi nhận thấy năng lực của mù phù thủy cao siêu đến mức nào, khi những cơn gió lạnh lẽo của mùa hè lướt qua và luồn vào sâu trong cổ. Hắn không thể dừng suy nghĩ việc bà ta bằng một cách nào đó đã sở hữu hắn với cái hôn đó, đã gieo rắc những lời nguyền vào hắn.

“Điều gì đã xảy ra ở đó vậy?” Firth gặng hỏi.

“Ta không muốn nói về nó,” Gareth nói. “Ta không muốn nghĩ về ngày hôm nay—không bao giờ.”

Cả hai hối hả quay lại lối mòn, đi xuống đồi, và chẳng mấy chốc đi vào con đường mòn chính của khu rừng để đi về hướng Kinh thành của Nhà vua. Chỉ đến lúc này Gareth mới bắt đầu cảm thấy nhẹ nhõm hơn, sắp sửa vứt bỏ những ký ức không đáng nhớ vừa xảy ra, đột nhiên, hắn nghe thấy tiếng động phát ra từ những đôi giày ống. Hắn quay sang và nhìn thấy một nhóm người đang tiến về phía chúng. Hắn không tin vào mắt mình.

Thằng em hắn. Godfrey. Thằng say xỉn. Đang tiến về phía chúng, say sưa cười nói, xung quanh là thằng dê tiện, Harry và hai gã khác chuyên gây chuyện rắc rối, mọi lúc mọi nơi đều thấy chúng vây quanh thằng Godfrey. Bọn chúng đang chạy về phía hắn. Trong khu rừng, ở giữa hư không. Gareth cảm thấy như thể toàn bộ âm mưu của mình đã bị ám phải lời nguyền.

Gareth quay đi, Kéo mũ trùm qua mặt, và tăng tốc nhanh gấp hai lần, thầm cầu nguyện mình sẽ không bị phát hiện.

“Anh Gareth?” Một tiếng gọi to.

Gareth chẳng còn cách nào khác, đứng chết trân ở đó, kéo mũ xuống, và quay lại nhìn em mình đang tung tăng đi về phía hắn.

“Anh đang làm gì ở đây vậy?” Godfrey hỏi.

Gareth định mở miệng, nhưng ngậm ngay lại, vấp vấp, không biết phải nói gì.

“Chúng tôi đang thực hiện chuyến đi bộ đường dài,” Firth tự động lên tiếng, gỡ rối cho hắn.

“Một chuyến đi bộ đường dài, phải người không vậy?” một trong những gã bạn của Godfrey chế giễu Firth, bắt chước giọng nữ the thé. Những gã bên cạnh cũng cười hùa theo. Gareth biết thằng em mình và những gã bạn chúng chỉ trêu trọc thằng Firth về sự lếch lác về giới tính. Nhưng lúc này hắn gần như không quan tâm đến điều đó. Hắn phải thay đổi chủ đề câu chuyện.

Hắn không muốn chúng nghi ngờ về việc mình đang làm ở đây.

“*Người* đang làm gì ở ngoài đây vậy? Gareth hỏi, đảo ngược tình thế.

“Một quán rượu mới mở, gần Southwood,” Godfrey trả lời. “Bọn em chỉ là muốn đi thưởng thức. Quán rượu tuyệt nhất trong vương quốc. Chúng ta cùng đi chứ?” gã ta hỏi, tay cầm một cái thùng lớn.

Gareth nhanh chóng lắc đầu. Hắn phải đánh lạc hướng cậu ta, và cách tốt nhất là thay đổi chủ đề, là quả trách cậu ta.

“Cha sẽ rất giận dữ nếu ông ấy bắt gặp *người* uống rượu suốt ngày,” Gareth nói. “Ta đề nghị *người* đặt cái thùng đó xuống và quay về Kinh thành.”

Nó cũng có tác dụng. Godfrey tròng mắt, và rõ ràng chẳng nghĩ gì về Gareth nữa, mà đang nghĩ về chính bản thân mình và cha.

“Từ khi nào *anh* quan tâm đến mối bận tâm của Cha vậy?” cậu ta vặn lại.

Gareth cảm thấy đã đủ. Hắn không có thời gian để lãng phí với một thằng say rượu. Hắn đã thành công trong việc mình muốn, đánh lạc hướng thằng em mình, hi vọng, thằng đó sẽ không nghĩ quá sâu xa về lý do gặp mặt mình ở đây.

Gareth quay đi và vội vã xuống con đường mòn, nghe tiếng cười chế nhạo của chúng phía sau lưng khi hắn bước đi. Hắn chẳng quan tâm làm gì nữa. Sẽ sớm thôi, khi hắn là người có quyền cười sau cùng.

CHƯƠNG MƯỜI BỐN

Thor ngồi ở chiếc bàn gỗ, làm việc bên những cây cung và mũi tên gãy nát được vớt ra. Reece ngồi cạnh cậu, cùng một số thành viên khác của đội quân Legion. Tất cả họ đều gập người bên vũ khí của mình, miệt mài gọt dũa cung tên và căng dây cung.

"Một chiến binh phải biết căng dây cung" Kolk nói to khi anh ta đi đi lại lại giữa các hàng các chàng trai, cúi xuống, kiểm tra công việc của từng người. "Độ căng phải hợp lý. Trùng quá thì mũi tên sẽ không đến được mục tiêu. Nhưng căng quá thì tay kéo không thể chuẩn được. Khi vũ khí bị gãy trong chiến trận hay vũ khí bị gãy khi hành quân thì các người phải biết cách sửa chúng. Một người chiến binh vĩ đại nhất thì đồng thời cũng là một thợ rèn, một thợ mộc, một thợ đóng giày, một người có thể sửa chữa mọi hỏng hóc. Và nếu chưa tự sửa được vũ khí của chính mình thì các người chưa thể hiểu được nó."

Kolk dừng lại ngay sau lưng Thor rồi nghiêng người qua vai cậu. Anh ta kéo chiếc cung gỗ ra khỏi tay Thor, dây cung cứa vào khiến lòng bàn tay Thor bị thương.

"Dây cung không đủ căng" anh ta lên giọng khiển trách. "Nó bị méo. Khi ra trận mà sử dụng một loại vũ khí như thế thì người chết chắc. Và thứ đồng hành cũng sẽ xếp xó bên cạnh người."

Kolk đập cây cung lại xuống mặt bàn và tiếp tục di chuyển; vài đứa khác cười khúc khích. Thor đỏ mặt khi cầm lại cây cung, cố gắng kéo căng dây cung hết cỡ, rồi quấn đầu dây quanh cái khắc của chiếc cung. Cậu đã làm việc này hàng giờ liền, một ngày một mỗi với các công việc lao động chân tay.

Hầu hết những người khác đang được huấn luyện, đấu đối kháng và đấu kiếm. Cậu nhìn ra ngoài, từ một khoảng cách khá xa cậu có thể nhìn thấy những người anh của mình, ba người bọn họ, cười vui vẻ khi họ đấu kiếm gỗ như thường lệ. Thor cảm thấy họ đang giành được thế thượng phong trong khi cậu đang nấp sau cái bóng của họ. Điều đó thật không công bằng. Càng ngày cậu càng cảm thấy cậu không muốn ở đây chút nào, cứ như thể là cậu không phải là một thành viên đích thực của đội quân Legion vậy.

"Đừng lo, rồi cậu sẽ biết cách thôi mà", O'Connor lên tiếng bên cạnh.

Bàn tay Thor phòng lên sau nhiều lần cố gắng; cậu kéo dây cung một lần cuối bằng tất cả sức lực của mình, rồi cuối cùng, trước sự ngạc nhiên của cậu nó cũng khớp. Dây cung nằm gọn trong cái khắc, Thor đã dùng hết sức để kéo, đến mức cậu toát cả mồ hôi. Cậu cảm thấy vô cùng hài lòng với cây cung hiện tại của mình bởi vì nó đã sẵn sàng để chiến đấu.

Bóng tối đã đổ dài khi Thor quệt tay lau trán tự hỏi chuyện này còn kéo dài bao lâu. Cậu trầm ngâm là một người chiến binh thì như thế nào. Cậu đã tưởng tượng nó hoàn toàn khác. Cậu chỉ tưởng tượng rằng chiến binh thì suốt ngày huấn luyện. Nhưng cậu cho rằng đây cũng là một hình thức huấn luyện.

"Tớ cũng không nghĩ tớ gia nhập vì những điều như thế này", O'Connor nói, như thể đọc được ý nghĩ của cậu.

Thor quay lại, và tự trấn an khi thấy bạn mình đang cười rất tươi.

"Tớ đến từ thị trấn phía Bắc," cậu ta tiếp tục. "Cả đời mình tớ cũng luôn mơ ước được gia nhập Legion. Tớ tưởng tượng ra cảnh chiến đấu và đối kháng liên tục, chứ không phải mấy cái việc tầm thường kiểu này. Nhưng mọi thứ sẽ sáng sủa hơn. Đơn giản chỉ vì chúng ta là lính mới thôi. Đây như kiểu là một hình thức để làm quen. Dường như có một hệ thống phân cấp ở đây. Chúng ta là những người trẻ nhất. Tớ không thấy những người mười chín tuổi phải làm việc này. Điều này không thể kéo dài mãi. Bên cạnh đó, nó cũng là một kỹ năng hữu ích."

Một hồi tù và vang lên. Thor nhìn qua và thấy nhóm còn lại của đội quân Legion đang đứng bên cạnh một bức tường đá khổng lồ ở giữa sân. Dây thừng quấn quanh bức tường, mỗi cái cách nhau mười thước. Bức tường có lẽ phải cao đến ba mươi thước, và chất đồng dưới chân bức tường là những đồng cỏ khô.

"Chúng mày còn chờ gì nữa?" Kolk hét lên. "CHẠY!"

Lực lượng Silver xuất hiện ở chỗ họ, đang la hét, và trước khi Thor kịp hiểu ra điều gì, cậu và những người khác đã nhảy khỏi băng ghế và chạy băng qua sân về phía bức tường.

Chỉ mấy chốc họ đều đã tụ tập ở đó, đứng trước những sợi dây thừng. Có tiếng ồn ào phấn khích lan tỏa khi tất cả các thành viên Legion đứng cùng nhau. Thor ngây ngất khi cuối cùng cũng được tụ họp với những người khác, và cậu thấy mình bị hút vào Reece, đang đứng với một người đồng đội của cậu ta. O'Connor cũng kịp tới để tham gia.

"Các người sẽ thấy trong một cuộc chiến hầu hết các thị trấn đều được kiên cố," Kolk mở giọng, nhìn lướt qua gương mặt của các chàng trai. "Chọc thủng công sự là nhiệm vụ của một người lính. Trong một cuộc bao vây điển hình, dây thừng, móc sắt sẽ được sử dụng, giống như những cái mà bọn ta đã ném qua bức tường này, và leo lên một bức tường là một trong những nhiệm vụ nguy hiểm nhất mà các người phải đối mặt trong chiến trận. Trong vài trường hợp, các người sẽ phải cạo xát nhiều hơn, dễ bị thương hơn. Kẻ thù sẽ đổ chì nóng chảy vào các người. Chúng sẽ bắn tên, thả đá xuống. Các người sẽ không leo lên cho đến thời điểm thích hợp. Và các người phải leo lên vì chính mạng sống của các người—nếu không kết cục là phải nhận lấy cái chết."

Kolk hít một hơi thật sâu, sau đó hét lên: "BẮT ĐẦU!"

Xung quanh cậu, các chàng trai đã bắt đầu hành động, mỗi người lao đến một sợi dây thừng. Thor chạy thật nhanh để tìm một cái còn trống và sắp để mất nó khi một thằng nhóc lớn hơn với tới trước, đẩy cậu ra khỏi chỗ đó. Thor tranh giành và nắm lấy một chiếc khác gần nhất mà cậu trông thấy, một chiếc dây thừng dày, thắt nút dây bên. Tim Thor đập dồn dập khi bắt đầu tranh giành lối để leo lên tường.

Ngày hôm nay có sương mù, nó khiến chân Thor trượt chân trên đá. Tuy nhiên, cậu đã tận dụng tốt thời gian và không thể không nhận thấy cậu nhanh hơn so với nhiều người khác, gần như dẫn đầu khi cậu giành được dây và leo lên. Lần đầu tiên trong ngày, Thor bắt đầu cảm thấy ổn, bắt đầu có cảm giác tự hào.

Đột nhiên, một cái gì đó rất cứng đập mạnh vào vai cậu. Cậu nhìn lên thì thấy các thành viên lực lượng Silver ở phía trên bức tường, đang ném những tảng đá nhỏ, gậy gộc hay các loại mảnh vỡ xuống phía dưới. Cậu bé ở dây thừng bên cạnh Thor leo lên, đưa một tay lên ôm mặt và bị trượt tay và ngã về phía sau, rơi xuống mặt đất. Cậu ta đã rơi ở một khoảng cách chừng hai mươi thước, ngã xuống đồng cỏ khô bên dưới.

Thor cũng đã mất độ bám của mình, nhưng cậu cố bám chặt. Một loạt gậy trút xuống, đánh trúng lưng Thor, nhưng cậu vẫn tiếp tục leo lên. Cậu đã tận dụng thời gian rất tốt và đã bắt đầu nghĩ rằng mình có thể là người đầu tiên leo lên, thì đột nhiên, cậu cảm thấy một cú đá rất mạnh vào mạng sườn. Cậu không thể hiểu nó đến từ đâu, cho đến khi cậu nhìn sang và thấy một thằng bên cạnh cậu, đang đánh đu sang ngang. Trước khi Thor kịp phản ứng thì nó đã đá bồi thêm phát nữa.

Lần này thì Thor trượt tay và bị ngã ra phía sau, rơi trong không trung. Cậu ngã ngửa ra đất, cảm thấy choáng váng nhưng không hề bị thương.

Thor trườn trên mặt đất bằng tay và đầu gối, lấy lại hơi thở, và hướng mắt lên. Xung quanh cậu, các anh chàng khác cũng rụng như sung khỏi những sợi dây thừng, rớt xuống trên đồng cỏ khô, do bị đá hoặc bị đập rơi bởi những người khác—hoặc nếu không thì bị thả rơi bởi các thành viên của Silver đứng ở trên đỉnh. Những người mà không bị cắt dây, thì cũng bị đổ xuống. Chưa có thành viên nào lên tới đỉnh.

"Đứng dậy!" Kolk hét. Thor đứng lên, những người khác cũng làm theo.

"RÚT KIẾM RA!"

Các chàng trai đồng loạt chạy đến một cái giá rất lớn đựng các thanh kiếm gỗ. Thor chạy ra cùng chúng và nắm lấy một thanh kiếm, thấy bất ngờ vì sức nặng của nó. Nó nặng gấp đôi so với những vũ khí cậu từng cầm. Cậu gần như không thể cầm nổi.

"Kiếm nặng, bắt đầu!" một tiếng quát vang lên.

Thor nhìn lên và thấy tên to xác vô dụng, Elden, người đầu tiên tấn công cậu khi cậu đến gặp đội quân Legion. Thor nhớ rất rõ thằng này, bởi vì mặt cậu hiện vẫn còn đau nhức do các vết bầm tím mà Elden đã để lại. Nó sà xuống người cậu, giơ cao thanh kiếm, ánh mắt đầy tức giận.

Vào những giây cuối, Thor nâng thanh kiếm của mình lên để đỡ đòn của Elden, nhưng do thanh kiếm quá nặng nên cậu không thể giữ nó lại. Elden, với thân hình lớn hơn và mạnh hơn, tiến đến và đá mạnh vào mạng sườn Thor.

Thor khụy xuống trong đau đớn. Elden quay ngoắt lại định chém vào mặt cậu, nhưng Thor đã kịp xoay sở đứng lên và chặn cú chém không chút chần chừ. Tuy nhiên, Elden quá nhanh và quá mạnh; nó quay ngoắt lại và chém vào chân Thor, quật cậu ngã gập người về phía nó.

Một đám nhỏ tụ tập xung quanh họ, cổ vũ và la hét, cuộc chiến của họ đã trở thành trung tâm của sự chú ý. Đường như tất cả bọn chúng đều cổ vũ cho Elden.

Elden xông tới một lần nữa với thanh kiếm trên tay, chém mạnh. Thor lăn người tránh, cú đánh gần như sượt lưng cậu. Tận dụng chút lợi thế đó, Thor quay ngoắt người lại và đánh mạnh vào khớp gối phía sau của thằng nhóc kia. Đó là một yếu huyệt, nên cú đánh vừa đủ để hạ gục nó, sau đó nó ngã vật ra sau lưng cậu.

Thor nắm lấy cơ hội để đứng dậy. Elden cũng đứng dậy, đỏ mặt tía tai tức giận hơn bao giờ hết, lúc này hai người đang đối mặt với nhau.

Thor hiểu cậu không thể chỉ đứng đó; nên cậu xông tới và vung kiếm. Nhưng thanh kiếm huấn luyện này được làm bằng một loại gỗ kỳ lạ và vô cùng nặng; nên các bước di chuyển của cậu đã đánh động đối thủ. Elden chặn nó một cách dễ dàng, sau đó đâm mạnh vào lưng Thor nơi mạng sườn.

Thanh kiếm đâm trúng chỗ mềm, Thor ngã xấp xuống, làm rơi thanh kiếm của mình, một cơn gió đã cuốn thanh kiếm tuột khỏi tay cậu.

Những đứa khác hét lên vui sướng. Thor quỳ ở đó, không có vũ khí, cảm thấy đầu của thanh kiếm của Elden đang kề vào cổ họng của mình.

"Đầu hàng đi!" Elden ra lệnh.

Thor trừng mắt lên nhìn nó, thấy vị mặn của máu trên môi mình.

"Không bao giờ," cậu nói, giọng thách thức.

Elden nhăn mặt, giơ thanh kiếm lên, và chuẩn bị chém xuống. Thor không thể làm được gì nữa. Cậu ở đó chờ cú đánh.

Khi thanh gươm hạ xuống, Thor nhắm mắt lại và tập trung. Cậu cảm thấy thế giới đang quay chậm lại, cảm thấy mình được dịch chuyển tới vương quốc khác. Đột nhiên cậu có thể cảm thấy sự dao động của thanh kiếm trong không khí, chuyển động của nó, và cậu muốn vũ trụ ngăn nó lại.

Cậu cảm thấy cơ thể mình đang nóng lên, ngứa ran, và khi cậu tập trung, cậu cảm thấy có cái gì đó xảy ra. Và cậu thấy mình có thể kiểm soát nó.

Đột nhiên thanh kiếm bị đóng băng trong không trung. Thor đã sử dụng quyền năng của mình để ngăn nó lại.

Elden cầm thanh kiếm, cảm thấy bối rối, rồi sau đó Thor sử dụng sức mạnh tâm trí của mình để nắm và siết chặt cổ tay Elden. Trong tâm tưởng, cậu siết càng ngày càng chặt hơn, trong khoảnh khắc, Elden kêu lên và làm rơi thanh kiếm.

Đám người xung quanh đứng yên lặng, chết chôn, nhìn Thor, mắt mở to ngạc nhiên và sợ hãi.

"Hắn là một con quỷ!" một đứa hét lên.

"Là một thầy phù thủy!" đứa khác hét lên.

Thor bị choáng ngợp. Cậu không hiểu nổi những hành động cậu vừa thực hiện. Nhưng cậu biết rõ điều đó là không bình thường. Cậu vừa tự hào lại vừa thấy xấu hổ, vừa thấy kích thích lại vừa sợ hãi.

Kolk bước về phía trước, chen vào vòng tròn, đứng giữa Thor và Elden.

"Đây không phải là nơi dành cho phép thuật, thằng nhóc, bất kể mày là ai", anh ta hăm dọa Thor. "Đây là nơi để chiến đấu. Mày đã bất chấp các quy định chiến đấu của chúng ta. Mày phải suy nghĩ lại về những việc mày vừa làm. Tao sẽ gửi mày đến một nơi nguy hiểm thật sự, và chúng ta sẽ xem phép thuật liệu có bảo vệ được mày. Hãy báo cáo cho đội tuần tra ở Canyon."

Có tiếng thở hổn hển trong đội ngũ Legion, và tất cả đều nín lặng. Thor không hiểu điều đó nghĩa là gì, nhưng cậu biết rằng dù là gì đi chăng nữa thì đây cũng không phải là điều tốt lành dành cho cậu.

"Anh không thể gửi cậu ấy đến Canyon được!" Reece phản đối. "Cậu ấy là người mới. Cậu ấy sẽ bị thương."

"Ta sẽ làm bất cứ điều gì ta muốn, chàng trai ạ" Kolk nhả mặt nhìn Reece. "Cha cậu chẳng có ở đây để che chở cho cậu, hoặc cho cậu ta đâu. Ta điều hành đội ngũ Legion này. Nên cậu hãy xem chừng lời nói của mình—cậu là người của hoàng tộc cũng không có nghĩa là cậu có quyền nói những câu quá giới hạn."

"Tốt thôi," Reece trả lời. "Vậy thì tôi sẽ đi cùng cậu ấy!"

"Tôi cũng vậy!" O'Connor bèn lên bước về phía trước.

Kolk nhìn kĩ bọn họ, chậm chậm lắc đầu.

"Lũ ngốc. Là các người chọn đấy nhé. Hãy đi cùng nó đi, nếu các người đã thích như vậy."

Kolk quay lại nhìn Elden. "Đừng nghĩ người thoát dễ dàng như vậy" anh ta nói với hắn.

"Người khơi mào chuyện này. Người cũng phải trả giá. Người sẽ cùng bọn chúng đi tuần đêm nay."

"Nhưng thưa chỉ huy, anh không thể đưa tôi đến Canyon!" Elden phản đối, đôi mắt mở to vì sợ hãi. Đây là lần đầu tiên Thor thấy hắn ta sợ hãi.

Kolk bước lên một bước, lại gần Elden, chấp tay lên hông. "Sao tao lại không thể?", Anh ta nói. "Tao không những có thể đưa mày tới đó, mà còn có thể đưa mày ra khỏi đội quân Legion, và gửi mày đến nơi xa xôi nhất vương quốc nếu mày tiếp tục cãi lời tao."

Elden nhìn đi chỗ khác, bối rối đến mức không thể trả lời.

"Còn ai muốn tham gia cùng bọn chúng không?" Kolk hét to.

Những đứa khác, lớn xác hơn, nhiều tuổi hơn và khỏe mạnh hơn, tất cả quay mặt đi vì sợ hãi. Thor nuốt nước bọt khi nhìn những khuôn mặt lo lắng xung quanh, và tự hỏi Canyon kinh khủng đến mức nào.

CHƯƠNG MƯỜI NĂM

Thor đi dọc theo con đường đất đã bị chà đạp lên nhiều lần, hai bên là Reece, O'Connor, và Elden. Bốn người họ còn chưa kịp nói lời nào với nhau kể từ khi họ rời đi, có lẽ họ vẫn còn bị sốc. Thor nhìn qua Reece và O'Connor với một cảm giác biết ơn mà cậu chưa bao giờ biết đến trước đây. Cậu không dám tin họ lại tự hành xác bản thân để tham gia cùng cậu như thế này. Cậu cảm thấy mình đã tìm được những người bạn thật sự, họ giống như những người anh em hơn. Cậu vẫn chưa biết những gì đang chờ đợi mình ở hẻm núi tử địa Canyon, nhưng dù phải đối mặt với bất cứ điều gì, cậu cũng thấy hạnh phúc khi có họ ở bên mình.

Eden, cậu cố gắng không nhìn cậu ta. Cậu có thể thấy cậu ta đang lấy chân đá những hòn sỏi nhỏ, với cơn giận dữ cháy âm ỉ, có thể thấy cậu ta khó chịu và buồn bực như thế nào khi phải ở đây, tuần tra cùng họ. Nhưng Thor không cảm thấy cậu ta đáng thương chút nào. Như Kolk đã nói, cậu ta khởi xướng mọi thứ. Cậu ta xứng đáng bị như vậy.

Bốn người họ, một nhóm khốn khổ, bắt đầu xuống con đường, đi theo hướng đã định. Họ đã đi bộ hàng giờ, bây giờ đã là cuối chiều, và Thor cảm thấy chân mình rã rời. Cậu cũng đã đói. Cậu chỉ được phát một bát nhỏ lúa mạch hầm cho bữa trưa và hy vọng rằng sẽ có đồ ăn ở những nơi họ đi qua.

Tuy nhiên, có điều mà cậu còn lo lắng hơn. Cậu nhìn xuống chiếc áo giáp mới, và biết nó sẽ chẳng được phát cho mình nếu không có một lý do quan trọng. Trước khi rời đi, bốn người họ đã được phát cho một chiếc áo giáp dành cho quân cận vệ mới: áo giáp lưới mắt xích bên trong có lớp da. Kèm theo đó là thanh kiếm ngắn làm bằng thứ kim loại chưa được tinh chế, không phải là chất liệu thép đặc biệt dùng để rèn kiếm cho các hiệp sĩ. Nhưng có còn hơn không, sẽ an tâm hơn khi có vũ khí đeo bên mình, thêm nữa, tất nhiên là cái ná bắn đá, cậu vẫn thường mang theo. Mặc dù cậu biết rằng nếu họ đối mặt với những rắc rối thực sự tối nay thì những vũ khí và áo giáp họ được phát cho là chưa đủ. Cậu mong ước có được những loại vũ khí và áo giáp thượng hạng đang có trong đội quân Legion: những thanh kiếm dài và vừa với thứ kim loại tốt nhất, giáo ngắn, những quả chùy, dao găm, kích. Nhưng những thứ này thuộc về những người tiếng tăm và có thanh danh, từ những gia đình có tiếng, những người có đủ khả năng để sở hữu những thứ đó. Nó không dành cho Thor, con trai người chăn cừu nghèo khó.

Khi họ hành quân xuống con đường dài bất tận thì hoàng hôn đã bắt đầu buông, xa dần cổng chào của Kinh thành, hướng về nơi chia cắt xa xôi của hẻm núi tử địa Canyon, Thor không ngừng cảm thấy tất cả là do lỗi của cậu. Vì lý do nào đó, một vài người trong số các thành viên đội quân Legion căm ghét cậu. Như thế họ phần nộ vì sự hiện diện của cậu. Điều đó thật vô lý. Nó làm tâm trạng cậu nặng trĩu. Trong cuộc đời mình cậu chẳng mong muốn gì hơn là tham gia cùng họ. Bây giờ ước muốn ấy đang tan vỡ bởi cách họ đối xử với cậu; cậu sẽ không bao giờ được chấp nhận bởi những người cùng trong đội quân với mình?

Bây giờ, trên hết mọi thứ, cậu bị bắt hành quân thật xa để thực hiện nhiệm vụ tại hẻm núi tử địa Canyon. Điều đó thật bất công. Cậu không phải là người khơi mào cuộc ẩu đả, và khi cậu sử dụng nguồn sức mạnh của mình, dù nó là gì, thì cậu không hề chủ định. Cậu vẫn không hiểu thứ năng lượng ấy. Không hiểu chúng xuất phát từ đâu, và làm như thế nào để cậu có thể triệu hồi chúng, hoặc làm thế nào để chúng biến mất. Cậu nhẽ ra không đáng bị trừng phạt vì điều đó.

Thor không biết nhiệm vụ tại Canyon có ý nghĩa như thế nào, nhưng từ thái độ của những người khác, rõ ràng, nó không hề được mong đợi chút nào. Cậu băn khoăn liệu mình bị đẩy đi như này có phải để bị tiêu diệt hay không, nếu họ dùng cách này để ép buộc cậu rời khỏi đội quân Legion. Cậu quyết không bao giờ từ bỏ.

“Còn bao xa nữa thì có thể tới hẻm núi Canyon?” O'Connor hỏi, phá tan không khí tĩnh lặng.

“Không còn xa nữa,” Elden trả lời. “Chúng ta sẽ không rơi vào tình trạng thảm thương như này nếu không phải vì thằng Thor.”

“Chính cậu mới là người gây chiến, còn không nhớ à?” Reece ngắt lời.

“Nhưng tôi chiến đấu dành hoàng, không như nó,” Elden phản đối.” Ngoài ra, nó xứng đáng bị đối xử như vậy.”

“Tại sao?” Thor hỏi, muốn biết câu trả lời đang đốt cháy tâm can cậu.

“Tại sao tôi xứng đáng bị như vậy?”

“Bởi vì, đối với chúng tao mà không thuộc về nơi này. Mà có vị trí ở đội quân Legion một cách không minh bạch. Không như cách chúng tao được chọn lựa. Mà đã làm trò khỉ của mà, cố chiến đấu để được vào.”

“Nhưng đó không phải là nghĩa vụ của chiến binh Legion sao? Chiến đấu?” Reece trả lời “Tôi cho rằng Thor xứng đáng có vị trí của mình hơn ai hết trong số chúng ta. Chúng ta đơn thuần là được nhận vào. Còn cậu ta phải nỗ lực và chiến đấu để đạt được những thứ không được dành cho cậu ta.”

Elden nhún vai, có vẻ không mấy ấn tượng.

“Quy định là quy định. Nó không được chọn. Nó không nên ở gần chúng ta. Đó là lý do tại sao tao cho nó ăn đòn.”

“Được, cậu sẽ không thể đẩy tôi đi được đâu,” Thor đáp trả, giọng run rẩy, cậu sẽ chịu đựng được tất cả.

“Chúng tao sẽ chống mắt lên xem mà sẽ ra sao,” Elden lẩm bẩm không rõ tiếng.

“Vậy đó là tất cả những gì mà nghĩ sao?” O’Connor hỏi.

Elden không nói thêm tiếng lần nào nữa, lẩm lũi bước đi. Thor cảm thấy lòng quặn thắt. Cậu cảm thấy chua xót khi có quá nhiều kẻ thù ghét, mặc dù cậu không hiểu nổi tại sao. Cậu không thích cảm giác này chút nào.

“Đừng chú ý đến cậu ta,” Reece nói với Thor, đủ lớn để người khác nghe thấy.

“Cậu không làm gì sai. Họ phái cậu đến Canyon làm nhiệm vụ bởi vì họ thấy sức mạnh tiềm ẩn nơi cậu. Họ muốn cậu củng cố nếu không họ sẽ chẳng bận tâm làm gì. Cậu ở trong tầm ngắm của họ bởi vì cha tớ quan tâm đặc biệt đến cậu. Chỉ có vậy thôi.”

“Nhưng nhiệm vụ ở Canyon là gì vậy?” cậu hỏi

Reece hắng giọng, trông có vẻ lo lắng.

“Chính tớ cũng chưa bao giờ đến đó. Nhưng tớ được kể lại. Từ những đứa lớn tuổi hơn, và từ các anh mình. Đó là nhiệm vụ đi tuần tra. Nhưng ở phía bên kia của hẻm Canyon.”

“Phía bên kia?” O’Connor hỏi, giọng đầy sợ hãi.

“Ý cậu nói là ‘phía bên kia’?” Thor hỏi, không hiểu lắm.

Reece dò xét cậu.

“Cậu đã bao giờ đến hẻm núi tử địa Canyon chưa?”

Thor cảm thấy những người khác đang nhìn mình, và cậu lắc đầu, vẻ ngượng ngáp.

“Mày thật biết đùa,” Elden chen ngang giọng.

“Thật vậy sao?” O’Connor nhấn giọng. “Chưa từng một lần trong đời?”

Thor lắc đầu, mặt đỏ tợn. “Cha chưa bao giờ cho chúng tớ đi đâu cả. Tớ chỉ nghe kể về nó.”

“Mày chắc chưa bao giờ lộ mặt ra khỏi làng, thằng nhóc,” Elden nói. “Phải vậy không?”

Thor nhún vai, yên lặng. Đó chẳng phải điều rõ ràng sao?

“Nó chưa kìa,” Elden thêm vào, vẻ hoài nghi. “Thật không thể tin được.”

“Im đi,” Reece nói. “Hãy để cậu ta được yên. Điều đó cũng chẳng làm người tốt đẹp hơn cậu ta đâu.”

Elden cười nhạo Reece và đặt tay ngay vào bao kiếm, nhưng sau đó lại thả ngay ra. Rõ ràng, mặc dù lớn tuổi hơn Reece, nhưng nó không muốn chọc giận con trai Đức vua.

“Hẻm núi tử địa Canyon là thứ duy nhất giữ cho vương quốc Nhẫn luôn an toàn,” Reece giải

thích. “Nó là sự ngăn cách giữa chúng ta và các bộ tộc ở khắp nơi. Nếu những người man di của tộc Wild vượt qua được nó, tất cả chúng ta coi như tiêu đời. Toàn bộ vương quốc Nhấn đều trông vào chúng ta, những chiến binh của Đức vua, để bảo vệ Canyon không bị xâm nhập vào. Chúng ta đi tuần tra mọi lúc – chủ yếu ở phía bên này, và thì thoảng, ở phía bên kia. Chỉ có một cây cầu duy nhất được bắc ngang qua, có duy nhất một con đường vào hoặc ra, và những chiến binh Silver ưu tú nhất đứng canh giữ suốt ngày đêm.”

Thor đã nghe nhiều về hẻm núi tử địa Canyon, được kể những câu chuyện kinh hoàng về những thứ hắc ám lẫn khuất ở phía bên kia, để chế hắc ám hùng mạnh luôn bủa vây Vương quốc Nhấn, và sự đe dọa của chúng đối với cuộc sống luôn thường trực như thế nào. Đó là lý do cậu muốn gia nhập đội quân Legion của Nhà vua: để bảo vệ gia đình và vương quốc của mình. Cậu thấy chán ghét khi nghĩ đến việc những chiến binh khác luôn phải xả thân để bảo vệ mình ở chiến trường trong khi mình thì sống an nhàn trong vòng tay bảo vệ đó. Cậu muốn phục vụ vương quốc mình, đứng lên chống lại những kẻ hắc ám. Cậu có thể cảm nhận thấy rằng sẽ chẳng có ai quả cảm hơn những người chiến binh đang đứng gác lối vào hẻm núi tử địa Canyon.

“Hẻm núi tử địa Canyon rộng một dặm, bao bọc toàn bộ Vương quốc Nhấn,” Reece giải thích. “Không dễ dàng chút nào để có thể vượt qua được nó. Nhưng tất nhiên các chiến binh không chỉ canh chừng bọn man di đó. Còn có hàng triệu những sinh vật ở ngoài đó, và nếu chúng muốn xâm nhập vào, chúng sẽ bị chặn lại bởi lực lượng canh gác của chúng ta. Chúng có thể xâm nhập vào bất kỳ lúc nào nếu chúng ta không cảnh giác. Sức mạnh con người chỉ hỗ trợ thêm cho lá chắn năng lượng Canyon. Sức mạnh thực sự giữ chúng ta luôn an toàn chính là thanh Gươm.”

Thor quay sang. “Thanh Gươm?”

Reece nhìn cậu.

“Thanh gươm Định mệnh. Cậu đã biết về truyền thuyết đó chưa?”

“Những thằng quê mùa như nó chắc chưa bao giờ nghe về điều đó,” giọng Elden vang lên

“Dĩ nhiên tôi biết điều đó,” Thor ngắt lời, bảo vệ suy nghĩ của mình. Không những cậu biết điều này, mà cậu còn luôn suy ngẫm về truyền thuyết đó. Cậu ước muốn được nhìn thấy nó. Thanh gươm Định mệnh chỉ xuất hiện trong những câu truyện kể, thanh gươm vạn năng, mà năng lượng của nó có sức mạnh huyền ảo, bảo vệ Vương quốc Nhấn chống lại những thế lực xâm lược.

“Thanh Gươm đang ở trong Cung điện Đức vua đó hả?”

Reece gật đầu.

“Nó đã tồn tại cùng các thành viên trong hoàng tộc qua nhiều thế hệ. Nếu thiếu nó, Vương quốc Nhấn sẽ không còn gì. Tất cả sẽ bị tàn phá.”

“Nếu chúng ta được bảo vệ như vậy tại sao còn phải mất công đi tuần tra hẻm núi tử địa Canyon làm gì?” Thor hỏi.

“Thanh gươm chỉ ngăn chặn được những mối đe dọa lớn,” Reece giải thích. “Những sinh vật hắc ám có thể luôn nén lút ở đâu đó. Đó là vì sao chúng ta cần những người canh giữ. Một con quái thú có thể vượt qua hẻm núi Canyon, hoặc thậm chí một nhóm nhỏ trong số chúng, có thể liều lĩnh vượt qua cây cầu hoặc chúng có thể leo xuống tận cùng phía dưới hẻm núi tử địa Canyon, và trèo lên vách để đột nhập vào. Nhiệm vụ của chúng ta là phải canh chừng chúng. Thậm chí chỉ một con thôi cũng gây ra rất nhiều thương vong. Năm trước, Một con quái thú đã xâm nhập vào được và giết hại đã man nửa số trẻ em trong một ngôi làng trước khi bị bắt. Thanh gươm làm được rất nhiều việc, nhưng chúng ta cũng là một phần không thể thiếu.

Thor đã hiểu tất cả, cậu tự hỏi. Hẻm tử địa Canyon bao la như vậy, nhiệm vụ của họ thật quan trọng, cậu không thể tin được là cậu cũng góp phần cho mục đích cao cả này.

“Nhưng thậm chí khi biết được tất cả những điều này, tớ cũng không thể lý giải được một cách đầy đủ,” Reece nói. “Còn có nhiều điều bí ẩn về Canyon hơn thế.” Cậu ta yên lặng.

Thor nhìn cậu ta và cảm nhận thấy điều gì đó giống như là sợ hãi và tự lự trong ánh mắt.

“Tớ phải giải thích như nào bây giờ nhỉ?” Reece nói, cố lựa từ ngữ chuẩn xác nhất. Cậu ta hắng giọng.

“Hẻm núi tử địa Canyon rộng lớn hơn nhiều so với những gì chúng ta nghĩ. Canyon là...”

“Canyon là nơi dành cho những người đàn ông,” một giọng nói vang lên.

Tất cả quay về phía phát ra giọng nói và tiếng vó ngựa.

Thor mở to mắt. Đang chạy nước kiệu đến bên họ, người chiến binh trong bộ áo giáp kín người, với những thứ vũ khí dài sáng loáng treo ở bên thân con chiến mã dị thường của anh ta, là Erec. Anh ta nhìn xuống mỉm cười với bọn họ, mắt nhìn Thor không dời.

Thor nhìn lên sững sốt.

“Đó là nơi sẽ rèn luyện các cậu thành một người đàn ông,” Erec thêm vào, “nếu các cậu vẫn chưa thực sự như vậy.”

Thor đã không gặp Erec từ cuộc thi cưỡi ngựa đấu thương, và cảm thấy rất nhẹ nhõm khi thấy sự hiện diện của anh, nhẹ nhõm khi có một hiệp sĩ thực sự ở đây với họ khi họ đi về phía Canyon—không ai khác, chính là Erec. Thor thấy bất khả chiến bại khi có anh, và lòng thầm cầu mong anh sẽ đi cùng với bọn họ.

“Anh đang làm gì ở nơi này vậy?” Thor hỏi. “Có phải anh đang đi cùng chúng em không?” cậu hỏi, hy vọng giọng cậu không để lộ sự háo hức quá mức.

Erec ngả người ra sau rồi cười.

“Đừng quá lo lắng, chàng trai trẻ,” anh ta nói. “Ta sẽ đi cùng các cậu.”

“Thật vậy chứ?” Reece hỏi.

“Đó là truyền thống của các hiệp sĩ Silver, luôn đi cùng các thành viên Legion khi họ lần đầu đi tuần tra. Ta cũng không ngoại lệ.”

Erec quay sang và nhìn vào Thor.

“Dẫu sao thì ngày hôm qua cậu đã giúp ta.”

Thor cảm thấy trái tim mình ập ập, thấy phấn chấn khi có sự hiện diện của Erec. Cậu hướng mắt về phía những người bạn mình. Cậu ở đây, được hộ tống bởi hiệp sĩ vĩ đại nhất của vương quốc, khi họ hướng về phía hẻm núi tử địa Canyon. Hầu như nỗi sợ của cậu đã trôi xa.

“Tất nhiên, ta sẽ không ra ngoài tuần tra cùng các cậu,” Erec thêm vào, “Nhưng ta sẽ đưa các cậu qua cầu, và tới trại của mình. Sau đó nhiệm vụ của các cậu là đi khám phá, tuần tra, tự lực từ đó.”

“Đó là niềm vinh dự lớn lao, thưa anh,” Reece nói.

“Cám ơn anh rất nhiều,” O'Connor và Elden đồng thanh lên tiếng

Erec cúi xuống nhìn Thor, mỉm cười.

“Rốt cuộc, cậu sẽ là cận vệ thứ nhất của ta, ta không để cậu hi sinh được.”

“Thứ nhất?” Thor hỏi, trái tim như muốn nổ tung

“Feithgold đã bị gãy chân trong cuộc cưỡi ngựa đấu thương. Cậu ta sẽ phải đi chữa trị tối thiểu mất tám tuần. Cậu bây giờ là cận vệ thứ nhất của ta. Và quá trình huấn luyện của chúng ta sẽ bắt đầu ngay, sẵn sàng chứ?”

“Dạ, tất nhiên rồi, thưa chỉ huy,” Thor đáp lời.

Tâm trí của Thor đang bay bổng. Lần đầu tiên trong quãng thời gian vừa rồi, cậu cảm thấy như thể vận may cuối cùng cũng đến với cậu. Bây giờ cậu là cận vệ thứ nhất của chiến binh vĩ đại nhất. Cậu cảm thấy mình có một bước nhảy vọt so với tất cả những người bạn của mình.

Năm người họ tiếp tục đi, hướng về phía tây cho tới khi mặt trời lặn, Erec cưỡi ngựa chậm chậm phía sau lưng họ.

“Chắc anh đã đến Canyon rồi, thưa chỉ huy?” Thor hỏi.

“Nhiều lần rồi,” Erec đáp lại. “Cuộc tuần tra lần đầu của ta diễn ra khi ta bằng tuổi các cậu.”

“Làm cách nào anh tìm thấy nó?” Reece hỏi.

Bốn cậu bé quay lại và nhìn Erec chăm chú, lòng đầy hứng khởi. Erec im lặng cười ngượng một lúc, nhìn về phía trước mặt, bắt đầu mở lời.

“Lần đầu tiên của ta là một trải nghiệm thật khó quên. Thật khó để giải thích. Đó là một nơi tuyệt đẹp, đầy mê hoặc, nhưng cũng rất lạ lẫm và huyền bí. Ở phía bên kia là những nguy hiểm không thể lường trước được. Cây cầu bắc qua dài và dốc. Có rất nhiều người của ta đi tuần tra—nhưng lúc nào cũng vậy, các cậu cảm thấy mình cô độc. Nó vốn dĩ là vậy. Nó nuốt những chàng trai sắp trưởng thành trong cái bóng của nó. Những chiến binh của chúng ta đã tuần tra nó hàng trăm năm rồi. Nó là nghi lễ của chuyển đi. Các cậu sẽ không hiểu hết được nguy hiểm và không thể trở thành hiệp sĩ nếu thiếu cuộc tuần tra ở nơi này.

Vừa nói dứt lời, anh ấy lại trở về với sự im lặng. Bốn cậu bé nhìn nhau, lòng cảm thấy nôn nao.

“Sẽ có cuộc giao tranh phía bên kia dành cho chúng ta không, thưa chỉ huy?” Thor hỏi.

Erec nhún vai.

“Điều gì cũng có thể xảy ra, khi chúng ta gặp phải tộc người Wild. Chắc không có đâu. Nhưng cũng không loại trừ điều đó.”

Erec cúi xuống nhìn Thor.

“Em có muốn trở thành cận vệ xuất sắc nhất, và một ngày, thành một chiến binh vĩ đại nhất không?” anh hỏi, nhìn trực diện vào Thor

Trái tim Thor đập nhanh hơn.

“Chắc chắn rồi, thưa chỉ huy, hơn bất cứ điều gì.”

“Vậy sẽ có rất nhiều thứ em phải học,” Eric nói. “Sức mạnh thôi thì chưa đủ; sự nhanh nhẹn thôi cũng chưa đủ, là một người chiến đấu giỏi nhất cũng vậy. Có những thứ khác nữa, quan trọng hơn mọi thứ.”

Erec lại rơi vào im lặng, và Thor không thể đợi lâu hơn nữa.

“Là gì vậy, thưa chỉ huy?” Thor hỏi. “Điều gì mới là quan trọng nhất?”

“Em phải có một tinh thần sáng suốt,” Erec đáp lại. “Không bao giờ được sợ hãi. Em phải đi vào những khu rừng tối tăm nhất, tham gia vào những trận chiến ác liệt nhất, bằng một tinh thần hoàn toàn trầm tĩnh. Lúc nào em cũng phải thể hiện tinh thần thư thái, bất kỳ khi nào và nơi nào em đến. Đừng bao giờ tỏ ra sợ hãi, luôn đề phòng, không bao giờ chủ quan, và cần phải chăm chỉ. Đừng bao giờ mong đợi một điều xa xỉ rằng người khác bảo vệ mình. Em không phải là một thường dân nữa. Em giờ đây là người của Đức vua. Những phẩm chất vĩ đại nhất của người chiến binh là lòng cam đảm và sự điềm tĩnh. Đừng sợ nguy hiểm. Mong đợi. Nhưng đừng tìm kiếm.

“Vương quốc Nhẫn chúng ta sinh sống,” Erec tiếp tục, “vương quốc của chúng ta. Nó như thể là chúng ta, cùng tất cả người dân của ta, đứng lên bảo vệ, chống lại các bộ tộc trên khắp thế gian này. Nhưng thực ra không phải như thế. Chúng ta được bảo vệ bởi hẻm núi tử địa Canyon, và bởi những sức mạnh thần bí của nó. Chúng ta sống trong một chiếc nhẫn phù thủy. Đừng quên điều đó. Chúng ta sống và chết bởi phép thuật, chúng ta chẳng là gì cả. Chẳng có an ninh ở đây đâu, chàng trai, ở cả hai phía của hẻm núi Canyon. Sức mạnh thần bí biến mất, phép thuật biến mất, chúng ta sẽ chẳng còn gì.”

Họ hành quân trong yên lặng một lúc lâu, khi Thor nhớ lại những lời nói của Erec cứ luẩn quẩn trong tâm trí cậu. Cậu cảm thấy như Erec mang đến cho một cậu thông điệp bí ẩn, như thể anh ta đang kể cho cậu điều đó, Dù năng lượng trong người cậu có ra sao, phép thuật được hội tụ như thế nào, điều đó chẳng có gì phải xấu hổ cả. Đó có thể là điều tự hào, là nguồn gốc của mọi năng lượng của vương quốc. Thor cảm thấy khá hơn nhiều. Cậu từng cảm thấy bị đưa đến Canyon là một sự trừng phạt cho việc cậu sử dụng phép thuật, và cảm thấy tội lỗi về điều đó; nhưng bây giờ cậu cảm thấy năng lực của mình, dù chúng có là gì đi chăng nữa, vẫn trở thành niềm tự hào của mình.

Khi những cậu bé khác đã đi dần về phía trước, Thor và Erec tụt lại ở phía sau, Erec nhìn xuống cậu.

“Em đã tạo ra nhiều kẻ thù mạnh ở Cung điện rồi,” anh ta nói, nở nụ cười thích thú trên gương mặt.” “Kẻ thù nhiều như bạn, có vẻ vậy.”

Thor đỏ mặt, xấu hổ.

“Em không rõ, thưa chỉ huy. Em không có ý định đó.”

“Những ý định đó không tạo ra kẻ thù. Chính sự đổ kỵ mới tạo ra chúng. Em phải tìm cách điều tiết nó. Đó không nhất thiết là điều xấu. Em chính là trung tâm của sự điều tiết.”

Thor gãi đầu, cố gắng hiểu điều đó.

“Nhưng em không biết tại sao.”

Erec vẫn nhìn cậu với nụ cười.

“Chính Hoàng hậu là kẻ thù lớn nhất của em. Em phải tìm cách nào đó để làm hòa với bà.”

“Mẹ em?” Reece hỏi, quay người hỏi, “Tại sao?”

“Đó là một câu hỏi thực sự chính bản thân ta cũng đang băn khoăn,” Erec nói.

Thor cảm thấy tâm trạng thật tồi tệ. Hoàng hậu? Kẻ thù? Cậu đã làm gì bà? Cậu không thể hiểu nổi. Cậu đâu có quan trọng đến mức bà phải chú ý đến mình? Cậu hầu như không biết những gì đang xảy ra quanh mình.

Đột nhiên, có điều gì đó làm cậu chợt nhớ ra.

“Đó có phải lý do em bị đưa ra ngoài này không? Tới Canyon?” cậu hỏi.

Erec quay lại và nhìn trực diện về phía trước, gương mặt trở lên nghiêm trang.

“Có thể do bà ấy,” anh nói, vẻ suy tư, “Có thể lắm.”

Thor băn khoăn về những điều mình đã làm để gây ra những kẻ thù địch. Cậu đã vô tình bước vào cung điện nơi cậu không hề biết gì về nó. Cậu chỉ muốn là thành viên của đội quân Legion. Cậu chỉ theo đuổi sự đam mê và mơ ước của mình, và cố gắng thực hiện để đạt được nó. Cậu không nghĩ làm như vậy lại gây ra sự đổ kỵ và ghen ghét. Cậu quay cuồng trong những suy nghĩ, giống như một câu đố, mà lời giải đáp không được tìm ra.

Khi Thor còn mải mê với những suy tư, họ đã lên đến đỉnh một cái gò, và khi cảnh tượng hiện ra trước mặt họ, tất cả những suy nghĩ khác đều bay biến. Hơi thở của Thor được bay xa—không chỉ bởi những cơn gió mạnh.

Trải dài trước mắt họ, xa ngút tầm mắt, là hẻm núi tử địa Canyon. Đó là lần đầu tiên Thor được nhìn thấy nó, và cảnh tượng làm cậu bị choáng ngợp, cậu đứng như mọt rế ở đó, không nhúc nhích. Đó là khung cảnh vĩ đại và hoành tráng nhất mà cậu từng thấy. Khe nứt sâu khổng lồ trên trái đất dường như trải dài bất tận, chỉ được bắc qua duy nhất bởi cây cầu hẹp và đơn lẻ với hàng dài quân lính bên trên. Cây cầu dường như kéo dài đến nơi tận cùng của trái đất.

Hẻm núi tử địa Canyon trở lên bừng sáng với màu xanh của những tán cây vươn cao vút xen lẫn với màu xanh lam từ ánh sáng hoàng hôn, và những tia sáng lấp lánh dội ngược lại từ các vách đá. Khi cậu lấy lại cảm giác, cậu bắt đầu bước đi tiếp cùng những người khác, càng lúc càng gần cây cầu, cho đến khi cậu có thể nhìn xuống bên dưới, những vách đá dựng ngược của hẻm Canyon, sâu hun hút, đến nỗi không biết là nó có đáy hay không hoặc giả như có thì chỉ là những đám mây bị bao phủ mà thành. Các tảng đá xếp trên những vách đá trông như đã trải qua hàng triệu năm rồi, được tạo thành hình dáng do những cơn bão quét qua hàng thế kỷ trước. Đó là nơi nguyên sơ nhất mà cậu từng thấy. Cậu không biết trái đất này lại rộng lớn, hùng vĩ và sống động đến vậy.

Như thế cậu đã đến nơi khởi tạo vạn vật.

Thor cũng nghe thấy tiếng thở gấp của những người khác xung quanh mình.

Suy nghĩ về việc bốn người họ đi tuần tra hẻm núi tử địa Canyon dường như thật nực cười. Họ thật nhỏ bé so với cảnh tượng nơi này.

Khi họ đi tới cây cầu, những người lính đứng như tượng ở hai phía, đầy tập trung, làm thành lối đi cho cuộc tuần tra mới. Thor cảm thấy nhịp tim đập nhanh hơn.

“Tớ không biết làm thế nào để bốn người chúng ta có thể tuần tra được nơi này,” O’Connor nói.

Elden cười khẩy. “Có nhiều người tuần tra bên cạnh chúng ta. Chúng ta đơn thuần chỉ là bánh răng trong một cỗ máy.”

Khi họ bước qua cây cầu, âm thanh duy nhất có thể nghe thấy được là tiếng gió gào thét, tiếng bước chân của họ và con ngựa của Erec, đi dọc chiếc cầu. Tiếng guốc ngựa để lại những thanh âm rỗng và làm tăng thêm cảm giác yên tâm, điều có thật duy nhất Thor có thể bầu víu ở nơi đây kỳ lạ như thế này.

Chẳng một ai trong số những lính gác chú ý đến sự hiện diện của Erec, chẳng nói một lời nào khi đứng gác. Họ phải đi qua hàng trăm người như vậy.

Thor không thể nào không chú ý mỗi bên họ, dọc hàng lan can, cứ cách nhau vài thước là những chiếc đầu của những kẻ xâm lược man rợ bị đinh đóng xuyên qua. Một vài cái máu vẫn còn tươi và đang nhỏ giọt.

Thor nhìn đi chỗ khác, nó quá trần trụi. Cậu không biết mình có sẵn sàng cho điều này không. Cậu cố không tưởng tượng đến những cuộc trạm chân mà kết quả sẽ là những cái sọ người bị đóng đinh xuyên qua đó, sự sống đã bị cướp mất và những điều đó đang chờ đợi cậu ở phía bên kia. cậu tự hỏi rằng họ liệu còn có thể quay trở về hay không. Mục đích của chuyến đi này là gì? Có phải là để trừ khử cậu?

Cậu nhìn qua mép cầu, thấy những vách đá sâu hun hút, và nghe thấy tiếng rít lên của một con chim ở phía xa; đó là âm thanh cậu chưa bao giờ nghe thấy trước kia. Cậu băn khoăn không biết đó là loại chim gì và băn khoăn về những thú vật kỳ dị khác lẫn khuất ở phía bên kia.

Nhưng những con vật đó không phải là mối bận tâm thực sự đối với cậu, thậm chí ngay cả những cái sọ bị đóng đinh xuyên qua. Hơn bất kỳ điều gì, đó là cảm giác về nơi này. Cậu không thể nói rằng đó là sương mù, tiếng gió hú hay sự bao la của bầu trời rộng mở cũng như ánh sáng phản chiếu của mặt trời—mà là một điều gì đó về nơi này thật kỳ lạ, nó quẩn lẩn cậu và làm cậu kích động. Cậu cảm thấy một nguồn năng lượng ma thuật nặng nề đang bao vây họ. Cậu băn khoăn không biết đó có phải là sự bảo vệ của Thanh gươm hay không, hay thứ sức mạnh xa xưa nào khác. Cậu cảm thấy như thể mình không chỉ đi qua một vùng đất, mà còn đang vượt qua sự tồn tại của một thế giới khác.

Chỉ vài ngày trước, cậu còn là một cậu nhóc mục đồng chăn cừu trong một ngôi làng nhỏ. Lúc này hiện thực thật khó tin, lần đầu tiên trong đời, cậu trải qua cảm giác đi đêm, không được bảo vệ, ở phía bên kia hẻm núi Canyon.

CHƯƠNG MƯỜI SÁU

Khi mặt trời bắt đầu đổ bóng trên nền trời, sắc đỏ thẫm của ánh mặt trời hòa cùng màu xanh thanh thiên trên nền trời dường như bao trùm cả vũ trụ—Thor đi cùng Reece, O'Connor, và Elden xuống con đường mòn dẫn vào khu rừng của tộc người Wild. Thor chưa bao giờ chông chênh trước bờ vực cuộc đời như bây giờ. Lúc này đây chỉ có bốn người họ, Erec đã ở lại trong trại, và mặc dù họ mới vừa cãi nhau nhưng Thor cảm thấy lúc này họ cần nhau hơn bao giờ hết. Họ phải tự đi mà không có Erec. Trước khi họ chia tay, Erec đã bảo họ không phải lo gì cả, anh ấy sẽ ở lại lán; và nghe tiếng gọi của họ, anh sẽ đến ngay khi họ cần.

Điều đó giúp Thor vững tâm hơn đôi chút.

Khi cánh rừng thu hẹp lại ở trước mặt bọn chúng, Thor đưa mắt nhìn quanh nơi kỳ lạ này, bên dưới đầy các loại gai rừng và những thứ trái cây kỳ lạ. Các cành cây cổ thụ cong queo, chúng gần như chạm vào nhau, gần đến nỗi mà Thor thường xuyên phải cúi người để tránh. Những cái cây này chỉ có gai mà không hề có lá, gai nhô ra ở khắp mọi nơi. Những cây leo màu vàng rủ xuống ở khắp mọi nơi, và Thor phạm sai lầm khi với tay ra để đẩy một cành dây leo trước mặt khi nhận ra đó không phải là dây leo, mà là một con rắn. Cậu hét lên và nhảy ra khỏi chỗ đó kịp thời.

Cậu nghĩ những người khác sẽ cười vào mặt cậu, nhưng bọn họ cũng đã khum người xuống trong nỗi sợ hãi. Xung quanh họ là tiếng động kỳ quái của những loài động vật lạ. Một vài tiếng phát ra từ âm họng và trầm, một vài tiếng khác thì cao vút và the thé. Một số vang lên từ xa; những tiếng khác thì lại nghe rất gần. Trời đổ chàng vang quá nhanh khi cả đám thẳng tiến sâu hơn vào rừng. Thor cảm thấy chắc chắn rằng họ có thể bị phục kích bất cứ lúc nào. Trời càng tối, họ càng khó trông thấy nhau. Cậu nắm thanh kiếm chặt đến nỗi các đốt ngón tay của cậu tái đi, trong khi tay kia nắm chặt cái ná của mình. Những người khác cũng nắm chặt vũ khí của họ.

Lý trí của Thor bảo cậu phải mạnh mẽ, tự tin, và can đảm giống như một người hiệp sĩ. Như Erec đã dạy cậu. Đối mặt với cái chết bây giờ còn tốt hơn là luôn sống trong nỗi sợ hãi. Cậu cố hếch cằm lên và bước mạnh dạn về phía trước, thậm chí tăng tốc và đi trước những người khác vài bước. Tim cậu đập thình thịch, nhưng cậu cảm thấy như cậu đang đối mặt với nỗi sợ hãi của mình.

"Thực ra chúng ta đang đi tuần tra cái gì vậy?" Thor hỏi.

Vừa dứt lời, cậu nhận ngay ra đó có lẽ là một câu hỏi ngớ ngẩn, và cậu tin Elden sẽ lại trêu cậu.

Nhưng đáp lại sự ngạc nhiên của cậu chỉ có sự im lặng. Thor nhìn kĩ thì thấy mắt Elden trắng dã, cậu ta còn đang sợ hãi hơn cả cậu. Ít nhất thì cậu cũng cảm thấy tự tin hơn đôi chút. Thor trẻ hơn và nhỏ con hơn cậu ta, nhưng cậu ta thậm chí còn lo sợ hơn cả Thor.

"Kẻ thù, tớ đoán thế," cuối cùng Reece nói.

"Đó là ai?" Thor hỏi. "Hắn ta trông như nào?"

"Ở đây có tất cả các loại kẻ thù" Reece nói. "Bây giờ chúng ta đang ở lãnh địa của tộc Wild. Một bộ tộc man rợ, có lối sống và dòng giống của loài sinh vật hắc ám."

"Mục đích đi tuần của chúng ta là gì?", O'Connor hỏi. "Liệu chúng ta làm thế này còn có ý đồ gì khác không? Ngay cả nếu chúng ta giết được một hoặc hai người, thì liệu chúng ta có ngăn được cả triệu người phía sau không?"

"Chúng ta không đến đây để gây hấn" Reece trả lời. "Chúng ta ở đây thể hiện sự hiện diện của chúng ta, thay mặt Đức vua của chúng ta. Để cho họ biết mà không tiếp cận quá gần Canyon."

"Tớ nghĩ thà rằng thà cứ để chúng vượt qua rồi hãy đối phó", O'Connor nói.

"Không," Reece nói. "Tốt hơn là ngăn không cho chúng đến gần. Đó là lý do phải tuần tra. Chính

ít là theo như anh tớ nói."

Trái tim Thor đập dồn dập khi họ tiếp tục tiến sâu hơn vào rừng.

"Chúng ta đi được bao xa rồi?" Elden hỏi, lần đầu tiên lên tiếng, giọng run run.

"Cậu có nhớ Kolk đã nói gì không? Chúng ta phải lấy cờ hiệu màu đỏ và mang nó về," Reece nói. "Đó là bằng chứng cho việc chúng ta đã đi tuần tra đủ xa."

"Tớ chẳng thấy lá cờ đỏ đâu cả", O'Connor nói. "Thực tế, tớ chỉ thấy một điều. Làm sao chúng ta quay trở lại?"

Không ai trả lời. Thor đang nghĩ điều tương tự. Làm sao họ có thể tìm thấy lá cờ hiệu trong màn đêm đen kịt này? Cậu bắt đầu tự hỏi liệu đây có phải là sự đánh lừa, một bài tập, một cuộc chơi tâm lý mà Legion áp dụng với bọn cậu. Cậu lại nghĩ đến lời nói của Erec, về những kẻ thù của mình ở cung điện. Cậu đã có dự cảm xấu về cuộc tuần tra này. Liệu họ đã bị gài trước chăng?

Thình lình, có một tiếng kêu khủng khiếp rít lên, tiếp theo sau là chuyển động bên trong các cành cây, có một thứ gì đó rất lớn chạy cắt qua đường của họ. Thor rút kiếm ra, những người khác cũng làm theo. Khi kiếm đồng loạt rút ra khỏi bao, tiếng kim loại va vào kim loại bao trùm không gian. Tất cả bọn họ đều đứng yên tại chỗ, chĩa kiếm ra trước mặt, nhìn khắp mọi hướng đầy lo lắng.

"Cái gì thế?" Elden kêu lên, giọng nói của cậu ta khàn đi vì sợ hãi.

Con vật đó lại chạy vụt qua con đường của họ, chạy từ đầu này đến đầu kia khu rừng, và lần này họ có thể nhìn rõ nó hơn.

Vai Thor nói lỏng khi cậu nhận ra nó.

"Chỉ là một con nai thôi mà" cậu nói, cảm thấy nhẹ nhõm. "Con nai kì lạ nhất mà tớ từng nhìn thấy, nhưng dù sao cũng chỉ là một con nai."

Reece cười, giọng cười mang lại cảm giác yên tâm, một nụ cười quá già dặn so với tuổi của cậu ta. Khi Thor nghe thấy, cậu nhận ra đó là tiếng cười của một vị vua tương lai. Cậu cảm thấy an tâm hơn khi có người bạn này ở bên mình. Sau đó cậu cũng cười theo. Họ chỉ lo sợ hãi huyền.

"Tôi không hề biết rằng giọng nói của cậu khàn đi khi cậu sợ hãi đâu đấy" Reece chế giễu Elden, cậu lại cười tiếp.

"Nếu tôi mà nhìn thấy cậu, tôi sẽ cho cậu ăn vài quả dấm" Elden nói.

"Tôi thấy cậu rất rõ" Reece nói. "Đến đây thử đi."

Elden ném một cái lườm vào cậu, nhưng không dám di chuyển. Thay vào đó, cậu ta đút lại thanh kiếm vào trong bao, giống những người khác. Thor ngưỡng mộ Reece vì đã dám trả đũa Elden; Elden chế giễu tất cả những người khác—cậu ta xứng đáng nhận lại điều đó. Cậu ngưỡng mộ Reece vì đã can đảm như vậy bởi vì dù sao đi nữa Elden vẫn to gấp đôi bọn họ.

Cuối cùng thì Thor cũng cảm thấy trút bỏ được sự căng thẳng. Họ đã có cuộc chạm trán đầu tiên, tâm lý đóng băng đã được phá bỏ, và họ vẫn còn sống. Cậu ngả người ra sau và cười, cảm thấy hạnh phúc vì vẫn còn sống.

"Cứ cười đi, thằng nhóc kì quái" Elden nói. "Chúng ta hãy xem ai là người cuối cùng còn cười."

Tôi không cười cậu, giống Reece, Thor nghĩ. Tôi chỉ thấy nhẹ nhõm khi vẫn còn sống.

Nhưng cậu chẳng thêm nói ra; cậu biết rằng không có điều gì cậu có thể nói để thay đổi lòng hận thù mà Elden dành cho cậu.

"Nhìn kìa!" O'Connor hét lên. "Ở đó!"

Thor nheo mắt nhưng hầu như không thể nhìn thấy cậu ta đang chỉ tay vào cái gì trong màn đêm dày đặc. Rồi, cậu cũng nhìn thấy nó: cờ hiệu của Legion, đang treo trên một cành cây.

Tất cả bọn họ đều bắt đầu chạy về phía đó.

Elden chạy qua những người khác, gạt họ sang một bên.

"Lá cờ đỏ là của tôi!" Cậu ta hét lên.

"Tôi đã nhìn thấy nó lần đầu tiên!" O'Connor hét lên.

"Nhưng tao sẽ lấy được nó đầu tiên, và tao sẽ là người mang nó về!" Elden hét lên.

Thor nổi giận; cậu không thể tin được những hành động của Elden. Cậu nhớ lại Kolk đã nói—rằng bất cứ ai lấy được cờ hiệu sẽ được khen thưởng và nhận ra lý do tại sao Elden chạy thật nhanh đến chỗ đó. Nhưng điều đó là không thể dung thứ cho cậu ta. Họ là một nhóm, một đội chứ không phải vì bất kỳ cá nhân nào cả. Bản chất thật sự của Elden lộ ra—không người nào khác chạy đến đó, cố gắng vượt qua những người khác. Thor càng ghét Elden hơn.

Elden chạy nước rút vượt qua sau khi huých O'Connor ra, và trước khi những người khác kịp phản ứng, cậu ta đã vượt xa họ vài thước rồi vồ lấy cờ hiệu.

Đúng lúc đó, một chiếc lưới khổng lồ xuất hiện trong hư không, nhấc lên khỏi mặt đất, quăng vào không khí, chụp lấy Elden và kéo cậu lên cao. Cơ thể cậu đu đưa qua lại trước mắt họ, chỉ cách vài bước chân, như một con vật bị bắt sống trong một cái bẫy.

"Cứu tao! Cứu tao với!" Cậu ta hét lên, sợ hãi.

Tất cả bọn họ đều đi chậm lại và tiến đến gần cậu ta; Reece bắt đầu cười.

"Vâng, bây giờ thì ai là kẻ hèn nhát nhỉ?" Reece hét lên, thích thú.

"Mày thật lắm chuyện!" cậu ta hét lên. "Tao sẽ giết mày ngay khi tao xuống khỏi đây!"

"Ồ thật không?" Reece vặn lại. "Lúc đó là bao giờ hả?"

"Đưa tao xuống!" Elden hét lên, quay qua quay lại trong lưới. "Tao ra lệnh cho chúng mày đấy!"

"Ồ, ra lệnh cho bọn ta ư?" Reece nói, bật cười một lần nữa.

Reece quay lại nhìn Thor.

"Cậu nghĩ sao?" Reece hỏi.

"Tớ nghĩ cậu ấy nợ tất cả chúng ta một lời xin lỗi", O'Connor nói. "Đặc biệt là Thor."

"Tớ đồng ý", Reece nói. "Tôi nói cho cậu biết nhé" cậu ta nói với Elden. "Hãy xin lỗi cậu ấy, một cách chân thành, và tôi sẽ xem xét đưa cậu xuống."

"Xin lỗi hả?" giọng Elden vang vọng, xen với nỗi hoảng sợ. "Hàng triệu năm nữa cũng không"

Reece quay sang Thor.

"Có lẽ chúng ta nên để cục thịt này ở lại đây cả đêm nay. Đây sẽ là món ăn tuyệt vời cho các loài vật ở đây. Các cậu nghĩ sao?"

Thor cười lớn.

"Tớ nghĩ ý đó hay đấy", O'Connor nói.

"Đợi đã!" Elden rít lên.

O'Connor nhảy lên giật lấy cờ hiệu khỏi ngón tay đang treo lủng lẳng của Elden.

"Cuối cùng thì cậu cũng không đánh bại được chúng tôi để lấy chiếc cờ hiệu này", O'Connor nói.

Ba bọn họ quay người lại và bắt đầu bước đi.

"Không, chờ đã!" Elden khóc. "Các cậu không thể bỏ tôi ở đây! Các cậu sẽ không làm vậy đâu!"

Ba bọn họ tiếp tục bước đi.

"Tôi xin lỗi!" Elden bắt đầu khóc nức nở. "Làm ơn đi mà! Tôi xin lỗi!"

Thor dừng lại, nhưng Reece và O'Connor vẫn tiếp tục bước đi. Cuối cùng, Reece quay lại.

"Cậu định làm gì vậy?" Reece hỏi Thor.

"Chúng ta không thể để cậu ta ở lại đây," Thor nói. Dù Thor rất không thích Elden, nhưng cậu không nghĩ nên bỏ mặc cậu ta ở đó.

"Tại sao không?" Reece hỏi. "Tự cậu ta chuốc lấy nó."

"Nếu đổi vị trí là cậu ở trong cái lưới đó", O'Connor nói, "cậu thừa biết là cậu ta sẽ sẵn sàng để cậu lại ở đó thôi. Tại sao cậu phải bận tâm?"

"Tớ biết," Thor nói. "Nhưng cũng không có nghĩa là chúng ta nên hành động giống cậu ta."

Reece đặt tay lên hông và thở dài khi cậu ta cúi xuống và thì thầm với Thor.

"Tớ không định bỏ cậu ta lại đó cả đêm đâu. Có lẽ chỉ đến nửa đêm thôi. Nhưng cậu nói đúng. Cậu ấy không thể tự thoát ra. Biết đâu cậu ta sẽ tè dầm và lên cơn đau tim mất. Cậu quá tốt bụng. Đó là vấn đề." Reece nói khi cậu ta đặt một tay lên vai Thor. "Nhưng đó là lý do tại sao tớ đã chọn cậu làm bạn."

"Và cả tớ nữa", O'Connor nói, đặt tay lên vai kia của Thor.

Thor quay người lại, đi về phía chiếc lưới, với tay cắt nó xuống.

Elden ngã xuống với một tiếng ụcch. Cậu bò dậy, ném tấm lưới ra xa, và điên cuồng tìm trên mặt đất.

"Thanh kiếm của tôi!" Cậu ta hét lên. "Nó đâu rồi?"

Thor nhìn xuống mặt đất, nhưng tối quá chẳng thấy gì.

"Có lẽ nó phải đã vướng vào cây khi cậu bị treo lên," Thor trả lời.

"Dù nó ở chỗ nào thì bây giờ cũng đã mất rồi" Reece nói. "Cậu sẽ không bao giờ tìm thấy nó nữa đâu."

"Nhưng các cậu không hiểu" Elden nài nỉ. "Đội quân Legion. Có một quy tắc. Không bao giờ bỏ lại vũ khí. Tôi không thể trở về mà không có nó. Tôi sẽ bị đá ra khỏi đội ngũ mất!"

Thor quay lại và tìm kiếm mặt đất một lần nữa, tìm khắp các cây, tìm khắp mọi nơi. Nhưng cậu hoàn toàn không thấy bóng dáng thanh kiếm của Elden. Reece và O'Connor chỉ đứng đó, không thèm nhìn.

"Tôi rất tiếc" Thor nói, "Tôi không thấy nó."

Elden bò đến tất cả các góc ngách nhưng cuối cùng phải từ bỏ.

"Đó là do lỗi *của mày*" cậu ta nói, chỉ vào Thor. "Chính mày đã đưa chúng ta vào mớ hỗn độn này!"

"Không, không phải tôi" Thor trả lời. "Là do cậu! Tự cậu đã chạy đến lấy lá cò. Cậu đã đẩy bọn tôi ra. Cậu không thể đổ lỗi cho ai khác ngoài bản thân mình."

"Tao ghét mày!" Elden hét lên.

Cậu ta lao về phía Thor, nắm lấy áo cậu rồi quật cậu ngã xuống mặt đất. Trọng lượng của cậu ta làm Thor mất tự vệ. Thor xoay sở tìm cách lật người lại, nhưng Elden đã quay lại và ghì chặt Thor xuống. Elden to và khỏe quá, nên rất khó để giữ cậu ta lại.

Đột nhiên, mặc dù, Elden đã buông tay và lăn ra. Thor nghe thấy âm thanh của một thanh kiếm đang được rút ra khỏi vỏ, cậu nhìn lên và thấy Reece chặn Elden lại, chĩa mũi kiếm vào cổ họng cậu ta.

O'Connor tiến đến và đưa tay cho Thor, rồi kéo cậu nhanh chóng đứng lên. Thor đứng với hai người bạn của mình, nhìn xuống Elden, cậu ta vẫn nằm trên mặt đất, với thanh kiếm của Reece đang chĩa vào cổ họng.

"Cậu mà động vào bạn tôi lần nữa" Reece, nghiêm túc, chậm rãi nói với Elden, "thì tôi sẽ giết cậu."

CHƯƠNG MƯỜI BẢY

Thor, Reece, O'Connor, Elden, và Erec đang ngồi trên mặt đất, tạo thành vòng tròn xung quanh ngọn lửa. Năm người họ ngồi cau mày, im lặng, Thor ngạc nhiên bởi đêm mùa hè sao lại lạnh đến nhường vậy. Hẻm núi này có điều gì đó, những cơn gió lạnh buốt, huyền bí vờn quanh, luồn xuống lưng cậu, hòa lẫn vào làn sương mù mà dường như không bao giờ biến mất, để lại cho cậu cảm giác lạnh thấu xương. Cậu ngả người về phía trước và xoa tay hai bàn tay trước ngọn lửa, nhưng không thể làm chúng ấm lên.

Thor nhai miếng thịt khô mà những người khác chuyển qua; nó vừa dai nhách lại mặn chát, nhưng nó cung cấp năng lượng cho cậu. Erec tiến đến đưa cho cậu cái gì đó, Thor cảm thấy một chiếc túi da đựng rượu mềm ản vào tay cậu, chất lỏng sóng sánh bên trong. Cầm nó đưa lên môi, cậu cảm thấy nó thật nặng, cậu rót chất lỏng vào sâu trong cuống họng, cậu làm một hơi dài. Lần đầu tiên trong đêm đó, cậu cảm thấy ấm áp.

Mọi người đều im lặng, nhìn chăm chăm vào ngọn lửa. Thor ngồi ngoài rìa. Ở phía bên này của hẻm núi, trong lãnh thổ của đối phương, cậu vẫn thấy như thể cậu cần phải cảnh giác mọi lúc, bởi vậy cậu ngạc nhiên trước thái độ có vẻ vô cùng bình tĩnh của Erec, như thể anh ấy đang ngồi ở sân sau nhà mình. Thor thấy nhẹ nhõm, ít nhất là họ đã ra khỏi vùng đất của tộc người Wild, và trở về đoàn tụ với Erec, ngồi quây quần quanh ngọn lửa. Erec quan sát khu rừng, chú ý tới mọi tiếng ồn nhỏ, anh vẫn chưa tự tin và thoải mái. Thor biết rằng nếu có bất kỳ nguy hiểm nào xảy đến, Erec sẽ bảo vệ tất cả bọn họ.

Thor cảm thấy toại nguyện khi ngồi gần ngọn lửa; cậu nhìn quanh và thấy những người khác dường như cũng hài lòng, trừ Elden, tất nhiên, vẻ mặt cau có hơn bao giờ hết kể từ khi trở về từ rừng. Cậu ta đã mất đi sự vinh quang vốn có trong ngày đó và cậu ta ngồi đó, cúi gập và mất đi thanh kiếm. Những người chỉ huy sẽ không bao giờ tha thứ cho lỗi lầm này—Elden sẽ bị đuổi ra khỏi Legion khi họ quay trở về. Cậu tự hỏi Elden sẽ làm gì. Cậu có cảm giác cậu ta sẽ không dễ suy sụp như vậy, rằng cậu ta đã có một mưu đồ, một số kế hoạch dự phòng. Thor tin chắc dù nó là gì thì cũng chẳng phải điều tốt.

Thor quay lại và nhìn theo ánh mắt của Erec về phía chân trời xa, ở hướng nam. Một ánh sáng mờ ảo, một đường bất tận xa ngút tầm mắt, sáng lên trong đêm. Thor tự hỏi.

"Cái gì vậy?" cuối cùng cậu cũng hỏi Erec. "Ánh sáng rực rỡ đó? Cái mà này giờ anh cứ nhìn chăm chăm vào ấy?"

Erec im lặng một lúc lâu, âm thanh duy nhất là tiếng va đập của gió. Cuối cùng, anh trả lời, vẫn không quay người lại: "Các Goral."

Thor trao đổi ánh mắt với những người khác, họ nhìn lại, sợ hãi. Lòng bồi hồi khi nghĩ về nó. Các Goral. Quá gần. Không có gì ngăn cách giữa chúng và cậu ngoại trừ một cánh rừng nhỏ bé và một đồng bằng mênh mông. Không còn những hẻm núi Canyon lớn ngăn cách họ, và giữ an toàn cho họ. Trong đời, cậu đã nghe những câu chuyện về những người man rợ từ bộ tộc Wild, tộc người không có tham vọng gì khác ngoại trừ việc tấn công Vương quốc Nhấn. Và giờ không có gì ngăn cách giữa họ. Cậu không biết có bao nhiêu người bọn họ ở đó. Đó là một đội quân lớn và đang chờ đợi.

"Anh không sợ sao?" Thor hỏi Erec.

Erec lắc đầu.

"Các Goral di chuyển đồng nhất. Trại quân của chúng cắm ở đó hàng đêm. Chúng đã ở đó trong nhiều năm. Chúng sẽ chỉ tấn công Canyon nếu chúng huy động toàn bộ quân đội và tấn công đồng loạt. Chúng sẽ không dám thử. Sức mạnh của Thanh gươm Định mệnh giống như một tấm lá chắn. Chúng biết rằng chúng không thể chọc thủng nó."

"Vậy thì tại sao chúng cắm trại ở đó?" Thor hỏi.

"Để đe dọa. Và chuẩn bị. Đã quá nhiều lần trong suốt chiều dài lịch sử, vào thời các bậc tiên đế của chúng ta, chúng đã tấn công, cố gắng chọc thủng Canyon. Nhưng vào thời của ta thì điều

đó chưa xảy ra."

Thor nhìn lên bầu trời tối đen, nhìn lên các ngôi sao màu vàng, màu xanh và màu cam lấp lánh trên bầu trời cao, và tư lự. Bên này của Canyon là nơi của những cơn ác mộng. Ý nghĩ đó khiến cậu run sợ, nhưng cậu đã tự trấn áp nỗi sợ hãi. Cậu lúc này đang là thành viên của Legion, và phải hành động cho đúng.

"Đừng lo" Erec nói, như thể đọc suy nghĩ của cậu. "Chúng sẽ không tấn công khi chúng ta có Thanh gươm Định mệnh."

"Anh đã từng cầm nó chưa?" Thor hỏi Erec, đột nhiên tò mò. "Thanh gươm đó?"

"Tất nhiên là chưa" Erec vặn người thật mạnh. "Không ai được phép cầm nó, trừ hậu duệ của Nhà vua."

Thor nhìn anh, bối rối.

"Em không hiểu. Tại sao?"

Reece hắng giọng.

"Xin lỗi vì đã chen ngang?", cậu nói xen vào.

Erec gật đầu đáp lại.

"Có một truyền thuyết về Thanh gươm này. Chưa bao giờ có ai nhắc nó lên được. Truyền thuyết kể rằng một người, Người được lựa chọn, mới có thể sử dụng nó. Chỉ có vua mới được phép thử nhắc nó, hoặc một trong những hậu duệ của Nhà vua, nếu sẽ được phong làm vua. Vì vậy, nó vẫn an vị ở đó, không hề được động chạm."

"Thế Đức vua hiện tại thì sao? Ý tứ là cha cậu?" Thor hỏi. "Ngài không thử sao?"

Reece nhìn xuống.

"Ông đã thử một lần. Khi ông lên ngôi. Như ông nói với chúng tôi. Ông không thể nhắc nó lên. Vì vậy, nó vẫn cứ an vị ở đó như nỗi ám ảnh đối với ông. Ông ghét nó. Nó đè nặng lên ông như một sinh vật sống."

"Khi người được chọn đến," Reece nói thêm, "anh ta sẽ giải thoát Vương quốc Nhẫn khỏi những kẻ thù xung quanh và đưa chúng ta đến số mệnh vĩ đại hơn những điều chúng ta từng biết. Chiến tranh sẽ kết thúc."

"Chuyện hoang đường và vô nghĩa," Elden can thiệp. "Không ai nhắc được Thanh kiếm đó vì nó quá nặng. Không thể. Và cũng chẳng có 'Người được lựa chọn'. Đó đều là chuyện nhảm nhí. Truyền thuyết được thêu dệt nên để làm nhu nhược mọi người, để giữ cho tất cả chúng ta phải chờ đợi 'một người được lựa chọn'. Để làm vững chắc vị thế gia tộc MacGil. Truyền thuyết để phục vụ cho họ."

"Ngậm miệng lại đi, cậu nhóc," giọng Erec gãy gọn. "Cậu luôn nhớ phải thể hiện sự tôn kính với Đức vua của mình."

Elden trừng người, nhìn xuống.

Thor suy nghĩ miên man về tất cả mọi thứ, cố gắng để hiểu tất cả. Có quá nhiều điều phải nghĩ cùng một lúc. Cả đời, cậu đã mơ thấy Thanh gươm Định mệnh. Cậu đã nghe những câu chuyện về hình dáng hoàn hảo của nó. Người ta đồn đại nó được chế tác từ một thứ kim loại mà không ai biết đến, người ta tin nó là thứ vũ khí kỳ ảo. Nó làm Thor tự hỏi điều gì sẽ xảy ra nếu họ không có thanh gươm bảo vệ. Rồi quân đội của Nhà vua có bị chế ngự bởi Đế quốc? Thor nhìn ra những ngọn lửa đang rực sáng phía chân trời. Chúng dường như kéo dài đến vô tận.

"Anh đã từng tới nơi đó chưa?" Thor hỏi Erec. "Ở nơi xa đó? Vượt rừng? Vào lãnh địa của tộc người Wild?"

Tất cả những người khác đều quay lại nhìn vào Erec, khi Thor chờ anh trả lời. Trong không gian im lặng như tờ, Erec nhìn chăm chăm vào ngọn lửa rất lâu khiến Thor bắt đầu nghi ngờ liệu bao giờ anh sẽ trả lời. Thor mong là cậu đã không quá tò mò; cậu mang ơn Erec, và chắc chắn không muốn làm Erec xấu mặt. Thor cũng không chắc cậu có muốn biết câu trả lời hay

không.

Đúng lúc Thor ước cậu có thể rút lại lời nói thì Erec trả lời:

"Rồi" anh nói, vẻ trang trọng.

Chỉ một từ duy nhất đó treo lơ lửng trong không khí rất lâu, ở đó Thor nghe thấy lực hấp dẫn nói cho cậu tất cả những điều cậu cần biết.

"Nơi đó trông như thế nào?" O'Connor hỏi.

Thor cảm thấy nhẹ nhõm khi nhận thấy cậu không phải là người duy nhất thắc mắc.

"Nó được cai trị bởi một đế chế tàn độc," Erec nói. "Nhưng đất đai thì rộng lớn và muôn vẻ. Ở đó có vùng đất của những kẻ man rợ, vùng đất của những người nô lệ và vùng đất của những con quái vật. Những con quái vật ở đây không giống bất kỳ thứ gì mà các cậu có thể tưởng tượng. Ở đó cũng có các sa mạc và những dãy núi ở nơi xa ngút tầm mắt. Có cả các đầm lầy, ao nước và cả đại dương bao la. Có cả vùng đất của các Pháp sư. Và vùng đất của loài Rồng."

Thor tròn tròn mắt ngạc nhiên

"Loài Rồng ư?" cậu hỏi. "Em tưởng chúng không tồn tại."

Erec nhìn cậu cực kỳ nghiêm túc.

"Anh đảm bảo với em chúng tồn tại. Và nó là nơi mà em không bao giờ muốn đến. Một nơi mà ngay cả những người Goral cũng cảm thấy sợ hãi."

Thor nuốt nước bọt khi nghĩ đến nơi đó. Cậu không dám tưởng tượng việc mạo hiểm đi sâu vào thế giới đó. Cậu tự hỏi làm sao mà Erec vẫn còn sống trở về. Cậu lưu tâm lại định sẽ hỏi Erec vào một dịp khác.

Có rất nhiều điều mà Thor muốn hỏi anh—về bản chất của đế quốc tàn ác và những người cai trị nó; tại sao họ muốn gây chiến; khi Erec thám hiểm; khi anh quay về. Nhưng rồi Thor nhìn chăm chăm vào ngọn lửa, trời càng lúc càng lạnh và tối hơn. Rồi tất cả các câu hỏi đang lớn vồn trong đầu khiến cậu cảm thấy đôi mắt nặng trĩu. Đây không phải là thời điểm thích hợp để hỏi.

Mà thay vào đó, giấc ngủ đã cuốn cậu đi. Cậu gục đầu xuống mặt đất. Trước khi đôi mắt nhắm hẳn, cậu cảnh giác nhìn thêm một lần nữa vùng đất lạ, và tự hỏi liệu khi nào—hoặc liệu cậu có thể trở về nhà.

*

Thor mở mắt, bối rối, tự hỏi cậu đang ở đâu và làm sao cậu đến được nơi này. Cậu nhìn xuống thấy một màn sương mù dày đặc lên đến tận thắt lưng mình, dày đến mức cậu không thể nào thấy bàn chân của mình. Cậu quay người lại và thấy bình minh đang ló rạng qua hẻm núi trước mặt. Xa xa, phía bên kia, chính là quê hương của mình. Cậu vẫn đang đứng ở bên này, bị ngăn cách ở vùng đất không thuộc quê hương mình. Tim cậu đập thình thịch.

Thor nhìn cây cầu, nhưng kỳ lạ thay, nó bây giờ chẳng còn người lính nào trên đó nữa. Thực tế, cả vùng này trông có vẻ hoang vắng. Cậu không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Khi cậu nhìn cây cầu thì thấy những mảnh ván gỗ cứ lần lượt rơi xuống, như những quân cờ domino. Trong tích tắc, cây cầu đã sụp đổ hoàn toàn, rơi xuống vực thẳm. Đáy vực quá xa đến mức cậu vẫn chưa nghe thấy tiếng những mảnh ván rơi xuống chạm đáy.

Thor nuốt nước bọt rồi quay người lại, đưa mắt tìm kiếm những người khác—nhưng không hề thấy bóng dáng của họ. Cậu không biết phải làm gì. Lúc này cậu đang bị mắc kẹt ở đây, phía bên kia hẻm núi Canyon, bơ vơ một mình không biết đường quay về. Cậu không rõ mọi người đã biến đâu mất.

Nghe thấy một âm thanh, cậu quay lại nhìn vào trong rừng. Phát hiện thấy chuyển động, cậu đứng lên đi về phía phát ra âm thanh, bàn chân cậu lún vào trong lòng đất khi bước đi. Đến gần hơn, cậu phát hiện ra một tấm lưới đang treo lủng lẳng trên một cành cây thấp. Trong lưới là

Elden, đang quay vòng tròn, cành cây kéo kẹt theo chuyển động của cậu ta.

Một con chim ưng đang nghêu ngẩn đậu trên đầu cậu ta, đó là một sinh vật nhìn vô cùng dị biệt với cơ thể lấp lánh màu bạc có một sọc màu đen duy nhất chạy xuống trán, giữa hai con mắt của nó. Nó cúi xuống, móc con mắt của Elden, và giữ nó ở đó. Nó quay sang Thor, trong miệng ngậm con mắt của cậu ta.

Thor muốn nhìn đi chỗ khác nhưng không thể. Cậu nhận ra Elden đã chết, rồi đột nhiên, toàn bộ khu rừng dậy sóng. Từ khắp các ngả trong khu rừng, đội quân Goral đổ ra tấn công. Họ to lớn, mặc một cái khố, bộ ngực cơ bắp, chắc rộng, trên mặt họ là ba chiếc mũi sắp xếp theo hình tam giác, hai răng nanh sắc nhọn cong dài. Họ rít lên và gầm gừ, chạy thật nhanh về phía cậu. Những âm thanh dưng tóc gáy vang dậy, Thor chẳng biết trốn đi đâu. Cậu cúi xuống định nắm lấy thanh kiếm, nhưng khi nhìn xuống thì cậu thấy nó đã biến mất.

Thor hét lên.

Cậu bật ngồi dậy, thở khó nhọc, đưa mắt điên cuồng tìm kiếm khắp nơi. Xung quanh cậu là sự im lặng—sự im lặng trong đời thực, chứ không phải là sự im lặng trong giấc mơ của mình.

Bên cạnh cậu, trong ánh sáng ban mai đầu tiên, Reece, O'Connor, và Erec nằm dài ra trên mặt đất, vẫn đang chìm trong giấc ngủ, các tàn lửa cháy lụi hết gần họ. Một con chim ưng đang nhảy nhót trên mặt đất. Nó quay lại và nghiêng đầu về phía Thor. Nó là một con chim ưng to lớn, toàn thân toát lên ánh bạc và đáng vẻ đầy long lẫy, nó có một sọc màu đen duy nhất chạy xuống trán. Con chim đang nhìn chăm chăm vào cậu, nhìn thẳng vào mắt cậu, và rít lên. Những âm thanh làm cậu rùng mình: con chim ưng từ trong giấc mơ của cậu.

Ngay lúc đó cậu nhận ra con chim chính là một thông điệp rằng giấc mơ của cậu không chỉ là một giấc mơ. Có gì đó lạ lẫm, cậu có thể cảm thấy nó, một sự ớn lạnh chạy dọc sống lưng, chạy lên cánh tay cậu.

Cậu lập tức đứng dậy và nhìn quanh, tự hỏi nó là gì. Cậu không nghe thấy điều gì kì lạ, và không có vật gì thay đổi; cây cầu vẫn còn đó, những người lính vẫn đang ở trên đó.

Vậy là sao nhỉ? cậu tự hỏi.

Và rồi cậu đã nhận ra. Một người đã biến mất, đó là Elden.

Lúc đầu, Thor phân vân liệu có phải cậu ta đã rời bỏ họ, quay trở lại, qua cầu để đến phía bên kia của hẻm núi Canyon. Có lẽ cậu ta cảm thấy xấu hổ vì đã làm mất thanh kiếm của mình đồng thời đã rời khỏi vùng này.

Nhưng sau đó Thor nhìn vào rừng và thấy có vết lõm còn mới in hằn trên lớp rêu, những dấu chân hướng về phía đường mòn trong sương sớm. Chắc chắn đó là dấu chân của Elden. Elden đã không bỏ đi; cậu ta đã quay trở lại vào rừng, một mình, có lẽ để cho khuây khỏa, hoặc có thể, Thor nhận ra và cảm thấy rất sốc, để tìm lại thanh kiếm của mình.

Thật là một động thái ngu ngốc khi một mình đi như thế, điều đó chứng tỏ cậu ta đã tuyệt vọng đến mức nào. Thor cảm nhận được mối nguy hiểm rất lớn. Elden đang bị nguy hiểm.

Đúng lúc đó con chim ưng rít lên, như để khẳng định suy nghĩ của Thor. Sau đó nó tung người bay lên, bổ nhào vào thẳng mặt Thor. Thor cúi đầu xuống. Móng vuốt của nó xướt qua cậu, nó rướn người bay lên không trung, và bay đi mất hút.

Thor hành động ngay. Không kịp suy nghĩ cũng chẳng dự liệu mình phải làm gì, cậu chạy nhanh vào rừng, theo những dấu chân.

Thor một mình chạy hết tốc lực, tiến sâu vào lãnh địa của tộc người Wild. Nếu cậu dừng lại để nghĩ, chắc cậu đã đóng băng toàn thân, đã chìm trong cơn hoảng sợ. Thay vào đó, cậu chỉ hành động, cảm thấy nhất thiết phải cứu Elden. Cậu cứ chạy và chạy một mình—tiến sâu vào khu rừng trong những tia nắng sớm của thời khắc bình minh.

"Elden!" cậu gọi to.

Không thể lý giải, nhưng bằng cách nào đó cậu cảm nhận Elden sắp chết. Theo cái cách mà Elden đã đối xử với cậu thì có lẽ cậu chẳng cần bận tâm. Nhưng cậu không thể dừng được, và cậu đã làm. Nếu cậu ở trong tình trạng này, Elden chắc chắn sẽ không đến cứu cậu. Thật điên rồ

khi đặt cuộc sống của mình vào nguy hiểm chỉ vì một người không hề quan tâm đến mình, thậm chí còn vui mừng khi thấy cậu chết. Nhưng cậu không thể làm khác được. Cậu chưa bao giờ cảm thấy một cảm giác như thế này trước đây, các giác quan của cậu đang kêu gào cậu phải hành động, đặc biệt là về một cái gì đó mà cậu không thể nắm bắt được. Cậu đang chuyển biến, nhưng cậu không biết cậu thay đổi như thế nào. Cậu cảm thấy như cơ thể mình đang bị điều khiển bởi một nguồn sức mạnh bí ẩn, nó làm cậu thấy khó chịu, không thể kiểm soát. Cậu đang mất trí sao? Cậu phản ứng thái quá ư? Có phải tất cả chỉ là giấc mơ? Có lẽ cậu nên quay lại.

Nhưng cậu không quay lại. Cậu để cho đôi chân của mình dẫn đường và không cho phép bản thân sợ hãi hay nghi ngờ. Cậu chạy mãi cho đến khi hơi thở dồn nén như muốn nổ tung lồng ngực.

Thor rẽ vào con đường mòn, cảnh tượng trước mặt khiến cậu đứng chết chân. Cậu đứng đó, thở khó nhọc, với hình ảnh đầy dọa trước mặt, gương mặt vô cảm. Nó đủ để gây ra sự kinh khiếp cho bất kỳ chiến binh nào cứng rắn nhất.

Đứng ở đó là Elden, trên tay cầm thanh đoản kiếm của cậu ta, mắt đang nhìn lên một sinh vật kỳ quái nhất mà Thor đã từng thấy. Nó thật khủng khiếp. Nó bao trùm cả hai bên cậu, cao ít nhất chín thước và to bằng bốn người trưởng thành. Nó nhắc cánh tay màu đỏ đầy cơ bắp lên, ba ngón tay dài, giống như những móng vuốt, đến tận cuối mỗi bàn tay. Nó có cái đầu giống như đầu quỷ, với bốn sừng, một chiếc hàm dài, và cái trán to bản. Hai mắt lớn vàng ửng và răng nanh cong lên như ngà. Nó ngả người ra sau và rít lên.

Cạnh nó, một thân cây khổng lồ, phải đến hàng trăm năm tuổi, bị chẻ làm đôi sau tiếng thét.

Elden đứng đó, đông cứng vì sợ hãi. Cậu ta làm rơi kiếm, và mặt đất dưới chân cậu ta ướt sũng.

Sinh vật đó dãi dớt đầm dề, miệng gầm gừ, rồi bước một bước về phía Elden.

Thor cũng vậy, vô cùng kinh hãi, nhưng không giống như Elden, nỗi sợ hãi không đến nỗi làm cậu đông cứng. Thậm chí nỗi sợ hãi còn nâng cao giác quan của cậu, làm cậu cảm thấy mình vẫn đang sống. Nó thông tâm mắt siêu nhiên, cho phép cậu tập trung tinh lực vào sinh vật đang đứng trước mặt, và ước tính khoảng cách của nó đến chỗ Elden, vào tầm vóc, sức mạnh và tốc độ, cũng như mỗi cử động của nó. Cậu cảm thấy sức mạnh tập trung vào các vị trí trên cơ thể và vũ khí của mình.

Thor lập tức hành động. Cậu tấn công về phía trước, nhắm vào giữa Elden và con quái thú. Con thú gầm lên, hơi thở phả ra bóng râm rất đến mức Thor có thể cảm nhận được dù cách xa. Âm thanh làm Thor dựng tóc gáy và khiến cậu muốn quay đi. Dẫu vậy, cậu nghe thấy giọng nói của Erec trong đầu, khích lệ cậu phải mạnh mẽ lên, không được sợ hãi, phải giữ cho mọi giác quan trầm tĩnh. Cậu bắt mình phải kiên định.

Thor nâng cao thanh kiếm lên và lao tới tấn công, cắm sâu thanh kiếm vào xương sườn của con thú, nhằm đúng nơi trái tim nó mà đâm tới.

Con vật rít lên trong đau đớn, máu nó đổ xuống tay Thor xuống khi cậu tiếp tục cắm ngập thanh kiếm.

Nhưng, Thor quá đổi kinh ngạc, nó không chết. Con thú dường như bất khả chiến bại.

Không chần chừ, con dã thú quay ngoắt lại và quật Thor thật mạnh đến nỗi cậu cảm thấy xương sườn của mình như vỡ nát. Thor bay qua bãi đất trống, đập vào một cái cây trước khi rơi xuống đất. Cậu thấy đầu đau như bị búa bổ.

Thor nhìn lên, bàng hoàng và bối rối, thế giới đang quay cuồng. Con quái thú cúi xuống và rút thanh kiếm của Thor ra khỏi dạ dày nó. Thanh kiếm nhỏ bé trong tay của nó, chỉ giống như một chiếc tăm. Rồi con vật quay người ra sau và ném nó đi; thanh kiếm bay qua những hàng cây, chém gãy các cành cây rồi biến mất vào trong rừng.

Nó chuyển mọi sự chú ý sang Thor và bắt đầu sà xuống người cậu.

Elden vẫn đứng ở chỗ cũ, vẫn đông cứng vì sợ hãi. Nhưng khi con thú nhằm vào tấn công Thor, bất ngờ, Elden xông vào hành động. Cậu ta tấn công con vật từ phía sau rồi nhảy lên lưng nó. Giữ nó chậm lại đủ để Thor kịp ngồi dậy; con thú, giận dữ, vùng cánh tay ra đằng sau và đập

vào Elden. Cậu ta bị văng qua chỗ đất trống, đập vào một cái cây, và rơi mạnh xuống đất.

Con quái thú, máu chảy từng dòng, thở hổn hển nặng nề, hướng sự chú ý trở lại Thor. Nó gầm gừ và há miệng rộng để lộ những chiếc răng nanh khi đến gần cậu.

Thor đã không còn sự lựa chọn nào nữa. Thanh kiếm của cậu đã bị nó ném đi mất, và không có gì cản giữa cậu và con quái vật. Con quái thú bổ nhào xuống người cậu, ở giây cuối cùng, Thor lăn ra khỏi chỗ đó. Con vật đánh trúng vào thân cây nơi Thor dựa vào lúc trước với một sức mạnh đến mức cái cây bật rễ.

Con thú nhấc chân lên và dẫm mạnh xuống nhằm vào đầu Thor. Thor một lần nữa lăn người ra; con vật để lại dấu chân ở chỗ đầu Thor khi này.

Thor đứng bật dậy, lấy một viên đá, đặt vào trong ná của mình, rồi bắn.

Hòn đá bắn trúng giữa hai mắt con quái vật, đó là một cú bắn mạnh nhất mà cậu từng thực hiện. Con vật lao đảo. Thor chắc chắn cậu đã giết chết nó.

Nhưng đáp lại sự kinh ngạc của cậu, con thú vẫn không dừng lại.

Thor cố gắng hết sức triệu tập sức mạnh của bản thân, mọi sức mạnh mà cậu có. Cậu xông vào con quái vật, nhảy vượt lên phía trước, đâm xăm vào người nó, nhằm để cản nó lại và quật nó ngã xuống đất bằng một sức mạnh siêu phàm.

Nhưng đáp lại sự tấn công của Thor, lần này thì sức mạnh của cậu không bộc phát. Cậu chỉ là một đứa bé, một đứa bé yếu đuối, bên cạnh con quái thú khổng lồ.

Con vật chỉ cúi xuống, nắm lấy eo Thor, và giơ cậu lên cao phía trên đầu nó. Thor treo lơ lửng trong không khí, bất lực. Đoạn, cậu bị ném ra xa. Cậu bay như một chiếc tên lửa băng qua khoảng đất trống, rồi một lần nữa đập người vào một thân cây.

Thor nằm đó, đầu óc choáng váng như muốn vỡ ra, xương sườn bị gãy làm đôi. Con quái thú chạy nhanh về phía cậu, và cậu biết lần này thì cậu tiêu đời rồi. Nó giơ cao bàn chân đầy cơ bắp màu đỏ góm giếc của nó lên, chuẩn bị đập xuống ngay trên đầu của Thor. Cậu đã chuẩn bị để chờ chết.

Rồi thì không hiểu có chuyện gì, con quái vật bị đóng băng trong không trung. Thor chớp mắt, cố gắng tìm hiểu.

Con thú đưa tay lên ôm chặt lấy cổ họng của nó; Thor nhận thấy có một đầu mũi tên nhô ra từ cổ họng nó. Một lúc sau, con thú ngã bổ nhào, nó đã chết.

Erec chạy vào xem, theo sau là Reece và O'Connor. Thor thấy Erec nhìn cậu, anh hỏi han xem cậu có ổn không. Dù cậu rất muốn trả lời, nhưng lời nói cứ tắc nghẹn trong cổ. Lát sau, mắt cậu nhắm chặt vào, và mọi thứ chìm vào bóng tối.

CHƯƠNG MƯỜI TÁM

Thor mở mắt từ từ, cảm giác choáng váng lúc đầu, cố gắng nhận ra mình đang ở đâu. Cậu đang nằm trên đồng rơm, và trong lúc suy tư cậu tự hỏi mình đã quay lại doanh trại hay chưa. Cậu rướn người lên bằng khuỷu tay, nhìn cảnh giác, tìm kiếm những người khác.

Cậu đang ở một nơi nào đó khác. Nhìn kỹ xung quanh, cậu thấy mình đang ở trong một căn phòng đá được khắc chạm công phu. Như thể cậu đang ở trong tòa lâu đài. Một tòa lâu đài hoàng tộc.

Trước khi cậu có thể nhận định, một cánh cửa làm bằng gỗ sồi lớn mở toang và Reece thông dong bước vào. Thor có thể nghe thấy âm thanh lạng yên từ đám đông.

“Cuối cùng, cậu ấy còn sống,” Reece thông báo kèm theo một nụ cười, khi cậu ta lao về phía trước, nắm lấy tay Thor, và kéo cậu đứng dậy.

Thor đưa một tay lên giữ đầu mình, cố gắng giảm bớt cơn đau đầu kinh khủng đang đến quá nhanh.

“Đi nào, chúng ta đi nào, mọi người đang chờ đợi cậu,” cậu ta hối thúc, kéo Thor đi.

“Chờ chút,” Thor nói, cố gắng chấn tĩnh lại. “Tớ đang ở đâu đây? Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

“Chúng ta đã quay về Kinh thành—và cậu sắp sửa được ca tụng như một người hùng của ngày hôm nay?” Reece nói giọng hân hoan khi họ đi ra cửa.

“Người hùng? Ý cậu là gì vậy? và...tớ đã về đây bằng cách nào vậy?” cậu hỏi, cố gắng nhớ lại. “Con quái thú đã đánh gục cậu. Cậu đã được đưa ra ngoài lúc đó. Chúng tớ đã đưa cậu quay lại, qua cây cầu bắc ngang Canyon. Thật ấn tượng. Không thể diễn tả được việc tớ hi vọng cậu quay về như thế nào đâu!” Cậu ta nói kèm theo nụ cười nở trên môi.

Họ bước ra đến hành lang lâu đài, khi họ bước đi. Thor có thể thấy có nhiều loại người—phụ nữ, đàn ông, cận vệ, lính gác, hiệp sĩ—nhìn cậu chằm chằm, như thể họ đang đợi cậu tỉnh dậy. Cậu cũng nhìn thấy điều mới lạ trong ánh mắt họ, một điều gì đó giống như sự ngưỡng mộ. Đó là lần đầu tiên cậu nhìn thấy điều đó. Cho đến mới đây, phần lớn mọi người đều nhìn cậu với ánh mắt miệt thị—bây giờ họ nhìn cậu như thể cậu là một người trong số họ.

“Chính xác điều gì đã xảy ra vậy?” đầu Thor như muốn nổ tung, cố gắng nhớ lại.

“Cậu không nhớ điều gì sao?” Reece hỏi.

Thor cố nghĩ.

“Tớ nhớ mình chạy vào trong rừng. Chiến đấu với con quái thú đó. Và sau đó thì...” Cậu không nhớ thêm được gì nữa.

“Cậu đã cứu mạng Elden,” Reece nói. “Cậu bắt chấp sợ hãi chạy vào trong rừng, chính cậu. Tớ không hiểu tại sao cậu lại lãng phí năng lượng để cứu mạng tên hợm hĩnh đó. Nhưng cậu đã làm vậy. Đức vua rất, rất hài lòng về cậu. Không phải vì người quan tâm đến Elden. Mà người rất coi trọng sự dũng cảm của cậu. Người muốn tôn vinh cậu. Điều đó thật quan trọng đối với ngài, tôn vinh những điều như này, để truyền cảm hứng cho những người khác và nó phản chiếu những điều tốt đẹp về Đức vua, và về đội quân Legion. Ngài muốn tôn vinh. Cậu ở đây bởi vì Đức vua sẽ ban thưởng cho cậu.”

“Ban thưởng cho tớ?” Thor hỏi, lạng người đi. “Nhưng tớ chưa làm được gì!”

“Cậu đã cứu sống Elden.”

“Tớ chỉ phản ứng lại. Tớ làm những điều đó một cách tự nhiên.”

“Và đó chính xác là lý do Đức vua muốn ban thưởng cho cậu.”

Thor cảm thấy xấu hổ. Cậu không nghĩ hành động của mình xứng đáng được ban thưởng. Xét cho cùng, nếu không có sự cứu giúp kịp thời của Erec, chắc bây giờ Thor đã chết rồi. Thor nghĩ về điều đó và trái tim cậu ngập tràn niềm biết ơn tới Erec, một lần nữa. Cậu hi vọng rằng

một ngày nào đó cậu có thể đền đáp anh ấy.

“Nhưng còn về nhiệm vụ tuần tra của chúng ta?” Thor hỏi. “Chúng ta vẫn chưa hoàn thành.”

Reece đặt một tay lên vai trấn an cậu.

“Người bạn tốt, cậu đã cứu sống một mạng người. Một thành viên của đội quân Legion. Điều đó quan trọng hơn cuộc tuần tra của chúng ta.” Reece cười. “Quá tốt cho cuộc tuần tra đầu tiên không có chuyện gì xảy ra!” Cậu nói thêm.

Đến cuối một hàng lang nữa, hai lính gác mở cửa cho họ, Thor chớp mắt và nhận ra mình đang ở trong một căn phòng hoàng gia. Phải có đến hàng trăm hiệp sĩ đứng xung quanh, với kiến trúc trần nhà xây theo kiểu nhà thờ cao vút, có lắp thêm kính màu, các loại vũ khí và những bộ áo giáp treo khắp nơi trên tường như là dấu ấn chiến tích. Đại sảnh Quân giới. Đó là nơi mà tất cả các chiến binh ưu tú nhất tụ họp. Những hiệp sĩ của lực lượng Silver. Trái tim Thor rộn lên khi quan sát các bức tường, tất cả các vũ khí trứ danh, bộ áo giáp của những hiệp sĩ huyền thoại và anh hùng. Thor đã nghe về những lời đồn thổi ở nơi này. Cậu luôn mơ ước được nhìn thấy chúng một ngày nào đó. Bình thường một cận vệ không được phép có mặt ở đây—không một ai trừ lực lượng Silver.

Thậm chí bất ngờ hơn nữa, khi cậu bước vào, các hiệp sĩ thực thụ quay lại và nhìn cậu—*chính cậu*—từ mọi phía. Và toát lên cái nhìn cảm phục. Thor chưa bao giờ nhìn thấy nhiều hiệp sĩ đến vậy ở trong cùng một căn phòng, và chưa bao giờ cảm thấy mình được chấp nhận như vậy. Nó giống như đang đi vào trong một giấc mơ. Đặc biệt hơn nữa chỉ ít phút trước đây, cậu vẫn còn say giấc.

Reece chắc đã nhận thấy nét mặt gần như chết lặng của Thor.

“Các hiệp sĩ ưu tú nhất của lực lượng Silver đã tụ họp ở đây để tôn vinh cậu,”

Thor cảm thấy tự hào xen lẫn hoài nghi. “Tôn vinh tớ á? Nhưng tớ đã làm được gì đâu.”

“Sai rồi,” một giọng nói vang đến.

Thor quay lại và một cách tay nặng trĩu đang đặt lên vai mình. Đó là Erec. Đang nhìn cậu, nở nụ cười tươi rói.

“Em đã thể hiện được lòng can đảm, danh dự và sự dũng cảm, vượt xa những điều kỳ vọng về em. Em đã chẳng ngại xả thân mình để cứu lấy người anh em của mình. Đó là những điều chúng ta mong đợi trong đội quân Legion, và cũng là những gì chúng ta đang tìm kiếm cho lực lượng Silver.”

“Anh đã cứu mạng em,” Thor nói với Erec. “Nếu không có anh, con quái thú đã giết hại em rồi. Em không biết phải bày tỏ lòng biết ơn với anh như thế nữa.”

Erec lại cười thật lớn.

“Em đã làm rồi còn gì,” Anh ta trả lời. “Em không nhớ cuộc cười ngựa đấu thương sao? Chúng ta hòa rồi nhé.”

Thor bước dần xuống lối đi hướng về ngai vàng của Đức vua MacGil, ở phía cuối của đại sảnh, Reece đi một phía bên cạnh cậu và Eric ở phía còn lại. Cậu cảm thấy hàng trăm ánh mắt đang dõi theo mình, cảm giác như là một giấc mơ vậy.

Đứng xung quanh Đức vua là hàng chục đại thần, cùng với người con trai cả, Kendrick.

Khi Thor tiến đến, trái tim cậu đập rộn lên, lòng tràn ngập hãnh diện. Cậu không thể tin nổi Đức vua đã dành cho cậu sự vinh danh trước quần thần như này—có rất nhiều người quan trọng ở đây để chứng kiến điều đó.

Họ đến gần ngai vàng của Đức vua. Vua MacGil đứng đó, một sự calm lặng bao trùm lấy căn phòng. MacGil có phong thái thông thả, nở nụ cười rộng rãi, ngài tiến ba bước về phía Thor và làm Thor hết sức ngạc nhiên, giang tay ôm lấy cậu.

Tiếng cổ vũ tràn ngập trong căn phòng.

Ngài kéo cậu ra, giữ lấy bờ vai cậu bằng đôi tay rắn chắc, nhìn xuống bên dưới nở nụ cười đầy hãnh diện.

“Người đã phục vụ đội quân Legion hết sức xuất sắc,” ngài nói.

Một tên gia nhân mang đến cho Đức vua một cái ly, Đức vua nâng ly lên. Với giọng hào sảng, ngài hô to

“UỐNG VÌ NGƯỜI QUẢ CẨM!”

“VÌ NGƯỜI QUẢ CẨM!” hàng trăm người trong phòng hô vang theo, kèm theo đó là những tiếng xì xào hứng khởi, rồi sau đó một lần nữa căn phòng lại rơi vào sự tĩnh lặng.

“Để bày tỏ sự ghi nhận cho kỳ tích của nhà người ngày hôm nay,” Đức vua giọng rền vang, “Ta sẽ ban tặng cho người một món quà cao quý.”

Đức vua ra hiệu, một cận vệ, bước về phía trước, tay phục vận một đôi găng sắt dài màu đen trên đó là một con chim ưng trông thật lộng lẫy. Ngài quay sang hướng mắt về phía Thor—như thể ngài đoán được cậu sẽ thích thú với món quà này.

Thor gần như ngừng thở. Đó chính xác là con chim ưng trong giấc mơ của cậu, với thân màu bạc cùng một sọc đen duy nhất chạy dọc trước trán.

“Chim ưng là biểu tượng của vương quốc chúng ta, và của hoàng tộc,” giọng MacGil đầy hào sảng. “Đó là loài chim săn mồi, đầy kiêu hãnh và danh giá”. Nó cũng là loài vật có đầy đủ sự tinh tế, nhanh nhẹn. Nó luôn trung thành và đầy dũng dõ. Là loại bay cao hơn bất kỳ loại nào khác. Nó là sinh vật linh thiêng. Người ta nói rằng khi một người sở hữu một con chim ưng cũng như là anh ta đang sở hữu một con người vậy. Nó sẽ dẫn đường cho cho anh ta. Nó sẽ bay đi rồi cũng sẽ luôn quay lại. Và bây giờ, nó thuộc về người.”

Người nuôi chim ưng tiến về phía trước, đặt lên tay Thor một đôi găng tay lưới mắt xích, khá nặng và một cái vòng nối cổ tay. Thor cảm thấy bị kích thích, khi nó đậu trên cánh tay mình. Cậu gần như không thể cử động được. Cậu sửng sốt bởi trọng lượng của nó, cố gắng giữ con chim đang cựa quậy trên cổ tay của mình. Cậu cảm thấy móng vuốt của nó bấu vào mình, thật may mắn là chỉ cảm thấy có một chút áp lực đè lên, vì cậu đã được bảo vệ bởi chiếc găng sắt. Con chim quay lại, chiếu ánh nhìn vào cậu và rít lên. Nó nhìn vào mắt cậu, cậu cảm thấy như có sự kết nối thần bí với loại vật này. Cậu biết rằng nó sẽ theo suốt bên mình.

“Người sẽ đặt tên cho cô nàng này là gì?” Đức vua hỏi, trong không gian trầm lắng của cả căn phòng.

Thor nghĩ nát óc, tâm trạng cậu đang bị đóng băng để có thể nghĩ đến điều gì.

Cậu cố nghĩ thật nhanh. Lục lại trong đầu mình tên của các chiến binh nổi danh trong vương quốc. Cậu quay lại, quét ánh nhìn lên bức tường, và nhìn thấy một loạt các lệnh bài với tên của các trận chiến, ở mọi nơi của vương quốc. Ánh mắt cậu dừng lại ở một nơi đặc biệt, Đó là nơi mà cậu chưa bao giờ đến trong Vương quốc Nhẫn, nhưng cậu thường được kể về nơi đó với sự thần bí và đầy sức mạnh. Điều này có vẻ hợp ý cậu.

“Thần sẽ đặt tên cho nó là Estopheles,” Thor kêu lên.

“Estopheles,” Đám đông rộn lên, có vẻ hài lòng

Con chim ưng rít lên như thể đồng tình.

Đột nhiên, Estopheles vỗ cánh và bay lên cao, lên đến tận đỉnh trần được thiết kế theo kiểu nhà thờ và bay ra ngoài. Thor nhìn theo bóng dáng nó.

“Đừng lo lắng,” người nuôi chim ưng nói, “nó sẽ luôn quay trở về với cậu.”

Thor quay sang và nhìn Đức vua. Cậu chưa bao giờ được tặng quà trong đời, hơn thế lại là món quà tầm cỡ như thế này. Cậu không biết nói gì, như thế nào để cảm ơn ngài. Cậu bị choáng ngợp.

“Thưa Đức vua,” cậu nói, cúi thấp đầu. “Thần không biết nói gì để tỏ lòng biết ơn người.”

“Người đã làm rồi,” MacGil nói.

Đám đông vui vẻ cổ vũ, sự căng thẳng trong phòng tan biến. Cuộc trò chuyện đầy khí thế nổ ra giữa những người đàn ông. Và rất nhiều hiệp sĩ tiến lại bên Thor, cậu hầu như không biết phải xoay xử như thế nào.

“Đó là Algod, cai quản địa phận phía Đông,” Reece nói, giới thiệu cậu với từng người.

“Và đây là Kamera, cai quản vùng Đầm Cạn...Còn đây, Basikold, cai quản Pháo đài Bắc...”

Chẳng mấy chốc, các tên tuổi được giới thiệu hết. Thor thấy bị ngợp. Cậu không thể tin được là tất cả những chiến binh này muốn gặp gỡ cậu. Cậu chưa bao giờ thấy bản thân mình được thừa nhận hoặc tôn trọng từ trước đến nay và dường như ngày giống như thế này sẽ không bao giờ lặp lại nữa. Lần đầu tiên trong đời cậu có cảm nhận về giá trị bản thân.

Và cậu không thể ngừng nghĩ đến Estopheles.

Thor quay người về mọi hướng, chào đón những người đến chúc mừng cậu với những cái tên nhanh chóng được giới thiệu, cậu không tài nào nhớ kịp, một sứ giả vội vã đi tới, lướt qua các hiệp sĩ. Anh ta cầm một mảnh giấy cuộn tròn, ấn vào lòng bàn tay Thor.

Thor mở nó ra và đọc, nét chữ viết tay tinh tế và rất đẹp:

Gặp ta ở sân sau. Phía sau cánh cổng.

Thor cảm thấy mùi hương dịu nhẹ tỏa ra từ cuộn giấy hồng, Cậu thấy bối rối khi cố gắng đoán ra nó đến từ ai. Không có chữ ký trên đó.

Reece ghé cổ qua vai cậu đọc nó, và cười.

“Có vẻ chị tớ sai người mang thứ đồng bóng này tới cho cậu,” cậu ta nói rồi mỉm cười. “Tớ sẽ đi nếu tớ là cậu. Chị tớ ghét phải chờ đợi.”

Thor cảm thấy mặt đỏ bừng.

“Đến khoảng sân phía sau phải đi qua những cánh cổng đó. Nhanh lên. Chị ấy vẫn được biết đến là người hay thay đổi ý định.”

Reece mỉm cười khi cậu nhìn cậu ấy. “Tớ rất mừng nếu cậu trở thành thành viên trong gia đình.”

CHƯƠNG MƯỜI CHÍN

Thor cố gắng làm theo hướng dẫn của Reece khi cậu tìm cách vượt qua lâu đài đông kín người, nhưng không dễ dàng chút nào. Lâu đài này có quá nhiều đường xoắn ốc và ngã rẽ, quá nhiều cửa hậu ẩn giấu, và những hành lang nối tiếp nhau dài bất tận.

Cậu chạy qua lối mà Reece đã chỉ theo trí nhớ trong đầu khi cậu đi xuống thêm một hệ thống bậc thang nhỏ nữa, rồi rẽ xuống hành lang khác và cuối cùng dừng lại trước một cánh cửa vòm nhỏ có tay nắm cửa màu đỏ—đó là cánh cửa mà Reece đã nói với cậu—cậu đẩy cửa.

Thor vội vã bước ra ngoài, cậu lập tức bị thu hút bởi ánh sáng chói lóa của ngày hè; được ra ngoài thật dễ chịu. Cậu ra khỏi lâu đài ngột ngạt, hít thở bầu không khí trong lành, để cho ánh sáng mặt trời nhảy nhót trên khuôn mặt. Cậu nheo mắt, đôi mắt tự điều tiết khi nhìn vào ánh sáng, và thu nhận cảnh tượng. Trải dài trước mặt cậu là khu vườn hoàng gia, trải dài ra đến ngút tầm mắt, hàng rào được cắt tỉa hoàn hảo thành nhiều hình thù khác nhau, tạo thành hàng ngăn nắp, những con đường mòn quanh co chạy xen giữa chúng. Có những đài phun nước, các loài cây cối kì lạ, vườn cây ăn trái với nhiều loại trái cây đầu hè, và cánh đồng hoa đủ mọi kích thước, hình dạng và màu sắc. Cảnh vật trước mặt thật tuyệt vời, như thể cậu đang đi lạc vào một bức tranh. Nó làm cho cậu lâng lâng đến ngạt thở.

Thor nhìn khắp tìm Gwendolyn, tìm cậu đập thành thịch. Sân sau này chẳng có bóng dáng một ai, và Thor tin rằng nó có lẽ được dành riêng cho gia đình hoàng gia, tách biệt khỏi thế giới bằng những bức tường đá cao chót vót. Cậu tiếp tục tìm kiếm khắp mọi nơi, nhưng không thấy cô ấy.

Cậu phân vân liệu đây có phải là trò chơi cú bắt. Có lẽ là vậy rồi. Có lẽ cô ấy chỉ muốn trêu đùa cậu, một đùa vụng về quê mùa, để mua vui cho cô ấy. Xét cho cùng, làm sao mà người như cô lại có thể quan tâm đến cậu cơ chứ.

Thor cúi xuống đọc mảnh giấy của cô ấy một lần nữa, rồi cất nó trở lại trong sự bẽ bàng. Cậu đã bị đem ra làm trò cười. Cậu thật là một kẻ ngốc nghếch khi đã cho phép mình với cao đến thế. Điều đó làm cậu tổn thương sâu sắc.

Thor quay lại, chuẩn bị trở lại lâu đài, đầu cúi xuống. Ngay khi cậu vừa bước đến cánh cửa, một giọng nói vang lên.

"*Chàng* định đi đâu thế?" một giọng nói vui vẻ cất lên, nghe lạnh lạnh như tiếng chim hót.

Thor phân vân liệu có phải cậu đang tưởng tượng ra giọng nói đó. Cậu quay người lại, đưa mắt tìm kiếm, cô ấy ở đó, đang ngồi dưới bóng một bức tường của lâu đài. Cô mỉm cười với cậu, cô khoác lên người bộ trang phục hoàng gia tuyệt đẹp, với các lớp vải satin màu trắng viền hồng. Cô trông thậm chí còn đẹp hơn những gì cậu nhớ về.

Đó là nàng. Gwendolyn. Cô gái Thor đã luôn mơ về kể từ lần đầu họ gặp nhau, có đôi mắt hạnh nhân, màu xanh da trời và mái tóc màu dâu tây suôn dài, cô gái có nụ cười thấp sáng trái tim cậu. Cô đội một chiếc mũ pha lẫn hai màu trắng - hồng lớn, để che ánh nắng mặt trời, bên dưới vành mũ, mắt cô lấp lánh. Trong một giây phút, cậu cảm thấy như cô quay quanh để chắc chắn rằng không có ai đứng đằng sau cậu.

"Ừm ..." Thor bắt đầu. "Ta ... ừ ... không biết. Ta ... ừm ... đang định đi vào."

Một lần nữa, cậu thấy mình bối rối khi ở gần cô ấy, cảm thấy khó khăn để tập trung suy nghĩ và diễn đạt nó.

Cô ấy cười, đó là những âm thanh thú vị nhất mà cậu từng được nghe.

"Tại sao chàng lại đi vào?" Cô hỏi, giọng vui tươi. "Chàng chỉ vừa mới đến thôi mà."

Thor vô cùng bối rối. Lưỡi của cậu như bị dính chặt.

"Ta ... ừm ... không tìm thấy nàng" cậu nói, vẻ ngượng ngập.

Cô lại cười.

"Ồ, ta đang ở ngay đây. Chẳng phải chàng đến để tìm ta sao?"

Cô chìa một tay ra; Thor vội chạy về phía cô, cúi xuống, và nắm lấy tay. Cậu cảm thấy như có một luồng điện xẹt qua người khi chạm vào làn da của cô, mịn màng và mềm mại, bàn tay yếu ớt của cô ấy nằm gọn trong tay cậu. Cô ngược lên nhìn cậu, chần chừ để tay ở đó thêm lúc nữa, trước khi chậm chậm rút lại. Cậu đã có cảm giác đấm đuổi khi các ngón tay của cô đặt trong lòng bàn tay mình và cậu mong cô sẽ không bao giờ rút chúng ra.

Cô rút tay ra, quàng tay mình vào cánh tay cậu. Cô bắt đầu bước đi, dẫn cậu xuống hàng loạt những con đường mòn quanh co. Họ đi dọc theo một con đường trải sỏi nhỏ, đoạn, họ đã ở bên trong một mê cung các hàng rào, để tránh những cái nhìn từ bên ngoài.

Thor căng thẳng. Có lẽ rằng cậu, một thường dân, sẽ gặp rắc rối khi đi dạo như thế này với con gái của Đức vua. Cậu cảm giác mồ hôi đang lấm tấm đổ trên trán, không biết đó là do cậu quá nóng hay là do tiếp xúc với cô ấy.

Cậu không dám chắc.

"Chàng vừa quấy động nơi này, phải không?", Cô nói kèm theo một nụ cười. Cậu biết ơn khi cô đã phá vỡ sự im lặng khó xử.

Thor nhún vai. "Ta xin lỗi. Ta không cố ý."

Cô cười. "Tại sao chàng lại không định làm thế? Không phải rất tốt để gây ra một sự náo động ư? "

Thor lúng túng. Cậu không biết đáp lại thế nào. Có vẻ như cậu luôn nói những điều sai trái.

"Dù sao thì nơi này rất ngọt ngào và nhàm chán" cô nói. "Thật tuyệt khi có một người mới. Cha ta có vẻ cũng thích chàng. Em trai ta cũng vậy."

"Ừm ... cảm ơn," Thor đáp lại.

Cậu đang tự dẫm lên chân mình, đang chết lặng từ bên trong. Cậu hiểu cậu phải chủ động nói chuyện nhiều hơn, và cậu muốn thế. Nhưng cậu không biết phải nói gì.

"À, nàng..." cậu bắt đầu, nát óc suy nghĩ để tìm ra từ để nói, "... có thích nơi này?"

Cô ngả người ra sau và cười.

"Ta có thích nơi này không ư?" cô hỏi. "Ta hi vọng là vậy. Ta sống ở đây mà!"

Cô lại cười lớn và Thor cảm thấy mặt mình ửng đỏ. Cậu thấy mình đang làm mọi thứ rối tung lên. Trước giờ cậu không được nuôi nấng trong điều kiện có nhiều cô gái vây quanh, cậu chưa từng có người bạn gái nào trong ngôi làng của mình, và không biết phải nói với cô về điều gì. Cậu nên hỏi cô ấy cái gì bây giờ? Cô đến từ đâu? Cậu biết xuất thân của cô ấy mà. Cậu bắt đầu tự hỏi tại sao cô ấy lại để ý đến cậu; có phải chỉ để mua vui hay không?

"Sao nàng lại thích ta?" cậu hỏi.

Cô quay lại nhìn cậu, và cất lên giọng điệu vui nhộn.

"Chàng là một chàng trai kiêu ngạo," cô cười khúc khích. "Ai nói ta thích chàng?" cô nói với một nụ cười lớn. Rõ ràng, mọi điều cậu nói ra đều khiến cô thích thú.

Thor bây giờ cảm thấy như thể càng ngày cậu càng lún sâu vào những rắc rối.

"Ta xin lỗi. Ta không có ý như vậy. Ta chỉ thắc mắc. Ý ta là ... ừ ... ta biết nàng không thích ta."

Cô cười to hơn.

"Chàng thật vui tính, ta đoán là. Chàng chưa từng có bạn gái, phải không?"

Thor nhìn xuống và lắc đầu, cảm thấy bế bàng.

"Ta đoán chàng không có chị em gái?" cô nhấn mạnh.

Thor lắc đầu.

"Ta có ba người anh" cậu thốt ra. Cuối cùng, ít nhất cậu đã xoay sở để nói điều đó một cách bình thường.

"Vậy sao?" Cô hỏi. "Họ đang ở đâu? Đang ở trong ngôi làng của chàng ư? "

Thor lắc đầu. "Không, họ đang ở đây, trong đội ngũ Legion, cùng ta."

"Ồ, vậy chàng chắc cũng thấy an ủi phần nào."

Thor lắc đầu.

"Không. Họ không thích ta. Họ không muốn ta ở đây."

Lần đầu tiên nụ cười của cô vụt tắt.

"Tại sao họ không thích chàng?" cô hỏi, cảm giác bất nhẫn. "Chính anh em của chàng?"

Thor nhún vai. "Giá như ta biết."

Họ bước đi trong im lặng. Cậu chợt bối rối vì cho là mình đang phá vỡ cảm giác vui vẻ giữa hai người

"Đừng lo, điều này không làm ta bận tâm. Trước giờ vẫn luôn như vậy mà. Thực ra thì ở đây ta đã gặp những người bạn tốt. Những người bạn tốt nhất của ta."

"Em trai ta hả? Reece hả?" cô hỏi.

Thor gật đầu.

"Reece là người tốt," cô nói. "Nó là đứa em mà ta yêu mến. Ta có bốn người anh em, như chàng cũng biết. Ba người cùng máu mủ, còn một người nữa không được công nhận. Người anh cả là con trai của cha ta với một người phụ nữ khác. Người anh cùng cha khác mẹ của ta. Chàng biết anh ta không, Kendrick ấy?"

Thor gật đầu. "Ta nợ anh ấy một món nợ lớn. Nhờ anh ấy mà ta mới có được một vị trí trong Legion. Anh ấy là người tốt."

"Đúng vậy. Anh ấy là một trong những người giỏi nhất vương quốc. Ta yêu mến anh ấy như một người anh thực sự. Và sau đó là Reece, người mà ta cũng yêu thương nhiều như vậy. Hai người còn lại ... ừm chàng cũng hiểu gia đình là như nào mà. Không phải ai cũng như nhau. Đôi khi ta tự hỏi làm thế nào mà tất cả chúng ta đều được sinh ra từ cùng một người."

Lúc này Thor thấy tò mò. Cậu muốn hiểu thêm về họ, mối quan hệ của cô ấy với họ, tại sao họ không thân thiết. Cậu muốn hỏi cô ấy, nhưng cũng không muốn tọc mạch. Cô cũng cố vẻ như muốn dừng lại ở đó. Cậu trông như là một người hạnh phúc, một người chỉ thích tập trung vào những điều hạnh phúc.

Khi họ đi hết đường mòn mê cung, phía trước sân mở ra một khu vườn mới, ở đây cỏ được cắt tỉa hoàn hảo và được tạo thành nhiều hình thù. Đó là một bàn cờ khổng lồ, mở rộng ít nhất năm mươi thước mỗi hướng, với những miếng gỗ lớn, cao hơn người Thor, đặt khắp nơi.

Gwen hét lên vui sướng.

"Chàng có muốn chơi không?" cô hỏi.

"Nó là gì vậy?" cậu hỏi lại.

Cô quay lại, đôi mắt cô mở to kinh ngạc.

"Chàng chưa bao giờ chơi cờ Racks ư?" cô hỏi lại.

Thor lắc đầu, xấu hổ, cảm giác giống như một tên nhà quê.

"Đó là trò chơi hay nhất!" Cô kêu lên.

Cô đưa hai tay ra nắm lấy cậu, kéo vào sân. Cô nhảy lên vui sướng; cậu không ngăn nổi tự cười một mình. Trên hết, hơn khoảnh sân này, hơn nơi tuyệt đẹp này, là cảm giác tay cô ấy đang nắm lấy tay cậu khiến cậu lâng lâng. Cảm giác như đang được quan tâm. Cô ấy *đã muốn* cậu đi cùng với cô ấy. Cô ấy *đã muốn* dành nhiều thời gian bên cậu. Tại sao một người lại quan tâm đến cậu? Đặc biệt là một người như cô ấy? Cậu vẫn cảm thấy như đây là một giấc mộng.

"Đứng ở đó," cô nói. "Phía sau quân đó. Chàng phải di chuyển nó, và chàng chỉ có mười giây để thực hiện điều đó thôi nhé."

"Ý nàng là gì di chuyển nó đi?" Thor hỏi.

"Chọn một hướng, nhanh lên!" cô hét lên.

Thor nhặt khối gỗ lớn, ngạc nhiên về trọng lượng của nó. Cậu mang nó đi vài bước, và đặt nó xuống một ô khác.

Không chút do dự, Gwen đẩy quân của mình lên trên. Đặt nó xuống chỗ quân của Thor và đá nó ngã ra đất.

Cô kêu lên trong niềm vui sướng.

"Đó là một nước đi không tốt!" cô nói. "Chàng có thể thấy ngay ở cách ta đi! Chàng đã bị thua! "

Thor nhìn hai quân cờ trên mặt đất, bối rối. Cậu chẳng hiểu gì về trò chơi này.

Cô ấy cười, nắm lấy cánh tay của cậu, rồi tiếp tục dẫn cậu xuống con đường mòn.

"Đừng lo, ta sẽ dạy cho chàng" cô nói.

Trái tim cậu như muốn bung khỏi lồng ngực khi nghe cô nói. *Cô ấy sẽ dạy cho cậu.* Cô muốn gặp lại cậu một lần nữa. Dành thời gian cho cậu. Cậu đang mơ sao?

"Nào, hãy nói ta nghe, chàng nghĩ như thế nào về nơi này?" cô hỏi, khi cô dẫn cậu vào một loạt các mê cung khác. Nơi này được trang trí bằng những tường hoa cao đến tám thước, hoa nở rộ với nhiều loại sắc màu cùng những con côn trùng kỳ lạ lơ lửng trên đầu họ.

"Đó là nơi đẹp nhất mà ta từng thấy" Thor trả lời thành thật.

"Tại sao chàng muốn trở thành một thành viên của Legion?"

"Đó là ước mơ duy nhất của ta" cậu trả lời.

"Nhưng tại sao?" cô hỏi. "Bởi vì chàng muốn phục vụ cha ta ư?"

Thor nghĩ về điều đó. Cậu chưa bao giờ thực sự tự hỏi tại sao, cậu chỉ luôn ao ước vậy.

"Ừ" cậu trả lời. "Đúng vậy. Và phục vụ Vương quốc Nhẫn."

"Thế còn cuộc sống của chàng thì sao?" cô hỏi. "Chàng không muốn có một gia đình sao? Đất đai? Một người vợ?"

Cô ngừng nói và nhìn cậu; ánh nhìn đưa tâm trí cậu trôi xa. Cậu kiệt sức. Cậu chưa từng nghĩ về điều này trước đây, và chẳng biết phải trả lời như nào. Đôi mắt cô lấp lánh khi liếc nhìn cậu.

"Ừm ... Ta ... ta không biết. Ta chưa bao giờ thực sự nghĩ về điều đó."

"Thế mẹ chàng sẽ nói sao về chuyện đó?" cô hỏi, tinh nghịch.

Nụ cười của Thor biến mất.

"Ta không có mẹ," cậu nói.

Nụ cười của cô cũng chợt tắt.

"Chuyện gì đã xảy ra với bà ấy?" cô hỏi.

Thor định trả lời cô, nói cho cô biết mọi chuyện. Sẽ là lần đầu tiên trong đời cậu kể về bà ấy với một người. Và điều điên rồ là cậu muốn vậy. Cậu muốn, một cách tuyệt vọng, cởi mở hết với cô ấy, một người xa lạ, để cho cô ấy biết những cảm xúc sâu thẳm trong lòng cậu.

Nhưng khi cậu đang định mở miệng nói, đột nhiên một giọng nói chói tai vang vọng đến.

"Gwendolyn!" tiếng nói rít lên.

Cả hai đều quay lại và nhìn thấy mẹ của cô, Nữ hoàng, trong bộ trang phục hoàng tộc, đi cùng những người hầu gái của bà, đang đi về phía con gái mình. Gương mặt cô tái mét đi.

Nữ hoàng bước thẳng về phía Gwen, nắm lấy cánh tay cô từ xa, và kéo cô đi.

"Con quay vào trong ngay. Ta đã bảo con như thế nào? Ta không muốn con nói chuyện với nó thêm một lần nào nữa. Con hiểu chưa?"

Khuôn mặt Gwen đỏ lên, sau đó thay đổi theo sự tức giận và niềm kiêu hãnh.

"Buông con ra!" cô hét lên với mẹ. Nhưng nó không có tác dụng gì; bà ấy vẫn cứ kéo cô đi, và những người hầu gái của bà cũng vây quanh cô thành một vòng tròn.

"Con nói buông con ra!" Gwen hét lên. Cô liếc nhìn lại Thor với một cái nhìn liều lĩnh và buồn bã, như một lời biện hộ.

Thor hiểu cảm giác đó. Đó là cảm giác mà chính cậu đã cảm nhận. Cậu muốn gọi cô ấy, và cảm thấy trái tim tan vỡ khi thấy cô ấy bị lôi đi. Nó giống như nhìn thấy mơ ước tương lai bị cướp mất, ngay trước mắt cậu.

Cậu đứng đó thật lâu sau khi cô ấy đã khuất tầm mắt, cậu nhìn chăm chăm, đứng mọc rể tại chỗ, cảm thấy khó thở. Cậu không muốn rời đi, không muốn quên đi những hình ảnh của ngày hôm nay.

Trên hết, cậu không muốn nghĩ rằng có thể sẽ không bao giờ gặp lại cô ấy lần nữa.

*

Khi Thor bước lững thững trở về lâu đài, vẫn còn quay cuồng vì cuộc gặp với Gwen, cậu thậm chí còn không nhận thức được khung cảnh xung quanh. Tâm trí bị choán hết bởi những suy tư về cô ấy; cậu không thể ngừng tưởng tượng về khuôn mặt cô. Cô thật tuyệt vời. Người con gái đẹp nhất, tốt bụng nhất, ngọt ngào nhất, dịu dàng nhất, đáng yêu nhất và vui vẻ nhất mà cậu từng gặp. Cậu phải gặp lại cô. Cậu thực sự cảm thấy đau khổ khi không thấy sự hiện diện của cô. Cậu không định nghĩa được cảm xúc của mình dành cho cô, và điều đó làm cậu lo sợ. Cậu hầu như chẳng biết gì về cô, chỉ biết một điều rằng cậu không thể thiếu cô.

Nhưng đồng thời, cậu nghĩ lại việc Nữ hoàng giật cô ấy ra khỏi cậu, lòng cậu chìm trong suy nghĩ về những thế lực mạnh mẽ ngăn cản họ. Những thế lực không muốn cho họ ở bên nhau vì lý do nào đó.

Khi cậu cố gắng nghĩ đến tận cùng việc đó, đột nhiên cậu cảm thấy một bàn tay thô bạo đẩy vào ngực mình, cản bước chân cậu.

Cậu nhìn lên thì thấy một gã trai, có lẽ lớn hơn cậu vài tuổi, người cao gầy, mặc bộ trang phục xa hoa nhất mà cậu từng nhìn thấy – bằng vải lụa màu tím, màu xanh lá cây và màu đỏ tươi của hoàng gia, với một chiếc mũ lông được làm công phu. Hắn ta trông chải chuốt, có vẻ được chiều chuộng, như thể lớn lên trong nhung lụa. Hắn có đôi bàn tay mềm mại và lông mày cong vút, đang nhìn xuống với vẻ khinh khỉnh.

"Mọi người gọi ta là Alton," hắn ta bắt đầu. "Ta là con trai Lãnh chúa Alton, họ hàng của Nhà vua. Chúng ta là Lãnh chúa qua bảy thế kỷ. Nó mang lại cho ta tước hiệu Công tước. Còn ngươi, ngược lại, là một *tên thường dân*," hắn ta nói, gần như khạc nhổ ra từng từ. "Cung điện hoàng gia là dành cho hoàng tộc. Và dành cho những người có chức tước. Chứ không phải dành cho lũ người như ngươi."

Thor đứng đó, không hiểu người này là ai và những điều hắn ta nói ra làm cậu khó chịu.

"Anh muốn gì ở tôi?" Thor hỏi.

Alton cười khúc khích.

"Tất nhiên, ngươi không biết đâu. Ngươi có lẽ chẳng biết gì, phải không? Sao ngươi dám xông vào đây và giả vờ là một người trong chúng ta!" hắn nhổ nước bọt.

"Tôi không giả vờ gì cả" Thor nói.

"Ồ, ta không quan tâm ngươi khoác lên người trong bộ dạng nào. Ta chỉ muốn cảnh báo ngươi, trước khi ngươi tiếp tục tưởng tượng thêm những điều viển vông, Gwendolyn là của ta."

Thor nhìn lại, cảm thấy sốc. *Của hắn ta?* Cậu không biết phải nói gì.

"Cuộc hôn nhân của bọn ta đã được sắp đặt ngay từ khi sinh ra" Alton tiếp tục. "Chúng ta cùng tuổi, và cùng tầng lớp. Kế hoạch đã được sắp sẵn. Ngươi không dám chắc là, thậm chí trong tích tắc thôi, rằng mọi chuyện sẽ khác đi sao?"

Thor cảm thấy như thể cơn gió đã hạ gục cậu; cậu thậm chí không đủ sức lực để đáp trả lại.

Alton đã tiến gần thêm một bước và nhìn chăm chăm xuống.

"Người thấy đấy," hắn nói bằng một giọng nhẹ nhàng, "Ta cho phép Gwen tán tỉnh các gã trai. Cô ấy cũng đã nhiều lần như vậy. Mỗi lần ngăn ngừa cô ấy sẽ cảm thông với một thường dân, hoặc có lẽ là một gã đầy tớ. Cô ấy sẽ cho phép họ giúp mình giải trí, một trò tiêu khiển của cô ấy. Người có thể mơ mộng nhiều hơn thế. Nhưng đối với Gwen, đó là tất cả. Người chỉ là một người mua vui, một trò tiêu khiển nữa của cô ấy. Cô ấy sưu tầm chúng, giống như những con búp bê. Chúng không có ý nghĩa gì với cô ấy. Cô ấy thích thú khi gặp những người dân thường mới, và chỉ sau một, hai ngày, cô ấy lại cảm thấy chán. Cô ấy sẽ nhanh chóng bỏ rơi người. Người chẳng là gì đối với cô ấy cả. Và đến cuối năm cô ấy sẽ kết hôn. Mãi mãi."

Alton mở to mắt, cho thấy quyết tâm mãnh liệt của mình.

Thor thấy tim mình như tan vỡ vì những lời đó. Hay đó là sự thật? Phải chăng câu chẳng là gì đối với Gwen? Lúc này cậu rối bời, cậu không biết tin vào điều gì. Cô ấy có vẻ rất chân thành. Nhưng có thể Thor đã vội vàng đi đến kết luận sai?

"Anh đang nói dối," Thor cuối cùng cũng cãi lại.

Alton chế nhạo, và sau đó giơ ngón tay trở chỉ vào ngực Thor.

"Nếu tao thấy mày ở gần nàng một lần nữa, tao sẽ sử dụng quyền hạn của tao để gọi vệ binh hoàng gia. Chúng sẽ tổng mày vào ngục!"

"Căn cứ vào lý do gì?!" Thor hỏi lại.

"Tao chẳng cần căn cứ. Tao có chức sắc ở đây. Tao có thể tạo ra một lý do, và họ sẽ tin bởi vì đó là tao. Trước khi tao nói xong lời vu khống mày thì có đến một nửa Vương quốc sẽ tin mày là một tên tội phạm."

Alton mỉm cười, tự hài lòng; Thor cảm thấy buồn nôn.

"Anh thật thiếu danh dự," Thor nói, mà không hiểu rằng bất cứ ai cũng có thể hành động thiếu đứng đắn như vậy.

Alton cười, một âm thanh the thé.

"Tao không bao giờ cần nó," hắn nói. "Danh dự chỉ dành cho kẻ ngốc. Tao có những gì tao muốn. Mày có thể giữ danh dự. Và tao sẽ có Gwendolyn."

CHƯƠNG HAI MƯƠI

Thor bước đi cùng Reece ra ngoài cánh cổng Kinh thành có hình vòm và ra tới con đường thôn dã dẫn đến doanh trại đội quân Legion. Lĩnh gác đứng nghiêm trang trước họ khi cả hai bước qua và Thor có một cảm giác lâng lâng về những gì đã trải qua, giống như cậu không phải là người ngoài cuộc vậy. Cậu nghĩ lại chỉ một vài ngày trước đây thôi, tên lĩnh gác còn đuổi cậu ra khỏi đây. Sự thay đổi diễn ra quá chóng vánh.

Thor nghe thấy tiếng rít chói tai và ngược mắt nhìn lên, ngay phía trên đầu, con Estopheles đang liệng cánh xung quanh, và nhìn xuống. Nó bổ xuống, và Thor, với cảm giác thích thú, giữ nó trên cổ tay mình, cậu vẫn đang đeo chiếc găng bằng kim loại. Rồi nó lại cất cánh và bay đi, lên cao mãi, cao mãi, rồi hoàn toàn mất dạng. Thor bắn khoản. Đó làm một con vật huyền bí và cậu cảm thấy có mối giao cảm đặc biệt thật khó giải thích đối với nó.

Thor và Reece tiếp tục bước đi trong im lặng, rảo bước thật nhanh về phía doanh trại. Thor biết những người đồng đội đang chờ đợi mình và bắn khoản về việc họ sẽ đón chào như nào khi cậu quay lại. Sẽ có sự tức tối, ghen ghét? Họ sẽ điên lên vì cậu được chú ý? Họ sẽ nhạo báng cậu về việc cậu được đưa về từ hẻm núi tử địa Canyon? Hay cuối cùng họ cũng sẽ chấp nhận cậu?

Thor hi vọng sẽ là trường hợp sau. Cậu mệt mỏi với việc chống chọi với phần còn lại của đội quân Legion và chỉ muốn, với hơn mọi thứ, là có thể thuộc về nơi đây, được chấp nhận như là những thành viên giống họ.

Doanh trại hiện ra trước mắt, và tâm trí Thor lại bắt đầu bị chiếm giữ bởi những điều khác. Gwendolyn.

Thor không biết bao nhiêu lần muốn quay sang kể cho Reece về điều này, cậu hiểu rằng đó là chị gái cậu ta. Nhưng cậu không sao có thể gạt bỏ hình ảnh cô ấy ra khỏi tâm trí mình. Cậu không thể ngừng suy nghĩ về cuộc chạm trán với gã hoàng thân phiền phức kia, Alton, và bắn khoản những gì hắn ta nói có bao nhiêu phần trăm là sự thật. Một phần cậu thấy e ngại để nói với Reece, không muốn làm cậu ta buồn bởi một lý do nào đó và mất đi một người bạn mới còn quan trọng hơn cả người chị của cậu ta. Nhưng phần nữa cậu lại muốn biết về những gì cậu nghĩ.

“Alton là ai vậy?” cuối cùng Thor cũng lên tiếng hỏi, giọng lưỡng lự.

“Alton?” Reece nhắc lại. “Tại sao cậu lại hỏi về anh ta?”

Thor nhún vai, không chắc chắn về điều định nói.

Thật may là Reece tiếp tục nói.

“Anh ta có họ hàng xa với hoàng tộc, rất phiền hà. Anh ta là cháu họ đời thứ ba của Đức vua. Sao vậy? Anh ta làm phiền gì cậu à?” Reece nheo mắt, “Vì Gwen? Phải không? Nhẽ ra tớ phải cảnh báo cậu sớm.”

Thor quay sang và nhìn Reece, mong đợi nghe tiếp.

“Ý cậu là gì vậy?”

“Anh ta là kẻ thô tục. Anh ta đã theo đuổi chị gái tớ từ khi mới nết mắt. Anh ta luôn chắc chắn về đám cưới của hai người. Mẹ tớ dường như cũng nghĩ như vậy.”

“Liệu họ?” Thor hỏi, ngạc nhiên trong cách hỏi gấp gáp của mình.

Reece nhìn cậu và mỉm cười.

“Ôi chao, cậu có vẻ xiêu lòng trước chị tớ rồi, phải vậy không?” cậu ta cười khúc khích. “Có vẻ nhanh đấy.”

Thor đỏ mặt, hi vọng không đến mức lộ liễu như vậy.

“Họ có hay không còn phụ thuộc vào tình cảm của chị ấy dành cho anh ta,” cuối cùng Reece

trả lời. “Trừ khi họ buộc phải kết hôn, nhưng tớ không nghĩ rằng cha sẽ làm điều đó.”

“Vây tình cảm của chị ấy như thế nào?” Thor nhấn giọng, e rằng mình quá tò mò, nhưng cậu cần phải biết.

Reece nhún vai. “Cậu phải hỏi chị ấy. Tớ chưa bao giờ tâm sự những điều đó với chị ấy.”

“Nhưng cha cậu sẽ ép buộc cô ấy kết hôn chứ?” Thor nhấn giọng. “Liệu cha cậu có làm điều đó không?”

“Cha tớ có thể làm bất cứ điều gì ông ấy muốn. Nhưng đó là việc của cha tớ và Gwen.”

Reece quay sang nhìn Thor.

“Tại sao cậu hỏi những điều này? Cậu đang ám chỉ điều gì vậy?”

Thor đỏ mặt, không biết phải nói gì.

“Không có gì cả,” cuối cùng cậu lên tiếng.

“Không có gì cả!” Reece cười. “Nghe có vẻ chẳng liên quan gì với tớ cả!”

Reece cười to hơn, và Thor thấy bối rối tột độ, băn khoăn rằng liệu có phải cậu tưởng tượng ra tình cảm Gwen dành cho mình. Reece choàng tay qua và giữ nó trên vai cậu.

“Nghe này, ông bạn,” Reece nói, “điều duy nhất cậu có thể biết chắc về Gwen là chị ấy biết rõ những gì mình muốn. Và chị ấy sẽ có được điều mình muốn. Nó luôn luôn là như vậy. Chị ấy là một người có ý chí mạnh mẽ giống cha tớ. Nếu chị ấy chọn cậu, tin tớ đi, chị ấy sẽ để cho cậu biết điều đó. Hiểu chứ?”

Thor gật đầu, cảm thấy tâm trạng khá hơn, cậu vẫn luôn thấy vậy sau khi nói chuyện với Reece.

Cậu nhìn lên và thấy cánh cửa to lớn của doanh trại Legion trước mặt. Cậu ngạc nhiên khi nhìn thấy một vài người khác đang đứng trước cổng, như thể đang đợi họ, và thậm chí ngạc nhiên hơn là họ tươi cười, và tỏ thái độ hồ hởi với sự có mặt của cậu. Họ đổ dồn về phía trước, bá vai Thor và ôm choàng lấy cậu, kéo cậu vào bên trong. Thor ngạc nhiên khi bị cuốn vào bên trong bởi vòng tay thân thiện của những người khác.

“Kể cho chúng tôi nghe về hẻm núi tử địa Canyon đi. Ở bên đó trông thế nào?” một đứa hỏi.

“Bọn sinh vật lạ trông như thế nào vậy? Cậu đã giết được một con phải không?” đứa khác hỏi.

“Tôi không giết nó,” Thor phản đối. “Erec đã làm điều đó.”

“Tôi nghe nói cậu đã cứu sống Elden,” một đứa nói.

“Tôi nghe kể cậu đã tấn công sinh vật đó bằng cách đâm vào đầu nó. Không có bất kỳ vũ khí đáng kể nào cả.”

“Bây giờ cậu đã là một thành viên trong đội chúng ta!” một đứa hét to, và những đứa khác reo hò cổ vũ, tỏ vẻ thân thiện với cậu, như thể cậu là người anh em thất lạc đã lâu của chúng.

Thor không thể tin nổi điều này. Càng nghe chúng nói, cậu càng nhận ra chúng đã chấp nhận cậu. Có lẽ cậu đã can đảm hơn sau tất cả. Cậu không bao giờ nghĩ về điều này. Lần đầu tiên sau một khoảng thời gian dài, cậu bắt đầu cảm thấy tâm trạng tốt hơn. Trên hết, bởi vì bây giờ, cuối cùng, cậu cũng cảm thấy mình đã thật sự hòa đồng cùng với những người bạn này, Cậu cảm thấy như cởi bỏ được gánh nặng.

Thor được đưa ra ngoài sân luyện tập chính, trước mặt cậu là hàng mấy chục đồng đội Legion đã chờ sẵn, bên cạnh đó là hàng chục hiệp sĩ Silver, họ chào mừng khi cậu xuất hiện. Tất cả tiến về phía trước và vỗ vai cậu.

Kold tiến về phía trước, những người khác trở lên im lặng. Thor gồng mình, bởi Kolk chưa bao giờ có cảm tình với mình ngoài việc coi thường cậu. Nhưng giờ đây, Thor cảm thấy rất ngạc nhiên, anh ta nhìn xuống với biểu hiện khác xa lúc trước. Anh ta tuy không nở nụ cười đón tiếp cậu nhưng cũng không cau có như trước đây, và Thor thề rằng mình đã phát hiện thấy điều gì giống như sự khâm phục trong mắt anh ta.

Kolk tiến tới, lấy ra một cái huy hiệu nhỏ hình chú chim ưng màu đen, sau đó cài lên ngực Thor.

Huy hiệu của đội quân Legion. Thor đã được chấp nhận. Cuối cùng, cậu cũng đã là thành viên như bao người khác.

“Thorgin của Vùng đất thấp Thị trấn phía Nam thuộc Tây Vương quốc,” Kolk nói, thái độ trân trọng “Chúng ta chào mừng cậu đến với đội quân Legion.”

Các cậu bé hét vang, rồi đổ xô vào, víu lấy cánh tay Thor và lắc lư người đầy phấn chấn.

Thor không thể tưởng tượng nổi tất cả lại diễn ra như thế này. Cậu cố gắng không cử động. Cậu chỉ muốn tận hưởng thời khắc này. Bây giờ, cuối cùng, cậu cũng có nơi nào đó để thuộc về.

Kolk quay sang và đối mặt với những cậu bé khác.

“Thôi được rồi, các chàng trai, yên lặng nào,” Anh ta ra lệnh. “Hôm nay là một ngày đặc biệt. Các cậu không cần đi lấy cỏ, lau chùi vũ khí và thu dọn phân ngựa nữa. Bây giờ đã đến lúc huấn luyện thực sự. Đó là ngày tập với vũ khí.”

Các cậu bé trở lại, la hét đầy thích thú, và đi theo Kolk khi anh ta băng qua đấu trường huấn luyện đi tới một khu vực có hình tròn lớn làm bằng gỗ sồi với cánh cửa bằng đồng sáng bóng. Thor bước đi cùng nhóm khi họ tiến đến đó, một cảm giác phấn khích lan tỏa trong bầu không khí. Reece theo sát cậu, và O’Connor đi tới, cùng nhập bọn.

“Chưa bao giờ tớ nghĩ tớ sẽ lại thấy cậu tràn đầy sức sống như này,” O’Connor nói, mỉm cười và vỗ lên vai cậu. “Lần tới, cậu sẽ gọi tớ dậy đầu tiên chứ?”

Thor quay lại mỉm cười.

“Khu đó là gì thế?” Thor hỏi Reece, khi họ tiến gần đến nơi. Có vô số đinh tán bằng sắt ở trên khắp cánh cửa, một nơi gây ấn tượng mạnh mẽ.

“Nhà vũ khí,” Reece trả lời. “Đó là nơi chứa tất cả vũ khí của chúng ta. Mỗi lần trong một khoảng thời gian nào đó họ sẽ cho phép chúng ta chiêm ngưỡng, thậm chí huấn luyện chúng ta với một số vũ khí trong đó. Tùy thuộc vào bài học mà họ sẽ truyền đạt cho chúng ta.”

Thor cảm thấy chộn rộn khi Elden đi ngang qua. Thor gồng mình, chờ đợi mối đe dọa—nhưng lần này, Thor cảm thấy thật ngạc nhiên, Elden dành cho cậu cái nhìn đầy cảm kích.

“Tôi phải cảm ơn cậu,” cậu ta nói, nhìn xuống, giọng nhún nhường. “Vì cậu đã cứu tôi.”

Thor bối rối; chưa bao giờ dám nghĩ cậu ta sẽ cư xử thế này.

“Tôi đã nghĩ sai về cậu,” Elden nói tiếp. “Chúng ta làm bạn nhé?” cậu ta hỏi.

Rồi đưa tay ra.

Thor, người không bao giờ giữ mối ác cảm trong lòng, vui vẻ chìa tay và bắt tay cậu ta.

“Chúng ta luôn là những người bạn,” Thor nói.

“Tôi luôn có những lời nói không phải đối với cậu,” Elden nói. “Nhưng cậu luôn bỏ qua và bảo vệ tôi. Tôi nợ cậu điều này.”

Nói xong, cậu ta quay đi, nhanh chóng lẩn vào đám đông.

Thor gần như không biết diễn tả cảm xúc như thế nào lúc này. Cậu bất ngờ khi mọi thứ thay đổi nhanh chóng đến vậy.

“Tớ đoán cậu ta cũng không đến nỗi quá đáng ghét,” O’Connor nói. “Có vẻ cậu ta cũng được đấy chứ.”

Họ đến nhà vũ khí. Cánh cửa lớn mở toang, và Thor bước vào với sự thán phục. Cậu đi từ từ, cổ nghển lên, quan sát địa điểm là một hình tròn lớn, chiêm ngưỡng tất cả những thứ bên trong. Có hàng trăm thứ vũ khí, có vũ khí thậm chí cậu còn không nhận biết được, đang treo ở trên tường. Những chàng trai khác hồi hả đi về phía trước vội vã đầy phấn khích, chạy đến chỗ có vũ khí, nhặt chúng lên, tìm cách sử dụng và nghiên cứu chúng. Thor cũng làm theo những gì chúng làm, cảm giác như một đứa trẻ đang ở trong kho chứa kẹo.

Cậu vội bước qua chỗ cái kích lớn, nhấc cái cán gỗ lên bằng cả hai tay, cảm nhận sức nặng

của nó, nó thật lớn, đã được bôi dầu cẩn thận. Lưỡi bị mòn và được cắt nắn, cậu tự hỏi liệu nó đã giết kẻ thù nào ngoài chiến trường chưa.

Cậu đặt nó xuống và cầm một thanh xích chùy, với những mấu đinh nhọn trên quả cầu bằng sắt được gắn với cán bằng một sợi xích dài, cậu cầm cán gỗ được điểm xuyết vài mấu đinh tán, cảm thấy đầu chùy kim loại lúc lắc ở cuối sợi xích. Bên cạnh cậu, Reece đang cầm một cái rìu chiến và O'Connor đang thử sức nặng của cây thương dài, đâm vào không khí với kẻ thù tưởng tượng.

“Nghe này!” Kolk hô to, và tất cả thành viên quay lại.

“Ngày hôm nay chúng ta sẽ học về việc chiến đấu với kẻ thù ở khoảng cách xa. Ai có thể kể cho ta những loại vũ khí được sử dụng trong bài học này? Loại nào có thể tiêu diệt kẻ thù ở khoảng cách ba mươi bước chân?”

“Một cây cung tên,” Một vài đứa la lên.

“Đúng vậy,” Kolk trả lời. “Thứ nào nữa?”

“Một cây thương!” Một vài đứa hét lên.

“Gì nữa nào? còn nhiều thứ khác nữa. Hãy kể thêm xem.”

“Một cái ná bắn đá,” Thor thêm vào.

“Tiếp đi nào?”

Thor nghĩ nát óc, nhưng chẳng nghĩ thêm được thứ nào khác.

“Phi dao găm,” Reece la to.

“Nghĩ xem còn sót gì không?”

Những đứa khác tư lự. Không ai nghĩ thêm được loại vũ khí nào khác nữa.

“Ném búa thì sao,” Kolk nói to, “và ném rìu. Thêm nữa là nỏ, cây lao cũng có thể ném đi xa, kiếm cũng vậy.”

Kolk rảo bước trong phòng, quan sát nét mặt từng đứa, đang say sưa chú ý.

“Đó chưa phải là tất cả. một viên đá bình thường ở trong sân cũng có thể là một người bạn hữu ích. Ta đã từng chứng kiến một gã, to như con bò mộng, một tay dữ dằn, đã bị giết chết tại chỗ bởi một cú ném thiện chiến của một người lính khôn ngoan. Những người lính thường không nhận ra áo giáp cũng có thể sử dụng như một thứ vũ khí. Găng tay sắt có thể tháo ra và ném vào mặt kẻ thù. Cái này chỉ là sự nhanh nhạy và ở khoảng cách vài bước chân thôi. Lúc đó, các người có thể giết chết kẻ thù. Khiên bảo vệ cũng có thể dùng để quăng như vậy.”

Kolk dừng lại lấy hơi rồi tiếp tục.

“Điều quan trọng là khi học cách chiến đấu, không chỉ chú ý đến khoảng cách giữa ta và đối thủ. Các người phải học cách chiến đấu ở khoảng cách xa hơn nhiều. Hầu hết chúng ta chiến đấu ở khoảng cách ba bước chân. Một chiến binh giỏi phải chiến đấu ở khoảng cách ba mươi bước. Hiểu không?”

“Vâng, thưa chỉ huy!” tiếng đồng thanh hét vang.

“Tốt. Hôm nay, chúng ta sẽ nâng cao kỹ năng ném. Đi vào trong phòng vào cầm lấy tất cả những gì có thể ném được mà các người nhìn thấy. Mỗi người cầm một thứ và quay lại trong vòng ba mươi giây. Đi nào!”

Căn phòng nổ tung với sự tranh giành, Thor chạy ra phía bức tường, tìm kiếm vật gì đó có thể cầm về. Cậu xô đẩy và chen lấn với những đứa khác đang háo hức tìm kiếm. Cho đến khi cuối cùng cậu cũng thấy thứ mà mình muốn và cầm lấy nó. Đó là một cái rìu nhỏ có thể dùng để ném. O'Connor cầm một con dao găm, Reece trong tay một thanh gươm, và ba đứa bọn họ cùng đua nhau chạy ra chỗ huấn luyện cùng những đứa khác.

Chúng theo Kolk tới phía xa của khu tập, nơi đã có hàng chục cái khiên xếp thành cột trụ.

Nào tất cả các chàng trai, cầm lấy vũ khí, tập hợp xung quanh ta và chờ đợi.

“Các người sẽ đứng ở đây,” giọng anh ta vang dội, chỉ vào hàng khiên trong đồng bụi mù,

“mục tiêu sẽ là những cái khiên ở đó. Sau đó chạy đến chỗ những cái khiên, lấy một thứ vũ khí khác, và lại luyện tập ném tiếp. Không được chọn thứ mình đã ném rồi. Luôn nhắm mục tiêu là cái khiên. Những người ném trượt sẽ phải chạy một vòng quanh trường tập. Bắt đầu!”

Các cậu bé đứng thành hàng, vai sát vai, cạnh đồng đất, và bắt đầu ném vũ khí của chúng vào đồng khiên, có lẽ phải cách xa đến ba mươi thước. Thor xếp hàng cùng chúng. Thằng bên cạnh cậu giật lùi về phía sau lấy đà và ném thương, xém chút nữa thì trúng.

Thằng đó quay lại và bắt đầu chạy một vòng quanh sân. Khi đang chạy, một thành viên huấn luyện chạy theo sát cậu ta, đặt lên vai cậu ta một chiếc áo choàng lưới mắt xích rất nặng, làm cậu ta còng mình xuống.

“Mang cái đó vào mà chạy, chàng trai!” anh ta ra lệnh.

Cậu trai, còng người xuống, mồ hôi vã ra, tiếp tục chạy dưới cái nóng khủng khiếp.

Thor không muốn ném trượt mục tiêu. Cậu ngả người về phía sau, tập trung, căng mình bắt người trở lại ném cái rìu về phía mục tiêu. Cậu nhắm mắt và hi vọng nó sẽ trúng đích, và thấy nhẹ nhõm khi nghe thấy âm thanh của nó va mạnh vào đồng khiên. Cậu hiếm khi làm như thế này, ném ở một góc thấp hơn, nhưng ít ra cậu cũng làm được. Những đứa quanh cậu, vài đứa ném trượt và thực hiện nhiệm vụ chạy quanh sân. Vài đứa ném trúng mục tiêu đã chạy lại đồng khiên nhặt lấy vũ khí mới.

Thor chạy đến chỗ đồng khiên, tìm thấy một con dao lưỡi mỏng và dài, cậu rút ra, sau đó quay trở lại đường ném.

Họ tiếp tục ném trong nhiều giờ, cho tới khi cánh tay của cậu tê dại đi và cậu đã chạy quá nhiều vòng, mồ hôi nhỏ giọt ướt đầm người, giống như những người tập quanh mình. Thật là một bài tập thú vị, được ném tất cả các loại vũ khí, làm quen với trọng lượng các loại tay cầm và lưỡi của vũ khí. Thor cảm nhận mọi thứ khá hơn, quen hơn với mỗi loại vũ khí ném. Nhưng, cái nóng vẫn ngột ngạt và cậu cảm thấy mệt mỏi. Chỉ còn tầm chục cậu bé vẫn đứng trước đồng khiên, hầu hết số khác ném trượt và phải chạy vòng quanh sân. Quá khó để ném trúng nhiều lần, với nhiều loại vũ khí khác nhau như vậy, và những vòng chạy cũng như cái nóng càng làm cho sự chính xác giảm đi dần. Thor dở dắc, không biết bao lâu nữa mình có thể tiếp tục. Chỉ đến khi cậu cảm thấy mình sắp quy xuống, đột nhiên, Kolk bước tới.

“Đủ rồi!” anh ta hét to.

Các chàng trai trở lại sau khi hoàn thành vòng chạy và ngã lăn đùng ra bãi cỏ. Bọn họ nằm đó, thở gấp, khó thở, tháo chiếc áo khoác giáp sắt dày đã được đeo lên người khi trước. Thor, cũng vậy, ngồi xuống bãi cỏ, cánh tay kiệt sức, mồ hôi nhỏ tòng tòng. Một số người lính của Nhà vua đến xung quanh tay mang xô nước và đổ xuống trên bãi cỏ. Reece với tay ra, hứng lấy một ít rồi đưa lên miệng uống, sau đó đưa cho O'Connor, sau khi cậu ta uống thì đưa nó cho Thor. Thor uống lấy uống để, nước nhỏ giọt xuống cằm và ngực. Dòng nước mát lạnh ngấm vào da thịt. Cậu thở khó nhọc khi trao nó lại cho Reece.

“Bài tập này còn tiếp tục bao lâu nữa nhỉ?” cậu hỏi

Reece lắc đầu, giọng đứt quãng. “Tớ không biết.”

“Tôi thề là bọn họ đang giết dần, giết mòn chúng ta,” một giọng nói vang lên. Thor quay sang và nhìn thấy Elden, người vừa xuất hiện và đứng cạnh cậu. Thor ngạc nhiên thấy cậu ta đứng đó, và suy nghĩ về việc Elden thực sự muốn trở thành bạn mình. Thật kỳ lạ khi cậu ta thay đổi cách cư xử của mình đến vậy.

“Các chàng trai!” Kolk hô to, bước từ từ đến chỗ bọn họ. “Nhiều người trong số các cậu đã trật mục tiêu, bây giờ, đã muộn rồi. Như các cậu thấy, mục tiêu sẽ khó trúng hơn khi chúng ta mệt mỏi. Đó là điều cần nhớ. Trong cuộc chiến, nếu không giải tỏa tâm lý. Các cậu sẽ bị kiệt sức. Có những cuộc chiến kéo dài nhiều ngày. Đặc biệt là khi chiến đấu trong lâu đài. Đó là lúc các cậu thấy xuống sức nhất mà vẫn phải ném mục tiêu một cách chính xác nhất. Thường là các cậu sẽ buộc phải ném bất cứ thứ vũ khí nào có ở trước mặt mình. Các cậu phải là người lão luyện với mọi loại vũ khí, ở trong bất cứ tình trạng kiệt sức nào. Hiểu điều đó chứ?”

“RỒ, THƯA CHỈ HUY!” chúng đồng thanh đáp.

“Một vài người trong số các cậu có thể ném tốt dao, hoặc thương. Nhưng cũng những người như vậy lại ném trượt mục tiêu khi dùng búa hoặc rìu. Các cậu có nghĩ mình có thể sống sót được nếu chỉ ném thành thạo một loại vũ khí không?”

“KHÔNG, THƯA CHỈ HUY!”

“Các cậu có nghĩ đây chỉ là một trò chơi không?”

“KHÔNG, THƯA CHỈ HUY!”

Kolk nhăn mặt bước tới, đá vào lưng mấy đứa mà anh ta cảm thấy không ngồi thẳng thắn.

“Các cậu đã nghỉ ngơi đủ rồi,” anh ta nói. “Đứng lên được rồi đấy!”

Thor vội bật dậy cùng những người khác, đôi chân cậu rã rời, không chắc có thể trụ vững thêm bao lâu nữa.

“Chiến đấu ở khoảng cách xa thì luôn diễn ra từ hai phía,” Kolk nói tiếp. “Các cậu có thể ném—nhưng kẻ thù của các cậu cũng làm như vậy được. Bọn chúng không an toàn ở khoảng cách xa ba mươi bước chân thì chúng ta cũng vậy. Các cậu phải học cách bảo vệ bản thân ở khoảng cách ba mươi bước chân. Hiểu chứ?”

“RỒ, THƯA NGÀI!”

“Để bảo vệ bản thân tránh khỏi các vũ khí ném từ xa, các cậu không chỉ phản xạ tốt cùng đôi chân nhanh nhạy, để hụp người xuống, bò trườn hoặc tránh né—mà ngoài ra còn thành thạo trong việc tự bảo vệ mình với tấm khiên lớn.”

Kolk ra hiệu, và một người lính mang đến một tấm khiên lớn, nặng nề. Thor ngạc nhiên—nó phải to gấp hai lần người anh ta.

“Ta cần có người xung phong?” Kolk yêu cầu.

Các cậu trai im lặng, đầy lưỡng lự, ra chiều đang suy nghĩ, Thor, nghĩ lướt qua, giờ tay tình nguyện.

Kolk gật đầu, và Thor vội tiến đến.

“Tốt,” Kolk nói. “Ít ra cũng có người trong số các cậu lên tiếng tình nguyện. Ta thích tinh thần của cậu, chàng trai. Một quyết định ngu ngốc. Nhưng đầy tích cực.”

Thor bắt đầu tự hỏi liệu quyết định của mình có thực sự là ngớ ngẩn hay không khi Kolk đưa cho cậu tấm khiên kim loại to lớn. Cậu đỡ lấy bằng một cánh tay, không thể tin được nó lại nặng như vậy. Cậu khó có thể nhắc được nó lên.

“Thor, nhiệm vụ của cậu là chạy từ cuối sân tập trận này sang tới sân bên kia. Làm sao không bị chấn thương. Xem cách mà năm mươi chàng trai này đối mặt với cậu?” Kolk nói với Thor. “Tất cả bọn họ sẽ ném vũ khí vào cậu. Những thứ vũ khí thực sự. Cậu hiểu chứ? Nếu cậu không sử dụng vũ khí để bảo vệ mình, cậu có thể sẽ chết trước khi mang được cái khiên sang tới sân bên kia.”

Thor nhìn lại đầy hoài nghi. Đám đông các cậu chàng trở lên im lặng.

“Đây không phải là trò chơi,” Kolk nói tiếp. “Đây là chuyện nghiêm túc. Trận chiến đấu hoàn toàn nghiêm túc. Đó là ranh giới giữa sống-và-chết. Cậu chắc mình vẫn xung phong làm chứ?”

Thor gật đầu, người tê cứng trong hoảng loạn để có thể nói bất kỳ điều gì khác hơn. Cậu không thể đổi ý định lúc này, không thể nào khi có bao nhiêu người ở trước mặt cậu.

“Tốt.”

Kolk ra hiệu cho người hầu cận, hắt ta bước tới và thổi một hơi tù và dài.

“Chạy!” Kolk hét lên.

Thor nhắc cái khiên nặng nề lên bằng cả hai tay, giữ nó bằng tất cả sức mạnh của mình. Vừa lúc đó, cậu cảm thấy một tiếng huých dội đến, cảm thấy đầu óc mình bị chấn động trầm trọng, chắc phải là một cái búa kim loại. Nó không xuyên vào được tấm khiên, nhưng làm toàn thân cậu choáng váng. Cậu gần như rơi tấm khiên đến nơi rồi, nhưng cổ gồng người giữ chặt và tiếp tục di chuyển.

Thor bắt đầu chạy, với bước chân tập tễnh cố chạy nhanh hết sức có thể cùng với tấm khiên. Trong khi vũ khí và các vật phóng ầm ầm về phía cậu, tấm khiên là bùa hộ mệnh của cậu, khi chạy cậu xoay xở làm sao để luôn ở trong tầm che chắn của nó.

Một mũi tên phóng về phía cậu, suýt qua người trong gang tấc, và cậu tì cảm mình vào tấm khiên chặt hơn. Một vật nặng khác đập thật mạnh vào tấm khiên, nó văng mạnh đến nỗi làm thân hình cậu loạng choạng vài bước và gần như đổ gục xuống. Nhưng Thor dồn hết sức chống chân và lấy đà bật trở lại, giữ vững cơ thể, tiếp tục chạy. Với một nỗ lực phi thường, hơi thở hỗn hển, cuối cùng cậu cũng băng qua được sân tập trận sang phía sân bên kia.

“Hoàn thành!” Kolk hét lên.

Thor vút cái khiên xuống, mồ hôi chảy đầm đìa. Cậu đã vượt xa sự kỳ vọng khi đã sang được phía sân bên kia; cậu không biết liệu mình có thể giữ nổi tấm khiên một lúc nữa không.

Thor hồi hả quay lại cùng với những người khác, nhiều người trong số họ nhìn cậu với ánh mắt nể phục. Cậu tự hỏi mình đã làm thế nào để sống sót được.

“Làm tốt đấy,” Reece ghé tai thì thầm với cậu.

“Còn ai xung phong nữa không?” Kold kêu gọi.

Sự im lặng nghệt thở giữa các cậu trai. Sau khi theo dõi Thor, không ai muốn liều mạng để thử.

Thor cảm thấy tự hào về bản thân. Khi xung phong lên, cậu không chắc chuyện gì sẽ xảy ra sau đó, nhưng bây giờ mọi thứ đã qua, cậu thấy vui vì mình đã làm được.

“Tốt. Kế tiếp ta sẽ chỉ ra người tình nguyện,” Kolk kêu lên. “Cậu! Saden!” Anh ta hô to, chỉ vào một người nào đó.

Một cậu chàng người gày gò, lớn tuổi hơn, bước lên phía trước, thái độ trông hoảng loạn.

“Em á?” Saden nói, giọng vỡ vụn.

Những đứa khác cười nhạo cậu ta.

“Tất nhiên là cậu. Chả lẽ là người khác?” Kolk nói.

“Em xin lỗi, thưa chỉ huy, nhưng em không muốn.”

Những tiếng thở gấp vương vất nỗi sợ hãi dấy lên trong hàng ngũ Legion.

Kolk lại gần cậu ta, nhăn nhó.

“Người không được phép làm theo ý thích của bản thân đâu,” Kolk gầm gừ. “Người sẽ làm những gì ta bắt người phải làm.”

Saden đứng như tượng đá, sợ hãi tột cùng.

“Anh ta không nên làm thế ở đây,” Reece thì thầm với Thor.

Thor quay lại và nhìn cậu ta. “Ý cậu là gì vậy?”

“Cậu ta xuất thân từ một gia đình quý tộc, và họ đưa cậu ta đến đây. Nhưng cậu ta không hề muốn điều đó. Cậu ta không phải là một tay sinh ra để chiến đấu. Kolk biết điều đó. Tôi nghĩ họ đang cố thử thách cậu ta. Có lẽ họ muốn loại cậu ta.”

“Em xin lỗi, nhưng em không thể,” Saden nói, giọng hoảng loạn.

“Người có thể.” Kolk hét lên, “và người cũng sẵn lòng!”

Có một sự căng thẳng đông cứng.

Saden nhìn xuống đất, cúi gầm mặt trong nỗi xấu hổ.

“Em xin lỗi, thưa chỉ huy. Hãy giao cho em nhiệm vụ khác, em sẽ sẵn lòng để thực hiện nó.”

Kolk đỏ mặt tía tai, lao tới dí sát mặt vào cậu ta.

“Ta sẽ giao cho người nhiệm vụ khác, thằng nhóc ạ. Ta không quan tâm gia đình người là ai. Từ giờ trở đi, người sẽ chạy, người sẽ chạy quanh sân đấu tập này cho đến khi ngã gục. Và người đừng quay lại đây cho đến khi tự nguyện cầm cái khiên đó lên. Người hiểu chứ?”

Saden trông như thể sắp khóc đến nơi, cậu ta gật đầu đáp lại.

Một người lính đi đến, choàng áo giáp qua người Saden, kế tiếp đó một người nữa choàng bộ áo giáp thứ hai lên người cậu ta. Thor không thể hiểu làm cách nào cậu ta có thể chịu đựng nổi trọng lượng những thứ đó. Cậu ta thậm chí không thể chạy với một bộ áo giáp.

Kolk lấy đà và đá mạnh vào phía sau Saden, cậu ta loạng choạng lao về phía trước và bắt đầu cuộc tra tấn thể lực một cách chậm chạp và tốn thời gian quanh sân. Thor cảm thấy không ổn cho cậu ta. Khi xem cậu ta cà nhấc chạy quanh sân, cậu không ngừng tự hỏi liệu cậu ta có thể tồn tại nổi trong quân đoàn Legion được hay không.

Đột nhiên tiếng tù và vang lên, Thor quay sang nhìn thấy một toán người của Đức vua cười trên lưng ngựa, có đến hàng chục hiệp sĩ Silver đi cùng họ, cầm giáo dài và đội mũ lông vũ. Họ dừng lại trước mặt thành viên Legion.

“Nhân ngày cưới ái nữ của Nhà vua, nhân thời khắc hạ chí, Đức vua hạ chiếu thời gian còn lại trong ngày được dành cho việc săn bắn!”

Tất cả các cậu chàng quanh Thor vỡ òa sung sướng. Tất cả đồng loạt chạy nước rút, đuổi theo những con ngựa khi chúng đổi hướng và băng qua sân tập.

“Có chuyện gì vậy?” Thor hỏi Reece, trong khi bắt đầu chạy theo những người khác.

Reece cười thật lớn.

“Đó là điều may mắn!” cậu nói. “Chúng ta được nghỉ rồi! chúng ta được đi săn!”

CHƯƠNG HAI MƯƠI MỐT

Thor chạy bộ xuống đường mòn trong rừng cùng những người khác, cầm cây giáo được giao để đi săn. Bên cạnh là Reece, O'Connor, và Elden, cùng với ít nhất năm mươi thành viên khác của Legion. Trước mặt họ là cả trăm hiệp sĩ Silver cưỡi trên lưng ngựa, mặc áo giáp nhẹ, một số mang giáo ngắn, còn lại hầu hết đeo cung tên trên lưng. Chạy theo bộ họ sau lưng là hàng chục cận vệ và tùy tùng.

Dẫn đầu là vua MacGil, ngài trông to lớn và kiêu hãnh hơn bao giờ hết, một nụ cười phấn khích trên khuôn mặt ngài. Vây quanh ngài là những người con trai, Kendrick và Gareth và Thor ngạc nhiên khi nhìn thấy cả Godfrey. Hàng chục tiểu đồng chạy giữa họ, một vài người ngã người ra sau và thối chiếc tù và làm bằng ngà dài; những người khác giật mạnh cương để kìm lại những chú chó đang sủa vang, những người này lo lắng chạy về phía trước để theo kịp những con ngựa. Khung cảnh vô cùng lộn xộn. Khi một toán lớn xông vào khu rừng, họ đã bắt đầu tách ra theo mọi hướng. Thor không biết họ đi đâu hay nên đi theo nhóm nào.

Erec cưỡi ngựa đến gần; Thor và những người khác quyết định đi theo anh ấy. Thor chạy tới bên cạnh Reece.

"Chúng ta đang đi đâu vậy?" cậu hỏi Reece, vừa chạy vừa thở hổn hển.

"Tiến sâu vào trong rừng," Reece đáp lại. "Người của Đức vua định mang về thành quả xứng đáng cho một ngày đi săn."

"Tại sao một số hiệp sĩ Silver cưỡi ngựa còn những người khác chạy bộ?" O'Connor hỏi Reece.

"Những người cưỡi ngựa săn những loại thú hiền lành, như hươu và chim," Reece trả lời. "Họ sử dụng cung. Còn những người chạy bộ thì săn các loài động vật nguy hiểm hơn, như lợn nòi đuôi vàng."

Thor vừa thích thú vừa lo lắng khi nghe đến loài vật này. Cậu đã từng chứng kiến một con trưởng thành; nó là một sinh vật hung dữ và nguy hiểm, người ta nói nó có thể xé một người làm đôi khi bị kích động.

"Các chiến binh già nhất có xu hướng ở lại trên lưng ngựa và đi săn hươu và chim," Erec nhìn xuống và nói thêm vào. "Những người trẻ có xu hướng đi bộ, và săn những con mồi lớn. Dĩ nhiên là các cậu phải đủ khỏe để tham gia cuộc chơi."

"Đó là lý do tại sao chúng ta cho phép các người đi săn," Kolk, đang chạy với những người khác cách đó không xa, hét lên, "đó cũng là một bài luyện tập cho các người. Các cậu sẽ phải chạy bộ trong suốt cuộc đi săn, phải theo kịp những con ngựa. Khi chúng ta đi, các người sẽ chia ra thành các nhóm nhỏ hơn, mỗi nhóm sẽ rẽ theo đường riêng, và mỗi người phải săn một con mồi của chính mình. Các người phải tìm con thú hung dữ nhất – và sẽ phải đánh nó đến chết. Bài tập này sẽ rèn cho các người những phẩm chất tương tự của người lính: khả năng chịu đựng, sự can đảm, và không khuất phục trước kẻ thù, dù nó to lớn hay nguy hiểm đến nhường nào. Bây giờ thì hãy đi đi!" Anh ta hét lên.

Thor chạy nhanh hơn, như tất cả các chiến hữu khác, chạy đua để bắt kịp những con ngựa khi chúng xé nát khu rừng. Cậu không biết đi đường nào, nhưng cậu nghĩ nếu cậu bị mắc kẹt gần Reece và O'Connor, cậu sẽ không sao.

"Đưa ta một mũi tên, nhanh lên!" Erec hét lên.

Thor lập tức hành động, chạy tới bên cạnh con ngựa của Erec, lấy một mũi tên từ ống đựng tên trên yên ngựa, rồi đưa cho anh ta. Erec vừa cưỡi ngựa vừa lắp tên vào cung, ghìim ngựa chậm lại, và bình tĩnh nhắm vào một vật gì đó trong rừng.

"Chó đầu!" Erec hét lên.

Một viên tùy tùng của Nhà vua dẫn đến một con chó đang sủa, nó lao vào bụi cây. Trước sự ngạc nhiên của Thor, một con chim lớn bay lên, ngay lập tức, Erec bắn mũi tên.

Đó là một cú bắn hoàn hảo, trúng ngay vào cổ, con chim rơi xuống, đã chết. Thor ngạc nhiên không hiểu sao Erec phát hiện ra nó.

"Con chim!" Erec hét lên.

Thor chạy, cầm lấy con chim đã chết, vẫn còn ấm, máu vẫn đang chảy ra từ cổ nó. Rồi cậu chạy quay lại chỗ Erec. Cậu quàng nó vào yên ngựa của Erec.

Xung quanh Thor, nhiều hiệp sĩ cưỡi ngựa cũng thực hiện tương tự, xua những con chim cho chúng bay lên rồi bắn hạ xuống cho những người cận vệ đến nhặt. Mũi tên sử dụng nhiều nhất; một vài người sử dụng giáo. Kendrick kéo ngọn giáo của anh ra sau, nhắm, và ném nó vào một con nai. Đó là một cú ném hoàn hảo, trúng ngay vào cổ họng con vật, khiến nó vật ra.

Thor ngạc nhiên trước sự phong phú của các cuộc săn trong rừng này, số lượng phần thưởng mà họ sẽ mang về nhà. Nó đủ để nuôi cả Kinh thành trong nhiều ngày.

"Trước giờ cậu đã từng đi săn chưa?" Thor gọi ra phía Reece, tránh để không vướng chân những người lính của Đức vua khi họ chạy. Không để để nghe tiếng của nhau, với tiếng chó sủa, tiếng tù và, và tiếng thét của những người đàn ông, tiếng cười khi họ cứ lần lượt hạ hết con vật này đến con vật khác.

Reece nở một nụ cười lớn khi cậu nhảy qua một khúc gỗ và tiếp tục chạy.

"Nhiều lần rồi! Nhưng chỉ vì cha tớ. Họ không cho phép chúng ta tham gia cuộc đi săn nếu chúng ta chưa đủ tuổi. Đó là một việc ly kỳ—mặc dù không có một ai mà có thể ra khỏi đó mà không bị thương. Có hơn một người đã bị thương, hoặc bị giết, khi đuổi theo lợn nòi."

Reece vừa chạy vừa thở hổn hển. "Nhưng tớ luôn được cưỡi trên lưng ngựa," cậu ta nói thêm. "Trước đây tớ chưa bao giờ được phép chạy bộ; khi tham gia với Legion, tớ cũng chưa bao giờ được phép săn lợn nòi. Đây là lần đầu tiên của tớ!"

Khu rừng bỗng biến đổi, với hàng chục con đường mòn trải dài ra trước mặt họ, mỗi con đường lại tách thành nhiều nhánh. Một tiếng tù và khác vang lên, ngay sau đó các nhóm lớn bắt đầu tách thành các nhóm nhỏ.

Thor bị mắc kẹt gần Erec; Reece và O'Connor gia nhập cùng họ; bọn họ rẽ vào một con đường hẹp uốn cong gấp xuống dưới. Họ chạy và chạy, Thor nắm cây giáo thật chặt khi cậu nhảy qua một con suối nhỏ. Nhóm của họ gồm có Erec và Kendrick đang cưỡi ngựa, Thor, Reece, O'Connor, và Elden đang chạy bộ, tổng cộng là 6 người. Khi Thor quay lại, cậu nhận thấy hai thành viên nữa của Legion đang chạy theo sau họ, để gia nhập cùng họ. Những người này to lớn, lực lưỡng với mái tóc gọn sóng màu cát che mắt cùng những nụ cười thật tươi. Họ trông có vẻ lớn hơn Thor vài tuổi – và là cặp song sinh giống hệt nhau.

"Tôi là Conval", một trong hai đứa nói với Thor.

"Còn tôi là Conven."

"Chúng tôi là anh em" Conval nói.

"Anh em song sinh!" Conven nói thêm.

"Hy vọng cậu không phiền khi chúng tôi tham gia cùng," Conval nói với Thor.

Thor đã thấy họ trong Legion, nhưng chưa từng gặp mặt họ. Cậu cảm thấy rất vui khi gặp các thành viên mới, đặc biệt là những thành viên rất thân thiện với cậu.

"Rất vui được làm quen các cậu," Thor nói to.

"Càng nhiều người càng tốt," Reece nói vọng lại.

"Tôi nghe nói lợn nòi trong khu rừng này rất lớn," Conval nhận xét.

"Và còn nguy hiểm chết người," Conven chêm vào.

Thor nhìn vào cặp giáo dài cặp sinh đôi đang mang, nó phải dài gấp ba lần cái giáo của cậu, cậu tự lự. Cậu nhận thấy họ đang nhìn vào cây giáo ngắn của mình.

"Cây giáo đó không đủ dài," Conval nói

"Những con lợn nòi có chiếc răng nanh lớn. Cậu phải có một vũ khí dài hơn," Conven nói.

"Cầm lấy vũ khí của tôi đi," Elden nói, chạy tới chỗ Thor và đưa cây giáo của mình cho cậu.

"Tôi không lấy vũ khí của cậu," Thor nói. "Cậu sẽ dùng cái gì?"

Elden nhún vai. "Tôi sẽ ổn thôi."

Thor cảm thấy xúc động vì hảo tâm của cậu ấy, và ngạc nhiên về tình bạn của họ lúc này đã khác xa khi trước.

"Cầm lấy của ta đi", một giọng nói ra lệnh.

Thor nhìn lên và thấy Erec đang đi tới bên cạnh, chỉ vào yên ngựa, nơi có hai cây giáo dài.

Thor đưa tay ra cầm lấy một cây giáo dài từ trên yên ngựa, lòng cảm thấy biết ơn vì được đưa cho. Nó nặng hơn, và khó xoay sở hơn để vừa cầm vừa chạy—nhưng cậu cảm thấy an tâm hơn và có vẻ như cậu sẽ cần nó.

Họ cứ thế chạy, cho đến khi lượng khí trong phổi Thor cạn dần và cậu không biết liệu cậu có thể đi xa hơn. Cậu cảnh giác, nhìn xung quanh để xem liệu có con vật nào không. Cậu cảm thấy được bảo vệ khi có những người khác ở quanh, và dường như bất khả chiến bại khi đã có sẵn một cây giáo dài. Nhưng cậu vẫn còn nhiều nguy hiểm. Cậu chưa bao giờ đi săn lợn nòi trước đây, và không biết nó sẽ như thế nào.

Ngay khi cảm thấy luồng không khí trong phổi đang cạn dần thì khu rừng mở ra một khoảnh đất trống và may mắn thay, Erec và Kendrick cho ngựa dừng lại. Thor cho rằng điều đó có nghĩa là bọn họ được phép dừng chân. Tất cả bọn họ đều đứng đó, tám người trong khoảnh đất trống của khu rừng. Những người chạy bộ đang thở hổn hển, còn Erec và Kendrick thì đang xuống ngựa. Những chú ngựa cũng thở phì phò, nếu không có những âm thanh đó thì nơi này hoàn toàn tĩnh lặng, chỉ có âm thanh duy nhất là tiếng gió rít qua kẽ lá. Tiếng ồn của hàng trăm người đàn ông khác đang chạy rầm rập trong rừng lúc này đã biến mất, Thor nhận ra rằng họ chắc đã đi rất xa những người khác.

Cậu nhìn quanh khu đất trống, thở hổn hển.

"Tớ chẳng thấy dấu vết nào của động vật cả" Thor nói với Reece. "Cậu thấy không?"

Reece lắc đầu.

"Lợn nòi là một loài vật láu cá," Erec nói, bước về phía trước. "Không phải lúc nào nó cũng tự lộ diện. Đôi khi nó sẽ theo dõi cậu. Nó sẽ chờ đến khi cậu mất cảnh giác, lúc đó nó sẽ lao vào tấn công. Hãy luôn đề cao cảnh giác."

"Coi chừng!" O'Connor hét lên.

Thor đang đi lòng vòng thì đột nhiên một con vật rất to lớn

lao vào khoảng đất trống kèm theo một sự rung chuyển lớn; Thor co rúm lại, nghĩ rằng bọn họ đang bị lợn nòi tấn công. O'Connor hét lên, Reece quay lại và phi cây giáo vào nó. Cú ném bị trượt, và con vật bay lên không trung. Lúc đó Thor nhận ra đó chỉ là một con gà tây, đã biến mất vào khu rừng.

Tất cả bọn họ đều cười, sự căng thẳng bị phá vỡ. O'Connor đỏ mặt, và Reece đặt một tay lên vai cậu ta để làm cậu ta vững dạ.

"Đừng lo lắng, ông bạn," cậu ta nói.

O'Connor nhìn đi chỗ khác, cảm thấy xấu hổ.

"Không có lợn nòi ở đây," Elden nói. "Chúng ta đã chọn sai đường. Con đường này chỉ có gà mà thôi. Chúng ta sẽ phải trở về tay trắng."

"Có thể cũng không phải là chuyện quá tệ," Conval nói. "Tôi nghe nói một cuộc chiến đấu với lợn nòi là cuộc chiến sinh tử."

Kendrick bình tĩnh dò xét khu rừng; Erec cũng tương tự. Thor có thể nhìn thấy trên mặt của hai người này có điều gì đó. Cậu hiểu kinh nghiệm và sự khôn ngoan của họ đã khiến họ cảnh giác.

"Hừm, con đường mòn có vẻ đã kết thúc ở đây," Reece nói. "Vì vậy, nếu chúng ta đi vào, khu

rừng sẽ trở nên khó nhận biết. Chúng ta sẽ không tìm thấy đường về."

"Nhưng nếu chúng ta quay trở lại, thì chuyển đi săn của chúng ta sẽ chấm dứt", O'Connor nói.

"Nếu chúng ta trở về tay không thì sao nhỉ?" Thor hỏi. "Nếu không bắt được con lợn nòi nào?"

"Chúng ta sẽ trở thành trò cười cho những người khác," Elden nói.

"Cũng không hẳn vậy" Reece nói. "Không phải tất cả mọi người đều tìm thấy lợn nòi. Trong thực tế, rất hiếm để tìm thấy một con lợn nòi."

Trong khi nhóm của họ đang đứng đó trong im lặng, từng hơi thở nặng nề, mắt chăm chăm theo dõi khu rừng, Thor đột nhiên nhận ra cậu đã uống quá nhiều nước. Cậu đã nhịn trong suốt chuyến đi săn, bây giờ cậu cảm thấy bộ hạ căng tức, cậu không thể nhịn thêm nữa.

"Xin lỗi," cậu nói, và bắt đầu tự mình đi vào rừng.

"Cậu đi đâu vậy?" Erec hỏi, thận trọng.

"Em chỉ muốn đi giải tỏa. Em sẽ quay lại ngay."

"Đừng đi xa," Erec cảnh báo.

Thor, tự ý thức, vội vàng đi vào rừng; đi khoảng chừng hai mươi bước từ chỗ những người khác, cho đến khi cậu tìm thấy một vị trí kín đáo.

Ngay khi cậu vừa đi tiểu xong thì đột nhiên, cậu nghe thấy tiếng cành cây gãy. Tiếng động rất to và rõ ràng, và cậu biết—cậu rất rõ—đó không phải là tiếng động do con người gây ra.

Cậu chậm chậm quay lại, tóc gáy dựng đứng, và nhìn. Phía trước, cách chừng mười bước, là một khoảng đất trống nhỏ khác, có một tảng đá ở chính giữa. Và ở đó, ngay tại dưới chân tảng đá, có một chuyển động. Một động vật nhỏ, cậu không biết về loài này.

Thor cân nhắc xem nên quay lại chỗ người của mình hay nên đến xem con vật đó là gì. Không kịp suy nghĩ, cậu rón rén bước về phía trước. Dù đó là con vật gì, cậu không muốn để mất nó, và nếu cậu quay đầu lại, có thể nó sẽ biến mất.

Thor bước lại gần hơn, các bụi cây nhỏ ở rìa khu rừng ngày càng trở nên dày hơn và càng ít chỗ để di chuyển hơn. Cậu chẳng nhìn thấy gì ngoài rừng rậm, mặt trời cắt thành những góc sắc nhọn. Cuối cùng, cậu đã đến khoảng đất trống. Khi đến gần, cậu nói lỏng tay cầm giáo, và hạ nó thấp xuống hông. Cậu sửng sốt vì những gì cậu nhìn thấy trước mặt ở khu đất trống này, dưới vệt sáng của mặt trời.

Ở đó, loay hoay trong đám cỏ bên cạnh tảng đá, là một con báo nhỏ. Nó ngồi đó, loay hoay và rên rỉ, nhắm mắt trong ánh sáng mặt trời. Trông nó như thể vừa mới được sinh ra, dài chưa tới một thước, nhỏ vừa để nhét vào bên trong áo sơ mi của Thor.

Thor đứng đó, ngạc nhiên. Người con báo toàn màu trắng, và cậu biết nó loài báo trắng, loài động vật quý hiếm nhất.

Nghe tiếng lá xào xạc bất ngờ phía sau, cậu quay sang thì thấy cả nhóm đã đổ xô về phía cậu, Reece tiến ra phía trước, ánh nhìn đầy vẻ lo lắng. Đoạn, cậu ta hướng cái nhìn đó về phía cậu.

"Cậu đi đâu vậy?" cậu ta hỏi. "Chúng tớ tưởng cậu đã chết."

Tất cả mọi người đều đến bên cạnh cậu và nhìn xuống chú báo con, cậu có thể nghe thấy tiếng thở hắt ra vì sửng sốt.

"Một điềm báo quan trọng," Erec nói với Thor. "Cậu đã có phát hiện vĩ đại trong đời. Loài báo này hiếm nhất trong số các loài động vật. Nó đã bị bỏ lại một mình. Nó không có người chăm sóc. Điều đó có nghĩa nó là của cậu. Cậu có nghĩa vụ phải nuôi nấng nó."

"Của em ư?" Thor hỏi, vẻ bối rối.

"Đó là bốn phận của cậu," Kendrick thêm vào. "Cậu đã tìm thấy nó. Hoặc, tôi cho rằng, nó đã tìm thấy cậu."

Thor cảm thấy bối rối. Cậu đã chăm sóc đàn cừu, nhưng cậu chưa bao giờ nuôi bất kỳ con

vật nào trong đời, bởi vậy cậu không biết phải làm gì.

Nhưng cùng lúc đó, cậu cũng cảm nhận về một sự gắn bó thân thiết với con vật. Nó bé nhỏ, đôi mắt màu xanh nhạt của nó mở ra và nhìn chăm chăm vào cậu.

Cậu tiến đến, cúi xuống, và ôm nó lên trong vòng tay của mình. Con vật đưa lưỡi liếm vào má cậu.

"Làm thế nào để chăm sóc cho một chú báo con bây giờ?" Thor hỏi, vẻ choáng ngợp.

"Ta cho rằng cũng giống như chăm sóc bất kỳ loài nào khác," Erec nói. "Cho nó ăn khi nó đói."

"Cậu phải đặt tên cho nó," Kendrick nói.

Thor suy nghĩ, kinh ngạc vì đây là lần thứ hai cậu đặt tên cho một con vật. Cậu nhớ lại một câu chuyện từ thời thơ ấu của mình, về một con sư tử tấn công ngôi làng.

"Krohn," Thor nói.

Những người khác gật đầu đáp lại tỏ vẻ ưng thuận.

"Giống như tên một huyền thoại," Reece nói.

"Tớ thích cái tên đó", O'Connor nói.

"Krohn chính nó," Erec nói.

Krohn dụi dụi đầu vào ngực Thor, Thor cảm thấy có một sợi dây kết nối với nó mãnh liệt nhất mà cậu từng có. Cậu không thể cảm lòng nhưng cảm giác như thể là cậu đã biết Krohn từ nhiều kiếp trước khi con vật quần quai và kêu ré lên với cậu.

Thình lình, có một âm thanh rõ rệt vang lên, âm thanh khiến Thor dựng tóc gáy, làm cậu quay ngoắt lại và nhìn chăm chăm lên bầu trời.

Ở trên cao là Estopheles. Nó đột nhiên lao xuống thấp, nhắm thẳng đầu Thor mà lao tới, gào thét, rồi bỗng bay bổng lên ở giây cuối cùng.

Lúc đầu, Thor tự hỏi có phải nó ghen tị với Krohn. Nhưng sau đó, trong tích tắc, Thor nhận ra: con chim ưng của cậu đang cảnh báo cậu.

Một lát sau, có tiếng động lạ phát ra từ phía bên kia của khu rừng. Đó là một tiếng sột soạt, tiếp theo là cuộc tấn công, mọi chuyện xảy ra quá nhanh.

Bởi vì đã được cảnh báo nên Thor có lợi thế—cậu thấy nó lao đến và nhảy vọt ra khỏi chỗ đứng không chút chần chừ, một con lợn nòi khổng lồ lao thẳng vào cậu. Nó sượt qua người cậu trong gang tấc.

Khoảng đất trống trở lên hỗn loạn. Con lợn nòi tấn công những người khác, nó dữ dằn, vẩy vẩy chiếc răng nanh đưa theo mọi hướng. Trong một nhịp, nó đã lao sượt qua cánh tay của O'Connor, máu tuôn ra khi cậu ta nắm chặt cánh tay, miệng không ngừng la hét.

Như thể là họ đang cố chống lại một con bò tót, nhưng lại không có vũ khí thích hợp. Elden cố gắng đâm nó bằng cây giáo dài của mình, nhưng con lợn nòi chỉ quay đầu lại, kẹp chặt cây giáo bằng cái miệng khổng lồ của nó, và cắn nó gãy đôi rất lẹ. Sau đó, nó quay sang tấn công Elden, thúc vào mạng sườn cậu ta; may mắn cho Elden, cậu ta suýt nữa bị những chiếc răng nanh của con vật xé nát.

Con lợn nòi này là bất khả chiến bại. Nó nhảy ra để gây đổ máu, và nó sẽ không dễ dàng để họ thoát khi chưa thực hiện được mục đích.

Những người khác tập hợp lại và lao vào chiến đấu. Erec và Kendrick đã cầm kiếm của họ; Thor, Reece, và những người khác cũng vậy.

Bọn họ bao vây con thú lại, nhưng thật khó để đánh nó, đặc biệt là những chiếc răng nanh dài tới ba thước của nó ngăn không cho họ tiến đến gần. Nó chạy vòng tròn, rượt đuổi họ quanh khoảng đất trống. Họ thay phiên nhau tấn công, Erec đánh trúng một cú trực tiếp, chém vào mặt nó; nhưng con lợn nòi thân mình như thép nguội, nó vẫn cứ tiếp tục chạy mà không chút hề hấn.

Đó là giây phút mọi thứ thay đổi. Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, có cái gì đó đập vào mắt Thor, cậu quay người lại và nhìn vào khu rừng. Ở khoảng cách, nắp sau những tán cây, cậu dám thề rằng cậu đã trông thấy một gã đàn ông mặc bộ áo choàng trùm đầu màu đen. Cậu trông thấy gã ta giơ cây cung của mình lên và nhắm vào khoảng đất trống. Có vẻ như gã ta không đang nhắm vào con vật, mà nhắm vào một người.

Thor tự hỏi liệu có phải cậu đang nhìn thấy điều này. Họ đang bị tấn công ư? Ở ngay đây? Giữa hư không? Nhưng mà người đó là ai?

Thor để bản năng của mình kiểm soát. Cậu có cảm giác có ai đó đang gặp nguy hiểm, và cậu chạy đua để giúp người đó. Cậu thấy người đàn ông kia đang nhắm cây cung của hắn vào Kendrick.

Thor nhảy bổ vào Kendrick. Cậu túm chặt anh, quật anh ngã xuống đất. Ngay sau đó, mũi tên bay qua, suýt trúng cậu.

Thor lập tức nhìn vào trong rừng, tìm kiếm kẻ tấn công. Nhưng hắn ta đã biến mất.

Nhưng cậu cũng chẳng có thời gian để mà suy nghĩ; con heo rừng vẫn điên cuồng chạy quanh khoảng đất trống, chỉ cách họ vài bước chân. Bây giờ nó quay về hướng của họ, và Thor không kịp để phản ứng. Cậu chuẩn bị tinh thần để đón nhận cú húc khi những chiếc răng nanh dài, sắc nhọn của con vật nhắm thẳng vào cậu.

Một lát sau, có tiếng một tiếng rống the thé; Thor quay lại thì thấy Erec đang nhảy lên lưng con thú, nâng cao thanh kiếm của mình bằng cả hai tay, và cắm phập thanh kiếm vào sau cổ con vật. Con thú gầm lên, máu từ miệng nó phun ra khi nó ngã vật ra, sau đó đổ sầm xuống mặt đất, Erec đang đứng trên đầu nó. Nó nằm đó bất động, chỉ cách Thor vài thước.

Mọi người đều đứng ngây tại chỗ, nhìn nhau và tự hỏi chuyện gì vừa xảy ra.

CHƯƠNG HAI MƯƠI HAI

Thor, giấu con Krohn bên trong chiếc áo sơ mi của cậu, choáng váng bởi tiếng ồn khi Reece mở cửa tửu điểm. Một nhóm đông các thành viên Legion và binh lính đang chờ đợi, họ chen chúc nhau, chào đón nhau bởi những tiếng hét, bên trong đầy nóng bức và nhồi nhét, và Thor ngay lập tức bị kẹt cứng giữa những người đồng đội, vai sát vai. Trải qua một ngày dài săn bắn, tất cả họ tụ tập lại ở đây, ở trong quán rượu nằm sâu trong rừng, tổ chức ăn mừng. Các hiệp sĩ Silver lãnh nhiệm vụ dẫn đường, còn Thor, Reece và những người khác đi theo sau.

Đằng sau Thor, là cặp anh em song sinh, Conval và Conven, mang vác chiến lợi phẩm, một con lợn nòi, lớn hơn bất cứ con nào khác họ đã từng thấy, trên một cái đòn dài vắt qua vai. Họ hạ nó xuống ngoài tửu điểm trước khi bước vào trong. Thor liếc lại nhìn lần nữa, nó trông thật dữ tợn, khó mà tin là họ đã hạ được nó.

Thor cảm thấy sự cựa quậy bên trong áo khoác và nhìn xuống thấy người bạn đồng hành mới của cậu, Krohn, cậu không thể tin là mình thực sự đang mang theo một con báo có bộ lông màu trắng. Nó nhìn cậu chăm chăm với đôi mắt màu xanh pha lê và kêu ư ử. Thor cảm nhận nó đang đối.

Thor bị xô đẩy bên trong tửu điểm, hàng chục người đang chen lấn phía sau cậu, cậu tiếp tục tiến sâu đến chỗ đông người và chật hẹp hơn, chỗ này nhiệt độ chắc phải ấm hơn đến hai mươi độ—không kể là còn ẩm ướt nữa. Cậu theo sau Erec và Kendrick, lần lượt theo sau là Reece, Elden, hai anh em sinh đôi và O'Connor, cánh tay cậu đã được băng bó sau cuộc chiến đấu với con lợn nòi, nhưng bây giờ máu đã hoàn toàn ngừng chảy. O'Connor dường như có chút choáng váng sau chấn thương. Nhưng bây giờ sắc mặt cậu đã khá hơn. Cả nhóm tìm cách lách sâu vào phía trong.

Họ nhích từng chút một, chật đến nỗi khó có thể cựa người. Có những cái ghế dài, bên cạnh là một vài người đang đứng, trong khi số khác lại ngồi ngả ngốn, hát hò trong lúc uống và cụng ly với nhau bằng những cốc vai to, hoặc đặt chúng ở trên bàn. Một không khí náo nhiệt và mang tính lễ hội, Thor chưa từng thấy cảnh tượng này bao giờ.

“Lần đầu tiên đến tửu điểm hả?” Elden hỏi, cố gắng hét thật to để cậu có thể nghe thấy.

Thor gật đầu, một lần nữa có cảm giác quê độ.

“Tôi cá là cậu thậm chí chưa bao giờ nốc một vai bia, đúng không?” Conven hỏi, vỗ lên vai cậu kèm theo một nụ cười.

“Dĩ nhiên tôi đã uống rồi,” Thor phản bác lại.

Thor đỏ mặt, dẫu vậy, hi vọng không ai biết được điều này, bởi thực tế là, cậu chưa từng uống bia, ngoài vài ngụm rượu nhỏ ở lễ cưới. Cha cậu không bao giờ cho phép uống bia rượu ở nhà. Thậm chí nếu được uống, cậu không chắc mình có thể uống nổi.

“Vây tốt rồi!” Conval kêu lên. “Này phục vụ quầy, hãy mang cho chúng ta loại bia mạnh nhất. Ngài Thor đây chính là một tay bợm!”

Một trong hai anh em song sinh đặt xuống một đồng vàng. Thor ngạc nhiên về số tiền mà họ mang theo; cậu tự hỏi gia đình họ giàu có đến mức nào. Đồng vàng đó có thể nuôi sống gia đình cậu cả tháng trời ở làng quê của cậu.

Lát sau, chục vai bia sủi đầy bọt, dàn ra trên quầy, các cậu chàng đẩy chuyen cho nhau, mỗi người cầm một vai, Thor cũng được nhét vào tay một vai thật to, bọt tràn ra cả tay, dạ dày cậu thất lại đúng như tiên liệu. Cậu cảm thấy lo lắng.

“Chúc mừng cho buổi đi săn của chúng ta!” Reece hô lên.

“CHÚC MỪNG CHO CUỘC ĐI SĂN!” những người khác đồng thanh hô.

Thor làm theo những người khác, cố tỏ vẻ tự nhiên khi đưa thứ chất lỏng sủi đầy bọt lên môi. Cậu nhấp một ngụm nhỏ, cảm thấy ghét cái vị này, nhưng nhìn những người khác đang nốc bia thật lực, không bỏ xuống cho đến khi họ uống cạn. Thor bắt buộc phải làm như vậy, cậu

không muốn người khác nhìn cậu như một kẻ hèn nhát. Cậu ép mình uống, nốc một cách nhanh nhất có thể, cuối cùng thì, còn một nửa, cậu đặt nó xuống, ho sặc sụa.

Những người khác nhìn cậu, cười rú lên. Elden vỗ vai cậu.

“Đây là lần đầu tiên của cậu, hả?” cậu ta hỏi

Thor đỏ bừng mặt lau bọt quanh mép. Thật may, trước khi kịp trả lời, có tiếng hò hét ở trong phòng khiến bọn họ quay lại và nhìn thấy vài nghệ sĩ đang nhảy nhót tiến vào. Họ bắt đầu chơi đàn lúyt và thổi sáo, thanh la đập vào nhau tạo nên những tiếng kêu ầm ĩ, không khí căn phòng trở lên xáo trộn.

“Em trai!” một giọng nói vang lên.

Thor quay lại và nhìn thấy một người chắc hơn cậu vài tuổi, với bờ vai rộng và vòng bụng gọn gàng, râu ria lởm chởm, trông có vẻ cầu thả, bước về trước và ôm lấy Reece theo cách hết sức vụng về. Anh ta tham dự cùng với ba người bạn đồng hành, họ dường như đều cầu thả như nhau cả.

“Ta chưa bao giờ nghĩ là sẽ gặp em ở đây!” anh ta nói tiếp.

“Ồ, hiếm hoi lắm em mới thấy hành tung của anh đấy, anh trai nhỉ?” Reece hét lại với nụ cười trên môi. “Thor, cậu biết Godfrey, anh trai tớ chưa nhỉ?”

Godfrey quay sang và bắt tay Thor, Cậu không khó để nhận ra tay của anh ta thật đầy đặn và mềm mại. Đó không là bàn tay của một chiến binh.

“Dĩ nhiên ta biết thành viên mới này rồi,” Godfrey nói, ghé sát người vào với giọng nói líu ríu. “Cả vương quốc đang bàn tán xôn xao về cậu. Ta nghe được cậu ta là một chiến binh giỏi,” anh ta nói với Thor. “Tệ quá. Thật lãng phí cho một tài năng khi ở trong tử điểm này!”

Godfrey ngả người ra sau, rú lên cười lớn, ba kẻ đi cùng cũng rộ lên cười hưởng ứng. Một tên cao hơn đồng bọn một cái đầu với vòng bụng lớn, hai bên má đỏ ửng, ợ ra đầy mùi bia, rướn người về trước, để một tay lên vai Thor.

“Lòng dũng cảm là một đức tính tốt. Nhưng điều đó có nghĩa là cậu phải ra chiến trường và luôn phải giữ cho tinh thần băng giá. Là một gã say rượu có khi lại là điều hay hơn. Nó giữ cho cậu an toàn và ấm áp—và luôn đảm bảo có một quý cô nồng ấm cạnh bên!”

Anh ta cười vang, và mấy gã kia cũng phụ họa cười theo, khi phục vụ quầy đặt những vai bia tươi xuống cho họ. Thor hi vọng họ sẽ không mời cậu uống chúng. Cậu có thể cảm nhận thấy dư vị bia văng vắt trong đầu mình

“Đó là ngày đi săn đầu tiên của cậu ấy!” Reece hét lên với anh cậu ta.

“VẬY Á?” Godfrey đáp lại. “Được, vậy là cần uống một vai, nhỉ?”

“Hoặc hai!” gã cao tiếp lời.

Thor nhìn xuống khi một vai bia nữa được đẩy vào trong lòng tay mình.

“Chúc mừng cho những lần đầu!” Godfrey hô to.

“CHÚC MỪNG CHO NHỮNG LẦN ĐẦU!” những người khác đồng thanh hô theo.

“Có lẽ cuộc sống của cậu đầy rẫy những lần đầu,” giọng gã cao vang lên, “trừ lần đầu tiên tỉnh táo!”

Bọn họ cười rộ lên trong khi vẫn đang uống. Thor nhấp môi một chút, sau đó cố làm nó tràn ra ngoài để bia với bọt đi—nhưng Godfrey đã bắt gặp cậu làm điều đó.

“Đó không phải là cách uống đâu, chàng trai!” Godfrey la lên. Anh ta tiến về phía trước, cầm vai bia, đặt vai bia trên môi cậu, tất cả những gã khác cùng cười khi Thor nuốt ực nó với một hơi. Anh ta đặt vai bia xuống bàn, bên trong trống trơn không còn một giọt, bọn họ reo hò cổ vũ.

Thor cảm thấy đầu mình nhẹ bẫng. Cậu bắt đầu cảm thấy mất kiểm soát, và thật khó để tập trung. Cậu không thích cái cảm giác này chút nào

Thor nhận thấy có sự cựa quậy trong áo mình, khi Krohn nhô đầu ra.

“Ồ, chúng ta có gì thể này!” Godfrey hét lên sung sướng.

“Đó là một chú báo con,” Thor nói.

“Bọn em đã tìm thấy nó trong chuyến đi săn,” Reece thêm vào.

“Nó đang đói,” Thor nói. “Em biết cho nó ăn gì.”

“Sao phải hỏi, tất nhiên là bia rồi!” gã cao gào lên.

“Thật sao?” Thor hỏi. “Cái đó tốt cho sức khỏe của nó chứ?”

“Dĩ nhiên!” Godfrey giọng phấn khích. “Nó chỉ nhảy căng lên thôi, chàng trai!”

Godfrey tiến đến, nhúng một ngón tay vào trong vại bia đầy bọt rồi chìa ra; Krohn rướn người tới và liếm lấy ngón tay anh ta. Nó liếm đi liếm lại.

“Nhìn xem, nó khoái mà!”

Godfrey đột nhiên giật ngón tay mình về với tiếng kêu thất thanh. Anh ta giơ lên, ngón tay đầy máu.

“Răng nó sắc gớm!” anh ta gào lên—tất cả những người khác cùng cười rộ lên.

Thor cúi xuống, vuốt ve đầu Krohn, và dốc nốt phần đồ uống còn lại của mình vào miệng nó. Krohn liếm sạch, Thor loay hoay tìm đồ ăn thực sự cho nó. Cậu hi vọng Kolk sẽ cho phép mang nó về doanh trại và không thành viên Legion nào sẽ phản đối.

Những nghệ sĩ đã chuyển bài hát, thêm một vài gã bạn của Godfrey xuất hiện. họ bước qua cậu và nhập cuộc với đồng bia tươi, Godfrey tách ra, quay lại chỗ đám đông.

“Gặp lại nhau sau nhé, em trai,” Godfrey nói với Reece, trước khi rời đi. Sau đó anh ta quay sang nói với Thor: “Hi vọng là cậu sẽ dành nhiều thời gian ở tửu điểm hơn nữa!”

“Hi vọng là cậu sẽ dành nhiều thời gian ở chiến trường hơn nữa,” Kendrick nhắc lại.

“Em rất nghi ngờ về điều đó!” Godfrey nói rồi cười rú lên với đồng bọn của mình, sau đó lặn mất hút vào trong đám đông.

“Họ luôn ăn mừng như thế này sao?” Thor hỏi Reece.

“Godfrey hả? Anh ta đã mò đến tửu điểm ngay khi mới chập chững bước đi. Đó là nỗi thất vọng của cha tớ. Nhưng anh ấy luôn vui nhộn.”

“Không, ý tôi là những người của Đức vua. Đội quân Legion. Luôn có một chuyến đi đến tửu điểm?”

Reece lắc đầu.

“Hôm nay là ngày đặc biệt. Cuộc săn bắt đầu tiên, và là ngày hạ chí, điều này không xảy ra thường xuyên. Hãy tận hưởng nó khi cuộc vui vẫn đang tiếp diễn.”

Thor cảm thấy đang lạc nhịp khi nhìn quanh phòng. Đây không phải là nơi cậu muốn đến. Cậu muốn trở về doanh trại và tập luyện. Suy nghĩ của cậu cứ thế mãi miết trôi đi, đến khi chạm đến hình ảnh của Gwendolyn.

“Em có nhìn thấy rõ người đàn ông đó không?” Kendrick hỏi, khi xuất hiện trước mặt Thor. Thor nhìn anh ta, bối rối.

“Người đàn ông trong rừng, người đã bắn mũi tên ấy?” Kendrick tiếp lời

Những người khác đứng sát bên, cố gắng lắng nghe trong tâm trạng căng thẳng.

Thor cố gắng mừng tượng lại, nhưng cậu không thể nhớ nổi. Mọi thứ đều nhạt nhòa.

“Giá như mà em thấy được,” Cậu nói. “Mọi thứ xảy ra quá nhanh,”

“Có lẽ đó chỉ là một người nào đó trong đội quân của Đức vua, bắn về hướng chúng ta một cách tình cờ,” O'Connor nói.

Thor lắc đầu.

“Hắn ta không mặc trang phục giống chúng ta. Hắn ta mặc toàn đồ đen, với một cái áo choàng và mũ trùm đầu. Hắn ta chỉ bắn một mũi tên và nhắm thẳng vào Kendrick, sau đó biến

mất hút. Em xin lỗi. Ước gì em có thể nhìn rõ hơn.”

Kendrick lắc đầu, cố nghĩ.

“Là ai muốn anh phải chết nhỉ?” Reece hỏi Kendrick.

“Đó là một sát thủ?” O’Connor hỏi.

Kendrick nhún vai. “Ta không có người nào được xem là kẻ thù cả.”

“Nhưng Cha chúng ta có nhiều,” Reece nói. “Có lẽ một số kẻ nào đó muốn giết anh để đe dọa ông.”

“Hoặc có lẽ những kẻ đó muốn loại anh ra khỏi ngai vàng,” Elden đưa ra giả định.

“Vô lý! Ta không được thừa nhận một cách chính thức! Ta không thể thừa kế ngai vàng!”

Trong khi tất cả đều lắc đầu, làm vài ngụm bia và cố gắng tìm ra kẻ ám sát, thì bỗng có tiếng la hét om sòm ở trong phòng, tất cả mọi người dồn sự chú ý về phía cầu thang dẫn lên tầng trên, Thor nhìn lên và thấy một toán phụ nữ bước ra ngoài tiền sảnh phía trên, đứng cạnh lan can và nhìn xuống bên dưới phòng. Họ đều ăn mặc thiếu vải và trang điểm đậm.

Thor đỏ nhừ mặt.

“Vâng, xin chào các quý ông!” Một cô ả ở phía trước, với bộ ngực lớn trong trang phục ren đỏ lên tiếng.

Đám đàn ông nhao nhao cổ vũ.

“Ai đủ tiền để qua đêm tối nay?” cô nàng hỏi.

Đám đàn ông lại nhao nhao lên.

Ánh mắt Thor mở to trong sự ngạc nhiên.

“Đây cũng là một nhà chứa?” cậu hỏi.

Những người khác quay sang và nhìn cậu trong sự im lặng sững người, sau đó tất cả cười rộ lên.

“Ôi chúa tôi, cậu đang giả nai, đúng không!” Conval nói

“Đừng nói là cậu chưa từng đến nhà thổ đấy?” Conval tiếp tục.

“Tôi cá là cậu ta chưa bao giờ gần gũi đàn bà!” Elden nói.

Thor cảm thấy tất cả đang dồn mắt về phía mình, cảm tưởng mặt mình đang như quả gấc chín. Cậu muốn độn thổ luôn. Họ nói đúng: cậu chưa bao giờ ở gần người phụ nữ nào. Nhưng cậu chưa bao giờ kể điều đó với họ. Cậu tự hỏi liệu có phải điều đó hiển hiện trên mặt mình.

Trước khi cậu đáp lời, một trong hai anh em song sinh tiến đến, miết bàn tay rắn chắc lên lưng cậu, rồi ném một đồng vàng lên trên cầu thang, chỗ những người phụ nữ đang đứng.

“Tôi tin cô đã có vị khách đầu tiên của mình!” cậu ta la lên.

Căn phòng vang lên tiếng cổ vũ, và Thor, mặc cho hành động co người chống cự của mình, cậu vẫn cảm thấy mình bị đẩy về phía trước bởi hàng chục người, xuyên qua đám đông và lao lên trên phía cầu thang. Khi bị đẩy đi, tâm trí cậu tràn ngập suy nghĩ về Gwen, về tình cảm cậu dành cho cô ấy như thế nào và cậu không muốn bên cạnh bất kỳ người phụ nữ nào khác.

Cậu muốn quay lại và chạy khỏi nơi đây. Nhưng không có lối thoát cho cậu. Hàng chục người đàn ông to khỏe nhất mà cậu từng biết đang đẩy cậu về phía trước và không cho phép cậu rút lui. Trước khi biết điều đó, cậu đã bị đẩy lên đến bậc thang trên cùng, ở lầu trên, hướng ánh nhìn vào một cô ả cao hơn cậu, người sực nức mùi nước hoa, cúi xuống nhìn cậu và mỉm cười. Mọi sự trở lên tồi tệ hơn nữa, Thor thấy mình đã say, Căn phòng trở lên quay cuồng, cậu cảm thấy nếu ở thời điểm khác có lẽ cậu đã đổ gục xuống rồi.

Cô ả cúi xuống, kéo áo sơ mi của Thor, giữ chắc lấy cậu rồi kéo vào trong phòng, sau đó đóng sầm cửa lại. Thor xác định tinh thần là *không* gần gũi với cô ả. Cậu giữ trong tâm trí mình những suy nghĩ về Gwen, cố gọi nhớ về những hình ảnh của cô. Đây không phải là cách cậu muốn trải nghiệm mùi vị đầu đời.

Nhưng lý trí không làm theo cậu. Cậu đã say, bây giờ cậu gần như không còn nhận biết được gì nữa. Điều cuối cùng mà cậu nhớ, là trước khi bất tỉnh, đã được đưa vào phòng, tới giường một cô ả, và hi vọng cậu có thể kiểm soát được mình trước khi gục xuống sàn.

CHƯƠNG HAI MƯƠI BA

MacGil cố gắng mở mắt ra, ngài bị đánh thức bởi tiếng đập thành thạch không ngừng vào cửa. Đầu đau như búa bổ. Ánh sáng mặt trời gay gắt chiếu qua cánh cửa sổ của lầu đài đang mở toang và ông nhận ra ông đang nằm cầm mặt xuống chiếc chần lông cừu của mình. Mặt phượng hướng, ông cố nhớ. Ông đang ở nhà, đang ở trong lầu đài của mình. Ông cố nhớ về đêm hôm trước. Ông nhớ lại cuộc đi săn, sau đó là quán tửu điểm trong rừng. Ông đã uống quá nhiều. Ông đã trở về nhà bằng cách nào đó.

Ông nhìn sang bên cạnh và thấy vợ mình, Nữ hoàng, đang ngủ bên cạnh ông và từ từ tỉnh giấc.

Tiếng đập cửa lại vang lên, tiếng va đập của chiếc vòng gỗ cửa bằng sắt ồn khủng khiếp.

"Ai thế nhỉ?" Nữ hoàng hỏi, khó chịu.

MacGil cũng đang thắc mắc điều tương tự. Ngài nhớ rõ là đã dặn đầy tớ không được đánh thức mình đặc biệt là sau chuyến đi săn. Kẻ đó sẽ phải trả giá đắt vì việc này.

Đó có thể là người quản gia, đến để hỏi về một vấn đề tài chính nhỏ.

"Dừng ngay tiếng đập cửa chết tiệt đó lại!" MacGil gầm lên, lăn ra khỏi giường, ngồi chống khuỷu tay lên đầu gối, bàn tay đặt lên đầu. Ngài đưa bàn tay vuốt mái tóc chưa gội và bộ râu của mình, sau đó vuốt toàn bộ khuôn mặt, cố làm mình tỉnh táo. Chuyến đi săn và cuộc chèn chén đã lấy đi của ngài nhiều thứ. Ngài không còn nhanh nhẹn như hồi xưa nữa. Thời gian đã mang chúng đi; giờ đây ngài thấy mình đã già cỗi. Ngay lúc này, ngài cảm tưởng như sẽ không bao giờ muốn uống bia rượu nữa.

Với một nỗ lực tối đa, ngài nhắc người đứng lên. Chỉ mặc mỗi chiếc áo choàng, ngài nhanh chóng băng qua căn phòng và đi tới cửa, dày cộm một thước, nắm lấy tay cầm bằng sắt và kéo mạnh về phía mình.

Đứng ở đó là vị tướng vĩ đại nhất của ông, Brom, hai bên là hai người phụ tá. Hai người phụ tá cúi đầu tỏ lòng tôn kính; nhưng vị tướng của họ thì nhìn thẳng vào ông, bằng một cái nhìn âm ỉ. MacGil ghét bộ mặt đó của ông ta. Cái nhìn đó luôn có nghĩa là sẽ có tin tức không hay. Chính vì những thời điểm như thế này mà ông thấy ghét ngài vàng. Hôm qua, ông đã có một ngày vui, một cuộc đi săn tuyệt vời, và nó làm ông nhớ lại thời còn trai trẻ. Đặc biệt là cuộc chèn chén đêm trong tửu điểm đó. Bây giờ, bị đánh thức một cách thô lỗ như thế này, khiến mọi ảo tưởng về hòa bình mà ông những tưởng đã hoàn toàn biến mất.

"Tâu Bệ hạ, xin thứ lỗi cho thần vì đã đánh thức người," Brom nói.

"Người nên tự vấn về điều đó đi," MacGil gầm gừ. "Người phải đề cao việc này."

"Là vì," ông ta nói.

Vua MacGil nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề trên khuôn mặt ông ta và quay lại, nhìn qua vai để xem xét hoàng hậu. Bà ấy đã ngủ lại.

MacGil ra hiệu cho họ vào, sau đó dẫn họ qua căn phòng ngủ rộng lớn của mình, rồi đi qua một cửa vòm, đến phòng làm việc bên hông, đóng cửa lại để không làm phiền bà ấy. Đôi khi ông sử dụng căn phòng nhỏ này, mỗi chiều đều không tới hai mươi bước chân, với một vài chiếc ghế dài thoải mái và một khung cửa sổ kính màu lớn, khi ông không muốn xuống Đại sảnh.

"Thưa bệ hạ, các do thám của chúng ta đã báo cáo về một đạo quân McCloud đi ngựa ở phía đông, hướng về phía Biển Fabian. Và các thành viên hướng đạo ở miền nam của chúng ta cũng báo cáo về một đoàn tàu của Đế quốc đang hướng về phương bắc. Chắc chắn họ đang đi đến đó để gia nhập với đội quân McCloud."

MacGil cố gắng để xử lý các thông tin, não bộ của ngài có vẻ chậm chạp khi xử lý tình huống trong dư vị của cơn say xỉn.

"Và?", Ngài giục, lộ vẻ thiếu kiên nhẫn, mệt mỏi. Ngài đã mệt mỏi bởi những âm mưu và toan tính vô tận cùng những thủ đoạn đối với vương quốc của mình.

"Nếu nhà McCloud đang thực sự gặp gỡ Đế quốc, thì chỉ có thể duy nhất một mục đích," Brom tiếp tục. "Để hiệp lực xuyên thủng Canyon và lật đổ Vương quốc Nhẫn."

MacGil nhìn vào viên sĩ quan chỉ huy cũ của mình, người đã chiến đấu bên cạnh ngài trong suốt ba mươi năm qua, và ngài nhìn thấu mức độ nghiêm trọng chết người trong mắt ông ta. Ngài cũng có thể nhìn thấy sự sợ hãi. Điều đó làm ngài đau đầu; bởi vì ngài chưa từng thấy người đàn ông này run sợ trước bất cứ điều gì.

MacGil từ từ đứng thẳng dậy, ngài có chiều cao thật đáng nể, rồi quay lại, đi ngang qua căn phòng ra đến tận cửa sổ. Ngài nhìn ra ngoài, dò xét một vòng cung điện phía dưới, nó hoàn toàn vắng vẻ vào buổi sáng sớm, và suy ngẫm. Ngài biết, ngay từ đầu, rằng ngày này sẽ đến. Ngài chỉ không ngờ nó đến nhanh như vậy.

"Nó đến nhanh quá," ngài nói. "Chỉ mới vài ngày từ khi ta gả con gái cho hoàng tử của họ. Và bây giờ ông nghĩ rằng họ đã âm mưu lật đổ chúng ta?"

"Thưa Bê hạ, thần cho là vậy," Brom trả lời chân thành. "Thần không thấy có lý do nào khác. Tất cả mọi biểu hiện đều chỉ ra đó là một cuộc gặp gỡ hòa bình. Chứ không phải gặp vì chiến sự."

MacGil chậm chậm lắc đầu.

"Không phải. Họ không thể để cho Đế quốc vào. Tại sao họ phải làm vậy? Nếu chỉ vì lý do chúng giúp họ hạ thấp lá chắn năng lượng ở phía chúng ta và chọc chúng nó, rồi chuyện gì sẽ xảy ra? Đế quốc cũng sẽ xâm chiếm cả họ. Họ cũng sẽ không còn an toàn. Chắc chắn, họ biết điều này."

"Có thể họ đang thỏa thuận ngầm", Brom vặn lại. "Có thể họ sẽ để cho Đế quốc vào, đổi lại Đế quốc sẽ giúp họ tấn công chúng ta, từ đó nhà McCloud có thể đoạt quyền kiểm soát vương quốc Nhẫn."

MacGil lắc đầu.

"Nhà McCloud khôn ngoan hơn thế. Họ xảo quyệt. Họ biết không thể tin được Đế quốc."

Vị tướng nhún vai.

"Có lẽ họ quá muốn kiểm soát vương quốc Nhẫn, họ sẵn sàng nắm lấy cơ hội đó. Đặc biệt là bây giờ họ có Nữ hoàng là con gái người."

MacGil nghĩ về điều này. Đầu ông như muốn nổ tung. Ông không muốn đối mặt với điều này bây giờ.

Không phải vào buổi sáng sớm.

"Vậy, đề xuất của ông là gì?" ông hỏi viên tướng của mình ngắn gọn, mệt mỏi vì tất cả những suy đoán.

"Chúng ta có thể chặn trước, thưa Đức vua, rồi tấn công nhà McCloud. Lúc này chính là thời cơ."

MacGil há hốc mồm nhìn ông ta.

"Ngay sau khi ta gả con gái của ta cho họ ư? Ta không cho rằng điều đó hợp lý."

"Nếu chúng ta không làm," Brom phản đối, "tức là chúng ta đã để họ đào huyệt sẵn cho chúng ta. Chắc chắn họ sẽ tấn công chúng ta. Nếu không phải ngay bây giờ, thì là sau này. Và nếu họ hợp lực với Đế quốc, chúng ta sẽ tiêu đời."

"Họ không thể vượt qua dãy Highland dễ dàng. Chúng ta kiểm soát tất cả các điểm thắt nút. Xâm chiếm có nghĩa là họ sẽ tự sát. Ngay cả khi có Đế quốc đi cùng."

"Đế quốc có hàng triệu binh lính," Brom phản ứng. "Họ có đủ khả năng để chống chọi."

"Ngay cả khi lá chắn năng lượng bị hạ xuống," MacGil nói, "cũng không dễ dàng đến vậy để hàng triệu binh sĩ hành quân qua hẻm núi tử địa Canyon hay vượt qua cao nguyên Highland,

hoặc tiếp cận bằng tàu thuyền. Chúng ta sẽ phát hiện ra từ xa trước. Chúng ta sẽ được cảnh báo."

MacGil nghĩ.

"Không, chúng ta sẽ không tấn công. Nhưng hiện nay, chúng ta có thể đi một bước khôn ngoan: tăng gấp đôi quân tuần tra của chúng ta ở cao nguyên Highland. củng cố công sự của chúng ta. Và tăng gấp đôi hoạt động gián điệp. Đó sẽ là các biện pháp."

"Vâng, thưa Bệ hạ," Brom nói, vội vã quay ra khỏi phòng cùng những viên tùy tướng.

MacGil quay lại cửa sổ, đầu vẫn ong ong. Ngài cảm giác chiến tranh đang không còn xa nữa, nó tiến về phía ngài như sự tất yếu của một cơn bão mùa đông. Hơn nữa, ngài cảm nhận rằng mình không thể làm gì nổi để chống đỡ nó. Ngài nhìn xung quanh mình, nhìn vào lâu đài, vào những tường đá, vào cung điện hoàng gia tinh nguyên trải ra bên dưới, và không thể không tự hỏi điều này sẽ kéo dài được bao lâu nữa.

Ngài phải làm gì để có thêm một cuộc vui chè chén nữa.

CHƯƠNG HAI MƯƠI TƯ

Thor cảm thấy có bàn chân thúc vào mạng sườn mình và cậu từ từ mở mắt ra. Cậu đang nằm úp mặt xuống sàn rơm, trong một lúc cậu không xác định được mình đang ở đâu. Cậu cảm thấy đầu nặng như đeo chì, cổ họng khô rang, đôi mắt và cái đầu đang làm hại cậu, như thể cậu vừa bị ngã ngựa.

Cậu bị thúc thêm lần nữa, và khi ngồi dậy, căn phòng dường như quay cuồng. Cậu ngả về một bên rồi lại cố lấy lại tư thế, cậu nôn hết lần này đến lần khác.

Một tràng cười như pháo nổ ra xung quanh cậu, và cậu ngược lên, nhìn thấy Reece, O'Connor, Elden và hai anh em sinh đôi đứng cạnh đó, đang nhìn xuống.

“Cuối cùng, người đẹp say ngủ đã tỉnh giấc!” giọng Reece vang lên kèm theo một nụ cười.

“Chúng tớ không nghĩ là cậu có thể dậy được,” O'Connor nói.

“Cậu ổn chứ?” Elden cất tiếng hỏi.

Thor ngồi dậy, lấy tay lau miệng, cố gắng suy xét lại tất cả. Khi cậu đang tập trung, thì Krohn, đang nằm cách cậu vài bước chân, rên ừ ừ và chạy về phía cậu, nhảy vào cánh tay và rúc đầu vào trong áo cậu. Thor cảm thấy nhẹ nhõm khi nhìn thấy nó, cảm giác vui vẻ khi nó ở bên mình. Cậu cố gắng nhớ lại.

“Tớ đang ở đâu vậy?” Thor hỏi. “Chuyện gì đã xảy ra tối qua?”

Cả ba đứa chúng nó cùng cười.

“Tớ e là cậu đã uống quá say, bạn của tôi ạ. Một vài người không thể ngừng cuộc vui của cậu. Cậu không nhớ gì sao? Về tử điểm đó?”

Thor nhắm mắt lại, lấy tay xoa thái dương, và cố lục lọi ký ức đêm hôm qua. Nó đến một cách mơ hồ. Cậu nhớ lại cuộc đi săn...bước vào trong tử điểm...cuộc vui với những vại bia. Cậu nhớ là được đưa lên cầu thang...nhà thổ. Sau đó, tất cả ký ức là một màu đen đặc.

Trái tim cậu đập nhanh hơn khi nghĩ đến Gwendolyn. Cậu đã làm điều gì ngu ngốc với nàng. Cậu đã tự hủy hoại cơ hội của mình với Gwen?

“Điều gì đã xảy ra vậy?” cậu nhấn giọng hỏi Reece, đầy nghiêm túc, cậu nắm lấy cổ tay cậu ta. “Làm ơn, hãy nói cho tớ. Nói với tớ rằng tớ đã không làm gì với ả đàn bà đó.”

Những đứa khác cười rộ lên, trừ Reece, cậu ta nhìn lại bọn chúng với vẻ nghiêm nghị, có thể nhận ra cậu ta khó chịu như nào.

“Cậu đừng lo,” cậu ta trả lời, “Cậu đã không làm gì cả. Ngoại trừ việc nhảy lên và đổ ụp xuống sàn nhà của ả ta!”

Những đứa khác lại cười vang.

“Quá nhiều cho lần đầu của cậu,” Elden nói.

Nhưng Thor cảm thấy nhẹ nhõm hoàn toàn. Cậu đã không làm điều gì để Gwen xa lánh mình.

“Đây là lần cuối tớ trả tiền cho cậu để chơi gái đấy nhé!” Conval lên giọng.

“Lãng phí tiền một cách lãng nhách,” Conven nói tiếp. “À ta thậm chí còn không trả lại tiền!”

Những đứa khác lại bật cười. Thor đã bị bẽ mặt. Nhưng giờ đây tâm trạng đã hoàn toàn nhẹ nhõm khi cậu không hủy hoại bất kỳ điều gì.

Cậu cầm tay Reece và kéo cậu ta ra một góc.

“Chị cậu.” Thor thì thầm, giọng có vẻ khẩn trương. “Cô ấy không biết về bất cứ điều gì chứ, phải không?”

Reece nở nụ cười từ tốn và vòng tay qua vai Thor.

“Bí mật của cậu sẽ được giữ kín, mặc dù cậu đã không làm bất kỳ điều gì có lỗi cả. Chị ấy sẽ

không biết gì đâu. Tớ nhận thấy là cậu quan tâm đến chị ấy nhiều như thế nào và tớ cảm kích về điều đó,” cậu ta nói, gương mặt toát lên sự nghiêm túc. “Bây giờ tớ thấy cậu thực sự quan tâm đến chị ấy. Nếu cậu đã làm gì với ả đó, thì chắc chắn sẽ không phải là một người anh rể tốt mà tớ hằng mong đợi. Thực sự là, tớ đã được yêu cầu mang lời nhắn này đến cho cậu.”

Reece dúm một cuộn giấy nhỏ vào lòng bàn tay Thor, cậu nhìn xuống, bối rối. Cậu nhìn thấy con tem hoàng tộc dán ở trên đó, giấy màu hồng, và cậu đã biết nó là của ai. Trái tim cậu đập mạnh.

“Từ chị gái tớ,” Reece nói thêm.

“Ôi chào!” tiếng đồng thanh vang lên.

“Ai đó nhận được thư tình kìa!” O’Connor nói.

“Đọc to cho chúng tớ nghe đi!” Thăng Elden hét lên.

Những đứa khác cười nhặt nghẹo.

Nhưng Thor, muốn giữ nó là điều riêng tư, vội vã chuồn ra phía khác, cách thật xa bọn họ. Đầu cậu đau như búa bổ, căn phòng thì vẫn quay cuồng—nhưng cậu chẳng bận tâm đến nữa. Cậu trái tim da cừu ra và đọc những lời nhắn mà đôi tay run run.

“Gặp nhau ở Khu rừng Ridge vào giữa trưa. Đừng trễ. Cũng đừng gây sự chú ý cho người khác.”

Thor nhét tờ giấy vào trong túi.

“Bức thư viết gì vậy, anh chàng đang yêu?” Conven gọi với sang.

Thor nhanh chóng qua chỗ Reece, cậu ta là người có thể tin cậy.

“Đội quân Legion hôm nay không tập luyện phải không?” Thor hỏi.

Reece lắc đầu. “Dĩ nhiên là không rồi. Hôm nay là ngày nghỉ.”

“Rừng Ridge ở đâu vậy?” Thor hỏi.

Reece mỉm cười. “À, đó là nơi yêu thích của Gwen,”. “Đi theo con đường phía đông bên ngoài của cung điện và rẽ phải, lên đến một quả đồi, nó ở sau gò thứ hai.”

Thor nhìn Reece.

“Làm ơn nhé, tớ không muốn ai biết việc này.”

Reece mỉm cười.

“Tớ chắc chắn chị ấy cũng không cho ai biết. Nếu mẹ tớ phát hiện ra, bà sẽ giết cả hai. Bà sẽ xích chân chị lại trong phòng, và đẩy ả cậu đến vùng cực nam của vương quốc.”

Thor nuốt nước bọt khi nghĩ đến điều đó.

“Thật hả?” cậu hỏi

Reece gật đầu đáp lại.

“Mẹ tớ không thích cậu. Tớ không biết tại sao, nhưng bà đã nhất quyết rồi. Đi lên, đừng bận tâm và lo lắng,” cậu ta nói, siết chặt tay cậu. “Nhưng tớ thì không như vậy.”

*

Thor rảo bước nhanh trong buổi sáng sớm, con Krohn chạy lăng xăng cạnh cậu, cố hết sức để không ai nhìn thấy mình. Cậu đi theo chỉ dẫn của Reece một cách chính xác nhất có thể, cậu lẩn nhấm trong đầu chỉ dẫn, hối hả vượt qua khu ngoại ô của kinh thành, lên đến một ngọn đồi nhỏ, và men theo bìa rừng dày đặc cây. Tiếp đó đi về phía bên trái, con đường đất hiện ra bên dưới, cậu đi theo con đường đó tiến đến một con đường mòn nhỏ và hẹp, ở phía trên là sườn núi dốc, bên trái là những vách đá dựng đứng, khu rừng hiện ra ở phía bên phải. Rừng Ridge. Cô ấy hẹn gặp cậu ở đây. Cô ấy nghiêm túc hay chỉ là đùa giỡn với cậu?

Người cô ấy chọn có phải là gã hoàng thân khó tính Alton không? Thor có phải chỉ là món giải trí của cô ấy không? Cô ấy sẽ lãng quên cậu sớm thôi? Cậu hi vọng, hơn mọi thứ, rằng mình sẽ không bị rơi vào trường hợp này. Cậu muốn tin tình cảm mà cô ấy dành cho mình là thật, nhưng cũng thật khó để có thể tưởng tượng ra điều này sẽ đúng. Cô ấy biết rất ít về cậu. Cô ấy mang dòng máu hoàng tộc. Điều gì ở cậu khiến cô ấy quan tâm? Còn chưa kể đến là cậu còn kém cô ấy một hoặc hai tuổi, chưa có người bạn gái hơn tuổi nào quan tâm đến cậu, thực ra là, cậu không có *bất kỳ* cô gái nào quan tâm đến mình. Cũng không có nhiều lắm các cô gái để chú ý trong ngôi làng nhỏ bé của cậu.

Thor không bận tâm lắm đến những cô gái đó. Cậu không lớn lên cùng những cô gái hơn tuổi mình, chỉ có vài cô gái cùng độ tuổi cậu ở trong làng. Ở độ tuổi đó, chẳng đứa con trai nào quá bận tâm đến đến họ. Đa số những cậu trai thường làm đám cưới ở độ tuổi trên dưới mười tám, bằng một cuộc hôn nhân sắp đặt, mang ý nghĩa lợi ích nhiều hơn. Những người có địa vị cao sẽ không kết hôn cho đến khi hai mươi năm tuổi để chờ đợi Ngày chiêu mộ. Họ lựa chọn hoặc là chọn lấy một cô dâu hoặc là ra ngoài kiếm lấy một người khác. Nhưng điều này không đúng với Thor. Nhà cậu chẳng có gì cả, và những người ở tầng lớp của cậu thường chỉ cưới xin theo cách làm lợi cho các gia đình. Nó giống như là việc mua bán gia súc vậy.

Nhưng khi Thor nhìn thấy Gwendolyn, mọi thứ đã thay đổi. Lần đầu tiên, cậu bị ấn tượng bởi một thứ gì đó, một cảm giác sâu sắc, mạnh mẽ và gấp gáp, nó làm cậu chẳng nghĩ được gì khác nữa. Mỗi khi cậu nhìn thấy cô ấy, cảm giác càng thêm sâu đậm hơn. Cậu không tài nào hiểu nổi, cảm giác nhói đau khi xa cách cô ấy.

Thor đi nhanh hơn, men theo sườn núi, tìm kiếm ở khắp nơi, tự hỏi chính xác thì cô ấy muốn gặp cậu ở đâu—hoặc giả như cô ấy có thực sự muốn gặp hay không. Tia nắng đầu tiên chệch chếch phía trên cao cũng là lúc những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán cậu. Cậu cảm thấy mệt mỏi và buồn nôn, ảnh hưởng từ dư vị tối hôm trước. Khi mặt trời treo cao ở phía trên, sự tìm kiếm của cậu dần rơi vào vô vọng. Cậu bắt đầu tự hỏi liệu sẽ nguy hiểm đến mức nào nếu họ bị phát hiện. Khi mà Hoàng hậu, mẹ cô ấy, thực sự muốn phản đối điều này, bà ta sẽ đuổi khỏi cậu ra khỏi vương quốc? Khỏi đội quân Legion? Khỏi người cậu mới biết và yêu thương? Khi đó cậu sẽ phải làm gì?

Khi nghĩ đến điều này, cậu vẫn sẽ quyết định làm theo những điều mình mong muốn, bằng mọi giá, để được ở gần cô ấy, cậu mong là mình không quá ngốc nghếch, hoặc đưa ra phán xét vội vàng về tình cảm cô ấy dành cho cậu.

“Chàng sẽ đi dạo với ta chứ?” một giọng nói vang đến, kèm theo tiếng cười khúc khích.

Thor nháy dưng, bị gọi bất thành linh, sau đó đứng yên và quay lại. Đang đứng ở trong tán lá cây thông khổng lồ, mỉm cười lại với cậu, là Gwendolyn. Trái tim cậu bị hạ gục bởi nụ cười đó. Cậu có thể nhận thấy sự yêu thương ở trong ánh mắt cô ấy, và tất cả những lo lắng và sợ hãi bỗng tan biến. Cậu trách cứ bản thân sao có thể ngu ngốc đến vậy khi đã suy nghĩ hồ đồ về cô.

Con Krohn kêu lên ư ử khi nhìn thấy cô.

“Chúng ta có gì ở đây thế này?” cô la to với vẻ thích thú.

Cô quỳ gối xuống và Krohn chạy đến gần bên, nhảy vào lòng với tiếng kêu tỏ vẻ thích thú, cô bế lên ôm và vuốt ve nó.

“Nó thật đẹp làm sao!” cô nói, ôm nó thật chặt, con báo liếm mặt cô. Cô cười khúc khích và hôn lại nó.

“Tên cậu là gì vậy, anh bạn nhỏ?” Cô hỏi.

“Krohn,” Thor nói. Cuối cùng, lần này cậu không bị cứng lưỡi như trước.

“Krohn,” cô nhắc lại, nhìn vào đôi mắt con vật bé nhỏ. “Hàng ngày chàng đi cùng với chú báo con này sao?” Cô hỏi Thor với một nụ cười.

“Ta đã tìm thấy nó,” Thor nói, cảm thấy ngượng ngập khi ở gần cô, cậu luôn cảm thấy như vậy. “Trong khu rừng—hôm đi săn. Anh nàng nói ta nên giữ nó, bởi vì ta là người tìm thấy nó. Đó như là điều sắp đặt sẵn.”

Cô nhìn Thor, thái độ tỏ vẻ nghiêm túc.

“Đúng vậy, anh ấy nói đúng. Động vật là loài thiêng liêng. Nếu chàng không tìm chúng, chúng sẽ tự đi tìm chàng.”

“Ta hi vọng nàng sẽ không phiền nếu nó đi cùng chúng ta,” Thor nói
Cô cười khúc khích.

“Ta sẽ buồn nếu nó không đi cùng,” cô trả lời.

Cô nhìn về hai hướng, như thể đảm bảo không có theo dõi, sau đó đưa tay nắm lấy tay Thor, kéo cậu vào phía trong rừng.

“Chúng ta đi thôi,” cô thì thầm. “Trước khi có ai đó nhận ra chúng ta.”

Thor cảm thấy bồi hồi khi chạm vào tay cô, trong khi cô dẫn cậu đi về phía đường mòn phía trong rừng. Họ tiến nhanh theo hướng vào sâu trong rừng, đi theo hình xoắn ốc và rẽ vào giữa những tán cây thông khổng lồ. Cô buông tay cậu ra, nhưng cậu vẫn còn lưu luyến cảm giác đó.

Cậu bắt đầu cảm thấy tin tưởng hơn rằng cô ấy thực sự có tình cảm với mình, rõ ràng là cô ấy không muốn ai phát hiện thấy họ, hoặc có thể là mẹ cô ấy. Rõ ràng cô ấy hành động một cách rất cẩn trọng, bởi vì cô ấy đã làm việc liều lĩnh là đi gặp cậu.

Cũng có thể, Thor nghĩ, cô ấy chỉ không muốn bị Alton—hoặc những chàng trai mà cô đang có cảm tình—phát hiện. Có lẽ Alton nói đúng, cô ấy chắc là xấu hổ nếu có ai bắt gặp khi đang đi cùng Thor.

Thor cảm thấy cảm xúc lẫn lộn đang vờn trong đầu mình.

“Mèo cắn mất lưỡi chàng rồi à?” cô hỏi, cuối cùng cũng phá tan bầu không khí yên lặng.

Thor cảm thấy nhột nhạt; cậu không muốn mạo hiểm để nói ra cái mớ hỗn độn đang diễn ra trong đầu mình—nhưng đồng thời cậu thấy mình cần phải nói ra tất cả những điều đó để giải tỏa. Cậu cần biết cô ấy thực sự nghĩ gì. Cậu không thể chất chứa thêm những ưu tư.

“Khi ta gặp nàng lần cuối, ta đã chạm mặt Alton. Anh ta cản đường ta.”

Gương mặt Gwendolyn trở nên tối lại, sự phẫn chấn của cô đột nhiên bị dập tắt—và Thor lập tức cảm thấy hối lỗi khi đã nói ra điều này. Cậu luôn nuôi dưỡng trong lòng về hình ảnh một cô gái luôn vui tươi với bản tính thuần hậu, cậu ước mình có thể rút lại lời nói đó. Cậu muốn dừng lại, nhưng đã quá trễ. Bây giờ không còn đường lui nữa rồi.

“Anh ta đã nói gì vậy?” cô hạ giọng.

“Anh ta yêu cầu ta tránh xa nàng. Anh ta nói nàng chẳng thực lòng quan tâm đến ta. Anh ta nói ta chỉ là thứ mua vui cho nàng. Nàng sẽ chán ngấy ta chỉ sau một vài ngày thôi. Anh ta cũng nói là nàng và anh ta đã được hẹn ước hôn nhân và đám cưới cũng được sắp đặt sẵn rồi.”

Gwendolyn lộ vẻ tức giận, kèm nụ cười khinh miệt.

“Anh ta đã nói vậy sao?” cô khịt mũi. “Quả là chàng trai ngạo mạn nhất trên đời, luôn mang đến nỗi bức bối không sao có thể chịu được,” cô nói thêm, vẻ giận dữ. “Anh ta là cái gai trong mắt ta từ khi ta mới chập chững bước đi. Chỉ bởi vì bố mẹ của anh ta là những người anh em họ trong gia đình, Anh ta luôn nghĩ mình là thành viên của gia đình hoàng tộc. Ta chưa bao giờ gặp người nào kém cỏi hơn anh ta. Tệ hơn, không biết làm sao anh ta lại được nhồi nhét vào đầu ý nghĩ hai người chúng ta đã dự định trước việc kết hôn. Như thế ta sẽ làm theo bất kỳ điều gì mà cha mẹ ép buộc. Không bao giờ. Và chắc chắn là không phải anh ta. Ta không thể chịu đựng khi nhìn thấy anh ta.

Thor cảm thấy như được giải tỏa khi nghe những gì cô nói. Cảm giác như hòn đá tảng đã biến mất trên ngực mình. Cậu thấy như những ngọn cây đang hòa vang tiếng hát. Đó chính xác là những gì cậu đang muốn nghe. Giờ thì cậu cảm thấy có lỗi khi đã làm cho không khí trở lên u ám chẳng vì điều gì cả. Nhưng cậu vẫn chưa hoàn toàn thỏa mãn; cậu nhận thấy cô ấy vẫn chưa đề cập về việc cô có tình cảm thực sự với cậu hay không, Thor.

“Về những điều *chàng* đang quan tâm,” cô nói, liếc trộm cậu rồi quay mặt đi ngay. “Ta biết rất ít về chàng. Ta nghĩ không cần thiết phải thú nhận tình cảm của mình lúc này. Nhưng ta muốn nói rằng ta sẽ không dành nhiều thời gian cho chàng nếu như ta ghét chàng. Tất nhiên là

ta có quyền thay đổi suy nghĩ nếu ta muốn, ta có thể là người dễ thay đổi ý định—nhưng trong tình yêu thì không.”

Đó là tất cả những gì Thor cần nghe. Cậu ấn tượng bởi sự nghiêm túc của cô, và ấn tượng hơn nữa bởi cách dùng từ của cô: “tình yêu.” Cậu cảm thấy tỉnh táo hoàn toàn.

“Và thật tình cò, ta cũng định hỏi giống như vậy,” cô nói, đột ngột chuyển đại cục. “Sự thực, ta nghĩ mình có nhiều thứ để mất hơn chàng. Xét cho cùng, ta là thành viên hoàng tộc, còn chàng là thường dân. Ta lớn tuổi còn chàng trẻ tuổi hơn, chàng không nghĩ ta mới là người được quyền truy xét sao? Những lời thì thầm đến tai ta ở trong lâu đài hôm vinh danh cậu, về việc chàng leo lên tầng lớp trên, hoặc chàng chỉ lợi dụng ta, về việc khao khát địa vị. Chàng muốn dành được sự ân sủng của Nhà vua. Ta có nên tin tất cả những điều này không?”

Thor kinh hãi.

“Không! Không bao giờ. Ta chưa bao giờ có ý nghĩ như vậy trong đầu. Ta muốn ở bên nàng chỉ bởi vì ta không thể nghĩ được điều gì khác hơn. Chỉ bởi vì ta mong muốn thế. Chỉ bởi vì khi ta *không* được ở bên cạnh nàng, ta chẳng nghĩ nổi điều gì khác.”

Một nụ cười mỉm nơi khóe môi cô ấy, và cậu có thể nhìn thấy khuôn mặt cô bừng sáng.

“Chàng là người mới ở đây,” cô nói. “Chàng là người mới đối với Kinh thành, với cuộc sống hoàng tộc. Chàng cần thời gian để nhận biết mọi thứ diễn ra như thế nào. Ở đây, không ai là không có những mưu tính trong lời nói của mình. Mọi người đều có những toan tính riêng. Mọi người đều mưu cầu quyền lực—địa vị hoặc sự phú quý, giàu sang hoặc tước vị. Không ai là không tìm cách thu vén những lợi ích về cho riêng mình. Mọi người đều có do thám, phe phái hay là mưu tính cho riêng mình. Ví như khi Alton nói với chàng về đám cưới đã được sắp đặt, điều anh ta thực sự muốn là cố gắng khám phá mối quan hệ thân thiết giữa ta và chàng. Anh ta cảm thấy đang bị đe dọa. Và như vậy anh ta có thể sẽ đang thông báo điều đó đến một ai khác. Đối với anh ta, một lễ cưới không đồng nghĩa với một tình yêu. Nó chỉ có nghĩa là sự cộng sinh. Đơn thuần chỉ là những lợi ích về vật chất, địa vị. Về những điều này. Ở kinh thành, chẳng có gì đơn giản như vẻ ngoài của nó đâu.

Đột nhiên, con Krohn chạy hết tốc lực lướt qua họ, rồi lao xuống con đường mòn trong rừng và mất hút trong cánh rừng thưa.

Gwen nhìn Thor cười khúc khích; cô đưa tay nắm lấy tay cậu, và chạy theo con vật.

“Đi nào!” cô hô to, đầy thích thú.

Hai người họ chạy xuống con đường mòn và lao về phía cánh rừng thưa, cùng cười vang.

Thor ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt: Đó là một đồng cỏ với đầy những bông hoa đại ngập tràn màu sắc cao tới đầu gối họ. Những chú chim và bướm đủ các màu sắc, hình dáng đang rung rinh và chao lượn trong không trung, cả đồng cỏ bừng lên vũ hội của những âm thanh sống động. Mặt trời chiếu xuống, phản chiếu sắc màu rực rỡ, như thể đây là một nơi bí mật, ẩn dấu giữa ngút ngàn những thân cây cao lớn và tối tăm này.

“Chàng đã chơi trò bịt mắt bắt cừu bao giờ chưa?” cô cười tinh nghịch hỏi.

Thor lắc đầu, trước khi kịp trả lời, cô đã lấy ra một chiếc khăn tay, tiến tới, và bịt mắt Thor lại, thắt nút ở phía sau. Cậu không nhìn thấy gì, chỉ nghe tiếng cười khúc khích ở bên cạnh.

“Xong rồi đó!”.

Sau đó cậu nghe tiếng bước chân của cô chạy phía xa trên đồng cỏ.

Cậu cười.

“Bây giờ ta phải làm gì?” cậu hét to.

“Tìm ta!” Cô nói vọng lại.

Giọng nói đã ở khoảng cách xa rồi.

Thor, với đôi mắt bịt kín, chạy theo cô, rất mau lẹ. Cậu gắng lắng nghe tiếng sột soạt của chiếc váy, và định hướng để đuổi theo. Thật là khó, cậu luôn để tay ra phía trước để đề phòng mình có thể va phải cây nào đó, mặc dù cậu biết trước mặt chỉ là cánh đồng cỏ rộng bát ngát.

Trong phút chốc, cậu bị mất phương hướng, cảm thấy mình đang chạy vòng vòng.

Nhưng cậu tiếp tục lắng nghe, và cảm nhận tiếng cười khúc khích ở phía xa, căng đôi tai và chạy đuổi về phía đó. Đôi khi tưởng chừng đã đến rất gần, nhưng có lúc lại cảm thấy khoảng cách xa hơn. Cậu bắt đầu cảm thấy chóng mặt.

Cậu nghe thấy tiếng con Krohn đang chạy cạnh mình, kêu grừ grừ phấn khích, cậu bây giờ chỉ nghe thấy tiếng chân Krohn và chạy theo nó. Khi chạy theo, cậu thấy tiếng cười khúc khích của Gwen rõ ràng hơn, và cậu nhận ra con Krohn đang dẫn đường cho mình đi tìm cô ấy. Cậu nhận thấy con Krohn thật thông minh khi đã biết tham gia vào trò chơi này.

Chẳng mấy chốc, cậu nghe thấy mình chỉ còn cách cô vài bước chân, cậu đuổi theo, lạng lách qua từng đám hoa trên đồng đồng cỏ, rồi vụt tới, nghe thấy tiếng cô hét lên vui thích khi bị tóm vào vạt váy. Khi bắt được cô, cậu bị vấp ngã, làm cả hai lăn dài trên đám cỏ mềm. Cậu xoay người lăn nhanh hai vòng cuối, để có thể đỡ lấy cô ở bên trên khi cô lăn xuống.

Khi Thor tiếp đất, Gwen đã ở bên trên Thor, cô la lên bất ngờ trong khi vẫn cười khúc khích với lấy tay giắt chiếc khăn tay.

Trái tim Thor loạn nhịp khi cậu nhận thấy mình đang áp sát và gần chạm mặt cô. Cậu cảm thấy sức nặng của cô trên người mình, qua chiếc váy mỏng mùa hè, cảm nhận thấy từng nhịp chuyển động của cơ thể cô, người cô ép chặt lấy cậu ở bên dưới, cô nằm yên không chống lại, nhìn sâu vào đôi mắt cậu, hơi thở phập phồng, không chớp mắt. Cậu cũng vậy, trái tim đập liên hồi, không sao tập trung được.

Đột nhiên, cô cúi xuống và đặt nụ hôn lên môi cậu. Chúng mềm mại hơn là những gì cậu từng tưởng tượng, khi đôi môi quấn lấy nhau, lần đầu tiên trong đời, cậu cảm thấy cuộc sống thật kỳ diệu.

Họ cùng nhắm mắt lại, cơ thể ngừng cử động, để tận hưởng vị ngọt ngào của nụ hôn. Cậu muốn thời gian đóng băng lại.

Cuối cùng, từ từ, cô ngước lên, nhìn cậu mỉm cười, vẫn nằm đó trên người cậu.

Họ nằm như vậy thật lâu, nhìn nhau đầy đắm đuối.

“Chàng đến từ đâu vậy?” cô mỉm cười hỏi, giọng như gió thoảng.

Cậu mỉm cười lại. Không biết phải trả lời như thế nào.

“Ta chỉ là một chàng trai bình thường,” cậu nói.

Cô lắc đầu rồi mỉm cười.

“Không đâu. Ta cảm nhận điều đó. Ta chờ đợi ở chàng nhiều, nhiều hơn thế nữa.”

Cô cúi xuống, đặt nụ hôn lên môi cậu lần nữa, đôi môi chạm lấy nhau, lần này, thời gian ngưng đọng lâu hơn. Cậu đưa tay vuốt tóc cô, cô tựa đầu vào ngực cậu. Cậu không sao mà ngăn tâm trí ngừng nhảy múa trong đầu.

Cậu tự hỏi những điều ngọt ngào này sẽ kết thúc ra sao. Họ có thể được ở bên nhau không, khi mà tất cả những thế lực và sự cách biệt đang là rào cản giữa họ? Liệu họ có thể trở thành một đôi?

Thor hi vọng, hơn mọi thứ trên đời, rằng điều đó sẽ thành hiện thực. Cậu muốn ở bên cô, thậm chí còn hơn cả việc là thành viên của đội quân Legion.

Khi cậu đang mải mê suy nghĩ, bất ngờ có tiếng xào xạc trong đám cỏ, cả hai người, giắt mình, quay người lại. Con Krohn đang nhảy trên đám cỏ, cách chỗ họ vài bước, có thêm một tiếng xào xạc khác vọng đến. Con Krohn gầm gừ, tiếng phì phì đầu đó ở phía xa. Cuối cùng, mọi thứ trở lên yên lặng.

Gwen lăn người khỏi Thor, cả hai nhòm dậy và quan sát. Thor nhảy lên phía trước vài bước, ý chừng bảo vệ Gwen, tự hỏi đó không biết là tiếng gì. Cậu không thấy thêm điều gì. Nhưng chắc chắn có người hoặc vật nào đó đang ở đây, chỉ cách họ vài bước, bên được đám cỏ cao che khuất.

Con Krohn đang ở trước mặt họ, bên trong miệng, với hàm răng sắc như dao cạo, lủng lẳng

con rắn lớn màu trắng mềm oặt. Chắc phải dài đến mười thước, da dày như vỏ nhánh cây, màu trắng sáng bóng.

Thor lập tức hiểu điều gì đang diễn ra: Krohn đã cứu mạng hai người họ khỏi cặp răng tử thần của loài bò sát cực độc này. Lòng cậu tràn ngập sự cảm kích đối với con vật nhỏ.

Gwen thở hỗn hển.

“Bạch xà vương,” cô nói. “Loại bò sát nguy hiểm nhất trong vương quốc.”

Thor nhìn nó chăm chăm, trong lòng kinh hãi.

“Ta từng nghĩ con rắn này không có thật. Nó xuất hiện trong truyền thuyết mà thôi.”

“Nó rất hiếm,” Gwen nói. “Ta cũng chỉ nhìn thấy nó một lần trong đời. Ngày mà ông nội ta bị giết chết. Đó là một điềm báo.”

Cô quay lại nhìn Thor.

“Nó có nghĩa là cái chết đang cận kề. Cái chết của người nào đó đang ở rất gần.”

Thor cảm thấy lạnh sống lưng. Một luồng gió nhẹ, lạnh buốt, chợt lướt qua cánh đồng cỏ trong ngày hè oi bức. Cậu biết, hoàn toàn chắc chắn, rằng cô nói đúng.

CHƯƠNG HAI MƯƠI NĂM

Gwendolyn đi một mình qua lâu đài, lên cầu thang hình xoắn ốc, uốn lượn đưa cô lên trên đỉnh. Đầu óc cô ngập tràn những suy nghĩ về Thor. Về cuộc đi dạo của họ. Về nụ hôn của họ. Và rồi về con rắn đó.

Ruột gan cô như bị thiêu đốt với những cảm xúc trái ngược. Một mặt, cô phấn chấn khi được ở bên cậu; mặt khác, cô khiếp sợ con rắn đó, bởi diềm báo về cái chết mà nó mang đến. Nhưng cô không biết dấu hiệu đó ám chỉ đến ai, và cô cũng không thể loại bỏ suy nghĩ đó ra khỏi tâm trí mình. Cô sợ rằng nó cảnh báo về một người nào đó trong gia đình mình. Nó có thể là một trong những người anh em của mình? Godfrey? Kendrick? Nó có thể là mẹ mình? Hoặc, cô rùng mình khi nghĩ, đó là cha cô?

Hình ảnh về con rắn đó đã phủ bóng u ám lên ngày vui của họ, và một khi tâm trạng của họ đã bị phá vỡ thì khó có thể lấy lại được. Hai người trở về cung điện, rẽ theo hai hướng ngay trước khi ra khỏi rừng, nhờ đó họ sẽ không bị phát hiện. Cô không muốn mẹ mình phát hiện. Nhưng Gwen sẽ không từ bỏ Thor dễ dàng như vậy, và cô ấy sẽ tìm ra cách để chống lại mẹ; cô cần thời gian để tìm ra những kế hoạch cho mình.

Chia tay với Thor thật là đau khổ; suy nghĩ về điều đó, cô cảm thấy rất buồn. Cô đã định hỏi cậu liệu họ có thể gặp lại nhau, đã định lên kế hoạch cho lần gặp tiếp theo. Nhưng cô đã quá choáng váng, quá quần trí khi nhìn thấy con rắn nên cô đã quên mất. Bây giờ cô lo rằng cậu ấy sẽ cho rằng cô không quan tâm đến cậu ấy.

Ngay khi cô vừa đặt chân đến Cung điện, người hầu cận của cha cô gọi cô. Cô đảo bước thật nhanh, tim đập thình thịch, tự hỏi tại sao ông lại muốn gặp cô. Liệu cô đã bị phát hiện cùng Thor? Chẳng có lý do gì khác mà cha phải gặp cô gấp đến vậy. Liệu ông cũng định ngăn cấm cô gặp cậu ấy sao? Cô không tin ông định làm vậy, bởi vì ông luôn luôn đứng về phía cô.

Gwen cuối cùng, gần như hết hơi, cũng đã lên đến đỉnh. Cô vội vã đi xuống hành lang, vượt qua đám tùy tùng đang chú ý và mở cửa cho cô vào phòng cha. Hai người hầu cận đang đứng đợi bên trong, cúi đầu trước sự hiện diện của cô.

"Các người có thể đi ra", cha cô nói với họ.

Họ cúi đầu chào và vội vã ra khỏi phòng, âm thanh phát ra khi họ đóng cửa vang dội phía sau lưng.

Cha cô đứng lên khỏi bàn làm việc, nở nụ cười tươi và đi về phía cô qua căn phòng rộng lớn. Cô cảm thấy thư thái, như mọi lần, khi gặp ông và cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy không có sự tức giận nào trong biểu hiện của cha.

"Gwendolyn của ta," ông nói.

Ông vòng tay ra ôm cô. Cô ôm lại ông, rồi ông kéo cô về phía hai chiếc ghế khổng lồ, đặt ở một góc, bên cạnh chiếc lò sưởi đang cháy bập bùng. Những con chó lớn, loại chó săn, hầu hết cô đã biết từ khi còn nhỏ, tránh đường khi họ đi về phía lò sưởi. Hai con trong số chúng đi theo cô, và rúc đầu vào lòng cô. Cô cảm thấy thích thú khi nhìn thấy chiếc lò sưởi: thời tiết đã trở lạnh bất thường trong một ngày mùa hè.

Cha cô nghiêng người về phía lò sưởi, nhìn chăm chăm vào ngọn lửa khi chúng phát ra những tiếng lách tách trước mắt họ.

"Con biết vì sao ta cho gọi con đến không?" ông hỏi.

Cô tìm câu trả lời trên khuôn mặt ông, nhưng không chắc chắn.

"Con không biết, thưa cha."

Ông nhìn lại đầy ngạc nhiên.

"Cuộc thảo luận của chúng ta trước đây. Với các anh chị em của con. Về vương quyền. Đó là những gì ta muốn trao đổi với con."

Trái tim Gwen trở nên nhẹ nhõm hẳn. Không phải là về Thor. Đó là về chính trị. Chính trị ngu ngốc, điều mà cô không hề quan tâm đến. Cô thở phào nhẹ nhõm.

"Trông con có vẻ nhẹ nhõm," ông nói. "Con nghĩ chúng ta sẽ trao đổi về chuyện gì?"

Cha cô quá miễn cảm; ông vẫn luôn như vậy. Ông là một trong số ít người có thể đi guốc trong bụng cô. Cô phải cẩn thận với ông.

"Không có gì, thưa cha," cô lấp liếm.

Ông mỉm cười một lần nữa.

"Vậy, hãy nói ta nghe. Con nghĩ như thế nào về lựa chọn của ta?" ông hỏi.

"Lựa chọn?" cô hỏi lại

"Về người thừa kế ta! Cho vương quốc!"

"Ý cha là con?" cô hỏi.

"Còn ai khác ư?", ông cười.

Cô đỏ mặt.

"Thưa cha, con rất ngạc nhiên, để nói. Con không phải là con trưởng. Và con là một người con gái. Con không biết gì về chính trị. Và cũng không quan tâm đến chuyện đó—hoặc đến việc trị vì vương quốc. Con không có tham vọng chính trị. Con không biết tại sao cha lại chọn con."

"Chính xác là vì những lý do này," ông nói, vẻ mặt nghiêm túc. "Là bởi vì con không mong muốn lên ngôi. Con không muốn vương quyền. Và con không biết gì về chính trị."

Ông hít một hơi thật sâu.

"Nhưng con biết bản chất thực sự là gì. Con rất sâu sắc. Con đã thừa hưởng nó từ ta. Con được thừa hưởng sự nhanh trí của mẹ con, và kỹ năng của ta đối với mọi người. Con biết cách đánh giá họ; con có thể nhìn thấu họ. Đó là những phẩm chất mà một vị vua cần có; hiểu bản chất của những người khác. Con không cần thêm gì nữa. Những cái khác đều là kỹ xảo. Biết thần dân của con. Hiểu họ. Hãy tin vào bản năng của con. Hãy đối xử tốt với họ. Chỉ cần vậy là đủ."

"Chắc chắn, phải cần nhiều hơn để cai trị một vương quốc," cô nói.

"Không hẳn," ông nói. "Tất cả đều bắt nguồn từ đó. Quyết định xuất phát từ đó."

"Nhưng cha, người đang quên rằng, trước hết, con không muốn cai trị, và thứ hai, cha sẽ không chết. Đây chỉ là một truyền thống ngớ ngẩn, liên quan đến ngày cưới người con trưởng của người. Tại sao cứ phải lặp lại mãi điều này? Con thậm chí không muốn nói về điều đó, cũng không muốn nghĩ về nó. Con mong cái ngày mà con không còn được gặp cha sẽ không bao giờ đến—vì vậy tất cả những điều này đều chẳng có nghĩa lý gì."

Ông hắng giọng, nhìn nghiêm nghị.

"Cha đã nói chuyện với Argon, và ông ấy nhìn thấy tương lai đen tối đối với ta. Chính ta cũng đã tự cảm nhận được. Ta phải chuẩn bị," ông nói.

Gwen thấy lòng thất lại.

"Argon là một kẻ ngốc. Một thầy phù thủy. Một nửa những điều ông ta nói không xảy ra. Cha đừng bận tâm về ông ta. Đừng nghĩ ngợi về mấy cái điềm báo ngớ ngẩn ông ta nói. Cha đang rất ổn. Cha sẽ sống muôn đời."

Nhưng ông chậm rãi lắc đầu, cô có thể nhìn thấy nỗi buồn trên gương mặt của ông, và cô cảm thấy lòng dạ thêm quặn thắt.

"Gwendolyn, con gái của cha, cha yêu con. Cha muốn con phải chuẩn bị. Cha muốn con là người cai trị kế tiếp của vương quốc Nhẫn. Ta nói hoàn toàn nghiêm túc. Đó không phải là yêu cầu. Đó là một mệnh lệnh."

Ông nhìn cô đầy nghiêm túc, đôi mắt ông sầm lại, nó làm cô sợ. Cô chưa bao giờ thấy ánh nhìn đó trên gương mặt cha trước đây.

Cô cảm thấy mắt mình nhòe đi, cô đưa tay lên, gạt đi giọt nước mắt vừa chảy xuống.

"Cha xin lỗi vì đã khiến con phải buồn," ông nói.

"Vậy thì hãy dừng tất cả chuyện này lại đi cha," cô vừa nói vừa khóc. "Con không muốn cha phải chết."

"Cha xin lỗi, nhưng cha không thể. Cha muốn con tuân lệnh cha."

"Thưa cha, con không muốn làm tổn thương cha."

"Vậy con hãy đồng ý."

"Nhưng làm sao con có thể cai trị đất nước chứ?" cô biện hộ.

"Không khó như con nghĩ đâu. Các cận thần sẽ bên con. Nguyên tắc đầu tiên là không được tin bất kỳ ai trong số họ. Hãy tin chính mình. Con có thể làm điều này. Sự thiếu hiểu biết, sự ngây thơ của con lại chính là thế mạnh. Con sẽ đưa ra quyết định đúng đắn. Hãy hứa với cha," ông van lơn.

Cô nhìn vào mắt ông, và hiểu điều này quan trọng đối với ông nhường nào. Cô muốn kết thúc chủ đề này, chẳng vì lý do nào khác ngoài để xoa dịu tinh thần của ông và cổ vũ ông.

"Được rồi, con hứa," cô nói gấp gáp. "Điều đó có làm cha cảm thấy tốt hơn không?"

Ông ngả người, và cô có thể thấy ông rất nhẹ nhõm.

"Có," ông nói. "Cảm ơn con."

"Tốt rồi, bây giờ liệu chúng ta có thể nói về chuyện khác không cha? Những chuyện đang xảy ra thực tế?" cô hỏi.

Cha cô ngả người ra sau và cười hết cỡ; ông dường như đã trút bỏ được một gánh nặng.

"Đó chính là lý do tại sao ta lại luôn yêu quý con," ông nói. "Con lúc nào cũng vui vẻ. Lúc nào cũng có thể làm ta cười."

Ông dò xét cô, và cô có thể cảm nhận được ông đang dò tìm cái gì đó.

"Con có vẻ đang hạnh phúc lạ thường," ông nói. "Có liên quan đến một chàng trai nào đó không?"

Gwen đỏ mặt. Cô đứng dậy, quay đi khỏi chỗ ông và bước đến cửa sổ.

"Con xin lỗi, thưa cha, nhưng đó là chuyện riêng tư."

"Đó không còn là chuyện riêng tư nữa khi con là người sau này sẽ cai trị vương quốc của ta," ông nói. "Ta không muốn tọc mạch. Tuy nhiên, mẹ con đã yêu cầu trông chừng con, và ta đoán bà ấy sẽ không khoan dung. Ta sẽ cho qua chuyện này. Nhưng con hãy chuẩn bị."

Lòng cô quặn thắt, cô quay người đi, nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô ghét nơi này. Cô ước mình ở bất cứ nơi nào khác ngoài nơi này. Trong một ngôi làng bình thường, trong một nông trại bình thường, sống một cuộc sống giản dị cùng Thor. Tránh xa khỏi nơi này, tránh xa tất cả các thế lực đang cố để kiểm soát cô.

Cô cảm thấy một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai; cô quay lại nhìn và thấy cha mình đang đứng đó, mỉm cười.

"Mẹ con có thể tàn nhẫn. Nhưng dù bà ấy quyết định như thế nào, hãy nhớ rằng ta sẽ luôn đứng về phía con. Trong chuyện tình yêu, người ta phải được tự do lựa chọn."

Gwen giơ tay lên ôm lấy cha. Tại thời điểm đó, cô yêu cha hơn tất cả mọi thứ. Cô cố xua đi nỗi sợ hãi của con rắn đó ra khỏi tâm trí của mình, cầu nguyện, bằng tất cả tấm lòng, rằng nó không ám chỉ về cha cô.

*

Gwen đi vòng vèo và rẽ xuống các hành lang liên tiếp, những hàng kính màu vừa qua, hướng về phía căn phòng của mẹ cô. Cô rất ghét khi bị mẹ triệu tập, ghét bà ấy kiểm soát mọi thứ.

Theo nhiều cách, chính mẹ cô mới thực sự là người cai trị vương quốc. Bà ấy mạnh mẽ hơn cha cô theo nhiều cách, giữ vững lập trường hơn, khó khuất phục hơn. Tất nhiên quốc vương không có ý kiến; ông mang bộ mặt mạnh mẽ, dường như là một người khôn ngoan.

Nhưng khi ông trở về lâu đài, đằng sau cánh cửa đóng kín, chính bà là người mà ông tham vấn ý kiến. Bà là người khôn ngoan hơn, lạnh lùng hơn, toan tính hơn, khó tính hơn và là người không biết sợ hãi. Bà là một tảng đá. Bà cai trị gia đình lớn của mình bằng một bàn tay sắt. Khi bà đã muốn cái gì đó, đặc biệt là nếu bà ấy cho rằng đó là vì lợi ích của gia đình, thì bà ấy chắc chắn sẽ thực hiện điều đó cho bằng được.

Và bây giờ sự sắt đá của của mẹ cô chuyển hướng sang cô; cô đang ở trong một cuộc đối đầu. Cô cảm thấy có cái gì đó để làm với cuộc sống lãng mạn của mình, và sợ rằng cô đã bị phát hiện với Thor. Nhưng cô đã quyết không lùi bước, dù có thể mất mát đi chẳng nữa. Nếu cô phải rời khỏi nơi này, thì cô sẽ rời đi. Mẹ cô có thể nhốt cô vào ngục tối vì những điều mà cô quan tâm.

Khi Gwen bước tới căn phòng của mẹ cô, cánh cửa gỗ sồi lớn đã được những người đầy tớ mở ra sẵn, rồi họ tránh ra nhường đường cho cô bước vào, sau đó đóng cánh cửa lại sau lưng cô.

Căn phòng của mẹ cô nhỏ hơn nhiều so với phòng cha của cô, ấm cúng hơn, với những tấm thảm lớn và một bộ bàn trà và bàn cờ nhỏ đặt bên cạnh một chiếc lò sưởi đang bập bùng, một vài ghế nhung màu vàng tinh tế đặt cạnh chúng. Mẹ cô ngồi trong một chiếc ghế, lưng quay về phía Gwen, mặc dù bà đang chờ cô. Bà quay mặt về phía lò sưởi, nhấp một ngụm trà, và di chuyển một quân trên bàn cờ. Phía sau bà là hai thị nữ, một người chăm sóc mái tóc, còn người kia thắt chặt dây phía sau lưng váy của bà.

"Vào đi, con" giọng nghiêm khắc của mẹ cô vang lên.

Gwen ghét mẹ cô lúc này—tổ chức buổi thiết triều trước các tôi tớ. Cô ước gì mình có thể sa thải họ, giống như cha cô đã làm khi họ nói. Đó là ít nhất là những việc cô có thể làm để giữ sự riêng tư và uy nghiêm. Nhưng mẹ cô thì không. Gwen kết luận đây là một trò chơi quyền lực, giữ tôi tớ quanh mình, để họ lắng nghe, nhằm khiến Gwen bực mình.

Gwen không có lựa chọn nào khác ngoài băng qua căn phòng và đặt người xuống một chiếc ghế nhung đối diện với mẹ cô, sát cạnh lò sưởi. Một vở kịch quyền lực khác của mẹ cô: nó giữ cho khách của bà ấm áp, mất cảnh giác bởi ngọn lửa.

Nữ hoàng không nhìn lên; thay vào đó, bà nhìn chăm chăm vào bàn cờ của mình, đẩy một trong số những quân cờ bằng ngà vào mê cung phức tạp.

"Đến lượt con," mẹ cô nói.

Gwen nhìn xuống bàn cờ; cô rất ngạc nhiên là mẹ vẫn còn giữ ván cờ này tiếp tục. Cô nhớ lại cô cầm quân nâu, nhưng cô đã không chơi trò này với mẹ trong nhiều tuần. Mẹ cô là một chuyên gia về quân Tốt—nhưng Gwen thậm chí còn giỏi hơn. Mẹ cô không thích bị thua, và bà ấy rõ ràng đã phân tích ván cờ này khá lâu, hy vọng sẽ có một nước đi hoàn hảo. Bây giờ Gwen đã ở đây, bà ấy gọi cô đến để chơi.

Không giống như mẹ mình, Gwen không cần nghiên cứu bàn cờ. Cô chỉ cần liếc nhìn nó đã tưởng tượng ra những nước đi hoàn hảo trong đầu. Cô đưa tay lên gạt một quân màu nâu sang bên, băng qua toàn bộ bàn cờ. Nước cờ cứu mẹ cô khỏi bị thua.

Mẹ cô nhìn xuống, không biểu lộ cảm xúc, ngoại trừ một cái nhíu mày, và Gwen hiểu nó biểu hiện sự mất tinh thần. Gwen thông minh hơn, và mẹ cô sẽ không bao giờ chấp nhận điều đó.

Mẹ cô hắng giọng, nghiên cứu bàn cờ, vẫn không nhìn vào cô.

"Ta biết tất cả về cuộc phiêu lưu của con với kẻ thường dân đó," bà nói vẻ nhạo báng.

"Con thách thức ta." Mẹ cô ngược lên nhìn cô. "Tại sao?"

Gwen hít một hơi thật sâu, cảm thấy lòng thất lại, cố gắng để đưa ra câu trả lời tốt nhất. Cô sẽ không nhượng bộ. Không phải lần này.

"Chuyện riêng tư của con mẹ không cần bận tâm," Gwen trả lời.

"Vậy sao? Chuyện đó rất rất liên quan đến ta. Chuyện riêng tư của con sẽ ảnh hưởng đến vương quyền, đến số phận của gia đình này và của vương quốc Nhẫn. Chuyện riêng tư của con là chính trị—liên quan nhiều đến mức con sẽ muốn quên nó đi. Con không phải là một người bình thường. *Không có gì* là riêng tư trong thế giới của con. Và không có gì là riêng tư đối với ta."

Giọng nói của mẹ cô sắt đá và lạnh lùng, và mỗi giây phút của chuyến thăm này đều khiến Gwen bức bối. Gwen chẳng thể làm gì khác ngoài ngồi đó và chờ đợi bà ấy kết thúc. Cô cảm thấy bị mắc kẹt.

Cuối cùng, mẹ cô hắng giọng.

"Do con từ chối nghe ta, ta sẽ phải đưa ra quyết định cho con. Con sẽ không gặp lại thằng nhóc đó lần nào nữa. Nếu con làm thế, ta sẽ tổng cổ nó ra khỏi Legion, ra khỏi Kinh thành, và trở lại ngôi làng của nó. Sau đó, ta sẽ làm nó trở về đúng vị trí của mình—cùng với cả gia đình nó. Nó sẽ bị đầy ải trong nỗi ô nhục. Và con sẽ không bao giờ biết đến nó lần nữa."

Mẹ cô ngược lên nhìn cô, môi dưới của bà run rẩy trong cơn giận dữ.

"Con có hiểu ta nói không?"

Gwen hít một hơi thật mạnh, lần đầu tiên nhận ra mẹ mình tàn ác đến như nào. Cô ghét bà ấy nhiều hơn có thể nói bằng lời. Gwen cũng bắt gặp những ánh mắt lo lắng của các thị nữ. Thật xấu hổ.

Trước khi cô kịp trả lời, mẹ cô lại tiếp tục.

"Ngoài ra, để ngăn chặn những hành vi liều lĩnh hơn nữa, ta đã tiến hành các bước để sắp xếp một cuộc hôn nhân thích hợp cho con. Con sẽ kết hôn với Alton, vào ngày đầu tiên của tháng tiếp theo. Con có thể bắt đầu chuẩn bị cho đám cưới của mình ngay từ bây giờ. Chuẩn bị cho cuộc sống của một người phụ nữ đã lập gia đình. Đó là tất cả," mẹ cô nói một cách thô bạo, quay lại với bàn cờ, như thể là bà chỉ đề cập đến các vấn đề thường nhật nhất.

Gwen giận dữ và như có lửa đốt trong lòng; cô muốn hét lên.

"Sao mẹ dám," Gwen phản ứng lại, cơn thịnh nộ của cô đang bốc lên dữ dội. "Mẹ nghĩ rằng con là một con rối để mẹ giật dây, để mẹ điều khiển sao? Mẹ thực sự nghĩ rằng con sẽ kết hôn với bất cứ ai mà mẹ bảo sao?"

"Ta không nghĩ," mẹ cô trả lời. "Ta biết. Con là con gái ta, và con phải vâng lời ta. Và con sẽ kết hôn với người mà ta bảo con kết hôn."

"Không, con không đồng ý!" Gwen hét lại. "Mẹ không thể ép buộc con! Cha nói rằng mẹ không được ép con!"

"Một cuộc hôn nhân sắp đặt là quyền của bậc làm cha mẹ trong vương quốc này, và đó chắc chắn là quyền của vua và hoàng hậu. Cha con làm bộ như vậy, nhưng con biết rõ, và ta cũng vậy, rằng ông ấy sẽ luôn thừa nhận ý muốn của ta. Ta có cách của mình."

Mẹ cô nhìn chăm chăm vào cô.

"Vì vậy, con thấy đấy, con sẽ phải nghe lời ta. Hôn lễ của con sắp diễn ra. Không có gì có thể ngăn cản nó. Hãy tự chuẩn bị đi."

"Con sẽ không làm điều đó," Gwen trả lời. "Không bao giờ. Và nếu mẹ còn nói với con về điều này lần nữa, con sẽ không bao giờ nói chuyện với mẹ nữa."

Mẹ cô nhìn lên và mỉm cười với cô, một nụ cười xấu xí lạnh lùng.

"Ta không quan tâm dù con có không bao giờ nói chuyện với ta nữa. Ta là mẹ của con, chứ không phải là bạn của con. Và ta là Nữ hoàng. Đây rất có thể là cuộc gặp gỡ cuối cùng của chúng ta với nhau. Điều đó cũng không quan trọng. Cuối cùng thì con cũng sẽ làm như ta nói. Và ta sẽ theo dõi con từ xa, khi con sống cuộc sống mà ta đã sắp đặt cho con."

Nói rồi bà quay người lại, trở lại với bàn cờ của mình.

"Con có thể đi," bà vừa nói vừa vẫy tay ra hiệu, như thể Gwen là một kẻ đầy tớ nào đó.

Gwen sôi lên với cơn giận dữ, cô không thể chịu đựng được nữa. Cô bước ba bước, tiến về

phía bàn cờ và quăng nó đi bằng cả hai tay, khiến các quân cờ và bàn cờ lớn bằng ngà rơi xuống và vỡ tan thành từng mảnh.

Mẹ cô bật dậy trong sự ngỡ ngàng.

"Con ghét mẹ," Gwen rít lên.

Cùng với đó, Gwen quay người đi, mặt đỏ lên, và xông ra khỏi phòng, gạt tay mấy kẻ đầy tớ, quyết định bước ra ngoài và không bao giờ gặp mẹ mình thêm lần nào nữa.

CHƯƠNG HAI MƯƠI SÁU

Thor đi bộ hàng giờ trên con đường mòn quanh co trong rừng, suy nghĩ về cuộc gặp gỡ với Gwen. Cậu không thể gạt bỏ hình ảnh cô ra khỏi tâm trí mình. Thời gian ở bên nhau như một giấc mơ, vượt xa mong đợi của cậu, cậu cảm thấy không còn những mối bận tâm chừa trong lòng mình nữa. Đó là một ngày hoàn hảo, dĩ nhiên, trừ sự việc xảy ra lúc cuối.

Con bạch xà, rất hiếm gặp, dường như là một điềm xấu. Thật may là họ không bị nó cắn. Thor nhìn xuống con Krohn, đang thư thái bước đi bên cậu, quần quít không rời nửa bước, cậu tự hỏi chuyện gì sẽ xảy ra nếu không có nó ở đó, nếu nó không cắn chết con rắn và cứu mạng họ. Có lẽ bây giờ cả hai không còn sống nữa? Cậu sẽ không bao giờ quên ơn cứu mạng của Krohn, và biết từ giờ về sau, sẽ có một người bạn tin cậy sát cánh bên mình.

Cậu vẫn còn bận tâm về điềm báo: con rắn đó cực kỳ hiếm, và thậm chí không còn tồn tại ở trong vương quốc nữa. Nó sinh sống ở vùng phía nam xa xôi, trong các đầm lầy ngập nước. Làm sao nó có thể di chuyển xa đến như thế? Tại sao nó lại xuất hiện vào đúng lúc đó? Nó quá là bí ẩn và cậu tin chắc đó là một dấu hiệu báo trước. Giống như Gwen, cậu cảm thấy đây là một điềm báo xấu, một điềm báo của sự chết chóc, nhưng người đó là ai?

Thor muốn xóa bỏ những hình ảnh đó trong đầu mình, và quên nó đi, để nghĩ về những điều khác—nhưng cậu không thể. Nó làm cậu phiền muộn, không có thời gian để thanh thoi. Cậu biết đã đến lúc quay về doanh trại, nhưng cậu không thể. Hôm nay vẫn là ngày nghỉ, vì vậy cậu đã đi bộ hàng giờ quanh các con đường mòn trong rừng, cố gắng gạt bỏ những mối bận tâm. Cậu tin chắc con rắn đó mang đến một thông điệp sâu xa chỉ dành cho riêng mình, điều đó hối thúc cậu phải hành động.

Sự việc trở nên tồi tệ hơn nữa khi chuyến đi của cậu với Gwen đã bị dừng lại một cách đột ngột. Khi họ tiến ra phía bìa rừng, họ đã chia tay một cách vội vã, chẳng một lời từ biệt. Cô dường như quẩn trí. Cậu cho rằng nguyên nhân bởi sự xuất hiện của con rắn, nhưng cậu cũng không chắc lắm. Cô cũng không nói đến lần hẹn sau. Cô đã thay đổi suy nghĩ về cậu? Cậu đã làm gì sai?

Ý nghĩ đó cứ giằng xé Thor. Cậu gần như không biết phải làm gì, và cậu lại đi lang thang hàng giờ liền. Cậu cần ai đó để nói chuyện, một người mà có thể hiểu được điều này, và có thể giải đáp những dấu hiệu và điềm báo.

Cậu dừng bước. Dĩ nhiên rồi. Đó là Argon. Ông ta là một người hoàn hảo nhất để có thể giải đáp những điều này và làm cậu cảm thấy dễ chịu phần nào.

Thor chú ý. Cậu đang đứng ở cuối đỉnh núi xa nhất phía bắc, nơi mà cậu có thể nhìn bao quát toàn bộ thành phố hoàng gia phía dưới. Cậu đang đứng gần một ngã ba đường. Cậu biết Argon sống một mình trong một căn nhà nhỏ làm bằng đá phía bắc ngoại ô Đồng bằng Boulder. Cậu nhận thấy nếu rẽ trái, hướng cách xa thành phố, một trong những con đường mòn này sẽ đưa cậu đến đó. Và cậu bắt đầu cuộc hành trình của mình.

Đây sẽ là một chuyến đi dài, và nhiều khả năng là Argon sẽ không có ở đó khi cậu đến. Nhưng cậu phải thử thôi. Cậu không thể dừng lại cho đến khi tìm ra được câu trả lời.

Thor bước đi như chạy, đi nhanh gấp hai lần bình thường, hướng về phía đồng bằng. Từ sáng đến chiều, cậu mãi miết đi. Đó là một ngày hè tuyệt đẹp, ánh sáng chiếu xuống rực rỡ, lan tỏa trên những cánh đồng xung quanh cậu. Krohn nhảy nhót cạnh bên, đột nhiên dừng lại lấy đà rồi vồ lấy một con sóc, nó chạy đến bên cậu với con sóc trong mồm như một chiến lợi phẩm.

Đoạn đường lộng gió ngày càng dốc hơn, đồng cỏ thưa dần, nhường chỗ cho quang cảnh lộ nhô những tảng đá to kèm lẫn đá cuội. Chẳng mấy chốc, con đường cũng biến mất. Trời trở lạnh và gió thổi rất hơn, cây cỏ không còn nữa nhường chỗ cho những tảng đá và bụi bẩn. Nhìn ngút tầm mắt cũng chỉ thấy toàn là đá. Thor cảm thấy cậu đang đi đến một nơi hoang vu. Con đường mòn hoàn toàn biến mất và con đường Thor đi gồ ghề với toàn sỏi lẫn với đá.

Cạnh bên cậu, con Krohn bắt đầu rên rỉ. Có cảm giác rừng mình về không khí ở nơi đây, và

Thor cũng cảm nhận thấy điều đó. Nó không hẳn là bầu không khí hắc ám, mà giống như một màn khói âm khí nặng nề.

Và Thor bắt đầu tự hỏi liệu mình có đang đi đúng hướng, bất chợt cậu phát hiện ra ở phía xa, phía trên một ngọn đồi, có một căn nhà nhỏ bằng đá. Nó có hình tròn hoàn hảo, giống như một chiếc nhẫn, xây bằng các khối đá, có màu đen, Căn nhà thấp và không có cửa sổ, chỉ có một cửa chính ra vào, hình vòm—thậm chí không có tay cầm hay vòng gõ cửa. Liệu Argon có thể sống ở đây, một nơi hoang vu như thế này? Liệu ông ta sẽ khó chịu khi cậu không mời mà tới?

Những suy nghĩ khác ập đến trong đầu cậu, nhưng cậu vẫn phải đi tiếp. Khi đến gần cánh cửa, cậu cảm nhận có những luồng năng lượng trong không khí, nó dày đặc đến nỗi làm cậu thấy khó thở. Tim cậu đập nhanh hơn, cậu dè dặt đưa tay ra gõ cửa.

Trước khi cậu có thể chạm vào cánh cửa, nó đã tự động mở ra, tiếng kêu cot kệt vang lên. Một khoảng không tối om bên trong, và Thor không dám chắc liệu có phải một cơn gió đã đẩy cánh cửa mở ra. Trong này tối đen như mực, cậu không thể biết được có ai ở trong nhà hay không.

Thor bước đến, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa, và thò đầu vào.

“Xin chào?” cậu gọi to.

Cậu đẩy cửa rộng hơn. Ở đây hoàn toàn phủ màu của bóng tối, có một thứ ánh sáng le lói ở phía xa của ngôi nhà.

“Xin chào?” cậu gọi to, lớn hơn. “Ngài Argon?”

Cạnh cậu, con Krohn rên ư ử, rõ ràng ý định của Thor đã thất bại, Argon không có ở nhà. Nhưng cậu vẫn cố đi vào xem thử. Cậu bước hai bước vào trong, ngay lúc đó cánh cửa đóng sầm lại sau lưng cậu.

Thor quay quanh, đứng ở đó, nơi bức tường phía xa, là Argon.

“Tôi xin lỗi vì đã làm phiền ngài,” Thor nói, trái tim đập liên hồi.

“Người không mời mà đến,” Argon nói.

“Xin hãy thứ lỗi cho tôi,” Thor nói. “Tôi không có ý định xâm phạm.”

Thor nhìn quanh khi đôi mắt đã dần thích nghi với bóng tối, cậu nhìn thấy vài ngọn nến nhỏ được đặt ở trong một vòng tròn, xung quanh là bề mặt bao quanh của bức tường đá. Căn phòng lấy ánh sáng chủ yếu bởi một trục sáng duy nhất, hắt ra từ một lỗ nhỏ tròn, lộ ra ở phía trần nhà. Nơi này lẫn át tinh thần người ta, ảm đạm và có vẻ kỳ quái.

“Một số người đã từng đến đây,” Argon đáp lại. “Dĩ nhiên, người sẽ không vào được đây trừ khi ta cho phép. Cánh cửa chỉ mở để đón tiếp những người ta cho phép, còn đối với những trường hợp khác, nó sẽ không bao giờ mở—không ngay cả khi người có sức mạnh đến đâu.”

Thor cảm thấy khá hơn chút, và cậu đang tự hỏi liệu rằng Argon đã biết ý định đến đây của mình hay chưa. Mọi thứ xung quanh người này quả là bí ẩn đối với cậu.

“Tôi đang có khúc mắc mà bản thân không thể lý giải nổi,” Thor nói, thấy cần phải nói hết ra, và muốn nghe ý kiến từ Argon. “Có một con rắn. Con Bạch xà vương. Nó định tấn công chúng tôi nhưng chúng tôi đã được con báo của tôi cứu mạng, con Krohn.”

“Chúng tôi?” Argon hỏi lại.

Thor đỏ mặt, biết mình đã lỡ lời. Cậu không biết nên nói gì.

“Tôi không đi một mình,” cậu nói.

“Vậy người đi cùng với ai?”

Thor cứng lưỡi, không biết nói sao cho phải. Rốt cục, người đàn ông này rất thân cận với cha của cô ấy, Đức vua, và có lẽ ông ta sẽ kể lại với người.

“Tôi không thấy điều này liên quan gì đến chuyện con rắn cả.”

“Nó liên quan rất mật thiết. Chẳng lẽ người không thắc mắc là tại sao con rắn lại xuất hiện đúng lúc đó phải không?”

Thor hoàn toàn ngơ ngàng.

“Tôi không hiểu,” cậu nói.

“Không phải điềm báo nào cũng ứng với người. Một số điềm báo ứng với người khác.”

Thor quan sát sắc mặt Argon trong thứ ánh sáng mờ mờ, cậu dần hiểu ra vấn đề. Có phải Gwen đang sắp đối mặt với định mệnh hắc ám? Nếu điều đó xảy ra, liệu cậu có thể ngăn cản được?

“Tôi có thể thay đổi được số mệnh không?” Thor hỏi.

Argon quay đi, chậm rãi băng qua căn phòng.

“Dĩ nhiên, đó là câu hỏi mà chúng ta đã và đang đi tìm lời giải qua hàng thế kỉ,” Argon đáp lời. “Số phận liệu có thay đổi được không? Một mặt, mọi thứ đều là định mệnh và được sắp đặt sẵn. Mặt khác, chúng ta có tự do ý chí. Ý chí của chúng ta sẽ quyết định số phận của chúng ta. Hai thứ—định mệnh và tự do ý chí—dường như không thể song hành cùng nhau. Nhưng chúng cũng có ngoại lệ. Đó là nơi mà hai thứ này thỏa hiệp với nhau—nơi giao nhau của định mệnh và tự do ý chí—khi mà hành xử của con người được thực thi. Định mệnh thường ít khi bị phá vỡ, trừ việc đôi lúc nó có thể bị chuyển biến, hoặc thậm chí là thay đổi, bằng sự hi sinh vĩ đại hoặc bằng sức mạnh lớn lao của tự do ý chí. Nhưng gần như định mệnh là bất biến, gần như chúng ta không thể xoay chuyển được, ngoài việc chờ đợi nó sẽ xảy ra như thế nào. Chúng ta luôn nghĩ chúng ta đang tham dự cuộc chơi, nhưng thường là không phải vậy. Đa số chúng ta chỉ là những người quan sát chứ không phải người tham gia.

“Vậy tại sao tạo hóa lại chỉ ra cho ta những điềm báo, dù chúng ta không thể làm gì để ngăn cản chúng?” Thor hỏi.

Argon quay đi và mỉm cười.

“Người là chàng trai nhanh nhẹn. Ta sẽ chỉ cho người thấy điều đó. Hầu hết, chúng ta thấy điềm báo để chuẩn bị cho chính mình. Chúng ta được báo trước về số mệnh để có thời gian chuẩn bị. Đôi khi, nhưng rất hiếm, chúng ta được thấy trước điềm báo để cho phép chúng ta hành động, để thay đổi điều sẽ xảy đến. Nhưng điều này ít khi gặp.”

“Vậy có thật việc xuất hiện của con Bạch xà vương là báo trước cái chết?”

Argon nhìn cậu chăm chú.

“Đúng vậy,” cuối cùng ông ta lên tiếng. “không chệch được.”

Trái tim Thor đập từng hồi, như là biểu hiện của nỗi sợ hãi. Cậu cũng ngạc nhiên trước câu trả lời thẳng thắn của Argon.

“Hôm nay tôi đã gặp con rắn trắng,” Thor nói, “nhưng tôi không biết ai sẽ phải chết. Hoặc tôi có thể làm gì để ngăn cản điều đó. Tôi muốn xua ý nghĩ đó ra khỏi đầu, nhưng tôi không thể. Hình ảnh đầu con rắn luôn luẩn quẩn trong tâm trí tôi. Tại sao vậy?”

Argon nhìn cậu một lúc lâu rồi thở dài.

“Bởi vì dù người phải chết là ai đi chăng nữa thì cũng sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến người. Ảnh hưởng đến số phận người.”

Thor càng lúc càng thấy kích động, cậu cảm thấy mỗi câu trả lời lại nảy sinh ra thêm nhiều câu hỏi.

“Nhưng điều đó thật không công bằng,” Thor nói. “Tôi cần biết ai sẽ phải chết. Tôi muốn cảnh báo cho họ!”

Argon lắc đầu chậm rãi.

“Người có lẽ không cần biết điều này,” ông ta trả lời. “Và nếu có biết đi chăng nữa cũng chẳng giúp ích được gì. Cái chết tìm đến chủ thể của nó—ngay cả khi có người cảnh báo.”

“Vậy tại sao tôi lại được chỉ cho điềm báo này?” Thor hỏi, giọng dần vật. “Và tại sao tôi không thể dứt được những điều này ra khỏi đầu mình?”

Argon tiến lên chút nữa, thật gần, chỉ cách Thor một chút xíu, thần lực từ đôi mắt ông ta

cháy lên làm tỏa sáng nơi tối tăm, âm đạm này, nó làm cho Thor cảm thấy hoảng sợ. Giống như đang nhìn vào ánh mặt trời vậy, và nó cũng làm cho cậu không thể dời mắt đi nơi khác. Argon đưa tay đặt lên vai Thor. Tay của ông ta như một tảng băng truyền sự lạnh lẽo sang người cậu.

“Người còn trẻ,” Argon nói, giọng trầm rãi. “Người vẫn còn phải học hỏi nhiều. Người cảm nhận mọi thứ quá sâu xa. Nhìn thấy tương lai là một đặc ân lớn lao. Nhưng nó cũng có thể là tai ương ghê gớm. Hầu hết con người tồn tại mà không ý thức được số mệnh. Đôi khi điều đau đớn nhất lại là việc nhận thức được về số mệnh của mình, về những gì sẽ xảy ra. Người bây giờ vẫn chưa nhận thức được sức mạnh ẩn chứa trong người. Nhưng một ngày nào đó, người sẽ làm được điều đó. Một ngày khi người hiểu mình đến từ đâu.”

“Tôi đến từ đâu?” Thor hỏi, cảm thấy bối rối.

“Nhà của mẹ người. Cách đây rất xa. Vượt qua hẻm núi tử địa Canyon, ở tận phía ngoài của tộc người Wild. Có một tòa lâu đài, cao sừng sững giữa bầu trời. Nó nằm đơn độc trên một mỏm đá và để đến được nơi đó, người phải đi dọc con đường đá quanh co. Đó là con đường ma thuật—giống như đi lên bầu trời xanh thăm thẳm. Một nơi có quyền lực tối thượng. Đó là nơi mà từ đó người tới. Khi người chưa đến được đó, người sẽ không bao giờ hiểu hết được mọi điều. Một khi người thành công, tất cả những hoài nghi sẽ được gỡ bỏ.”

Thor chớp mắt, và khi mở mắt ra, thật ngạc nhiên, cậu thấy mình đang đứng bên ngoài ngôi nhà của Argon. Cậu không tài nào hiểu nổi mình đã ra đây như thế nào.

Những cơn gió rít qua vách đá cheo leo, Thor liếc mắt nhìn lên ánh nắng mặt trời chói chang. Cạnh bên là con Krohn, đang gầm gừ.

Thor quay lại cánh cửa nhà Argon, bằng tất cả sức mạnh, cậu gõ cửa. Chẳng có gì suy chuyển ngoài sự im ắng.

“Argon!” Thor gào lên

Đáp lời cậu chỉ là tiếng gió vi vu.

Cậu cố gắng mở cửa, thậm chí dùng vai để đẩy—nhưng nó không lay chuyển.

Thor đợi một lúc lâu—cậu cũng không chắc là bao lâu—cho đến khi ánh sáng ban ngày đang dần tắt bóng. Cuối cùng, cậu nhận ra thời gian của mình đã hết.

Cậu quay lại và bắt đầu đi xuống con đường đá dốc, lòng đầy băn khoăn. Cậu cảm thấy bối rối hơn bao giờ hết, và cảm nhận chắc chắn hơn về một cái chết đang đến gần, nhưng dường như bất lực để ngăn chặn nó.

Khi thực hiện chuyến đi dài ở nơi hoang vu như này, cậu bắt đầu cảm thấy mắt cá chân lạnh ngắt và làn sương mù dày đặc đang hình thành. Chỉ một lát sau nó đã trở nên ngày càng dày đặc và dâng lên cao hơn. Thor không hiểu điều gì đang xảy ra, con Krohn cất tiếng rên ư ử.

Thor cố gắng tăng tốc, tiếp tục lần theo con đường xuống núi, nhưng mỗi lúc sương một dày hơn, cậu không thể nhìn thấy gì ở trước mắt. Cùng lúc đó cậu cảm thấy tay chân dường như nặng nề hơn, và, như thể có điều kỳ quái, bầu trời trở nên tối đen. Cậu cảm thấy gần như kiệt sức. Cậu không thể nhấc chân bước tiếp được. Cậu cuộn tròn người như một trái bóng trên mặt đất, ngay chỗ cậu đứng, sương mù bao phủ dày đặc. Cố gắng gượng mở mắt, để đi tiếp, nhưng không thể. Trong khoảnh khắc, cậu đã say ngủ.

*

Thor thấy mình đang đứng trên đỉnh núi, nhìn bao quát toàn bộ Vương quốc Nhẫn. Trước mắt cậu là Kinh thành của Đức Vua, lâu đài, chiến lũy, vườn tược, cây cối và những quả đồi xa tít tắp đến khuất tầm mắt—muôn hoa đua nở trong mùa hè. Những cánh đồng đầy trái ngọt và những bông hoa khoe sắc thắm, vang vọng đâu đó là thanh âm của những lễ hội.

Nhưng khi Thor chậm chậm quay sang, nhìn kỹ mọi thứ, cánh đồng cỏ xanh mướt đã thành màu đen. Quả rụng đầy dưới gốc cây. Chẳng mấy chốc cây cối trơ trọi, cành lá xác xơ. Những bông hoa héo quắt, và, trong sự hãi hùng của cậu, những tòa nhà lần lượt sụp đổ, cho đến khi

toàn bộ vương quốc chẳng còn gì ngoài một đồng đồ nát, tro tro sỏi đá và gạch vụn.

Thor nhìn xuống và bỗng nhiên thấy một con Bạch xà vương to lớn đang trườn quanh chân mình, cậu đứng đó, bất lực, vì nó đã quấn chặt lấy chân cậu, sau đó là đến thắt lưng, cánh tay. Cậu cảm thấy ngạt thở, sự sống đang leo lắt, rồi con rắn quấn toàn bộ thân thể cậu, nó bò lên đến mặt, áp sát và nhìn cậu trừng trừng, cái lưỡi dài thè ra với tiếng phì phì gần chạm vào má Thor. Và sau đó nó há rộng miệng, để lộ chiếc nanh lớn, bổ đầu về trước, nuốt trọn khuôn mặt Thor.

Thor hét lên, sau đó nhận thấy mình đang đứng đơn độc trong tòa lâu đài của Đức vua, nó hoàn toàn trống không, không ngai vàng nơi Đức vua thường ngự trị. Thanh gươm Định mệnh nằm chổng tro trên mặt đất, không ai động đến. Mọi cánh cửa đều vỡ tan tành, kính màu vỡ vụn chất đống trên sàn đá. Cậu nghe thấy tiếng nhạc ở phía xa, hướng về phía có tiếng nhạc và đi qua hết căn phòng trống này đến căn phòng trống khác. Cuối cùng cậu cũng đến được cánh cửa đôi khổng lồ, cao một trăm thước, cậu mở chúng bằng tất cả sức lực.

Thor đứng ở lối vào sảnh yến tiệc hoàng gia. Trước cậu là hai bàn yến tiệc chạy dài ngang phòng, ngập ngụa thức ăn—nhưng vắng bóng người. Ở phía xa của sảnh là một người đàn ông. Đó là Vua MacGil. Ngài ngồi trên ngai vàng, chiếu tia nhìn về phía Thor. Ông dường như ở quá xa.

Thor cảm thấy phải tiến lại gần Đức vua. Cậu bắt đầu bước vào phòng, đi giữa hai dãy bàn yến tiệc tiến về phía ông. Khi cậu bước đi, tất cả thức ăn ở hai dãy bàn đều trở nên ôi thiu, đang thối rữa theo từng bước chân cậu, biến thành một màu đen kịt và ngay lập tức bị đám ruồi nhặng bầu kín. Đám ruồi nhặng hợp thành đàn nhưng nhúc nhích với những tiếng vo ve, xâu xé đồng thức ăn.

Thor bước đi nhanh hơn, Bây giờ Đức vua đã gần bên, chỉ cách không quá mười bước chân, khi đó một tên đầy tớ xuất hiện từ mé buồng, mang lên một cốc rượu lớn bằng vàng. Đó là một chiếc cốc đặc biệt, được làm bằng vàng ròng và đính lên thành cốc những viên đá hồng ngọc và lam ngọc. Trong khi Đức vua không chú ý, Thor nhìn thấy tên đầy tớ thả một thứ chất bột trắng vào trong cốc. Thor nhận ra đó là thuốc độc.

Tên đầy tớ mang cốc tiến lại gần hơn, MacGil đưa tay xuống và cầm nó bằng cả hai tay.

“Không!” Thor la lên.

Thor lao lên phía trước, cố gắng hất cốc rượu ra khỏi tay Đức vua.

Nhưng cậu không đủ nhanh. MacGil đã uống một ngụm lớn rượu. rượu rót ra cả hai bên má, chảy xuống ngực, và ông đã uống xong ngụm rượu.

MacGil quay lại và nhìn thấy Thor, đôi mắt mở to. Ông đưa tay lên giữ chặt cổ họng, nôn khan, rồi ông quỵ người xuống và ngã vật ra khỏi ngai vàng; đổ sang một bên, gục xuống sàn đá cứng. Vương miện lăn ra ngoài, chạm vào sàn đá cùng những tiếng kêu âm vang, nó lăn tròn vài thước.

Ông nằm đó, bất động, mắt mở, và đã băng hà.

Con Estopheles xà xuống, đậu trên đầu MacGil. Nó đứng đó, hướng về phía Thor và rít lên. Những âm thanh rợn người, làm Thor thấy lạnh sống lưng.

“Không!” Thor la lên.

*

Thor tỉnh giấc cùng với tiếng la hét.

Cậu ngồi dậy, nhìn xung quanh, mồ hôi ướt đầm, hơi thở nặng nhọc, cố gắng đoán định mình đang ở đâu. Cậu vẫn đang nằm trên mặt đất, trên đỉnh núi của Argon. Chắc cậu đã ngủ rất say ở đây. Sương mù đã tan và khi cậu ngược lên nhìn thì đã thấy ánh bình minh. Mặt trời đỏ như máu đang ló dạng phía chân trời, thắp sáng một ngày mới. Cạnh bên, con Kron đang kêu ư ử, nó nhảy vào lòng, liếm mặt cậu.

Thor ôm con Krohn bằng một tay trong khi hơi thở vẫn còn khó nhọc, cố gắng đoán xem mình đang thức hay ngủ. Phải mất một lúc lâu cậu mới nhận ra đó chỉ là một giấc mơ. Nhưng cậu có cảm giác như thực.

Thor nghe thấy tiếng rít và quay lại nhìn thấy con Estopheles đang đậu trên một mỏm đá, chỉ cách vài bước chân. Con chim to lớn nhìn về phía cậu và rít lên, hết lần này đến lần khác.

Âm thanh làm Thor sởn gai ốc. Nó giống như tiếng rít trong giấc mơ của cậu, và lúc này cậu biết, biết rất rõ, giấc mơ đó là một thông điệp.

Đức vua sẽ bị hạ độc.

Thor nhảy dựng lên và trong ánh bình minh, cậu lao nhanh xuống núi, hướng về phía Cung điện Đức vua. Cậu phải đến chỗ của Đức vua. Cậu phải cảnh báo ông ấy. Đức vua có lẽ sẽ nghĩ cậu bị khủng, nhưng không còn lựa chọn nào khác—cậu sẽ làm bất cứ điều gì để có thể cứu mạng Đức vua.

*

Thor chạy qua cây cầu kéo, lao như bay về hướng cổng ngoài của tòa lâu đài, thật may mắn, hai vệ binh đứng gác nhận ra cậu là người của đội quân Legion. Họ để cho cậu qua mà không cản lại, cậu tiếp tục chạy, con Krohn chạy ngay cạnh bên.

Thor chạy nhanh qua sân hoàng cung, qua đài phun nước, và chạy đến cổng phía trong tòa lâu đài của Đức vua. Bốn vệ binh canh gác đứng đó cản lối cậu.

Thor dừng lại, thở dốc.

“Cậu vào đây làm gì, chàng trai?” một trong số bọn họ hỏi cậu.

“Các anh không hiểu đâu, các anh phải cho tôi vào trong,” Thor thở hổn hển. “Tôi cần gặp Đức vua.”

Các vệ binh nhìn nhau, vẻ hoài nghi.

“Tôi là Thorgrin, thuộc đội quân Legion. Các anh phải cho tôi qua.”

“Ta biết cậu ta là ai,” một trong những vệ binh nói với người trong nhóm. “Cậu ta là một trong những người của chúng ta.”

Nhưng người đứng đầu nhóm vệ binh tiến tới.

“Có chuyện gì mà cậu phải đến gặp Đức vua?” anh ta nhấn giọng.

Thor vẫn không ngừng thở dốc.

“Chuyện rất cấp bách. Tôi phải gặp Đức vua ngay tức khắc.”

“Ừm, có lẽ Đức vua không mong đợi cậu đến, cậu thật không may rồi. Ngài không ở đây. Đức vua đã đi cùng đoàn xa giá vài giờ trước, để giải quyết việc triều đình. Họ sẽ không quay lại đây cho đến tối, để tham dự buổi yến tiệc hoàng gia.

“Yến tiệc?” Thor hỏi, trái tim đập mạnh. Cậu nhớ lại giấc mơ, những bàn yến tiệc, cảm giác kỳ lạ khi thấy rõ sự chuyển động của cuộc sống.

“Đúng vậy, yến tiệc. Nếu cậu là thành viên Legion, ta chắc chắn cậu cũng sẽ có mặt ở đó. Nhưng bây giờ cậu đi được rồi, không còn cách nào có thể gặp được Đức vua. Hãy quay lại đây vào tối nay, cùng những người khác.”

“Nhưng tôi phải để lại lời nhắn cho ngài!” Thor năn nỉ. “Trước bữa yến tiệc!”

“Cậu có thể để lại lời nhắn cho ta nếu muốn. Nhưng ta cũng không thể chuyển nó đến cho người sớm hơn đâu.”

Thor không muốn để lại lời nhắn quan trọng này cho một người vệ binh; cậu thấy điều đó quả thực rất điên rồ. Chính cậu phải chuyển lời nhắn, vào đêm nay, trước bữa yến tiệc. Cậu chỉ cầu sẽ không quá trễ.

CHƯƠNG HAI MƯƠI BẢY

Thor vội vã trở về doanh trại của Legion khi bình minh đã ló rạng, may mắn là cậu đã về trước khi buổi tập bắt đầu. Cậu hết hơi khi về đến nơi, con Krohn ở bên cạnh; rồi cậu nhập bọn cùng các chàng trai khác ngay khi họ thức dậy, bắt đầu trình diện cho các bài huấn luyện trong ngày. Cậu đứng đó, thở hổn hển, một cách vô cùng khó nhọc. Cậu không biết mình có trải qua một ngày tập luyện được không nữa; cậu sẽ đếm ngược từng phút cho đến bữa yến tiệc đêm nay, cho đến khi cậu có cơ hội để cảnh báo Đức vua. Cậu cảm thấy chắc chắn điềm báo đến với cậu để cậu có thể đưa ra cảnh báo. Số phận của vương quốc được đặt trên vai cậu.

Thor chạy tới bên cạnh Reece và O'Connor khi họ ra bãi tập, trông có vẻ kiệt sức, và bắt đầu xếp hàng.

"Cậu đã ở đâu đêm qua vậy?" Reece hỏi.

Thor ước gì cậu có thể trả lời nhưng chính bản thân cậu cũng thực sự không biết cậu đã ở đâu. Cậu phải nói thế nào đây? Rằng cậu đã ngủ ngoài trời trên nền đất, trên núi của Argon? Thật khó tin, thậm chí đối với chính cậu.

"Tớ không biết" cậu trả lời, không biết làm sao để nói về những điều đó.

"Ý cậu là sao?" O'Connor hỏi.

"Tớ đã bị lạc," Thor nói.

"Bị lạc?"

"Ồ, vậy là cậu rất may khi trở về đúng lúc," Reece nói.

"Nếu cậu về trễ cho các bài tập trong ngày, họ sẽ không cho phép cậu trở lại Legion," Elden nói thêm, tới cạnh họ, đập bàn tay lực lưỡng lên vai cậu. "Rất vui được gặp cậu. Cậu bạn đã bị lạc ngày hôm qua."

Thor vẫn còn ngỡ ngàng về lối cư xử khác lạ của Elden với cậu kể từ lúc họ ở phía bên kia của hẻm núi Canyon.

"Chuyện với chị gái tớ thế nào rồi?" Reece hỏi, bằng một giọng trầm lắng.

Thor đỏ mặt, không biết đối đáp thế nào.

"Cậu có gặp chị ấy không?" Reece gợi ý.

"Có, tớ có gặp," cậu bắt đầu. "Bọn tớ đã có khoảng thời gian tuyệt vời. Mặc dù chúng tớ phải chia tay đột ngột."

"Ồ," Reece nói tiếp, khi mọi người đều xếp hàng cạnh nhau trước Kolk và những người của Đức vua," cậu sẽ được gặp chị ấy nhiều hơn tối nay. Hãy mặc trang phục đẹp nhất của cậu. Đó là buổi yến tiệc của Đức vua."

Lòng Thor trùng xuống. Cậu nghĩ về giấc mơ của mình và cảm thấy như thể số phận đang đùa giỡn trước mắt và cậu đã bất lực, số phận đã sắp đặt cậu chẳng thể làm gì ngoài việc nhìn nó xảy ra trước mắt.

"IM LẶNG!" Kolk hét lên khi anh ta bắt đầu cất bước trước mặt các cậu chàng.

Thor đứng nghiêm cùng với những người khác khi tất cả đã im lặng.

Kolk chậm rãi đi lên rồi xuống các hàng, dò xét từng người.

"Hôm qua các ngươi đã có một ngày vui vẻ. Bây giờ là lúc quay về huấn luyện. Và ngày hôm nay, các ngươi sẽ tìm hiểu nghệ thuật đào hào thời cổ xưa."

Tiếng lầm rầm của những gã trai to dần trong hàng ngũ.

"IM LẶNG!" anh ta hét lên.

Các chàng trai lại im bật.

"Đào hào là công việc khó khăn," Kolk tiếp tục. "Nhưng đó là công việc quan trọng. Một ngày

nào đó các người sẽ thấy mình ở đâu đó trong vùng hoang dã, để bảo vệ vương quốc của chúng ta, không có ai giúp đỡ các người. Trời lạnh buốt, lạnh đến mức mà không còn cảm giác ở các ngón chân, trong màn đêm đen kịt và các người sẽ phải làm bất cứ điều gì để giữ ấm. Hoặc các người cũng có thể thấy mình trong một trận chiến, ở đó các người cần nguy trang để giữ an toàn cho mình khỏi mũi tên làn đạn của kẻ thù. Có thể có hàng triệu lý do các người cần một con hào. Và một con hào có thể là bạn chiến đấu tốt nhất của các người."

"Ngày hôm nay," anh ta tiếp tục, hắng giọng, "các người sẽ dành cả ngày đào hào, cho đến khi tay các người chảy máu cùng với những vết chai và lưng các người cảm tưởng như sụn xuống, cho đến khi các người không thể chịu đựng được nữa. Rồi đến lúc lâm trận, các người sẽ thấy nó không tệ."

"THEO TA!" Kolk hét lên.

Tiếng lầm rầm khác vang lên thể hiện nỗi thất vọng lên khi các chàng trai tách ra thành hai hàng và bắt đầu diễu hành trên bãi tập, đi theo sau Kolk.

"Tuyệt," Elden nói. "Đào hào. Đó chính xác là điều tớ muốn ngày hôm nay."

"Có thể tệ hơn", O'Connor nói. "Trời có thể mưa."

Họ nhìn lên bầu trời, và Thor phát hiện những đám mây trên cao đang đe dọa họ.

"Có thể lắm," Reece nói. "Đừng nói mấy điều ám quẻ thế chứ."

"Thor!" Một tiếng quát vang lên.

Thor quay lại thì thấy Kolk đang chăm chăm nhìn cậu. Cậu chạy về phía anh ta, lòng tự hỏi liệu cậu đã làm gì sai.

"Vâng, thưa chỉ huy."

"Hiệp sĩ của cậu triệu tập cậu," anh ta nói cộc lốc. "Trình diện Erec tại sân lâu đài. Cậu may đấy: cậu được miễn nhiệm vụ ngày hôm nay. Thay vào đó cậu sẽ phục vụ hiệp sĩ của mình, như mọi người cận vệ nên làm. Nhưng đừng nghĩ rằng cậu đã thoát khỏi việc đào hào. Ngày mai, khi cậu quay lại, cậu sẽ được đào con hào của mình. Bây giờ thì đi đi!" Anh ta hét lên.

Thor quay lại và thấy những cái nhìn đầy ghen tị của những đứa khác, rồi cậu chạy từ bãi tập hướng về phía lâu đài. Erec muốn gì ở cậu nhỉ? Có gì đó phải làm với Đức vua sao?

*

Thor chạy qua Kinh thành, rẽ xuống một con đường mà cậu chưa bao giờ đi trước đây, về phía doanh trại của Silver. Doanh trại của họ vĩ đại hơn nhiều so với của Legion, tòa nhà của họ lớn gấp hai lần, dát bằng đồng, và con đường của họ trải bằng đá mới. Để đến đó, Thor đã phải đi qua một cổng vòm lớn, nơi có một tá lính của vua đứng gác. Con đường sau đó được mở rộng, kéo dài trên một khu thao trường thoáng đãng, rộng lớn và đỉnh điểm là khu tổng thể các tòa nhà bằng đá bao quanh bởi một hàng rào và được canh gác bởi hàng chục hiệp sĩ khác. Thật là một cảnh tượng hoành tráng.

Thor chạy xuống con đường, đập ngay trước mắt là khu thao trường rộng mở. Các hiệp sĩ đã chuẩn bị sẵn khi cậu xuất hiện, ngay khi cậu còn ở khoảng cách xa; họ tiến tới và đi qua làn cảnh giới, nhìn thẳng về phía trước, chặn đường cậu với vẻ mặt lạnh lùng.

"Người đến đây làm gì?" một trong số họ hỏi.

"Tôi được thông báo để thực hiện nhiệm vụ," Thor trả lời. "Tôi là cận vệ của Erec."

Các hiệp sĩ nhìn nhau cảnh giác, nhưng một hiệp sĩ khác bước về phía trước và gật đầu. Họ lùi lại, tách vũ khí ra, và cánh cổng từ từ mở ra, tiếng kêu kéo kết của kim loại khi các khớp chuyển động. Cổng thành to lớn, dày ít nhất hai thước, Thor nghĩ rằng nơi này thậm chí còn kiên cố hơn cả lâu đài của Đức vua.

"Tòa nhà thứ hai bên phải," vị hiệp sĩ hét lên. "Người sẽ tìm thấy anh ta ở khu chuồng ngựa."

Thor quay lại và vội vã xuống con đường qua sân, đi qua một tổ hợp các tòa nhà bằng đá, vừa đi vừa chiêm ngưỡng quang cảnh. Mọi thứ ở đây đều sáng bóng, không tì vết, được chăm sóc tỉ mỉ. Toàn bộ nơi này tỏa ra ánh hào quang của sức mạnh.

Thor đã thấy tòa nhà, và sững sờ khi nhìn thấy trước mặt mình là: hàng chục con ngựa lớn nhất và đẹp nhất mà cậu từng trông thấy đang được buộc thành nhiều hàng ngăn nắp phía bên ngoài tòa nhà, hầu hết chúng đều được phủ áo giáp. Những con ngựa cừ khôi. Mọi thứ ở đây đều lớn hơn, vĩ đại hơn.

Các hiệp sĩ thực thụ khẩn trương thực hiện công việc ở mọi nơi, mang theo các vũ khí khác nhau, băng qua sân theo lối của họ để đi ra hoặc đi vào các cánh cổng khác nhau. Một nơi đầy bận rộn, và Thor có thể cảm thấy sự hiện diện của chiến trận ở nơi đây. Nơi này không phải là nơi huấn luyện; nó thuộc về chiến tranh. Sự sống và cái chết.

Thor đi qua một lối vào hình vòm nhỏ xuống một hành lang đá tối om và vội vã đi qua hết chuồng ngựa này đến chuồng ngựa khác để tìm Erec. Thor đi đến cuối dãy chuồng ngựa, nhưng cậu không tìm thấy anh ấy.

"Người tìm Erec, phải không?" một người lính gác hỏi.

Thor quay lại và gật đầu.

"Vâng. Tôi là cận vệ của anh ấy."

"Người tới trễ rồi. Anh ấy mới đi ra ngoài, đang chuẩn bị ngựa. Đuổi theo đi, nhanh lên."

Thor chạy xuống hành lang và phi nhanh ra khỏi dãy chuồng ngựa để đi ra khoảng sân rộng mở. Erec đang ở đó, đứng trước một con ngựa khổng lồ, một con ngựa nòi cừ khôi, con ngựa ô thiện chiến với cái mũi màu trắng. Con ngựa khịt khịt mũi khi Thor đến, rồi Erec quay người lại.

"Em xin lỗi," Thor vừa nói vừa thở hổn hển. "Em đã cố đến nhanh hết mức có thể. Em không định đến trễ."

"Cậu đến vừa kịp lúc," Erec nói kèm nụ cười dễ mến. "Thor, hãy đến chào Lannin đi," anh ấy nói thêm, chỉ vào con ngựa.

Lannin khịt mũi và nhảy dựng lên, như để tỏ thái độ chào đón. Thor bước lên và đưa tay ra vuốt ve mũi con chiến mã; nó hí nhẹ như đáp lại.

"Con ngựa này dành cho cuộc hành trình của ta. Một hiệp sĩ có thứ hạng sẽ có nhiều ngựa, như người sẽ được học. Một con để dành cho đấu thương, một con để chiến đấu, và một con cho đường trường. Con ngựa này sẽ là người bạn thân thuộc nhất của cậu. Nó thích cậu. Đó là điều tốt."

Lannin ngả người về phía trước và cọ cọ mũi mình vào lòng bàn tay Thor. Thor bị choáng ngợp bởi sự lòng lầy của con vật này. Cậu có thể thấy sự lạnh lợi rạng ngời trong đôi mắt của nó. Thật lạ lùng; cậu cảm thấy như con ngựa hiểu tất cả mọi thứ.

Nhưng câu nói của Erec làm Thor gián đoạn.

"Anh nói về một cuộc hành trình, phải không?" cậu hỏi, ngạc nhiên.

Erec ngừng tay vuốt bộ yên cương, quay lại nhìn cậu.

"Hôm nay là sinh nhật ta. Ta đã đủ hai mươi năm tuổi. Đó là một ngày đặc biệt. Cậu có biết gì về Ngày Chọn Lựa không?"

Thor lắc đầu. "Em không hiểu nhiều lắm, thưa chỉ huy; chỉ biết qua những người khác nói."

"Chúng ta, những người hiệp sĩ của Vương quốc Nhân phải luôn duy trì, từ thế hệ này đến thế hệ khác," Erec bắt đầu. "Cho đến năm hai mươi tuổi, chúng ta phải chọn một cô dâu. Nếu đến lúc đó, chưa chọn được ai, thì luật pháp sẽ yêu cầu bọn ta tìm bằng được một người. Bọn ta được cho một năm để tìm người đó, và đưa về. Nếu chúng ta trở lại mà không đi cùng cô dâu, thì Đức vua sẽ ban cho chúng ta một người, và bọn ta sẽ bị mất quyền lựa chọn."

"Vậy nên, hôm nay, ta bắt đầu cuộc hành trình đi tìm cô dâu của đời mình."

Thor nhìn chăm chăm, không nói nên lời.

"Nhưng thưa chỉ huy, anh chuẩn bị đi ngay sao? Đi một năm?"

Lòng Thor trùng xuống khi nghĩ về điều đó. Cậu cảm thấy thế giới như đang sụp đổ quanh mình. Không phải mãi cho đến thời điểm này cậu mới nhận ra cậu đã dành cho Erec một sự yêu mến; nói một cách khác, anh ấy như một người cha đối với cậu—chắc chắn là hơn người cha mà cậu đã có.

"Nhưng vậy thì em sẽ trở thành cận vệ của ai?" Thor hỏi. "Và anh sẽ đi đâu?"

Thor nhớ lại Erec có ơn với cậu như thế nào, anh ấy đã cứu rồi cuộc sống của cậu ra làm sao. Tim cậu đau nhói khi nghĩ đến việc anh ấy sẽ ra đi.

Erec cười, nụ cười vô tư.

"Ta nên trả lời câu hỏi nào trước đây?", anh ấy nói. "Đừng lo. Cậu đã được phân công cho một hiệp sĩ mới. Cậu sẽ là cận vệ của anh ta cho đến khi ta trở về. Đó là Kendrick, con trai cả của Đức vua."

Trái tim của Thor đập mạnh khi cậu nghe điều đó; cậu cảm thấy một mối gắn kết mạnh mẽ tương tự với Kendrick, người đầu tiên tìm ra cậu và cho cậu một vị trí trong Legion.

"Cuộc hành trình của ta kéo dài đến bao giờ" Erec tiếp tục, "... Ta vẫn chưa rõ. Ta chỉ biết ta sẽ đi về phía nam, hướng về phía vương quốc nơi ta xuất thân, và tìm kiếm một người vợ ở đó. Nếu ta không tìm thấy người đó ở Vương quốc Nhẫn, thì ta thậm chí có thể sẽ vượt biển đến vương quốc của ta để tìm kiếm người đó."

"Vương quốc của anh ư?" Thor hỏi.

Thor nhận ra rằng cậu không thực sự hiểu gì nhiều về Erec, về nơi mà anh đến. Cậu luôn nghĩ rằng anh ấy xuất thân từ chính Vương quốc Nhẫn.

Erec cười. "Đúng, cách xa nơi đây, băng qua biển cả. Nhưng đó là câu chuyện ở một thời điểm khác. Nó sẽ là một cuộc hành trình dài, là một chặng đường dài, và ta phải chuẩn bị. Vì vậy, hãy giúp ta một tay nào. Thời gian chẳng còn nhiều nữa. Hãy đóng yên ngựa cho ta, và treo vào đó tất cả các loại vũ khí."

Đầu Thor quay cuồng khi cậu bắt tay vào làm, cậu chạy tới kho đồ trang bị cho ngựa và lấy bộ áo giáp hai màu đen và bạc đặc biệt thuộc về Lannin. Mỗi lần trở lại cậu mang một thứ, đầu tiên cậu đặt áo giáp trên lưng ngựa, với tay lên để khoắc tấm áo giáp lên quanh cơ thể khổng lồ chú ngựa. Sau đó, Thor đặt tấm kim loại mạ vàng mỏng lên đầu con ngựa.

Lannin hí nhẹ khi cậu cậu mặc giáp cho nó, nó có vẻ thích thú. Nó là một con ngựa cao quý, một chiến binh, Thor tin rằng, và chính nó cũng cảm thấy thoải mái trong bộ áo giáp như một hiệp sĩ.

Thor chạy trở lại và lấy ra cái đỉnh thúc ngựa bằng vàng của Erec, và giúp gắn mỗi chiếc lên một bên chân Erec khi anh ấy leo lên ngựa.

"Anh sẽ cần những loại vũ khí gì?" Thor hỏi.

Erec nhìn xuống, trông có vẻ to lớn từ điểm nhìn này.

"Thật khó để đoán những gì ta có thể gặp trong suốt một năm. Nhưng ta cần sẵn bản, và bảo vệ bản thân mình. Vì vậy, tất nhiên, ta cần thanh kiếm dài. Ta cũng nên mang theo thanh đoản kiếm, một cây cung, một ống tên, một cây giáo ngắn, một cây gậy, một con dao găm, và tấm khiên của mình. Ta cho rằng thế là ổn."

"Vâng, thưa chỉ huy," Thor nói, rồi bắt tay luôn vào việc. Cậu chạy đến giá vũ khí của Erec, cạnh chuồng của Lannin, và nhìn lướt qua hàng loạt các loại vũ khí. Trước mắt cậu là một kho vũ khí ấn tượng để lựa chọn.

Cậu cẩn thận tháo tất cả các loại vũ khí Erec đã yêu cầu, mang tất cả chúng trở lại cùng lúc và đưa cho Erec hoặc đặt chúng thật chắc chắn trên yên ngựa.

Khi Erec ngồi trên ngựa, thắt chặt chiếc găng tay da của mình, chuẩn bị rời đi, Thor không thể đứng đó nhìn anh ấy ra đi.

"Thưa chỉ huy, em cảm thấy nhiệm vụ của mình là phải đi cùng anh trên cuộc hành trình

này," Thor nói. "Xét cho cùng, em là cận vệ của anh."

Erec lắc đầu.

"Đây là cuộc hành trình mà ta phải đi một mình."

"Vây ít nhất xin cho phép em được đi cùng anh đến ngã tư đầu tiên?" Thor nài nỉ. "Nếu anh định đi về hướng nam thì em biết rất rõ con đường đó. Em đến từ miền Nam."

Erec nhìn xuống, ra chiều xem xét.

"Nếu cậu muốn đi cùng ta đến ngã rẽ đầu tiên, cũng được thôi. Nhưng sẽ là một ngày cưỡi ngựa vất vả, vì vậy chúng ta phải rời khỏi đây ngay. Hãy lấy ngựa dành cho cận vệ, ở phía sau chuồng ngựa. Con ngựa màu nâu với chiếc bờm màu đỏ."

Thor chạy lại chuồng ngựa và tìm thấy ngay con ngựa. Khi cậu cưỡi lên nó, Krohn thò đầu ra khỏi chiếc áo của cậu và nhìn lên, rên rĩ.

"Không sao đâu, Krohn," Thor cố trấn tĩnh nó.

Thor cúi người về phía trước, thúc ngựa, rồi phóng ra khỏi chuồng ngựa. Erec đã không chờ để cậu bắt kịp khi anh ấy và Lannin phi nước đại. Thor cố gắng theo sau Erec hết sức có thể.

Họ đi cùng nhau ra khỏi Kinh thành, đi qua cánh cổng thành, khi một số binh sĩ kéo nó ra rồi đứng sang một bên. Một số thành viên của Silver đang đứng xếp hàng, theo dõi, chờ đợi, và khi Erec cưỡi ngựa đi qua, họ giơ tay lên nghiêm chào.

Thor thấy tự hào khi đi bên cạnh anh, là cận vệ của anh, và vui mừng vì được đồng hành với anh, thậm chí chỉ là đến ngã tư đầu tiên.

Có rất nhiều điều Thor chưa nói với Erec, rất nhiều điều cậu muốn hỏi anh, và cậu muốn nói ngàn lời cảm ơn anh. Nhưng không có thời gian, khi hai người phi nước đại về phía nam, liên tục qua khắp các đồng bằng, địa hình thay đổi liên tục khi ngựa của họ đi trên con đường của nhà vua trong ánh nắng xé trưa. Khi họ đi ngang qua một ngọn đồi, từ xa Thor có thể thấy tất cả các thành viên Legion trong một bãi tập, đang còng lưng đào hào. Thor mừng là cậu không nằm trong số đó. Thor nhìn thấy một trong số họ dừng lại và giơ cao một nắm tay trong không trung về phía cậu. Thật khó để quan sát trong ánh nắng mặt trời, nhưng cậu cảm thấy chắc chắn đó là Reece đang giơ tay chào. Thor giơ một nắm tay lại trong khi họ vẫn tiếp tục thúc ngựa đi.

Những con đường lát đá đẹp đẽ nhường chỗ cho những con đường quê không được duy tu: hẹp hơn, gồ ghề hơn, và cuối cùng là khó khăn hơn với những con đường mòn bị giày xéo nhiều cứt qua vùng nông thôn. Thor biết sẽ rất nguy hiểm cho người bình thường khi đi ngựa trên những con đường như này một mình, đặc biệt là vào ban đêm, khi mà những tên trộm ẩn nấp quanh đó, nhưng bản thân Thor hầu như không lo lắng về chuyện này, đặc biệt khi có Erec đi bên cạnh—trong thực tế, nếu có tên cướp nào đối đầu với họ, Thor còn cảm thấy lo lắng hơn cho chính tên cướp đó. Tất nhiên, bất kỳ tên trộm nào thử chặn đường một thành viên của Silver đều thật điên rồ.

Họ đi suốt ngày, hầu như không nghỉ ngơi cho đến khi Thor kiệt sức, thở hổn hển. Cậu không thể tin nổi Erec bền sức đến vậy; nhưng cậu không dám cho Erec biết là cậu đã quá mệt, vì sợ anh ấy nghĩ mình yếu ớt.

Họ đi qua một ngã rẽ lớn, Thor nhận ra nó. Cậu biết rằng nếu họ rẽ đúng hướng, con đường sẽ đưa họ đến ngôi làng của cậu. Trong khoảnh khắc, Thor cảm thấy dâng lên một nỗi nhớ, và một phần con người cậu muốn đi theo đường đó, để về gặp cha mình, về thăm ngôi làng của mình. Cậu phân vân cha mình đang làm gì lúc này, ai đang săn sóc bầy cừu, liệu cha sẽ giận dữ đến mức nào khi Thor đã không trở về. Không phải là cậu quan tâm đến ông nhiều đến vậy. Cậu chỉ nhớ về những thứ quen thuộc trong giây lát. Trên thực tế, cậu thấy nhẹ nhõm khi đã trốn thoát khỏi ngôi làng nhỏ bé này, và một phần khác trong cậu không bao giờ muốn quay trở lại.

Họ tiếp tục phi nước đại, ngày càng xa hơn về phía nam, tới vùng đất mà thậm chí Thor chưa bao giờ đến. Cậu đã nghe nói về nơi phân rẽ phía nam, mặc dù cậu chưa bao giờ có lý do để đến đó. Nó là một trong ba ngã tư đường chính dẫn đến biên giới phía nam của Vương quốc Nhấn. Cậu đã đi nửa ngày từ Kinh thành, và mặt trời đã đổ bóng dài trên nền trời. Thor, đổ mồ

hồi, thở hỗn hển, bắt đầu tự hỏi trong e dè liệu cậu có kịp trở về trước bữa tiệc của Đức vua tối nay. Liệu cậu có sai lầm khi đi cùng với Erec xa đến thế này?

Họ đi vòng qua một đỉnh đồi, và cuối cùng Thor đã thấy ở đó, xa tít tận chân trời: dấu hiệu không thể nhầm lẫn của ngã tư đầu tiên. Nó được đánh dấu bằng một ngọn tháp gầy lón, cờ của Vua được treo trên đó quay về cả bốn hướng, và các thành viên của Silver đứng gác trên đỉnh lan can của ngọn tháp. Khi nhìn thấy Erec, người hiệp sĩ trên đỉnh tháp thổi kèm trompet. Cánh cổng tháp được kéo lên từ từ.

Họ đã đi được vài trăm dặm, Erec cho ngựa chậm lại để đi bộ. Lòng Thor rối như tơ khi cậu nhận ra đây là những phút cuối cùng với Erec và không biết đến bao lâu hai người mới được gặp lại. Ai biết, thực sự, liệu anh ấy có trở lại. Một năm là khoảng thời gian dài, và bất cứ điều gì đều có thể xảy ra. Thor thấy mừng, vì ít nhất, cậu đã có cơ hội đồng hành cùng anh ấy. Cậu cảm thấy như thể là cậu đã hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Hai người họ đi cạnh nhau, những con ngựa của họ thở khó nhọc, những người đàn ông thở nặng nề khi đến gần tháp.

"Ta có thể không gặp cậu trong nhiều tuần trăng tới," Erec nói. "Khi ta trở về, ta sẽ có một người con gái cùng đồng hành. Mọi thứ đều có thể thay đổi. Dù có điều gì xảy ra, hãy luôn nhớ rằng cậu sẽ luôn là cận vệ của ta."

Erec hít một hơi thật sâu.

"Khi ta rời xa cậu, có một vài điều ta muốn cậu nhớ. Một hiệp sĩ không rèn bởi sức mạnh—mà bằng trí thông minh. Chỉ có lòng can đảm thôi thì chưa đủ ngoài điều đó còn phải có danh dự và trí tuệ song hành. Cậu luôn phải tôi rèn để hoàn thiện tinh thần và trí lực. Không thụ động với tinh thần thượng võ, mà phải luôn nhớ chủ động. Cậu phải tự hoàn thiện bản thân, rèn mình tốt lên, từng giây phút mỗi ngày.

"Qua các tuần trăng này, cậu sẽ tìm hiểu về tất cả các loại vũ khí, mọi kỹ năng. Nhưng hãy nhớ rằng: có một cách thức khác để chiến đấu. Cách thức của phù thủy. Hãy tìm Argon, và học cách để phát triển sức mạnh tiềm ẩn của cậu. Ta đã cảm nhận được điều đó trong chính con người cậu. Cậu có tiềm năng lớn. Không có gì phải xấu hổ cả. Cậu có hiểu ý ta không? "

"Vâng, thưa chỉ huy," Thor trả lời, tràn trề lòng biết ơn vì sự thông thái và hiểu biết của anh.

"Ta chọn che chở cho cậu vì có nguyên do. Cậu không giống những người khác. Cậu có số phận vĩ đại hơn họ. Có lẽ, vĩ đại hơn so với cả chính ta. Nhưng nó vẫn tiềm ẩn. Cậu không nên xem đó là điều hiển nhiên. Cậu phải thực hiện nó. Để trở thành một chiến binh vĩ đại, cậu không những phải dũng cảm và trang bị cho bản thân đầy đủ kỹ năng. Mà còn phải có tinh thần của một chiến binh, luôn mang nó trong tim, trong tâm trí của mình. Cậu phải sẵn sàng hy sinh mạng sống của mình cho người khác. Người hiệp sĩ vĩ đại nhất không tìm kiếm sự giàu có, danh dự hay sự nổi tiếng hoặc vinh quang. Người hiệp sĩ vĩ đại nhất có nhiệm vụ khó khăn hơn tất cả: nhiệm vụ truy tìm con người tốt hơn trong mình. Mỗi ngày, cậu phải cố gắng để hoàn thiện. Không chỉ là giỏi hơn những người khác, mà phải nỗ lực khiến mình giỏi hơn nữa. Phải đối xử đúng mực với người kém thế. Phải bảo vệ những người không thể tự bảo vệ mình. Đó không phải là sứ mệnh dành cho kẻ yếu đuối. Đó là một nhiệm vụ của một người anh hùng."

Tâm trí Thor quay cuồng khi anh cậu tiếp thu từng lời, suy ngẫm về lời nói của Erec một cách cẩn thận. Lòng cậu tràn ngập lòng biết ơn đối với anh, và chẳng biết làm thế nào để đáp lại. Cậu cảm thấy cần thêm nhiều mùa trăng nữa để cậu có thể hiểu hết thông điệp trong những lời nói của anh.

Họ đến cánh cổng của ngã tư đầu tiên, ngay khi họ đến, một số thành viên của Silver đi ra để chào đón Erec. Họ cưỡi ngựa đi lên cùng anh, nở với anh nụ cười tươi rói trên khuôn mặt, và khi anh nhảy xuống ngựa, họ vỗ mạnh vào lưng anh, như những người bạn cũ.

Thor nhảy xuống, cầm lấy giây cương của Lannin, và dẫn nó đến cho người giữ ngựa đứng ở cổng, để cho nó ăn và chải lông cho nó. Thor đứng đó khi Erec quay lại và nhìn cậu, một lần cuối cùng.

Trong giây phút tạm biệt sau cùng của họ, Thor muốn nói quá nhiều thứ. Cậu muốn cảm ơn

anh ấy. Và cậu cũng muốn nói với anh về tất cả mọi thứ. Về điềm báo. Về giấc mơ. Về nỗi lo lắng cho Đức vua. Cậu nghĩ có lẽ Erec sẽ hiểu.

Nhưng cậu không biết cách nào để trải lòng. Bao quanh Erec là các hiệp sĩ, Thor sợ rằng Erec—và tất cả bọn họ—sẽ nghĩ cậu bị điên. Vì vậy, cậu chỉ đứng đó, lưỡi cứng lại, khi Erec vói qua và siết chặt vai cậu một lần cuối.

"Bảo vệ Đức vua của chúng ta," Erec nói giọng chắc nịch.

Lời nói khiến Thor lạnh sống lưng, như thể Erec đọc được ý nghĩ của cậu.

Erec quay người, đi qua cánh cổng cùng với các hiệp sĩ khác, quay lưng lại phía cậu, cánh cổng đầy chông kim loại nhọn từ từ hạ xuống phía sau anh.

Erec đã đi rồi. Thor thấy lòng mình trống rỗng. Có thể cả năm nữa cậu mới được gặp lại anh.

Thor nhẩy lên ngựa, nắm dây cương và thúc mạnh vào ngựa. Lúc này đã là xế chiều và cậu còn nửa ngày đường để quay về để tham gia bữa yến tiệc. Cậu cảm thấy những lời cuối cùng của Erec vang lên trong đầu, như một câu thần chú.

Bảo vệ Đức vua của chúng ta.

Bảo vệ Đức vua của chúng ta.

CHƯƠNG HAI MƯƠI TÁM

Thor phi thật nhanh trong đêm tối, như tên bắn lao qua cánh cổng cuối cùng của Kinh thành, gần như không hãm ngựa chậm lại khi cậu nhảy xuống ngựa; cậu vừa đưa dây cương cho người hầu vừa thở khó nhọc. Cậu đã cưỡi ngựa cả ngày trời, mặt trời cũng đã khuất bóng hàng tiếng trước, và cậu có thể lập tức nhận thấy qua ánh sáng của tất cả các ngọn đuốc bên trong, nghe thấy thanh âm của các giai điệu mơ màng phía sau cánh cổng, rằng buổi yến tiệc của Đức vua đang rất sôi nổi. Cậu tự trách bản thân vì đã đi lâu đến vậy, lòng chỉ cầu mong mình chưa đến quá trễ.

Cậu chạy đến người đầy tớ gần nhất.

"Mọi người đã đông đủ trong đó cả chưa?" Cậu hỏi về vội vã. Cậu cần biết Đức vua có ổn không—dĩ nhiên cậu không thể hỏi thẳng rằng ông ấy có bị đầu độc không.

Người đầy tớ nhìn cậu, bối rối.

"Tại sao lại không cơ chứ? Mọi người đã ổn định hết, trừ cậu đến trễ. Thành viên của đội quân Legion hoàng gia phải luôn luôn đúng giờ. Và quần áo của cậu thì thật nhếch nhác. Cậu thật trái ngược với các đồng đội của mình. Cậu hãy đi rửa tay, rồi nhanh vào trong đi."

Thor chạy qua cánh cổng, mồ hôi vã ra, cậu nhúng tay vào một chiếc chậu bằng đá nhỏ đựng đầy nước, vẩy nước lên mặt mình, và hót ít nước để chải qua mái tóc hơi dài của mình. Cậu đã liên tục di chuyển suốt từ sáng sớm, người cậu phủ một lớp bụi đường, có cảm giác như thể nó đã ở đó hàng chục ngày trời. Cậu hít một hơi thật sâu, cố gắng lấy lại bình tĩnh và dáng vẻ chững chạc; rồi cậu sải bước nhanh xuống các hành lang nối tiếp nhau, hướng về phía cửa lớn của đại sảnh yến tiệc.

Khi cậu bước vào trong, đi qua những cánh cửa hình vòm rất lớn, giống như trong tưởng tượng: trước mặt cậu là hai bàn yến tiệc, dài ít nhất một trăm thước, ở phía xa tận đầu bên kia là Đức vua đang ngồi chính giữa chiếc bàn dành riêng cho ngài, quây quanh là các cận thần. Tiếng huyền nào gây ấn tượng mạnh với Thor trong khung cảnh đầy sôi động, cả đại sảnh chật cứng toàn người. Ở đó không chỉ có các cận thần của Đức vua, các thành viên Silver và Legion đang ngồi tại các bàn tiệc yến, mà còn hàng trăm người khác, ban nhạc, các nhóm vũ công, những chú hề, hàng chục phụ nữ đến từ các nhà thổ Ngoài ra còn có các kiểu đầy tớ, lính gác, và cả chó đang chạy loanh quanh. Đây đúng là nơi ồn ào náo loạn.

Những người đàn ông uống rượu ở các ly lớn đầy rượu và bia; và nhiều người trong số họ đứng lên và hát những khúc hát trong men say chệnh choáng, cùng khoác vai nhau, cùng những vại bia chúc tụng nhau. Trên bàn la liệt thức ăn, với heo rừng và nai và đủ các loại khác đang được quay trên những cái xiên trước lò sưởi. Một nửa căn phòng đang ngấu nghiến thức ăn, trong khi nửa còn lại thì hòa lẫn vào căn phòng. Nhìn vào sự hỗn loạn trong phòng, nhìn thấy những người đàn ông đã say bí tỉ, Thor nhận ra rằng nếu cậu đến sớm hơn, ngay khi nó bắt đầu, thì khung cảnh có lẽ sẽ trật tự hơn bây giờ. Lúc này, khi đã gần tàn tiệc, dường như nó đã trở thành mớ hỗn tạp của những người say xỉn.

Phản ứng đầu tiên của Thor, ngoài việc bị choáng ngợp, là cảm thấy nhẹ nhõm hẳn khi thấy Đức vua còn sống. Cậu thở phào nhẹ nhõm. Ông ấy vẫn ổn. Cậu lại tự hỏi phải chăng điềm báo đó không đúng, rằng giấc mơ của mình đã sai, rằng tự cậu đã tưởng tượng thái quá, tự quan trọng hóa vấn đề. Nhưng, cậu vẫn không thể rũ bỏ được cảm giác đó. Cậu vẫn cảm thấy một sự cấp bách thúc giục cậu tới chỗ Đức vua, để cảnh báo ông.

Bảo vệ Đức Vua của chúng ta.

Thor chen vào đám đông dày đặc, cố gắng tìm cách chen qua để đi về phía Nhà vua. Cậu chỉ có thể tiến chậm chạp. Những người đàn ông này đã say bí tỉ và vô cùng ồn ào, vai kề vai, còn Vua MacGil thì ngồi cách xa hàng trăm thước.

Thor cố gắng đi được khoảng nửa đường qua đám đông trước khi cậu dừng lại, đột nhiên nhận ra Gwendolyn. Cô ngồi ở một chiếc bàn nhỏ, tách ra phía bên cạnh của đại sảnh, bao

quanh bởi các thị nữ của cô. Trông có vẻ cau có, không giống cô thường ngày chút nào. Cô không động đến đồ ăn và thức uống, và ngồi sang một bên, tách ra khỏi các thành viên khác của gia đình hoàng gia. Thor phân vân liệu đã có chuyện gì.

Thor vượt ra khỏi đám đông và vội vã đi về phía cô.

Cô nhìn lên và thấy cậu đến, nhưng thay vì mỉm cười như mọi khi, thì khuôn mặt của cô tối sầm lại. Lần đầu tiên, Thor nhìn thấy sự tức giận trong ánh mắt cô.

Gwen trượt ghế ra sau, đứng dậy, quay lưng lại, và bắt đầu đi ra xa.

Thor cảm tưởng như có lưỡi dao đâm trúng tim mình. Cậu không thể hiểu được phản ứng của cô. Cậu đã làm điều gì sai sao?

Cậu chạy vòng qua bàn, vội vã về phía cô, rồi nắm lấy cổ tay cô nhẹ nhàng.

Cô làm cậu ngạc nhiên bằng cách vung tay cậu ra một cách thô bạo, cô quay người lại và quắc mắt nhìn cậu.

"Đừng chạm vào ta!" cô hét lên.

Thor lùi lại một bước, sốc trước phản ứng của cô. Đây có phải là Gwendolyn cậu biết?

"Ta xin lỗi," cậu nói. "Ta không có ý gì cả. Và cũng không có ý thiếu tôn trọng nàng. Ta chỉ muốn nói chuyện với nàng."

"Ta chẳng còn lời nào để nói với ngươi," cô kích động, đôi mắt lóe lên cơn giận dữ.

Thor khó thở; cậu không biết mình đã làm gì sai.

"Người yêu dấu, xin hãy cho ta biết, ta đã làm gì xúc phạm đến nàng? Dù là điều gì đi nữa, hãy cho ta xin lỗi."

"Những điều mà ngươi làm không thể sửa chữa. Lời xin lỗi chẳng thể đủ. Đó là bản chất rồi."

Cô bắt đầu tránh ra xa, và một phần trong Thor nghĩ cậu nên để cho cô ấy được yên; nhưng một phần khác của cậu không chịu rời đi, nhất là sau những gì mà họ đã có. Cậu cần biết—cậu cần phải biết lý do tại sao cô ghét cậu nhiều đến vậy.

Thor chạy lên trước mặt cô, chặn đường cô. Cậu không thể để cô ấy bỏ đi như thế.

"Gwendolyn. Hãy làm ơn cho ta một cơ hội để biết ta đã làm gì khiến nàng buồn lòng. Hãy nói cho ta biết."

Cô nhìn chằm chằm lại cậu, ánh mắt sôi sục, tay chống nạnh.

"Ta nghĩ ngươi biết. Ta nghĩ rằng ngươi biết rất rõ."

"Ta không biết," Thor nói tha thiết.

Cô nhìn chằm chằm, như thể xem xét từ đầu đến chân cậu, và cuối cùng, có vẻ đã tin cậu.

"Cái đêm trước khi ngươi đến gặp ta, có người nói với ta rằng ngươi đã đến nhà thổ. Để làm gì với mấy ả phụ nữ ở đó thì chỉ có ngươi mới biết. Và ngươi vui thú với họ cả đêm. Rồi, khi ban ngày, ngươi đến với ta. Điều đó đủ nhắc ngươi nhớ chưa? Ta ghê tởm hành vi của ngươi. Ghê tởm vì ta đã gặp gỡ ngươi, ghê tởm vì ngươi đã chạm vào người ta. Ta mong sẽ không bao giờ phải nhìn thấy mặt ngươi thêm lần nào nữa. Ngươi đã biến ta thành kẻ ngốc—*không ai* được phép làm vậy đối với ta!"

"Nàng ơi!" Thor hét lên, cố gắng để ngăn cô lại, muốn giải thích. "Đó không phải sự thật!"

Nhưng ban nhạc đã xen vào giữa họ, cô phóng ra, vượt qua đám đông quá nhanh khiến cậu không thể tìm thấy cô. Trong khoảnh khắc, cậu hoàn toàn mất dấu cô.

Lòng Thor đang sôi sục. Cậu không thể tin kẻ nào đó đã đến gặp cô, nói với cô những điều dối trá về cậu, đã làm cô quay lưng lại với cậu. Cậu thắc mắc liệu ai đứng đằng sau. Nó gần như không còn quan trọng nữa; cơ hội của cậu với cô bây giờ đã bị hủy hoại. Cậu như đang chết trong lòng.

Thor quay lại và bắt đầu loạng choạng đi qua căn phòng, nhớ về Đức vua, cảm giác trống rỗng, như thể không còn muốn sống nữa.

Trước khi cậu đi thêm vài bước, Alton đột nhiên xuất hiện, chặn đường cậu và chế nhạo với một nụ cười mãn nguyện. Gã ta mặc xà cạp lụa, một chiếc áo khoác nhung và một chiếc mũ lông. Gã ta nhìn xuống Thor, với cái mũi và cái cằm dài ngoằng, với sự ngạo mạn và hết sức tự mãn.

"Ồ, chà," gã nói. "Nếu không phải là một thường dân. Người đã tìm được cô dâu tương lai ở đây chưa? Tất nhiên là chưa. Ta nghĩ rằng tin đồn đã lan xa, về chuyện người đi chơi nhà thổ." Gã ta mỉm cười và cúi xuống gần, để lộ ra hàm răng chuột xỉn vàng. "Thực tế là, ta chắc chắn tin đồn đó đã lan rộng."

"Người biết họ nói gì không: nếu có một sự thật mơ hồ, nó sẽ châm ngòi cho tin đồn. Ta đã tìm thấy ý niệm mơ hồ mong manh đó. Và bây giờ danh tiếng của người đã bị hủy hoại, chẳng nhóc ẹ."

Thor, sôi sục với cơn giận dữ, cậu không thể chịu đựng thêm được nữa. Cậu lao đến đâm vào bụng Alton, khiến gã ta quỵ xuống.

Một lúc sau, những người chức trách, các thành viên Legion, các chiến binh lao đến kéo họ ra xa.

"Mày đã đi quá giới hạn của mình rồi đấy, chẳng nhóc!" Alton hét lên, chỉ vào cậu qua những người chức trách. "Không ai được đụng đến hoàng tộc! Mày sẽ rũ tù cho đến cuối đời! Tao sẽ khiến mày bị bắt! Hãy nhớ lấy! Khi trời hừng sáng, tao sẽ cho người đến bắt mày!" Alton hét lên, quay người bỏ đi.

Thor không để ý chút nào đến Alton, hoặc mấy tên vệ binh của gã. Cậu chỉ nghĩ duy nhất về Đức vua. Cậu gạt các thành viên Legion ra và tiến lại chỗ Đức vua MacGil. Cậu đẩy người khác tránh đường khi cậu vội vã tiến về phía bàn của Đức vua. Tâm trí cậu chìm đắm với những cảm xúc và cậu gần như không thể tin nổi những biến cố của sự việc vừa rồi. Tại đây khi danh tiếng của cậu đang lên thì nó đã vừa bị hủy hoại bởi một con rắn độc, làm cho tình yêu trốn tránh cậu. Và bây giờ, hoặc ngày mai, sẽ phải đương đầu với mối đe dọa giam cầm. Và bởi Nữ hoàng liên kết chống lại cậu, nên cậu lo sợ rằng rất có thể cậu sẽ bị tổng vào ngục.

Nhưng Thor không quan tâm đến mấy chuyện đó lúc này. Điều duy nhất cậu quan tâm là bảo vệ Đức vua.

Cậu cố gắng chen lấn vượt qua đám đông, đâm xầm vào một tên hề, đi thẳng qua màn biểu diễn của anh ta, và cuối cùng, sau khi chen qua ba người đầy tớ, cậu đã đến được bàn của Đức vua.

MacGil ngồi ở chính giữa chiếc bàn, tay cầm túi da bò đựng rượu rất lớn, gò má đỏ lừ, cười hưởng ứng trò vui. Bao quanh ngài là tất cả các cận thần, và Thor đứng trước mặt họ, tìm cách đẩy băng ghế; cuối cùng, Đức vua cũng chú ý đến cậu.

"Thưa bệ hạ," Thor hét lên, cảm nhận sự tuyệt vọng trong giọng nói của mình. "Thần xin được nói chuyện với người! Xin hãy cho phép thần!"

Một cảnh vệ đến kéo Thor đi, nhưng Đức vua giơ một bàn tay lên.

"Thorgrin!" MacGil hạ thấp giọng nói vua chúa, trầm lắng của mình, giọng nói như đã say rượu. "Chàng trai của ta. Tại sao người tới bàn ta? Bàn dành cho Legion ở đằng kia."

Thor cúi rạp người.

"Thưa Đức vua, xin người hãy thứ lỗi cho thần. Nhưng thần phải nói chuyện với người".

Một nhạc công gõ cái chũm chọe vào Thor, đến mức, MacGil phải ra hiệu cho anh ta dừng lại.

Âm nhạc lắng xuống, toàn bộ các vị tướng quay lại nhìn Thor. Thor cảm thấy mọi sự chú ý đang dồn vào cậu.

"Được rồi, chàng trai trẻ Thorgrin, không gian bây giờ là của người. Hãy nói đi. Có chuyện gì mà không thể đợi đến ngày mai?" MacGil nói.

"Thưa bệ hạ," Thor bắt đầu, nhưng liền dừng lại ngay. Chính xác thì cậu phải nói gì? Rằng cậu đã có một giấc mơ? Rằng cậu đã thấy một điềm báo? Rằng cậu cảm giác rằng Đức vua sẽ bị đầu độc? Nghe thật vô lý?

Nhưng cậu không có sự lựa chọn nào khác. Cậu phải tiếp tục.

"Thưa bệ hạ, thần đã có một giấc mơ," cậu bắt đầu nói tiếp. "Về người. Trong đại sảnh của buổi yến tiệc này, ở nơi này. Giấc mơ ... nói rằng người không nên uống rượu."

Đức vua cúi người về phía trước, đôi mắt mở to.

"Rằng ta không nên uống rượu?" ông nhắc lại, đồng dục từng chữ một.

Rồi, sau một hồi im lặng sững sờ, MacGil ngả người ra sau và bật cười lớn, đến mức rung cả bàn.

"Rằng ta không nên uống rượu!" MacGil lặp đi lặp lại. "Giấc mơ kiểu gì vậy! Ta nên gọi đó là một cơn ác mộng!"

Đức vua ngả người ra sau và gầm lên, và tất cả các kẻ cận thần quanh ông đều hòa theo. Thor đỏ mặt, nhưng cậu không thể lùi bước.

MacGil ra hiệu, một tên cảnh vệ tiến về phía trước nắm lấy Thor và lôi cậu đi—nhưng Thor giằng khỏi anh ta. Cậu đã quyết tâm. Cậu phải nói với Nhà vua về thông điệp đó.

Bảo vệ Nhà vua của chúng ta.

"Thưa bệ hạ, thần yêu cầu người lắng nghe thần!" Thor hét lên, mặt đỏ, dẫn thân về phía trước và đập tay lên bàn.

Cái đập tay làm chiếc bàn rung lên, và tất cả mọi người đều quay lại và nhìn chăm chăm vào Thor.

Có một sự im lặng sững sờ khi Đức vua chau mày.

"NGƯỜI yêu cầu ta?" MacGil hét lên. "Người không được phép yêu cầu ta, chàng trai!" Ông hét lên, cơn tức giận bốc lên.

Cả bàn im lặng, Thor cảm thấy má mình đỏ lên vì nổi giận.

"Thưa bệ hạ, xin người thứ lỗi cho thần. Thần không có ý bất kính. Nhưng thần lo ngại cho sự an toàn của người. Cầu xin người đừng uống. Thần đã mơ thấy người bị đầu độc! Cầu xin người. Thần vô cùng lo lắng cho người. Đó là lý do duy nhất khiến thần đã nói vậy."

Dần dần, vẻ mặt cau có của MacGil dịu đi. Ông nhìn chăm chăm vào mắt Thor và hít một hơi thật sâu.

"Ừ, ta có thể thấy người quan tâm đến ta. Dẫu rằng người là một chàng trai khờ khạo. Ta sẽ tha thứ cho sự bất kính của người. Đi đi. Và đừng để ta nhìn thấy mặt người cho đến sáng mai."

Ông ra hiệu cho lính gác, và họ kéo Thor đi, lần này kéo rất mạnh. Cả bàn dần dần vui vẻ trở lại khi tất cả bọn họ quay lại uống tiếp.

Thor bị kéo đi vài bước, trong lòng bùng lên sự phẫn nộ. Cậu lo sợ vì những gì đã làm ở đây tối nay, và có cảm giác hụt hẫng rằng ngày mai cậu sẽ phải trả giá. Thậm chí có thể bị buộc rời khỏi nơi này. Mỗi mãi.

Khi các vệ binh đẩy cậu đi lần cuối, Thor nhận thấy mình đang ở bàn của Legion, có lẽ cách Đức vua khoảng hai mươi bước chân. Cậu cảm thấy một bàn tay đặt lên vai; cậu quay lại thấy Reece đứng đó.

"Tớ đã tìm cậu cả ngày. Có chuyện xảy ra với cậu thế?" Reece hỏi. "Trông cậu như thể mới gặp ma!"

Thor quá choáng không thể trả lời.

"Đến đây ngồi cùng tớ đi, tớ đã để dành chỗ cho cậu," Reece nói.

Reece kéo Thor ngồi xuống bên cạnh cậu ta, ở chiếc bàn bên hông dành cho gia đình Hoàng gia. Godfrey mỗi tay cầm một cốc rượu, và bên cạnh anh ta là Gareth, đang nhìn láo liên. Thor cũng hy vọng rằng Gwendolyn sẽ ở đó, nhưng cô ấy không có đó.

"Gì vậy, Thor?" Reece hồi thúc, khi cậu vừa ngồi xuống bên cạnh cậu ta. "Cậu nhìn chăm chăm vào chiếc bàn này như thể là nó sắp cắn cậu đến nơi."

Thor lắc đầu.

"Nếu tớ nói với cậu, cậu sẽ không tin. Vì vậy, tốt nhất tớ chỉ nên ngậm miệng lại."

"Hãy nói tớ nghe đi. Dù là chuyện gì," Reece thúc giục.

Thor thấy ánh mắt của cậu ấy, và nhận ra rằng, cuối cùng, cũng có một người hiểu cậu đang nghiêm túc. Cậu hít một hơi thật sâu và bắt đầu. Cậu không có gì để mất.

"Ngày hôm đó, ở trong rừng, với chị gái của cậu, chúng tớ đã nhìn thấy con Bạch xà vương. Nó cho biết về một điềm báo của sự chết chóc, tớ tin nó. Tớ đã đến gặp Argon và ông ta khẳng định rằng cái chết đang đến. Ngay sau đó, tớ đã mơ rằng cha cậu bị đầu độc. Ngay tại đây. Đêm nay. Trong đại sảnh này. Tớ hiểu rõ từng đường tơ kẽ tóc. Ông ấy sẽ bị đầu độc. Ai đó đang cố ám sát ông," Thor nói.

Cậu nói vội vàng, cảm thấy khá hơn vì đã trút ra được. Thật tốt vì có người thực sự lắng nghe.

Reece im lặng khi nhìn lại vào đôi mắt cậu một lúc lâu. Cuối cùng, cậu ta nói.

"Tớ thấy sự chân thành ở cậu. Tớ không có gì nghi ngờ cả. Và tớ cũng trân trọng sự quan tâm cậu dành cho cha tớ. Tớ tin cậu. Rất tin. Nhưng giấc mộng là việc hết sức phức tạp. Không phải lúc nào cũng như những gì chúng ta tưởng."

"Tớ đã nói cho Đức vua," Thor nói. "Và họ đã cười vào mặt tớ. Tất nhiên, tối nay ông ấy vẫn sẽ uống."

"Thor, tớ tin cậu đã mơ thấy điều này. Và tớ cũng tin cậu đã linh cảm về điều này. Nhưng chính tớ cũng đã từng gặp những cơn ác mộng khủng khiếp trong đời. Đêm nọ, tớ mơ thấy mình bị tổng cổ ra khỏi lâu đài, và khi thức dậy tớ cảm thấy như mình đã bị tổng cổ ra ngoài. Nhưng không phải. Cậu hiểu ý tớ không? Giấc mơ là những điều kỳ lạ. Và Argon luôn nói đầy ẩn ý. Cậu không cần nghiêm trọng hóa vấn đề đâu. Cha tớ vẫn ổn. Tớ vẫn ổn. Chúng ta đều ổn cả. Hãy ngồi lại đây, uống và thư giãn. Vui vẻ đi."

Vừa nói, Reece vừa ngả người vào chiếc ghế của mình, chiếc ghế được bọc lông thú, rồi cầm cốc uống. Cậu ta ra hiệu cho một người đầy tớ, đặt một phần thịt nai lớn lên chiếc đĩa trước mặt Thor, cùng với một chiếc cốc đầy rượu.

Nhưng Thor chỉ ngồi đó, nhìn chăm chăm vào đĩa thức ăn của mình. Cậu cảm thấy toàn bộ cuộc đời mình đang tan biến. Cậu không biết phải làm gì.

Cậu vẫn chẳng thể loại bỏ ý nghĩ về giấc mơ của mình. Trông cậu như người mộng du, ngồi đó, nhìn mọi người xung quanh ăn uống. Cậu chỉ chăm chăm theo dõi những cốc rượu dâng lên chúc tụng Đức vua. Cậu không rời mắt khỏi từng người hầu bàn, từng cốc rượu. Mỗi lần Đức vua uống, Thor nao núng.

Thor bị ám ảnh. Cậu không thể rời mắt. Cậu quan sát và theo dõi, cảm tưởng như hàng giờ liền.

Cuối cùng, Thor phát hiện một gã đầy tớ đặc biệt đang tiếp cận Đức vua, trên tay cầm một chiếc cốc không giống những cái khác. Nó lớn, làm bằng loại vàng rất lạ, bao phủ xung quanh bởi đá hồng ngọc và lam ngọc.

Đó là chính là chiếc cốc đến từ giấc mơ của Thor.

Thor, tim đập thình thịch trong lồng ngực, kinh hãi dõi theo tên đầy tớ khi hắn đến gần Đức vua hơn. Khi hắn chỉ còn cách Đức vua vài bước, Thor không thể đứng yên thêm được nữa. Từng tế bào trong cơ thể cậu như đều hét lên đó là chiếc cốc có thuốc độc.

Thor nhảy từ bàn của cậu, xông vào đám đông dày đặc, huých mạnh những người khác trên đường đi.

Ngay khi Đức vua vừa cầm chiếc cốc lên, Thor kịp nhảy lên nơi bàn ăn của ngài, với tay ra hất chiếc cốc từ tay Đức vua xuống đất.

Hơi thở hỗn hển sợ hãi lấp đầy cả hội trường khi chiếc cốc bị hất tung lên không trung rồi rơi xuống nền đá, vang lên một tiếng keng thật to.

Toàn bộ hội trường chết lặng. Mọi nhạc công, mọi nghệ sĩ múa rối, đều ngừng lại. Hàng trăm người đàn ông và phụ nữ tất cả quay lại và nhìn chăm chăm vào cậu.

Nhà vua chậm chạp đứng lên và nhìn trừng trừng vào Thor.

"Người dám!" Ngài rít lên. "Thằng nhóc hỗn xược! Ta sẽ tống ngươi vào tù vì chuyện này!"

Thor đứng đó, kinh hoàng. Cậu cảm thấy cả thế giới đổ ụp lên mình. Cậu chỉ muốn biến mất.

Đột nhiên, một con chó săn đi ngang vũng rượu vừa rót trên sàn nhà khi chiếc cốc rơi xuống, nó liếm rượu ở đó. Trước khi Thor kịp phản ứng, trước khi căn phòng kịp chuyển động, mọi con mắt hướng về con chó săn, đang kêu lên những tiếng kêu đau đớn, khủng khiếp.

Một lát sau, con chó cứng đờ, đổ sang bên, và chết. Toàn bộ căn phòng kinh hãi nhìn con chó.

"Hắn biết ly rượu có thuốc độc!" Một tiếng hét vang lên.

Thor quay lại và thấy Hoàng tử Gareth đứng đó, đi tới bên cạnh nhà vua, chỉ vào Thor buộc tội.

"Sao ngươi có thể biết nó có độc? Trừ khi chính ngươi là người đã bỏ độc! Thor đã đầu độc Đức vua!" Gareth hét lên.

Toàn bộ đám đông hưởng ứng trong sự phẫn nộ.

"Tống nó vào ngục tối," Đức vua ra lệnh.

Một lúc sau, Thor thấy mấy tên lính đã túm chặt lấy cậu từ phía sau, kéo qua sảnh. Cậu giãy giụa, cố gắng phản đối.

"Không!" cậu hét lên. "Mọi người không hiểu!"

Nhưng không có ai lắng nghe. Cậu bị lôi qua đám đông, nhanh chóng và gấp gáp. Khi cậu bị kéo đi, cậu nhìn tất cả bọn họ lu mờ, toàn bộ cuộc sống của cậu lu mờ. Họ băng qua hội trường và ra một cánh cửa bên hông, cánh cửa đóng sập lại sau lưng họ.

Ở đây hết sức tĩnh mịch. Một lúc sau, Thor cảm thấy mình đang đi xuống. Cậu đã bị nhiều cánh tay kéo xuống một cầu thang đá quanh co. Càng đi xuống, càng tối tăm hơn, chẳng bao lâu cậu đã nghe thấy tiếng la hét của các phạm nhân.

Một cửa ô sắt mở ra, và cậu nhận ra mình đang bị đưa vào ngục tối.

Cậu giãy giụa, cố gắng phản kháng, để thoát ra.

"Các người không hiểu!" cậu hét lên.

Thor nhìn lên và thấy một tên lính bước về phía trước, đó là một gã đàn ông thô lỗ, to con với khuôn mặt không cạo râu và bộ răng vàng khả ố.

Gã ta cau mày, nhìn Thor.

"Ồ, tao hiểu rất rõ," giọng nói khàn khàn của hắn ta vang lên.

Hắn ta vung tay, và điều cuối cùng Thor nhận thấy là nắm đấm của hắn, găm vào mặt cậu.

Sau đó, cả thế giới chìm vào bóng tối.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>